

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Patricia Cornwell Cruel and Unusual

*"Immensely
satisfying"*
The Times

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Zalim ve Sıradışı Patricia

Cornwell

Patricia D. Cornwell'in ilk romanı Postmortem, bir yıl içinde Edgar, John Creasey, Anthony ve MacAvity ödülleri ve Prix du Roman d'Aventure'u kazanan tek romandır. İkinci ve üçüncü romanları Body of Evidence ve All That Remains de aynı şekilde eleştirmenlerin beğenisini kazanmış ve uluslararası çok satanlar listesine girerek yazarın en iyi polisiye yazarlarından biri olmasını sağlamıştır. Charlotte Observer'ın eski ödüllü polisiye muhabiri olan Patricia D. Cornwell, altı yılı aşkın bir süre Virginia'da tıp başmüfettişinin ofisinde bilgisayar analisti olarak çalıştı. Evanjelistin eşi Ruth Bell Graham'ın biyografisi olan A Time for Remembering'in de yazarıdır. Zamanını Richmond ve Malibu arasında bölüştürmektedir.

ÖNSÖZ (SPRING STREET'TE BİR MEDITASYON
Lanetlenmiş)

Noel'den iki hafta önce. Şeye dört gün kaldı. Yatağında uzanıp kirli çıplak ayaklarıma ve oturağı olmayan beyaz tuvalete bakıyorum ve hamamböcekleri yerde süründüğünde artık zıplamıyorum. Onlar beni nasıl izliyorsa ben de onları öyle izliyorum.

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum.

Günün sıcağında saman tırmıkladığımı ve beyazların yaşam tarzına kıyasla hiç para almadığımı hatırlıyorum. Bir tenekede fıstık kavurmayı ve domatesler geldiğinde onları elma gibi yemeyi hayal ediyorum. Kamyoneti sürdüğümü hayal ediyorum, gideceğime yemin ettiğim o geleceği olmayan yerde yüzümde ter parlıyor.

Gardiyanlar not almadan tuvalete gidemiyorum, burnumu silemiyorum ya da sigara içemiyorum. Saat yok. Hava durumunu asla bilemiyorum. Gözlerimi açıyorum ve sonsuza kadar uzanan boş bir duvar görüyorum. Bir adam ne hissetmeli?

Gitmek mi? Hüzünlü bir şarkı gibi. Sözlerini bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Eylül ayında, gökyüzünün bir kızılgerdan yumurtası gibi olduğu ve yaprakların yanarak yere düştüğü bir zamanda olduğunu söylüyorlar. Şehirde bir canavarın serbest kaldığını söylüyorlar. Şimdi bir ses daha azaldı.

Beni öldürmek canavarı öldürmez. Karanlık onun dostu, et ve kan onun ziyafeti. Aramayı bırakmanın güvenli olduğunu düşündüğün zaman, aramaya başlasan iyi olur kardeşim.

Biri diğerine yol açar.

Ronnie Joe Waddell 1

Ronnie Joe Waddells'in meditasyonunu cüzdanımda taşıdığım Pazartesi günü güneşi hiç görmedim. O sabah işe gittiğimde hava karanlıktı. Eve döndüğümde yine karanlıktı: Küçük yağmur damlaları farlarımda dönüyordu, gece sisten kasvetliydi ve çok soğuktu. Oturma odamda bir ateş yaktım ve Virginia'daki tarım arazilerini ve güneşte olgunlaşan domatesleri hayal ettim. Bir kamyonetin sıcak kabininde genç bir siyah adam hayal ettim ve o zamanlar kafasının cinayetle dolu olup olmadığını merak ettim. Waddell'in meditasyonu Richmond Times-Dispatch gazetesinde yayınlanmıştı ve ben de büyüyen dosyasına eklemek üzere kupürü işe götürmüştüm. Ama o günkü işler dikkatimi dağıttı ve onun meditasyonu cüzdanımda kaldı. Birkaç kez okudum. Şiir ve zalimliğin aynı kalpte yer almasının her zaman ilgimi çekeceğini düşünmüştüm.

Sonraki birkaç saat boyunca televizyon sessiz bir şekilde çalarken faturalarımı ödedim ve Noel kartları yazdım. Virginia'nın geri kalan vatandaşları gibi, ne zaman bir infaz planlansa, medyadan itirazların tükenip tükenmediğini veya valinin Bran affını öğreniyordum. Haberler yatağa mı gireceğimi yoksa şehir merkezindeki morga mı gideceğimi belirliyordu.

Akşam saat neredeyse onda telefonum çaldı. Şef yardımcımın ya da benimki gibi akşamı beklemekte olan personelinden başka birinin aramasını bekleyerek açtım.

"Alo?" diye sordu tanımadığım bir erkek sesi. "Kay Scarpetta'ya ulaşmaya çalışıyorum? Tıbbi tetkik şefi Dr. Scarpetta'ya mı?"

"Konuşuyorum," dedim.

"Oh, güzel. Henrico County'den Dedektif Joe Trent. Numaranızı defterde buldum. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Sesi gibiydi. "Ama gerçekten yardımınıza ihtiyacımız olan bir durum var."

"Sorun nedir?" Gergin bir şekilde televizyona bakarak sordum. Bir reklam filmi oynuyordu. Bir sahnede bana ihtiyaç duyulmamasını umuyordum.

"Bu akşam erken saatlerde on üç yaşında beyaz bir erkek Northside'daki bir marketten çıktıktan sonra kaçırıldı. Başından vurulmuş ve bazı cinsel unsurlar söz konusu olabilir."

Kâğıt ve kaleme uzanırken kalbim sıkıştı.

"Ceset nerede?" diye sordum.

"İlçedeki Patter Caddesi'nde bir marketin arkasında bulundu. Yani, ölmemiş. Bilinci yerine gelmedi ama şu anda kimse yaşıyor yaşamayacağını söylemiyor. Ölmediği için sizin davanız olmadığının farkındayım. Ama gerçekten garip bazı yaraları var. Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyorlar. Birçok farklı türde yaralanma gördüğünüzü biliyorum. Bunların nasıl ve neden yapıldığına dair bir fikriniz olduğunu umuyorum."

"Benim için onları tarif et," dedim.

"İki bölgeden bahsediyoruz. Biri sağ uyluğunun iç kısmında, kasıklarına yakın bir yerde. Diğeri ise sağ omuz bölgesinde. Et parçaları eksik - kesilmiş. Ve yaraların kenarlarında garip kesikler ve çizikler var. Henrico Hastanesi'nde."

"Çıkarılan dokuyu buldunuz mu?"

Zihnim benzer bir şey bulmak için diğer vakaları gözden geçiriyordu. "Şu ana kadar değil. Dışarıda hala arayan adamlarımız var. Ama bu mümkün Saldırı bir arabanın içinde gerçekleşti." "Kimin arabası?"

"Saldırganın. Çocuğun bulunduğu marketin otoparkı, en son bulunduğu marketten üç dört mil uzakta.

Gördüm. Birinin arabasına bindiğini düşünüyorum, belki de zorlanmıştır."

"Doktorlar üzerinde çalışmaya başlamadan önce yaraların fotoğraflarını çektiniz mi?"

"Evet. Ama fazla bir şey yapmadılar. Eksik deri miktarı nedeniyle tam deri nakli yapmaları gerekecek, söyledikleri bu, eğer bu size bir şey anlatıyorsa."

Bana yaraları debride ettiklerini, intravenöz antibiyotik verdiklerini ve gluteal greft yapmak için beklediklerini söylediler. Ancak durum böyle değilse ve yaraların etrafındaki dokuyu zayıflatıp dikmişlerse, o zaman görebileceğim pek bir şey kalmayacaktı.

"Yaralarına dikiş atmamışlar," dedim. Bana söylenen buydu.

"Bir göz atmamı ister misin?"

"Bu gerçekten harika olur," dedi rahatlamış bir şekilde. "Yaraları gerçekten iyi görebilmelisiniz."

"Bunu ne zaman yapmamı istersiniz?" "Yarın olur."

". Saat kaçta? Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Sekiz yüz saat mi? Acil servisin önünde buluşalım."

"Orada olacağım," dedim spiker bana acımasızca bakarken. Telefonu kapattıktan sonra uzaktan kumandaya uzandım ve sesi açtım.

". . . Eugenia? Validen bir haber var mı, bize söyleyebilir misin?"

Kamera, iki yüz yıldır eyaletin en azılı suçlularının şehir merkezinin kenarındaki James Nehri'nin kayalık bir bölümünde tutulduğu Virginia Eyalet Cezaevi'ne çevrildi. İşaret taşıyan protestocular ve idam cezası meraklıları karanlıkta toplandı,

Televizyon ışıklarının parıltısında yüzleri sertleşiyordu. Bazı insanların gülüyor olması ruhumu ürpertti.

Kırmızı ceketli, genç ve güzel bir muhabir ekranı doldurdu: "Bildiğin gibi Bill," dedi, "dün Vali Norring'in ofisi ile cezaevi arasında bir telefon hattı kuruldu. Hala bir haber yok ve bu çok şey anlatıyor. Tarihsel olarak, vali müdahale etmeye niyetli olmadığında sessiz kalır."

"Orada işler nasıl? Şimdiye nispeten huzurlu mu?"

"Şimdiye kadar, evet, Bill. Burada birkaç yüz kişinin nöbet tuttuğunu söyleyebilirim. Ve tabii ki cezaevinin kendisi de neredeyse boş. Birkaç düzine mahkum dışında hepsi Greenville'deki yeni ıslah tesisine nakledildi bile."

Televizyonu kapattım ve birkaç dakika sonra kapılarım kilitli ve radyo açık bir şekilde doğuya doğru gidiyordum. Yorgunluk anestezi gibi içime işlemişti. Kendimi kasvetli ve uyuşmuş hissediyordum. İnfazlardan korkuyordum. Birinin ölmesini beklemekten, sonra neşterimi benimki kadar sıcak bir ete saplamaktan korkuyordum. Ben hukuk diploması olan bir doktordum. Neyin hayat verip neyin aldığını, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmek üzere eğitilmiştim. Sonra deneyim benim akıl hocam oldu ve idealist ve analitik olan o bozulmamış yanımın üzerine ayaklarını sildi. Düşünen bir insanın birçok klişenin doğru olduğunu kabul etmek zorunda kalması cesaret kırıcıdır. Bu dünyada adalet yok.

Ronnie Joe Waddell'in yaptıklarını hiçbir şey geri alamazdı.

Dokuz yıldır ölüm hücresindeydi. Kurbanı benim vakam değildi çünkü ben Virginia'nın baş adli tabibi olarak atanmadan ve Richmond'a taşınmadan önce öldürülmüştü. Ama kayıtlarını incelemiştim. Her vahşi detayın farkındaydım. On yıl önce, 4 Eylül sabahı Robyn Naismith, sunuculuk yaptığı Kanal 8'e hasta olduğunu bildirmişti. Soğuk algınlığı ilaçları almak için dışarı çıkmış ve eve dönmüştü. Ertesi gün, çıplak ve hırpalanmış bedeni oturma odasında televizyona yaslanmış halde bulundu. Ecza dolabında bulunan kanlı bir parmak izinin Bonnie Joe Waddell'e ait olduğu tespit edildi.

Arabayı çektiğimde morgun arkasında park etmiş birkaç araba . Şef yardımcım Fielding zaten . Yöneticim Ben Stevens ve morg amirim Susan Story de oradaydı. Bölmenin kapısı açıldı, içerideki ışıklar asfaltın ötesini loş bir şekilde aydınlatıyordu ve bir başkent polisi işaretli arabasında oturmuş sigara içiyordu. Ben park ederken o da indi.

"Bölme kapısını açık tutmak güvenli mi?" diye sordum. Uzun boylu, zayıf, gür beyaz saçlı bir . Onunla geçmişte birçok kez konuşmuş olmama rağmen adını hatırlayamıyordum.

"Şu anda iyi görünüyor, Dr. Scarpetta," dedi ağır naylon ceketinin fermuarını çekerek. "Etrafta hiç sorun çıkaran görmedim. Ama Düzeltmeler buraya gelir gelmez burayı kapatacağım ve kapalı kalmasını sağlayacağım."

"Peki. Bu süre zarfında burada olmanız şartıyla."

"Evet, hanımefendi. Buna güvenebilirsiniz. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı birkaç üniformalı adamımız daha olacak. Görünüşe göre bir protestocu var. Sanırım tüm o insanların imzalayıp valiye götürdüğü dilekçeyi gazetede okumuşsunuzdur. Ve bugün erken saatlerde Kaliforniya'ya kadar uzanan bazı kanayan kalplerin açlık grevinde olduğunu duydum."

Boş otoparkın etrafına ve Ana Cadde'nin karşısına baktım. Bir araba hızla geçti, lastikleri ıslak kaldırımında sallanıyordu. Sokak lambaları sisin içinde lekeler halindeydi.

"Kahretsin, ben değil. Waddell için bir kahve molasını bile kaçırmazdım."

Memur elini çakmağına götürdü ve sigarasından bir nefes çekmeye başladı. "Naismith denen kıza yaptıklarından sonra. Onu televizyonda izlediğimi hatırlıyorum. Ben kadınlarımı kahvemi sevdiğim gibi severim - tatlı ve beyaz. Ama itiraf etmeliyim ki, o gördüğüm en güzel siyah kızdı."

Sigarayı ancak iki ay önce bırakmıştım ve hâlâ bir başkasının bunu yaptığını görmek beni deli ediyordu.

"Tanrım, bu on yıl kadar önce olmuş olmalı," diye devam etti. "Yine de o kargaşayı asla unutmayacağım. Şimdiye kadar yaşadığımız en kötü vakalardan biriydi."

Burada. Sanırsınız ki bir boz ayı -" kestim. "Neler olduğunu bize bildirecek misin?"

"Evet, hanımefendi. Beni telsizle arayacaklar ve ben de size vereceğim."

Arabasının sığınağına geri döndü. Morgun içinde floresan ışığı koridorun rengini ağartıyor, koku giderici kokusu rahatsız ediyordu. Cenaze evlerinin cesetleri teslim ettiği küçük ofisi, ardından röntgen odasını ve iki katlı sedyeler ve iki büyük çelik kapı ile gerçekten büyük bir soğutmalı oda olan buzdolabını geçtim. Otopsi odası aydınlatılmış, paslanmaz çelik masalar parlatılmıştı. Susan uzun bir bıçağı bileyliyor, Fielding de kan tüplerini etiketliyordu. Her ikisi de benim hissettiğim kadar yorgun ve hevesiz görünüyordu.

Fielding bana, "Ben yukarıda kütüphanede televizyon izliyor," dedi. "Yeni bir gelişme olursa bize haber verecek."

"Bu adamın AIDS olma ihtimali nedir?" Susan Waddell'den sanki çoktan ölmüş gibi bahsediyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Çift eldiven takacağız, her zamanki önlemleri alacağız." "Umarım ondaysa bir şey söylerler," diye ısrar etti.

"Biliyorsun, ben mahkumları gönderdiklerinde buna güvenmiyorlar. HIV pozitif olmalarını sanmıyorum çünkü bu onların sorunu değil. Gönderileri yapan ve iğne batması konusunda endişelenen değil."

Susan radyasyona, kimyasal maddelere ve hastalıklara maruz kalmak gibi mesleki tehlikeler konusunda giderek paranoyaklaşıyordu. Onu suçlayamazdım. Belli etmese de birkaç aylık hamileydi.

Plastik bir önlük giyerek soyunma odasına geri döndüm ve yeşiller giydim, ayakkabılarımı patiklerle kapattım ve iki paket eldiven aldım. Üçüncü masanın yanına park edilmiş ameliyat arabasını inceledim. Her şey Waddell'in adı, tarih ve otopsi numarasıyla etiketlenmişti. Vali Norring son anda araya girerse etiketli tüpler ve kartonlar çöpe gidecekti. Ronnie Waddell morg kayıtlarından silinecek, otopsi numarası bir sonraki gelen kişiye verilecekti.

on birde Ben Stevens aşağı indi ve başını salladı. Hepimiz saate baktık. Kimse konuşmadı. Dakikalar geçiyordu.

Başkent polisi elinde telsizle içeri girdi. Sonunda adının Rankin olduğunu hatırladım.

"Saat on bir buçukta öldüğü aımlandı," dedi. "Yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak."

Ambulans geri geri giderken bir uyarı sesi duyuldu ve arka kapıları açıldığında, küçük bir hapishane isyanını kontrol altına almaya yetecek kadar Ceza İnfaz Kurumu gardiyanı dışarı fırladı. İçlerinden dördü Ronnie Waddell'in cesedini taşıyan sedyeyi dışarı çıkardı. Sedyeyi rampadan yukarı ve morgun içine taşıdılar, metal şakırdıyor, ayaklar sürtünüyor, hepimiz yoldan ekiliyorduk. Sedyeyi ayaklarını açmaya zahmet etmeden karo zemine indirerek tekerlekli bir kızak gibi ilerlettiler, yolcusu bağlanmış ve üzeri kanlı bir çarşafla örtülmüştü.

Ben daha soruyu soramadan gardiyanlardan biri "Burnum kanadı," dedi.

"Kimin burnu kanadı?" Gardiyanın eldivenli ellerine dikkat ederek sordum kanlıydı.

"Bay Waddell yaptı."

"Ambulansta mı?"

şaşkındım, çünkü Waddell ambulansa bindirildiğinde tansiyonunun olmaması gerekirdi.

Ama nöbetçi başka şeylerle meşguldü ve bir cevap alamadım. Beklemek zorundaydı.

Cesedi yer kantarının üzerine yerleştirilmiş sedyeye aktardık. Meşgul eller kayışları çözmeye ve çarşafı açmaya uğraştı. Otopsi odasının kapısı sessizce kapandı ve Ceza İnfaz Kurumu görevlileri geldikleri gibi aniden gittiler.

Waddell öleli tam yirmi iki dakika olmuştu. Terinin, kirli çıplak ayaklarının ve yanık etinin hafif kokusunu alabiliyordum. Sağ pantolonun paası dizinin üzerine kadar itilmişti, baldırına taze gazlı bez sarılmıştı.

Yanıklarına otopsi yapıldı. Büyük, güçlü bir adamdı. Gazeteler ona nazik dev, duygulu gözlü şairane Ronnie diyordu. Oysa bir zamanlar o iri ellerini, devasa omuzlarını ve kollarını benden önce başka bir insanın hayatını koparmak için kullanmıştı.

Açık mavi kot gömleğinin cırt cırtlarını ayırdım, onu soyarken ceplerini kontrol ettim. Kişisel eşyalarını aramak profesyonellik gereğidir ve genellikle sonuçsuzdur. Mahkûmların elektrikli sandalyeye giderken yanlarında hiçbir şey taşımamaları gerekiyordu ve kot pantolonunun arka cebinde bir mektuba benzeyen bir şey bulduğumda çok şaşırdım. Zarf açılmamıştı. Ön yüzünde kalın blok harflerle ÇOK GİZLİ yazıyordu. LÜTFEN BENİMLE BİRLİKTE GÖMÜN!!! "Bir Zarfı ve içindekileri kopyalayın ve orijinallerini kişisel eşyalarıyla birlikte gönderin," dedim ve zarfı Fielding'e uzattım.

Bir panodaki otopsi protokolünün altına sıkıştırdı ve 'Tanrım' diye mırıldandı. O benden daha büyük."

Susan, vücut geliştirmeci şef yardımcıma, "Birinin daha iri olabilmesi inanılmaz," dedi.

"İyi ki öleli uzun zaman olmamış," diye ekledi. "Aksi takdirde Hayatın Çenesi'ne ihtiyacımız olacaktı."

Kas yığını insanlar saatlerdir ölü olduklarında, mermer heykeller kadar işbirliğine yanaşmazlar. henüz başlamamıştı. Waddell hayattaymış gibi esnekti. Uyuyor olabilirdi.

Hepimizin onu yüzüstü otopsi masasına taşıması gerekti. İki yüz elli dokuz kilo ağırlığındaydı. Ayakları masanın kenarından dışarı çıkmıştı. Bacağındaki yanıkları ölçüyordum ki bölmeden zil sesi duyuldu. Susan gelenin kim olduğuna bakmaya gitti ve kısa bir süre sonra Teğmen Pete Marino içeri girdi, trençkotunun düğmeleri açtı, kemerinin bir ucu fayans zemin boyunca uzanıyordu.

Fielding'e, "Baldırının arkasındaki yanık dörde bir ve dörtte bire iki ve üç sekizde bir," diye yazdırdım. "Kuru, büzüşmüş ve kabarmış."

Marino bir sigara yaktı. "Kanaması yüzünden kıyameti koparıyorlar," dedi ve tedirgin görünüyordu.

Susan kimyasal termometreyi çıkarırken, "Rektal ateşı yüz dört," dedi. "Bu on bir kırk dokuzda."

"Yüzünün neden kanadığını biliyor musun?" Marino sordu.

"Gardiyanlardan biri burnunun kanadığını söyledi," diye cevap verdim ve ekledim, "Onu teslim etmemiz gerekiyor."

"Bunu sol kolunun iç tarafında mı gördün?" Susan dikkatimi bir sıyrığa yöneltti.

Güçlü bir ışık altında merceklerle inceledim. "Bilmiyorum. Muhtemelen kelepçelerden birinden: "Sağ kolunda da bir tane var."

Marino beni izleyip sigara içerken ben de bir göz attım. Cesedi çevirip omuzlarının altına bir blok soktuk. Burnunun sağ tarafından kan damlıyordu. Kafası ve çenesi düzensiz bir şekilde tıraş . Y kesisini yaptım.

Susan dile bakarak, "Burada bazı sıyrıklar olabilir," dedi. "Çıkarın onu."

Termometreyi karaciğere yerleştirdim.

"Tanrım," dedi Marino nefesinin altında.

"Şimdi mi?"

Susan'ın neşteri hazırды.

"Hayır. Kafasının etrafındaki yanıkları fotoğraflayın. Onları ölçmemiz gerek.
Sonra dilini çıkar."

"Kahretsin," diye yakındı. "Kamerayı en son kim kullandı?"

"Üzgünüm," dedi Fielding. "Çekmecede film yoktu. Unutmuşum. Bu arada, filmi çekmecede tutmak senin görevin."

"Film çekmecesi boşaldığında bana haber verirsiniz çok yardımcı olursunuz."

Kadınların sezgilerinin güçlü olması gerekir. Sana söylemem gerektiğini düşünmedim."

Susan onun sözlerini duymazdan gelerek, "Başının etrafındaki bu yanıkların ölçümünü aldım," diye rapor verdi.

"Tamam." - Susan ona ölçüleri verdi, sonra da dil üzerinde çalışmaya başladı.

Marino masadan uzaklaştı. "Tanrım," dedi yine. "Bu beni hep etkiliyor."

Fielding'e, "Karaciğer sıcaklığı yüz beş," diye rapor verdim.

Saate baktım. Waddell öleli bir saat olmuştu. Fazla soğumamıştı. Büyüktü. Elektrik çarpması insanı ısıtır. Otopsi yaptığım daha küçük adamların beyin sıcaklıkları yüz on dereceye kadar çıkmıştı. Waddell'in sağ baldırı da en az o kadardı, dokunulamayacak kadar sıcaktı, kas tam tetanos halindeydi.

"Kenarlarda küçük bir sıyrık var. Ama önemli şey değil," diye Susan bana.

"Dilini o kadar kanayacak kadar sert mi ısırıldı?" Marino sordu.

"Hayır," dedim.

"Zaten bu konuda kıyameti koparıyorlar." Sesi yükseldi. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Durakladım, neşteri masanın kenarına dayadım ve birden aklıma bir şey geldi. "Sen bir tanıktın."

"Evet. Sana olacağımı söylemiştim." Herkes ona baktı.

"sorun var," dedi. "Kimsenin burayı yalnız bırakmasını istemiyorum."

"Ne tür bir sorun?" Susan sordu.

"Bir grup dindar deli sabahtan beri Spring Caddesi'nde takılıyor. Bir şekilde kan kaybından haberdar oldular ve ambulans cesedi alıp gittiğinde bir grup zombi gibi bu yöne doğru yürümeye başladılar."

"Kanamaya başladığında gördün mü?" Fielding ona sordu.

"Oh, evet. Ona iki kez su verdiler. İlkinde çıkan buhar gibi yüksek bir tıslama sesi çıkardı ve maskesinin altından kan akmaya başladı. Sandalyenin arızalanmış olabileceğini söylüyorlar."

Susan Stryker testeresini çalıştırdı ve kafatasını keserken çıkardığı yüksek sesli vızıltıya kimse karşı koyamadı. Organları incelemeye devam ettim. Kalp iyiydi, koronerler müthişti. Testere durduğunda Fielding'e yazmaya devam ettim.

"Kilo aldın mı?" diye sordu.

"Kalp beş kırk ağırlığında ve sol üst lobun aort kemerine tek bir yapışıklığı var. Dört paratiroid bile bulduk, eğer anlamadıysanız diye söylüyorum."

"Ben ." Karnı kesme tahtasının üzerine koydum. "Neredeyse boru şeklinde." "Emin misin?"

Fielding incelemek için yaklaştı. "Bu çok tuhaf. Bu kadar büyük bir adamın günde en az dört bin kaloriye ihtiyacı vardır."

"Son zamanlarda alamıyordu," dedim. "Mide içeriği yok. Midesi tamamen boş ve temiz."

"Son yemeğini yemedi mi?" Marino bana sordu.

"Yemiş gibi görünmüyor."

"Genelde öyle mi?"

"Evet," dedim,

"genellikle."

Saat birde işimiz bitmişti ve cenaze evindeki görevlileri cenaze arabasının beklediği rıhtıma kadar takip ettik. Binadan çıkarken karanlık kırmızı ve mavi ışıklarla zonkluyordu. Radyo cızırtısı

soğuk ve nemli havada sürükleniyor, motorlar gümbürdüyor ve otoparkı çevreleyen tel örgülerin ötesinde bir ateş çemberi oluşuyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar sessizce duruyor, yüzleri mum ışığında dalgalanıyordu.

Görevliler hiç vakit kaybetmeden Waddell'in cesedini cenaze arabasının arkasına yerleştirip bagaj kapağını kapattılar.

Birisi anlamadığım bir şey söyledi ve birdenbire mumlar çitin üzerinden düşen yıldız fırtınası gibi yağdı ve kaldırıma yumuşak bir şekilde indi.

"Lanet olası sincaplar!" Marino haykırdı. Fitiller turuncu renkte parlıyor ve asfaltta küçük alevler belirliyordu. Cenaze arabası aceleyle geri geri çıkmaya başladı. Flaşlar patlıyordu. Ana caddeye park etmiş Kanal 8 haber minibüsünü gördüm. Birisi kaldırım boyunca koşuyordu. Üniformalı adamlar mumları söndürüyor, çitlere doğru ilerliyor ve herkesin bölgeyi boşaltmasını istiyordu.

"Burada herhangi bir sorun istemiyoruz," dedi bir memur. "Tabii bazılarınız geceyi nezarethanede geçirmek istemiyorsa..." "Kasaplar," diye bağırdı bir kadın.

Diğer sesler de katıldı ve eller tel örgülerini kavrayıp salladı
o.

Marino beni aceleyle arabama götürdü.

Kabile yoğunluğunda bir ilahi yükseldi. "Kasaplar, kasaplar, ..."

Anahtarlarımı karıştırdım, paspasın üzerine düşürdüm ve kaptım.
ve doğru olanı bulmayı başardı.

"Seni eve kadar takip edeceğim," dedi Marino.

Isıtıcıyı sonuna kadar açtım ama ısınamadım. Kapılarımın kilitli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim. Gece gerçeküstü bir nitelik kazanmıştı, aydınlık ve karanlık pencerelerin garip bir asimetrisi vardı ve gölgeler gözlerimin köşelerinde hareket .

Burbonum bittiği için mutfağında viski içtik, "Buna nasıl dayanıyorsun anlamıyorum," dedi Marino kabaca.

"Barda başka ne varsa buyurun," dedim ona. "Ben dayanırım."

Konuyu nasıl açacağımdan pek emin değildim ve Marino'nun bunu benim için kolaylaştırmayacağı belliydi. Gergindi, yüzü kızarmıştı. Gri saç telleri nemli, kelleşmiş kafasına yapışmıştı ve sigara içiyordu.

"Daha önce hiç bir infaza tanık oldunuz mu?" "Hiç böyle bir isteğim olmadı." diye sordum.

"Ama bu sefer gönüllü oldun. Bu yüzden dürtülerin oldukça güçlü olmalı."

"Bahse girerim bunun içine biraz limon ve soda koyarsanız hiç de fena olmaz."

"İyi bir viskiyi mahvetmemi istiyorsanız, ne yapabileceğimi görmekten memnuniyet duyarım."

Bardağı bana doğru kaydırды ve ben de buzdolabına gittim. "Şişelenmiş misket limonu suyum var ama limon yok." Raflara baktım.

" değil."

Bardağına misket limonu suyu damlattım, sonra Schweppes ekledim. Yudumladığı garip karışıma aldırmadan, "Belki unutmuşsundur ama Robyn Naismith davası benimdi. Benim ve Sonny Jones'un."

"O zamanlar buralarda değildim."

"Oh, evet. Komik, sanki uzun zamandır buradaymışsın gibi geliyor. Ama ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Robyn Naismith öldürüldüğünde Dade County'de adli tabip yardımcısıydım ve dava hakkında bir şeyler okuduğumu, haberlerden takip ettiğimi ve daha sonra ulusal bir toplantıda bu konuyla ilgili bir slayt sunumu gördüğümü hatırlıyorum. Eski Virginia güzeli, muhteşem bir alto sesi olan çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Kamera karşısında konuşkan ve karizmatikti. Sadece yirmi yedi yaşındaydı.

Savunma, Ronnie Waddell'in amacının hırsızlık olduğunu ve Robyn'in talihsizliğinin eczaneden eve döndükten sonra bu olaya rastlamak olduğunu iddia etti. İddiaya göre Waddell televizyon seyretmiyordu in evini yağmalayıp ona şiddet uygularken onun adını ya da parlak geleceğini bilmiyordu. Savunma, Waddell'in uyuşturucunun etkisinde olduğu için ne yaptığını bilmediğini ileri sürdü. Jüri üyeleri Waddell'in geçici delilik savunmasını reddetti ve ölüm cezasını önerdi.

Marino'ya, "Katili yakalamak için üzerimde inanılmaz bir baskı olduğunu biliyorum," dedim. "İnanılmazdı. Elimizde harika bir gizli parmak izi vardı.

Isırık izleri vardı.

Üç adamımız sabah, öğleakşam dosyalar üzerinde araştırma yapıyordu. Bu lanet dava için kaç saat harcadığımı bilmiyorum. Sonra piçi yakaladık çünkü Kuzey Carolina'da süresi geçmiş bir muayene etiketiyle dolaşıyordu."

Durakladı, gözleri sertleşerek ekledi, "Tabii Jones o sırada ortalıkta yoktu. Waddell'in ödülünü aldığını görememesi çok kötü oldu."

"Sonny Jones'a olanlar için Waddell'i mi suçluyorsun?" Ben sordum. "Hey, sen ne düşünüyorsun?"

"Yakın bir arkadaştı."

"Cinayet masasında birlikte çalıştık, birlikte balık tuttuk, aynı bowling takımındaydık."

"Onun ölümünün sizin için zor olduğunu biliyorum."

"Evet, dava onu . Saatlerce çalışıyor, hiç uyumuyor, hiç eve gelmiyordu ve bu da karısıyla olan ilişkisine kesinlikle yardımcı olmuyordu. Bana artık dayanmadığını söyleyip durdu ve sonra bana hiçbir şey anlatmamaya başladı. Bir gece silahını yemeye karar verdi."

"Özür dilerim," dedim nazikçe. "Ama bunun için Waddell'i suçlayabileceğinden emin değilim."

"Görülecek bir hesabım vardı."

"Peki idamına şahit olduğunuzda karar verildi mi?"

Marino önce cevap vermedi. Mutfağa baktı, çenesi kaskatı kesilmişti. Sigara içişini ve içkisini boşaltışını izledim.

"Bunu yenileyebilir
miyim?" "Yo. Neden
olmasın."

Ayağa kalktım ve Marino'nun oluşumuna neden olan adaletsizlikleri ve kayıpları düşünürken yine işimi yaptım. New Jersey'nin yanlış bölgesinde sevgisiz, yoksul bir çocukluk geçirmiş ve daha iyi durumda olan herkese karşı derin bir güvensizlik beslemişti. Kısa bir süre önce otuz yıllık karısı onu terk etmişti ve kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği bir oğlu vardı. Kanun ve düzene olan sadakati ve mükemmel polislik sicili ne olursa olsun, üst düzey yetkililerle iyi geçinmek genetik kodlarında yoktu. Görünüşe göre hayat yolculuğu onu zorlu bir yola sokmuştu. Sonunda bulmayı umduğu şeyin bilgelik ya da huzur değil, intikam olmasından korkuyordum. Marino hep bir şeylere kızardı.

Masaya döndüğümde bana, "Sana şunu sorayım doktor," dedi. "Mark'ı öldüren pislikler yakalanırsa ne hissedersin?"

Sorusu beni şaşırttı. O adamları düşünmek istemiyordum.

"O piçlerin asıldığını görmek isteyen bir yanınız yok mu?" diye devam etti. "Bir parçanız tetiği kendiniz çekebilmek için idam mangası için gönüllü olmak istemiyor mu?"

Mark, Londra'nın Victoria İstasyonu'ndaki bir çöp kutusuna yerleştirilen bombanın yanından geçtiği sırada patlaması sonucu öldü. Yaşadığım şok ve keder beni intikamın ötesine geçirmişti.

"Bir grup teröristi cezalandırmayı düşünmek benim için beyhude bir olur," dedim.

Marino dikkatle bana baktı. "Bu senin meşhur saçma cevaplarından biri olarak bilinir. Elinden gelse onlara bedava otopsi yapardın. Ve çok yavaş kesmelerini isterdin. Robyn Naismith'in ailesine ne olduğunu sana hiç söyledim mi?"

İçkime uzandım.

"Babası Kuzey Virginia'da bir doktordu, gerçekten iyi bir adamdı," dedi. "Duruşmadan yaklaşık altı ay sonra kansere yakalandı ve bundan birkaç ay sonra da öldü. Robyn tek çocuktı. Annesi Teksas'a taşındı, bir araba kazası geçirdi ve günlerini tekerlekli sandalyede anılarından başka bir şeyle geçirmede. Waddell, Robyn Naismith'in tüm ailesini öldürdü. Dokunduğu her hayatı zehirledi."

Waddell'in çiftlikte büyüdüğünü düşündüm, meditasyonundan görüntüler zihnimde dolaşıyordu. Onu verandanın basamaklarında otururken, güneş gibi tadı olan bir domatesi ısıtırken hayal ettim. Hayatının son saniyesinde aklından neler geçtiğini merak ettim. Dua edip etmediğini merak ettim.

Marino sigarasını söndürdü. Gitmeyi düşünüyordu. "Henrico'dan

Dedektif Trent diye birini tanıyor musunuz?"

"Joe Trent. Eskiden K-Nine'daydı ve birkaç ay önce çavuş olduktan sonra dedektiflik bölümüne transfer oldu. Biraz gergin bir Nellie, ama iyi biri."

"Beni bir çocuk için aradı -"

Sözümü kesti. "Eddie Heath?"

"Adını bilmiyorum."

"On üç beyaz bir erkek. çalışıyoruz. Lucky's şehirde."

"Lucky's?"

"En son görüldüğü market. Chamberlayne Caddesi, Northside'da. Trent ne istiyordu?"

Marino kaşlarını çatı. "Heath' kurtulamayacağı haberini aldı ve sizden önceden randevu mu alıyor?"

"Olağandışı yaralanmalara, olası sakatlanmalara bakmamı istiyor."

"Tanrım. Çocuklar olunca nefret ediyorum."

Marino sandalyesini geriye itti ve şakaklarını ovuşturdu. "Lanet olsun. Ne zaman bir kurbağadan kurtulsanız, onun yerini alacak bir başkası çıkıyor."

Marino gittikten sonra oturma odasındaki ocağın üzerine oturup şöminedeki kömürlerin kaymasını izledim. Yorgun ve kovalamaya gücümün yetmediği donuk, amansız bir hüznü hissediyordum. Mark'ın ölümü ruhumda bir yırtık bırakmıştı. İnanılmaz bir şekilde, kimliğimin ne kadar büyük bir kısmının ona olan sevgime bağlı olduğunu fark etmiştim.

Onu en son Londra'ya uçuğu gün görmüştüm ve Düller Havaalanı'na gitmeden önce şehir merkezinde hızlı bir öğle yemeği yemiştik. Birlikte geçirdiğimiz son saatle ilgili en net hatırladığım şey, fırtına bulutları toplanıp yağmur kabinimizin yanındaki pencereye tükürmeye başladığında ikimizin de saatlerimize bakmasıydı. Çenesinde tıraş olurken kendini kestiği bir çentik vardı ve daha sonra yüzünü gördüğümde aklımda o küçük yarayı canlandırır ve nedense bu yaranın etkisinden kurtulamazdım.

Şubat ayında Basra Körfezi'nde savaş sona ererken öldü ve ben de acımı geride bırakmaya karar vererek evimi sattım ve yeni bir mahalleye taşındım. Gerçekte hiçbir yere gitmeden kendimi kökünden sökmeyi başarmıştım ve bir zamanlar bana rahatlık veren tanıdık bitkiler ve komşular artık yoktu, yeni evimi yeniden dekore etmek ya da bahçeyi yeniden tasarlamak sadece stresimi arttırıyordu. Yaptığım her şey, hiç zamanım olmayan dikkat dağıtıcı şeylerdi ve Mark'ın başını salladığını hayal edebiliyordum.

"Bu kadar mantıklı biri için..." der ve gülümserdi.

"Peki sen ne yapardın?" Bazı geceler uyuyamadığımda düşüncelerimde ona söylerdim. "Benim yerime hala burada olsaydın ne yapardın?"

Mutfağa dönerek bardağımı çalkaladım ve telesekreterimde beni nelerin beklediğini görmek için çalışma odama geçtim. Birkaç muhabir aramıştı, annem ve yeğenim Lucy de öyle. Diğer üç mesaj kapatılmıştı.

Kayıtlı olmayan bir numarayı çok isterdim ama bu mümkün değildi. Polis, Eyalet Savcıları ve eyalet çapında görevlendirilen dört yüz kadar adli tabibin mesai saatleri dışında bana ulaşmak için meşru sebepleri vardı.

Mahremiyet kaybına karşı koymak için telesekreterimi aramaları taramak için kullandım ve tehdit edici veya müstehcen mesajlar bırakan herkes Arayan Kimliği tarafından takip edilme riskiyle karşı karşıya kaldı.

Kimlik kutusundaki inceleme düğmesine basarak dar ekranda beliren numaralar arasında gezinmeye başladım. Aradığım üç aramayı bulduğumda kafam karıştı ve tedirgin oldum. Numara artık ilginç bir şekilde tanıdık geliyordu. Son zamanlarda haftada birkaç kez ekranımda beliriyor, arayan kişi mesaj bırakmadan telefonu kapatıyordu. Bir keresinde, kimin cevap verdiğini görmek için numarayı geri çevirmeyi denemiştim ve bir faks makinesi ya da bilgisayar modemi gibi tiz bir ses duymuştum. Her ne sebeple olursa olsun, bu kişi ya da şey, ben morgda Waddell'in cesedini beklerken, akşam on yirmi ile on bir arasında üç kez aramıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Bilgisayarlı telefon talepleri bu kadar sık ve bu kadar geç bir saatte gerçekleşmemeliydi ve eğer bir modem diğerini aramaya çalışırken onun yerine beni arıyorsa, birinin şimdiye kadar bilgisayarının yanlış bir numara çevirdiğini anlaması gerekmez miydi?

Sabahın erken saatlerinde kalan birkaç saat boyunca birkaç kez uyandım. Evdeki her gıcırta ya da ses değişimi nabzımın yükselmesine neden oluyordu. Yatağın karşısındaki hırsız alarmının kontrol panelindeki kırmızı ışıklar uğursuzca parlıyordu ve ne zaman dönsem ya da örtüleri yeniden düzenlesem, evdeyken devreye sokmadığım hareket sensörleri yanıp sönen kırmızı gözlerle sessizce beni izliyordu. Rüyalarım tuhaftı. Saat beş buçukta lambaları yaktım ve giyindim. Dışarısı karanlıktı ve ofise giderken çok az trafik vardı. Körfezin arkasındaki park alanı ıssızdı ve Moravya aşk şölenlerini ve diğer dini kutlamaları akla getiren düzinelerce küçük balmumu teneke kalıpla doluydu. Ama bu mumlar protesto için kullanılmıştı. Saatler önce silah olarak kullanılmışlardı. Üst katta kahve hazırladım ve Fielding'in bana bıraktığı evrakları incelemeye başladım, Waddell'in arka cebinde bulduğum zarfın içindekileri merak ediyordum. Bir şiir, belki başka bir meditasyon ya da papazından bir mektup bekliyordum.

Bunun yerine, Waddell'in "son derece gizli" olarak değerlendirdiği ve kendisiyle birlikte gömülmesini istediği şeyin yazar kasa fişleri olduğunu keşfettim. Açıklanamaz bir şekilde, beş tanesi geçiş ücretleri içindi; diğer üçü ise iki hafta önce Shoney's'de sipariş edilen kızarmış tavuk yemeği de dahil olmak üzere yemekler içindi.

Dedektif Joe Trent, sakalı ve kırılaşmaya başlayan sarı saçları olmasa oldukça genç görünüyordu. Düzgün vücutlu ve uzun boyluydu, beline sıkıca bağladığı şık bir trençkotu vardı, ayakkabıları mükemmel bir şekilde parlıyordu. Henrico Doktor Acil Merkezi'nin önündeki kaldırımda el sıkışıp kendimizi tanıtırken gözlerini endişeyle kırıştırdı. Eddie Heath'in durumundan dolayı üzgün olduğu belliydi.

"Burada bir dakika konuşmamızın sakıncası yok," dedi, nefesi bembeyaz kesilmişti. "Mahremiyet nedeniyle."

Bir Medflight helikopteri bulunduğumuz yerden çok da uzak olmayan çimenlik bir yükselti üzerindeki helikopter pistinden müthiş bir gürültüyle havalanırken titreyerek dirseklerimi yanlarıma sıkıştırdım. Ay, arduvaz grisi gökyüzünde eriyen bir buz parçasıydı, otoparklardaki arabalar yol tuzu ve soğuk kış yağmurları nedeniyle kirlenmişti. Sabahın erken saatleri sade ve renksizdi, rüzgar bir tokat gibi keskindi ve buradaki işimin doğası gereği tüm bunları daha keskin bir şekilde gözlemledim. Sıcaklık aniden kırk derece yükselse ve güneş yakmaya başlasa kendimi sıcak hissedebileceğimi sanmıyorum.

"Elimizdeki şey gerçekten kötü, Dr. Scarpetta."

Gözlerini kırıştırdı. "Sanırım detayların ortaya çıkmasını istemediğimizi kabul edersiniz." "Bu çocuk hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" diye sordum.

"Ailesiyle ve onu tanıyan birkaç kişiyle daha konuştum. Anlayabildiğim kadarıyla Eddie Heath sıradan bir çocuk - sporu seviyor, gazete dağıtıyor, polisle başı hiç derde girmemiş. Babası telefon şirketinde çalışıyor ve annesi de ev dışında insanlar için dikiş dikiyor. Görünüşe göre, dün gece Bayan Heath'in akşam yemeği için hazırladığı güveç için bir kutu kremalı mantar çorbasına ihtiyacı olmuş ve Eddie'den onu almak için Lucky Bakkal'a gitmesini istemiş.

"Dükkân evlerinden ne kadar uzakta?" Ben sordum.

"Birkaç blok ötede ve Eddies oraya birçok kez gitmiştir. Tezgâhta çalışan insanlar onu ismiyle tanıyor."

"En son ne zaman görülmüş?"

"Akşam beş buçuk civarı. Birkaç dakika dükkânda kaldı ve gitti."

"Dışarısı karanlık olurdu," dedim. "Evet, öyleydi."

Trent uzaklara, bulutların arasından usulca süzülen beyaz bir yusufçuğa dönüşen helikoptere baktı. "Yaklaşık sekiz buçukta, rutin devriye gezen bir polis memuru Pattersom'daki binaların arkasını kontrol ediyordu ve çocuğu çöp konteynırına yaslanmış halde gördü."

"Fotoğraflarınız var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Memur çocuğun yaşadığını fark ettiğinde ilk önceliği yardım çağırmak oldu. Elimizde fotoğraf yok. Ama memurun gözlemlerine dayanarak oldukça detaylı bir tarifim var. Çocuk çıplaktı ve bacakları düz, kolları iki yanında başı öne eğik bir şekilde duruyordu. Giysileri kaldırımın üzerinde, içinde bir kutu kremalı mantar çorbası ve bir Snickers bar bulunan küçük bir çantayla birlikte oldukça düzgün bir yığın halindeydi. Dışarısı 28 dereceydi. Bulunmadan önce birkaç dakika ile yarım saat arasında bir süre orada bırakılmış olabileceğini düşünüyoruz."

Yakınımızda bir ambulans durdu. Görevliler bir sedyenin ayaklarını hızla yere indirip yaşlı bir adamı açılan cam kapılardan geçirirken kapılar çarpıldı ve metaller gıcırdadı. Biz de onu takip ettik ve sessizce, sağlık personeli ve onları buraya getiren talihsizlikler yüzünden sersemlemiş hastalarla dolu parlak, antiseptik bir koridorda yürüdük. Asansörle üçüncü kata çıkarken, hangi kanıtların temizlenip çöpe atıldığını merak ettim.

"Peki ya kıyafetleri? Kurşun bulundu mu?" Asansör kapıları ayrılırken Trent'e .

"Kıyafetlerini arabama aldım ve öğleden sonra onları ve PERK'ini laboratuara bırakacağım. Kurşun hala beyninde. Henüz oraya girmediler. Umarım onu iyice temizlemişlerdir."

Pediyatrik yoğun bakım ünitesi cilalı bir koridorun sonundaydı, çift ahşap kapının camları dost canlısı dinozor kâğıtlarıyla kaplıydı. İçeride gökkuşakları gök mavisi duvarları süslüyordu ve yarım daire şeklinde düzenlenmiş sekiz odadaki hidrolik yatakların üzerine hayvan mobilleri asılmıştı

Hemşire istasyonunun etrafında. Üç genç kadın monitörlerin arkasında çalışıyor, biri klavyede bir şeyler yazıyor, diğeri de telefonla konuşuyordu. Trent neden burada olduğumuzu açıkladıktan sonra kırmızı kadife bir süveter ve balıkçı yaka kazak giymiş ince esmer bir kadın kendini baş hemşire olarak tanıttı.

"Uzman doktor henüz gelmedi," diye özür diledi.

"Sadece Eddie'nin yaralarına bakmamız gerekiyor. Uzun sürmez," dedi Trent. "Ailesi hâlâ orada mı?"

"Bütün gece onunla kaldılar."

Yumuşak yapay ışıktaki, kod arabalarının ve yeşil oksijen tanklarının yanından geçerek onu takip ettik, dünya gerektiği gibi olsaydı küçük erkek ve kız çocuklarının odalarının önüne park edilmezdi. Eddies'in odasına vardığımızda hemşire içeri girdi ve kapıyı sonuna kadar kapattı.

"Sadece birkaç dakikalığına," dediğini duydum Heath'lere. "Biz sınavı yaparken."

"Bu sefer ne tür bir uzman?" diye sordu baba kararsız bir sesle.

"Yaralanmalar hakkında çok şey bilen bir doktor. Bir çeşit polis cerrahı gibi."

Hemşire diplomatik bir şekilde adli tabip ya da daha kötüsü adli tabip olduğumu söylemekten kaçındı.

Bir süre durakladıktan sonra baba sessizce, "Bu kanıt için" dedi.

"Evet. Biraz kahveye ne dersiniz? Belki yiyecek bir şeyler?"

Eddie Heath'in anne ve babası odadan çıktılar, her ikisi de oldukça kiloluydu, giysileri uyudukları için fena halde kırıkmıştı. Dünyanın sonunun geldiği söylenen masum, basit insanların şaşkın bakışlarına sahiptiler ve bitkin gözlerle bize baktıklarında, öyle olmamasını ya da en azından biraz daha iyi olmasını sağlayacak bir şey söyleyebilmeyi diledim. Çift yavaşça uzaklaşırken teselli sözcükleri boğazımda düğümlendi.

Eddie Heath yatağın üstünde kıpırdamadı, başı bandajlarla sarılıydı, damarlarına sıvılar damlarken solunum cihazı ciğerlerine hava üflüyordu. Teni süt renginde ve tüysüzdü, göz kapaklarının ince zarı düşük ışıktaki soluk, morarmış bir maviydi. Saçlarının rengini çilek sarısı kaşlarından tahmin ettim. Erkek çocukların dolgun uçlu ve güzel oldukları ve kız kardeşlerinden daha tatlı şarkı söyledikleri o kırılgan ergenlik öncesi dönemden henüz çıkmamıştı. Kolları inceydi, çarşafın altındaki bedeni küçüktü. Sadece orantısız büyüklükteki, damar yollarıyla bağlanmış hareketsiz elleri yeni doğan cinsiyetine uyuyordu. On üç yaşında gibi görünmüyordu.

Trent hemşireye alçak bir sesle, "Omzundaki ve bacağındaki bölgeleri görmesi gerekiyor," dedi.

Biri onun, diğeri benim için olmak üzere iki paket eldiven aldı ve onları . Çocuk çarşafın altında çıplaktı, cildi kırıksıklıklar içindeydi ve tırnakları kirliydi. Dengesi yerinde olmayan hastalar tam olarak yıkanamaz.

Hemşire ıslaktan kuruya sargı bezlerini yaralardan çıkarırken Trent gerildi. "Tanrım," dedi nefesinin altında. "Dün gecedan bile daha kötü görünüyor. Tanrım."

Başını salladı ve bir adım geri çekildi.

Biri bana çocuğun bir köpekbalığı tarafından saldırıya uğradığını söyleseydi, bıçak ya da gibi keskin, doğrusal bir aletle açıldığı belli olan yaraların düzgün kenarları olmasaydı, buna inanabilirdim. Sağ omzundan ve sağ iç uyluğundan dirsek yamaları büyüklüğünde et parçaları kesilmişti. Tıbbi çantamı açarak bir cetvel çıkardım ve yaralara dokunmadan ölçtüm, ardından fotoğraflarını çektim.

"Kenarlardaki kesik ve çizikleri görüyor musun?"

Trent işaret etti. "Ben de sana bundan bahsediyordum. Sanki deriye bir çeşit desen çizmiş ve sonra hepsini çıkarmış gibi."

"Hiç anal yırtılma buldunuz mu?" Hemşireye sordum.

"Rektal ateş ölçümü yaptığımda herhangi bir yırtık fark etmedim ve entübe edildiğinde kimse ağzında veya boğazında olağandışı bir şey fark etmedi. Ayrıca eski kırıklar ve çürükler olup olmadığını da kontrol ettim."

"Peki ya dövme?"

"Dövme mi?" sordu sanki hiç dövme görmemiş gibi.

"Dövmeler, doğum lekeleri, yara izleri. Birinin herhangi bir nedenle çıkarmış olabileceği her şey" dedim.

"Hiçbir fikrim yok," dedi hemşire
kuşkuyla. "Gidip ailesine sorayım."

Trent alnındaki teri sildi. "Kafeteryaya
gitmiş olabilirler."

"Onları bulacağım," dedi kapıdan geçerken. "Doktorları ne
diyor?" Hemşireye sordum.

"Çok kritik bir durumda ve tepkisiz."

Duygulanmadan bariz olanı ifade etti.

"Kurşunun girdiği yeri görebilir miyim?" diye sordum.

Başının etrafındaki bandajın kenarlarını gevşetti ve gazlı bezi, kenarları kömürleşmiş küçük kara deliği görebileceğim şekilde yukarı itti. Yara sağ şakağından girmiş ve hafifçe öne doğru çıkmıştı.

"Ön lobdan mı?" Ben
sordum.

"Evet."

"Anjiyo mu yaptılar?"

"Şişme nedeniyle beyne giden kan dolaşımı yok. Elektroensefalik aktivite yok ve kulaklarına soğuk su koyduğumuzda

Kalorik aktivite yok. Hiçbir beyin potansiyeli uyandırmadı."

Yatağın diğer tarafında durmuş, eldivenli elleri iki yanında, yüzünde soğukkanlı bir ifade ile kafa içi basıncını düşürmek için yapılan çeşitli testleri ve manevraları anlatmaya devam ediyordu. Acil servislerde ve yoğun bakım ünitelerinde çalışmışım ve hiç uyanmamış bir hastayla klinik olarak ilgilenmenin daha kolay olduğunu çok iyi biliyordum. Ve Eddie Heath asla uyanamayacaktı. Korteksi gitmişti. Onu insan yapan, düşünmesini ve hissetmesini sağlayan şey gitmişti ve asla geri gelmeyecekti. Yaşamsal fonksiyonları kalmıştı, beyin sapı kalmıştı. Şu anda makineler tarafından tutulan, atan bir kalbi olan, nefes alan bir bedendi.

Savunma yaralarını aramaya başladım. Repliklerinin yolundan çekilmeye odaklandığımdan, elimi sıkarak beni irkiltene kadar elini tuttuğumun farkında değildim. Kortikal olarak ölü olan insanlarda bu tür refleks hareketler nadir değildir. Bu, bir bebeğin parmağınızı tutmasına eşdeğerdir; hiçbir düşünce süreci içermeyen bir reflekstir. Elini nazikçe bıraktım ve derin bir nefes alarak kalbimdeki sızının dinmesini bekledim.

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu hemşire.

"Tüm bu çizgilerle bakmak zor," dedim.

Sargılarını değiştirdi ve çarşafı çenesine kadar çekti. Dedektif Trent döndüğünde eldivenlerimi çıkarıp çöpe attım, gözleri biraz vahşiydi.

"Dövme yok," dedi nefes nefese, sanki kafeteryaya koşarak gidip gelmiş gibi. "Doğum lekesi ya da yara izi de yok."

Birkaç dakika sonra park doğru yürüyorduk. Güneş bir görünüp kayboluyor, minik kar taneleri uçuşuyordu. Gözlerimi kısarak rüzgâra karşı Forest Avenue'deki yoğun trafiğe baktım. Bazı arabaların ızgaralarına Noel çelenkleri yapıştırılmıştı.

"Bence onun ölüm ihtimaline karşı hazırlık yapsanız iyi olur," dedim.

"Bunu bilseydim, dışarı çıkman için seni rahatsız etmezdim. Kahretsin, hava soğuk."

"Tam olarak doğru şeyi yaptınız. Birkaç gün içinde yaraları değişecekti."

"Aralık ayının tamamının geçeceğini söylüyorlar. Cehennem gibi soğuk ve çok fazla kar."

Gözlerini kaldırıma dikti. "Çocuğun var mı?" "Bir yeğenim var," dedim.

"İki oğlum var. Biri on üç yaşında."

Anahtarlarımı çıkardım. "Ben buradayım," dedim.

Trent başını salladı ve beni takip etti. Gri Mercedes'imın kilidini açışımı sessizce izledi. Ben arabaya binip emniyet kemerimi bağlarken gözleri deri iç mekanın detaylarına takıldı. Muhteşem bir kadını değerlendirir gibi arabayı bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Peki ya kayıp deri?" diye sordu. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Yamyamlığa yatkın biriyle karşı karşıya olmamız mümkün," dedim.

Ofise döndüm ve posta kutumu kontrol ettim, bir yığın laboratuvar raporunu parafladım, kahve fincanının dibinde kalan sıvı katranla bir kupa doldurdum ve kimseyle konuşmadım. Masamın arkasına oturduğumda Rose o kadar sessizce belirdi ki, kurutma kâğıdını ortalayan birkaç gazete kupürünün üstüne bir gazete kupürü koymasaydı onu hemen fark etmeyecektim.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "Bu sabah kaçta geldin? Buraya geldiğimde kahve yapılmıştı ve sen çoktan bir yerlere gitmiştin."

"Henrico'da zor bir çocuk var," dedim. "Muhtemelen içeri girecek bir çocuk."

"Eddie Heath."

"Evet," dedim şaşkınlıkla. "Nereden biliyorsun?"

Rose, "O da gazetede," diye cevap verdi ve ben de onun yeni gözlükleri sayesinde kibirli yüzünü daha az gösterdiğini fark .

"Gözlüklerini beğendim," dedim. "Burnunun ucuna takılı Ben Franklin çerçevelerine göre büyük bir gelişme. Onun hakkında ne yazıyordu?"

"Pek bir şey yok. Haberde sadece Patterson'ın dışında bulunduğu ve vurulduğu . Eğer oğlum hala genç olsaydı, gazete dağıtmasına asla izin vermezdim."

"Eddie Heath saldırıya uğradığında gazete dağıtmıyordu." "Fark etmez.

Bugünlerde buna izin vermezdim. Bir bakalım."

Bir parmağını burnunun kenarına dokundurdu. "Fielding aşağıda otopsi yapıyor ve Susan da MCV'ye konsültasyon için birkaç beyin götürüyor. Bunun dışında sen yokken bilgisayarın bozulması dışında bir şey olmadı."

"Hâlâ kapalı mı?"

Rose, "Sanırım Margaret üzerinde çalışıyor ve neredeyse bitirmek

üzere," dedi. "Güzel. Tekrar açıldığında, benim için bir arama yapmasını

istiyorum. Kodlar

kesme, sakatlama, yamyamlık, ısırık izleri olabilir. Belki de kesilmiş, deri, taze kelimeleri için serbest formatlı bir arama - bunların çeşitli kombinasyonları. Parçalamayı da deneyebilirsiniz ama asıl peşinde olduğumuz şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Eyaletin hangi bölgesi ve hangi zaman dilimi için?" Rose notlar aldı.

"Son beş yıldır tüm eyalette. Ben özellikle ama kendimizi bununla sınırlamayalım. Travma Kayıt Merkezi'nde neler da soralım. Geçen ay bir toplantıda müdürle konuştum ve verileri paylaşmamız konusunda çok istekli görünüyordu."

"Yani hayatta kalan kurbanları da mı kontrol etmek istiyorsunuz?"

"Eğer yapabilirsek, Rose. Herhangi bir vaka bulup bulamayacağımızı

görmek için her şeyi kontrol edelim.
Eddie Heath'inkine benzer."

Sekreterim çıkarken, "Şimdi Margaret'e söyleyeyim, bakalım başlayabilecek mi?" dedi.

sabah gazetesinden kestiği makaleleri incelemeye başladım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ronnie Waddell'in "gözlerinden, burnundan ve ağzından" kan geldiği iddia ediliyordu.

Uluslararası Af Örgütü'nün yerel bölümü, Waddell'in infazının herhangi bir cinayetten daha az insanlık dışı olmadığını iddia ediyordu. ACLU sözcüsü elektrikli sandalyenin "arızalanmış olabileceğini ve Waddell'in korkunç bir acı çekmesine neden olduğunu" belirtti ve olayı Florida'da ilk kez kullanılan sentetik süngerlerin mahkumun saçlarının alev almasına neden infazla karşılaştırdı.

Haberleri Waddell'in dosyasına koyarken, avukatı Nicholas Grueman'ın bu kez şapkasından hangi kavgacı tavşanları çıkaracağını tahmin etmeye çalıştım. Karşılaşmalarımız seyrek de olsa tahmin edilebilir hale gelmişti. Grueman'ın gerçek amacının mesleki yeterliliğimi zan altında bırakmak ve genel olarak kendimi aptal hissetmemi sağlamak olduğuna inanmak üzereydim. Ama beni en çok rahatsız eden şey, Grueman'ın bir zamanlar Georgetown'da öğrencisi olduğumu hatırladığına dair hiçbir belirti vermemesiydi. Hukuk fakültesindeki ilk yılımı küçümsemiş, sadece B almış ve Law Review'u kaçırmıştım. Nicholas Grueman'ı yaşadığım sürece asla unutmayacaktım ve onun da beni unutmuş olması bana doğru gelmiyordu.

Eddie Heath'in öldüğünü öğrendikten kısa bir süre sonra, Perşembe günü kendisinden aldım.

"Kay Scarpetta?" Hattan Grueman'ın sesi geldi. "Evet."

Gözlerimi kapattım ve arkalarındaki basınçtan şiddetli bir cephenin hızla ilerlediğini anladım.

"Nicholas Grueman. Bay Waddell'in geçici otopsi raporunu inceliyordum ve birkaç sorum olacak."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ronnie Joe Waddell'den bahsediyorum."

"Size yardımcı olabilirim?"

"Neredeyse t p şeklinde olduğu söylenen midesiyle ba layalım. Bu arada ilginç bir tanımlama. Merak ediyorum, bu sizin halk diliniz mi yoksa gerçek bir tıbbi terim mi? Bay Waddell'in yemek yemediğini varsaymakta haklı mıyım?"

"Hiç yemek yemediğini söyleyemem. Ama midesi k   lm   t . Boş ve temizdi."

"Açlık grevi yapıyor olabileceği size bildirilmiş olabilir mi?"

"Bana böyle bir şey rapor edilmedi."

Saate baktım ve gözlerime ışık vurdu. Aspirinim bitmişti ve dekonjestanımı evde bırakmı tım.

Sayfaların çevrildiğini duydum.

Grueman, "Burada kollarında, her iki üst kolunun i  sıyrıklar bulduğunuz yazıyor," dedi.

"Bu doğru."

"Peki içsel y n tam olarak nedir?"

"Antekübital fossanın üzerinde kolun iç kısmı."

Bir duraklama. "Antekübital fossa," dedi  a kınlıkla.

"Bir . Kendi kolumu avucumun içine aldım ve dirseğimin iç kısmına . Ya da kolumun kıvrıldığı yere aslında. Bu doğru olurdu, değil mi? İ  tarafın kolun kıvrıldığı taraf olduğunu ve dolayısıyla antekubual fossanın kolun kıvrıldığı yer olduğunu söylemek?"

"Bu doğru olur."

"Pekala, pekala, çok iyi. Peki Bay Wadden'in i  dünyasındaki bu yaraları neye bağlıyorsunuz?" "Muhtemelen kısıtlamalara," dedim test edercesine.

"Kısıtlama mı?"

"Evet, elektrikli sandalyeyle bağlantılı deri bağlar gibi."

"Muhtemelen dediniz. Muhtemelen kısıtlama

mı?" "Ben de öyle dedim."

"Yani, kesin olarak söyleyemezsiniz, Dr. Scarpetta?"

"Bu hayatta insanın kesin olarak söyleyebileceği çok az şey vardır, Mr. Grueman."

"Yani sıyrıklara neden olan kısıtlamaların farklı bir türde olabileceği ihtimalini düşünmek mantıklı mı? İnsan çeşidi gibi mi? İnsan elinin bıraktığı izler gibi mi?"

"Bulduğum sıyrıklar insan eliyle açılmış yaralarla uyuşmuyor," dedim.

"Ve bunlar elektrikli sandalyenin yol açtığı yaralarla, elektrikli sandalyeye bağlı kısıtlamalarla tutarlı mı?"

"Benim fikrim öyle olacağı yönünde."

"Sizin fikriniz mi, Dr. Scarpetta?"

"Aslında elektrikli sandalyeyi hiç incelemedim" dedim sertçe.

Bunu, Nicholas Grueman'ın sınıfta bir öğrencinin bariz yetersizliğinin havada asılı kalmasını istediğinde ünlü olduğu uzun bir duraklama izledi. Onu başımda dikilirken, ellerini arkasında kenetlemiş, duvardaki saat yüksek sesle tik tak ederken yüzünün ifadesiz olduğunu hayal ettim. Bir keresinde, gözlerim önümde açılan dava defterinin sayfaları arasında körü körüne koştururken onun sessiz incelemesine iki dakikadan fazla katlanmıştım. Ve yaklaşık yirmi yıl sonra, bir duvarı kaplayacak kadar diploması ve sertifikası olan orta yaşlı bir adli tabip olarak ceviz masamda otururken, yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Eski aşağılanma ve öfkeyi hissettim.

Grueman aniden "İyi günler" diyerek bitirip telefonu kapatırken Susan ofisime girdi.

"Eddie Heath'in cesedi burada."

Ameliyat önlüğü arkadan bağlanmıştı ve temizdi, yüzündeki ifade dikkat dağıtıcıydı. "Sabaha kadar bekleyebilir mi?"

"Hayır," dedim. "Yapamaz."

Çocuk soğuk çelik masanın üzerinde, hastane yatağının parlak çarşafalarında görüldüğünden daha küçük görünüyordu. Bu odada gökkuşağı yoktu, duvarlar ya da pencereler dinazorlarla ya da bir çocuğun kalbini neşelendirecek renklerle süslenmemişti. Eddie Heath, serum iğneleri, sondası ve sargıları hâlâ yerinde olduğu halde çıplak olarak gelmişti. Bunlar onu bu dünyaya bağlayan ve sonra da bu dünyadan koparan şeylerin hüzünlü kalıntıları gibiydi, tıpkı boş havada hüzünle uçan bir balonu takip eden ipler gibi. Susan fotoğraf çekip telefona cevap verirken ben bir saat boyunca yaraları ve terapi izlerini belgeledim.

Otopsi odasına açılan kapıları kilitlemiştik ve ötesinde insanların asansörden inip hızla alçalan karanlıkta evlerine gittiklerini duyabiliyordum. Cenaze evi görevlileri bir ceset getirmek ya da götürmek için geldiklerinde bölmede iki kez zil sesi duyuldu. Eddie'nin omzundaki ve kalçasındaki yaralar kuru ve koyu parlak kırmızıydı.

"Tanrım," dedi Susan, bakarak. "Tanrım, kim bir şey yapar ki? Kenarlardaki şu küçük kesiklere de bakın. Sanki biri çapraz kesmiş ve sonra tüm deriyi çıkarmış gibi."

"Ben de tam olarak bunun yapıldığını düşünüyorum."

"Sence biri bir çeşit desen mi oymuş?"

"Sanırım birisi bir şeyi ortadan kaldırmaya çalışmış. Bu işe yaramayınca da deriyi yüzmüş."

"Neyi ortadan kaldırmak?"

"Zaten orada olan bir şey değildi," dedim. "O bölgelerde dövme, doğum lekesi ya da yara izi yoktu. Eğer zaten orada bir şey yoksa, o zaman belki de bir şey eklenmiş ve potansiyel kanıt değeri nedeniyle çıkarılması gerekmiştir."

"Isırık izleri gibi bir şey."

"Evet," dedim.

Bir bezin gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir bölgeyi temizlemeye başladığımda vücut henüz tam olarak titiz değildi ve hala biraz sıcaktı. Koltuk altlarını, kalça , kulak arkalarını ve içlerini ve göbeğin içini kontrol ettim. Tırnakları temiz beyaz zarflara geçirdim ve saçlarda lif ve diğer kalıntıları aradım.

Susan bana bakmaya devam etti ve ben onun gerginliğini hissettim. Sonunda, "Hoşuna giden özel bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir kurumuş meni sıvısı," dedim.

"Koltukaltında mı?"

"Orada, derideki herhangi bir kıvrımda, herhangi bir delikte, herhangi bir yerde." "Genelde o yerlere bakmazsın."

"Genelde zebraları aramam." "Ne için?"

"Tıp fakültesinde bir değişimimiz vardı. Eğer nal sesleri duyarsanız, atları arayın. Ama böyle bir vakada zebraları aradığımızı biliyorum," dedim. Mercekle vücudun her santimini incelemeye başladım.

Bileklerine geldiğimde ellerini yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdim, o kadar uzun süre inceledim ki Susan yaptığı işi bıraktı. Panomdaki diyagramlara başvurdum, her terapi işaretini çizdiklerimle ilişkilendirdim "Çizelgeleri nerede?" Etrafa göz gezdirdim.

" tarafa."

Susan tezgâhtan evrakları getirdi. Çizelgeleri karıştırmaya başladım, özellikle acil servis kayıtlarına ve kurtarma ekibi tarafından doldurulan rapora odaklandım. Hiçbir yerde Eddie Heath'in ellerinin bağlı olduğu yazmıyordu. Dedektif Trent'in çocuğun cesedinin bulunduğu yeri tarif ederken bana ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. Trent, Eddie'nin ellerinin yanlarında olduğunu söylememiş miydi? "Bir şey mi buldun?"

Susan sonunda sordu.

"Görmek için mercekten bakmak zorundasınız. Şurada. Bileklerinin alt tarafı ve burada solda, bilek kemiğinin solunda. Sakız kalıntısını görüyor musun? Yapıştırıcı izlerini? Grimsi kir lekelerine benziyor."

"Çok . Belki bazı lifler de yapışmıştır," Susan hayretle, omzunu benimkine dayamış, mercekten bakıyordu.

"Ve cilt pürüzsüz," diye devam ettim. "Bu bölgede buraya ve buraya göre daha az kıl var."

"Çünkü bant çıkarıldığında saç telleri kopmuş olacaktı."

"Aynen öyle. Örnek olarak bilek kollarını alacağız. Yapışkan ve lifler bantla eşleştirilebilir, eğer bant bulunursa. Ve eğer onu bağlayan bant bulunursa, o da rulo ile eşleştirilebilir."

"Anlamıyorum."

Doğrudu ve bana baktı. "Serum damarları yapışkan bantla . Açıklamanın bu olmadığına emin misin?"

"Bileklerinin bu bölgelerinde terapi izlerini gösterecek hiçbir iğne izi yok," dedim ona. "Ve geldiğinde ona neyin bantlandığını gördünüz. Buradaki yapıştırıcıyı açıklayacak bir şey yok."

"Doğru."

"Fotoğrafları çekelim ve sonra bu yapışkan kalıntısını toplayacağım ve Trace'in ne bulduğuna bakmasına izin vereceğim."

"Cesedi dışarıda bir çöp konteynerinin yanındaydı. Bu bir Trace kabusu gibi görünüyor."

"Bileklerindeki bu kalıntının kaldırımıyla temas edip etmediğine bağlı."

Bir neşterle kalıntıları nazikçe kazımaya başladım.

"Orayı süpürdüklerini sanmıyorum."

"Hayır, eminim . Ama kibarca rica edersek yine de süpürge alabileceğimizi düşünüyorum. Denemekten zarar gelmez."

Eddie Heath'in ince kollarını ve bileklerini incelemeye devam ettim, gözden kaçırmış olabileceğim çürükler ya da sıyrıklar aradım. Ama hiçbir şey bulamadım.

"Ayak bilekleri iyi görünüyor," dedi Susan masanın öbür ucundan. "Herhangi bir yapışkan ya da kılların gittiği bir bölge görmüyorum. Yaralanma da yok. Ayak bilekleri bantlanmış gibi görünmüyor. Sadece bilekleri."

Bir kurbanın sıkı bağlarının derisinde hiçbir iz bırakmadığı sadece birkaç vaka hatırlayabiliyordum. Açıkça görülüyordu ki, bağlama bandı Eddies'in cildiyle doğrudan temas . Rahatsızlığı arttıkça ve kan dolaşımı kısıtlandıkça ellerini hareket ettirmeli, kıpırdanmalıydı. Ama direnmemişti. Çekiştirmemiş, kıvranmamış ya da kaçmaya çalışmamıştı.

Ceketinin omzundaki kan damlalarını yakasındaki is ve lekeleri düşündüm. Tekrar ağzının etrafını kontrol ettim, diline baktım ve çizelgelerine göz attım. Eğer ağzı tıkanmışsa bile, şu anda buna dair hiçbir iz yoktu; ne bir sıyrık, ne bir çürük, ne de bir yapıştırıcı izi. Onu çöplüğe yaslanmış, çıplak ve soğukta, giysileri yanına yığılmış olarak hayal ettim, düzgünce değil, özensizce değil, bana tarif edildiği şekilde gelişigüzel. Suçun duygusunu hissetmeye çalıştığımda, öfke, panik ya da korku algılamadım.

"Önce onu vurdu, değil mi?"

Susan'ın gözleri ıssız, karanlık bir sokakta yanından geçtiğiniz ihtiyatlı bir yabancınkine gibi tetikteydi. "Bunu her kim yaptıysa, onu vurduktan sonra bileğini bantlamış."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Ama bu çok garip," dedi. "Kafasından vurduğunuz birini bağlamanıza gerek yok."

"Bu kişinin ne hakkında fantezi kurduğunu bilmiyoruz."

Sinüs baş ağrısı gelmişti ve kuşatma altındaki bir şehir gibi düşmüştüm. Gözlerim ; kafatasım bana iki beden küçük geliyordu.

Susan kalın elektrik kablosunu makarasından indirdi ve Stryker testeresini fişe taktı. Neşterlere yeni bıçaklar taktı ve ameliyat arabasındaki kontrol etti. Röntgen odasına girdi ve ışık kutularına yerleştirdiği Eddie filmleriyle geri döndü. Çılgınca koşuşturdu ve sonra daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Düzenlemekte olduğu ameliyat arabasına sertçe çarptı ve iki litre formalin kavanozunun yere düşmesine neden oldu.

Nefes nefese geri sıçrarken, yüzünden dumanlar savrulurken ve ayakları neredeyse altından çıkarken kırık camlar yerde sekerken ona doğru koştum.

"Yüzünü mü aldı?"

Kolundan tuttum ve onu soyunma odasına doğru sürükledim.

" sanmıyorum. Hayır. Tanrım. Ayaklarımda ve bacaklarımda. Sanırım kolumda da var."

"Gözüne ya da ağzına kaçmadığına emin misin?" Yeşillerini çıkarmasına yardım ettim.

"Eminim."

Duşun içine girdim ve o neredeyse kıyafetlerinin geri kalanını yırtarcasına çıkarırken suyu açtım.

Maske, koruyucu gözlük ve kalın lastik eldivenler giyerken onu uzun süre ılık su altında beklettim. Tehlikeli kimyasalı, devlet tarafından bu tür biyokimyasal acil durumlar için tedarik edilen formalin yastıklarla ıslattım. Camları süpürdüm ve her şeyi çift plastik torbaya koydum. Sonra zemini hortumla yıkadım, kendimi yıkadım ve yeni giysilerimi giydim. Susan sonunda duştan pespembe ve korkmuş bir halde çıktı.

"Dr. Scarpetta, çok üzgünüm," dedi.

"Benim tek endişem sensin. Sen iyi misin?"

"Halsiz hissediyorum ve biraz başım dönüyor. Duman kokusunu hâlâ alabiliyorum."

"Burada işimi bitireceğim," dedim. "Neden eve gitmiyorsun?"

"Sanırım önce biraz dinleneceğim. Belki de yukarı çıksam iyi olur."

Laboratuvar önlüğüm bir sandalyenin arkasına asılmıştı ve bir cebime uzanıp anahtarlarımı çıkardım. "Al," dedim ve ona uzattım. "Ofisimdeki kanepeye uzanabilirsin. Baş dönmen geçmezse ya da kendini daha kötü hissetmeye başlarsan hemen dahili telefona haber ver."

Yaklaşık bir saat sonra, kışlık paltosunu giymiş ve çenesine iliklemiş olarak yeniden ortaya çıktı.

"Nasıl hissediyorsun?" Y kesisini dikerken sordum. "Biraz titriyorum ama iyiyim."

Bir süre sessizce beni izledi, sonra ekledi, "Yukarıdayken aklıma bir şey geldi. Bence beni bu davada tanık olarak göstermemelisiniz."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bir otopsi sırasında orada bulunan herkesin resmi raporda tanık olarak listelenmesi rutin bir uygulamaydı. Susan'ın isteği çok önemli değildi ama tuhaftı.

"Otopsiye katılmadım," diye devam etti. "Yani, dış muayeneye yardım ettim ama siz otopsiyi yaparken orada değildim. Ve bunun büyük bir dava olacağını biliyorum - eğer birini yakalarlarsa. Eğer mahkemeye giderse. Listede yer almamamın daha iyi olacağını düşünüyorum, çünkü dediğim gibi, gerçekten orada değildim."

"Peki," dedim. "Bununla ilgili bir sorunum yok." Anahtarlarımı tezgâhın üzerine koydu ve gitti.

Yaklaşık bir saat sonra bir gişede yavaşlarken arabamın telefonundan onu aradığımda Marino evdeydi.

"Spring Street'teki müdürü tanıyor musun?" Ona sordum.

"Frank Donahue. Neredesin sen?"

"Arabamda."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Muhtemelen Virginia'daki kamyoncuların yarısı bizi dinliyordur."

"Fazla bir şey duymayacaklar."

"Çocuğa olanları duydum," dedi. "Onunla işin bitti mi?"

"Evet. Seni evden ararım. Bu arada benim için yapabileceğin bir şey var. Hemen kalemde birkaç şeyi gözden geçirmem gerekiyor."

"Kalemin üzerinden bakmanın sorunu geriye bakmasıdır."

"Bu yüzden benimle geliyorsun," dedim.

Hiç değilse, eski profesörümün vesayetinde geçirdiğim iki sefil dönemden sonra hazırlıklı olmayı öğrenmiştim. Cumartesi öğleden sonra Marino ve ben eyalet hapisanesine doğru yola çıktık. Gökyüzü kurşuniydi, rüzgar yol kenarındaki ağaçları dövüyordu, evren sanki benim ruh halimi yansıtırcasına soğuk bir tedirginlik içindeydi.

Arabayla giderken Marino bana, "Özel fikrimi soruyorsun," dedi, "bence Grueman'ın seni kandırmasına izin veriyorsun."

"Hiç de değil."

"O zaman neden ne zaman bir infaz olsa ve o da işin içinde olsa, etrafta dolanıp duruyorsun?"

"Peki siz bu durumu nasıl ele alırdınız?"

Çakmağı çaktı. "Seninle aynı şekilde. Ölüm hücrelerine ve sandalyeye bir göz atar, her şeyi belgelendirir, sonra da saçmaladığını söylerdim. Ya da daha iyisi, basına saçmaladığını söylerdim."

Bu sabahki gazetede Grueman'ın Waddell'in yeterli beslenemediğini ve vücudunda açıklayamadığım yaralar olduğunu söylediği aktarılıyordu.

"Neyse, nedir?" Marino devam etti. "Sen hukuk fakültesindeyken bu sincapları o mu savunuyordu?"

"Hayır. Birkaç yıl önce Georgetown'ın Ceza Adaleti Kliniğini yönetmesi istendi. İşte o zaman ölüm cezası davalarını ücretsiz olarak üstlenmeye başladı."

"Adamın bir vidası gevşemiş olmalı."

"İdam cezasına çok karşı ve temsil ettiği herkesi bir şöhret sebebi haline getirmeyi başardı. Özellikle de Waddell'i."

"Hey. Aziz Nick, pisliklerin koruyucu azizi. Ne kadar tatlı, değil mi?" dedi Marino. "Neden ona Eddie Heath'in renkli fotoğraflarını gönderip çocuğun ailesiyle konuşmak isteyip istemediğini ? Bakalım o suçu işleyen domuz hakkında ne hissediyor."

"Hiçbir şey Grueman'ın görüşlerini değiştirmeyecek."

"Çocukları var mı? Karısı? biri?"

"Hiç fark etmez, Marino. Eddie hakkında yeni bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Hayır, Henrico da bilmiyor. Kıyafetleri ve 22'lik mermisi elimizde. Belki laboratuvarlar senin teslim ettiğin şeylerle şanslı olur."

"Peki ya VICAP?" Marino ve FBI profil uzmanı Benton Wesley'in bölgesel ekip ortakları olduğu FBI'nın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı'na atıfta bulunarak sordum.

Marino, "Trent formlar üzerinde çalışıyor ve birkaç gün içinde gönderecek," dedi. "Ve dün gece Benton'ı dava hakkında uyardım."

"Eddie bir yabancının arabasına binecek tipte biri miydi?"

"Ailesine göre öyle . Ya bir yıldırım saldırısıyla karşı karşıyayız ya da onu yakalayacak kadar çocuğun güvenini kazanmış biriyle."

"var mı?"

"İkisinden de birer tane, ikisi de ondan on yaş büyük. Sanırım Eddie bir kazaydı," dedi Marino cezaevi görüldüğünde.

Yılların ihmali sıva kaplamasını Pepto Bismol pembesinin kirli, seyretilmiş bir tonuna kadar soldurmuştu. Pencereleler karanlıktı ve kalın plastikle kaplıydı, rüzgârla çekiştirilmiş ve yırtılmıştı. Belvedere çıkışından çıktık, sonra aynı haritaya ait olmayan iki varlığı birbirine bağlayan eski püskü bir kaldırım şeridi olan Spring Caddesi'nden sola döndük. Cezaevini birkaç blok geçtikten sonra, Ethyl Corporation'ın beyaz tuğlalı genel merkezinin bir çöplüğün kenarındaki büyük beyaz balıkçıl kuşu gibi mükemmel bir çimenliğin üzerinde tündüğü Gambles Hill'de sona .

Park edip arabadan indiğimizde çiseleyen yağmur yerini karla karışık yağmura bırakmıştı. Marino'yu takip ederek bir çöp yanından geçtim, sonra da bir dizi kedinin bulunduğu bir yükleme rampasına çıktım. Ana giriş tek bir cam kapıdan ibaretti ve lobi olduğu söylenen yerden içeri adım attığımızda kendimizi parmaklıkların ardında bulduk. Hiç sandalye yoktu; hava soğuk ve bayattı. Sağ tarafımızdaki İletişim Merkezi'ne küçük bir pencereden ulaşılabilirdi; gardiyan üniforması giymiş güçlü kuvvetli bir kadın pencereyi kaydırarak açtı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Marino rozetini gösterdi ve müdür Frank Donahue ile bir randevumuz olduğunu nazikçe açıkladı. Bize beklememizi söyledi. Pencere tekrar kapandı.

"Bu Helen the Hun," dedi Marino bana. "Buraya sayamayacağım kadar çok geldim ve o her zaman beni tanıımıyormuş gibi davranıyor. Ama ben onun tipi değilim. Bir dakika içinde onu daha iyi tanıyacaksın."

Parmaklıklı kapıların ardında ten rengi kiremit ve cüruf bloklardan oluşan pis bir koridor ve kafes gibi görünen küçük ofisler vardı. Manzara, kurumsal yeşile boyanmış ve pasla beneklenmiş hücrelerden oluşan ilk blokla sona eriyordu. Hücreler boştu.

"Geri kalan mahkumlar ne zaman başka bir yere yerleştirilecek?" diye sordum. "Hafta sonuna kadar."

"Kim kaldı?"

"Bazı gerçek Virginia beyefendileri, ayrımcılık statüsüne sahip sincaplar. Hepsi bu şekilde C Hücresi'nde yataklarına zincirlenmiş ve sıkı sıkıya kilitlenmiş durumdalar."

Batıyı işaret etti. "Oradan geçmeyeceğiz, o yüzden telaşlanmayın. Ben olsam seni bu duruma sokmazdım. Bu pisliklerden bazıları yıllardır kadın görmemiş - ve Helen the Hun sayılmaz."

Islah Departmanı mavileri giymiş güçlü yapılı genç bir adam koridorda belirdi ve bize doğru yöneldi. Parmaklıkların arasından bize baktı, yüzü çekici ama sertti, güçlü bir çenesi ve soğuk gri gözleri vardı. Koyu kırmızı bir bıyık, zalimleşebileceğinden şüphelendiğim üst dudağını gizliyordu.

Marino bizi tanıştırdı ve ekledi: "Buraya sandalyeyi görmeye geldik."

"Adım Roberts ve size kraliyet turu yaptırmak için buradayım." Ağır kapıları açarken anahtarlar demire çarparak şingirdadı. "Donahue bugün hasta."

Arkamızdan kapanan kapıların çınlaması duvarlarda yankılandı. "Korkarım önce sizi aramamız gerekiyor. Şuraya geçerseniz hanımefendi."

Bir başka parmaklıklı kapı açılıp "Helen" İletişim Merkezi'nden çıkarken Marino'nun üzerinde bir tarayıcı çalıştırmaya başladı. Bir Baptist kilisesi gibi inşa edilmiş, güler yüzlü olmayan bir kadındı, parlak Sam Browne kemeri belinin olduğunu gösteren tek işarettti. Kısacık kesilmiş saçları erkeksi bir şekilde şekillendirilmiş ve ayakkabı boyasıyla siyaha boyanmıştı. Heybetli göğsüne iliştirilmiş isim etiketinde "Grimes" yazıyordu.

"Çantan," diye emretti.

Tıbbi çantamı uzattım. Çantamı karıştırdı, sonra beni kabaca bir o yana bir bu yana çevirerek tarayıcı ve elleriyle bir dizi tarama ve okşamaya maruz bıraktı. Toplamda, arama yirmi saniyeden fazla sürmedi, ama etimin her santimini tanımayı başardı, kalın parmakları oyalanırken ve ağzından yüksek sesle nefes alırken beni geniş gövdeli bir örümcek gibi sertçe zırlı göğsüne sıkıştırdı. Sonra kül blokları ve Liron'dan oluşan inine geri dönerken kaba bir şekilde başıyla kontrol ettiğimi onayladı.

Marino ve ben Roberts'ı parmaklıklar ve daha fazla parmaklık arasından, açıp tekrar kilitlediği bir dizi kapıdan geçerek takip ettik, hava soğuktu ve düşmanca metalin donuk çanlarıyla çınliyordu. Bize kendimiz hakkında hiçbir şey sormadı ve dostça diyebileceğim hiçbir atıfta bulunmadı. Onun meşguliyeti

Bu öğleden sonraki rolü tur rehberi ya da bekçi köpeği gibi görünüyordu, hangisi olduğundan emin değildim.

Sağa döndüğümüzde ilk hücre bloğuna girdik; yeşil kül bloklardan ve kırık pencerelerden oluşan, dört kat hücrenin dikenli tellerle kaplı sahte bir çatıya yükseldiği, cereyan yapan devasa bir yerdi. Kahverengi karo zeminin ortasına düzensiz bir şekilde yığılmış düzinelerce dar, plastik kaplı şilte ve etrafa dağılmış süpürgeler, paspaslar ve eski püskü kırmızı berber sandalyeleri vardı. Deri tenis ayakkabıları, mavi kot pantolonlar ve diğer tuhaf kişisel eşyalar yüksek pencere kenarlarını kirletiyordu ve hücrelerin çoğunun içinde televizyonlar, kitaplar ve ayak dolapları vardı. Görünüşe göre mahkumlar tahliye edilirken tüm eşyalarını yanlarına almalarına izin verilmemişti, belki de bu duvarlara keçeli kalemle yazılmış küfürleri açıklıyordu.

Başka kapılar da açıldı ve kendimizi dışarıda, çirkin hücre bloklarıyla çevrili, kızarmış çimenlerden oluşan bir avluda bulduk. Hiç ağaç yoktu. Duvarın her köşesinden nöbetçi kuleleri yükseliyordu, içerideki adamlar ağır paltolar giyiyor ve tüfek tutuyorlardı. Kar yağışı yanaklarımızı yakarken hızla ve sessizce ilerledik. Birkaç basamak indikten sonra, gördüğüm diğerlerinden daha büyük bir demir kapıya açılan başka bir açıklığa yöneldik.

Roberts kilide bir anahtar sokarak, "Doğu bodrum katı," dedi. "kimsenin olmak istemediği yer."

Ölüm hücresine girdik.

Doğu duvarının karşısında, her biri demir bir yatak, beyaz porselen bir lavabo ve tuvaletle döşenmiş beş hücre vardı. Odanın ortasında büyük bir masa ve idam mahkumlarının bulunduğu zamanlarda gardiyanların oturduğu birkaç sandalye vardı.

"Waddell ikinci hücredeydi." Roberts işaret etti. "Eyalet yasalarına göre, bir mahkûmun infazından on beş gün buraya nakledilmesi gerekiyor."

"Buradayken ona kim ulaşabiliyordu?" Marino sordu. "Ölüm

hücresine her zaman erişimi olan kişilerle aynı kişiler. temsilcileri, din adamları ve ölüm ekibinin üyeleri."

"Ölüm timi mi?" Ben sordum.

"Kimlikleri gizli tutulan Ceza İnfaz memurları ve amirlerinden oluşuyor. Mecklenburg'dan buraya bir mahkum sevk edildiğinde ekip devreye giriyor. Onu koruyorlar, başından sonuna kadar her şeyi ayarlıyorlar."

"Kulağa pek de hoş bir görev gibi gelmiyor," diye yorumladı Marino.

Roberts, büyük maçtan sonra röportaj yapılan koçların maçoluğu ve anlaşılmazlığıyla, "Bu bir görev değil, bir seçim," diye cevap verdi.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Marino sordu. "Yani, hadi ama, Waddell'i gördüm, sandalyeye gitti. Bu seni rahatsız ediyor olmalı."

"Beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Daha sonra eve gidiyorum, birkaç bira içiyorum ve yatıyorum."

Üniforma gömleğinin göğüs cebine uzandı ve bir paket sigara çıkardı, "Donahue'ya göre, olan her şeyi bilmek istiyorsun. Bu yüzden size her şeyi anlatacağım."

Masanın üstüne oturmuş sigara içiyordu. "O gün, yani on üç Aralık'ta, Waddell'in yakın aile üyeleriyle, ki bu durumda annesi oluyordu, iki saatlik görüşme yapmasına izin verildi. Onu bel zincirlerine, bacak demirlerine ve kelepçelere bağladık ve öğleden sonra saat bir civarında ziyaretçilerin bulunduğu tarafa götürdük.

"Saat 17:00'de son yemeğini yedi. İsteği Bonanza Steak House'da onun için hazırladığımız bonfile, salata, fırında patates ve cevizli turtaydı. Restoranı o seçmedi. Mahkumlar bunu yapamaz. Rutin olduğu üzere, birbirinin aynısı iki yemek sipariş edildi. Birini mahkum, diğerini ölüm ekibinin bir üyesi yiyor. Ve tüm bunlar, aşırı hevesli bir aşçının yemeği arsenik gibi ekstra bir şeyle baharatlandırarak mahkumun Büyük Ötesi'ne yolculuğunu hızlandırmaya karar vermediğinden emin olmak içindir.

"Waddell yemeğini yedi mi?" Boş midesini düşünerek sordum "Çok aç değildi - ertesi gün yemesi için saklamamızı istedi."

Marino, "Vali Norring'in kendisini affedeceğini düşünmüş olmalı," dedi.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ben sadece Waddell'in kendisine yemek servisi yapıldığında söylediklerini aktarıyorum. Daha sonra, saat yedi buçukta, kişisel eşya memurları hücrelerine gelerek eşyalarının envanterini çıkardı ve ne yapılmasını istediğini sordu. Bir kol saati, bir yüzük, çeşitli giysiler, postalar, kitaplar ve şiirlerden bahsediyoruz. Akşam sekizde hücrelerinden çıkarıldı. Baş, yüzü ve sağ ayak bileği tıraş edildi. Tartıldı, duş aldı ve sandalyeye çıkarken giyeceği kıyafetler giydirildi. Sonra hücrelerine geri götürüldü.

"Saat 10:45'ölüm emri kendisine okundu ve ölüm ekibi de buna tanıklık etti."

Roberts masadan kalktı, "Sonra hiçbir kısıtlama olmadan bitişikteki odaya götürüldü."

"Bu noktada tavrı nasıldı?" Roberts başka bir kapının kilidini açıp kapıyı açarken Marino sordu.

"Diyelim ki ırksal aidiyeti onun bir çarşaf kadar beyaz olmasına izin vermedi. Aksi takdirde, öyle olurdu."

Oda hayal ettiğimden daha küçüktü. Arka duvardan altı adım kadar uzakta ve parlak kahverengi çimento zeminin tam ortasında koyu cilalı meşeden yapılmış sert bir taht olan sandalye vardı. Kalın deri kayışlar yüksek çıtalı sırtın, iki ön ayağın ve kol dayanaklarının etrafına dolanmıştı.

Roberts aynı kayıtsız ses tonuyla, "Waddell oturdu ve ilk kayış göğüs kayışıydı," diye devam etti. "Sonra iki kol kayışı, göbek kayışı ve bacaklar için kayışlar."

Konuşurken her bir kayışı kabaca kopardı. "Onu bir dakika sürdü. Yüzü deri maskeyle kaplıydı - bunu size birazdan göstereceğim. Kask kafasına yerleştirildi, bacak parçası sağ bacağına takıldı."

Fotoğraf makinemi, cetvelimi ve Waddell'in vücut diyagramlarının fotokopilerini çıkardım.

"On biri tam iki dakika geçe ilk akımı aldı - bu yirmi baca yüz volt ve altı buçuk amper. Bu arada iki amper sizi öldürür."

Waddell'in vücut diyagramlarında işaretlenen yaralar, sandalyenin ve bağlayıcılarının yapısıyla güzel bir örtüşüyordu.

"Kask buna bağlanıyor." Roberts tavandan ve sandalyenin tam üzerinde bakır bir kelebek somunla biten bir boruyu işaret etti.

Sandalyenin her açıdan fotoğraflarını çekmeye başladım. - "Ve bacak parçası buradaki kanat somununa bağlanıyor."

Flaşın patlaması bana garip bir his verdi. Ürkmeye başlamıştım.

"Bu adam sadece büyük bir devre kesiciydi." "Ne zaman kanamaya başladı?" diye sordum.

"İlk vurulduğu anda, hanımefendi. Olay tamamen bitene kadar durmadı, sonra bir perde çekildi ve tanıkların görüşünü engelledi. Ölüm ekibinin üç üyesi gömleğini çıkardı ve doktor steteskopuyla dinleyerek şah damarını hissetti ve ölüm kararını verdi.

Waddell bir sedyeye yerleştirildi ve soğutma odasına alındı, şimdi de oraya gidiyoruz."

"Sandalyenin arızalandığı iddiasıyla ilgili teoriniz?" Dedim.

"Tamamen saçmalık. Waddell 1.80 boyunda ve 50 kilo ağırlığındaydı. Sandalyeye oturmadan çok önce yemek pişiriyordu, tansiyonu muhtemelen gözle görülemeyecek kadar yüksekti. Kanamadan dolayı öldüğü açıklandıktan sonra müdür yardımcısı gelip ona baktı. Gözbebekleri dışarı fırlamamıştı. Kulak zarları patlamamıştı. Waddell'in lanet bir burun kanaması vardı, insanların tuvalette çok zorlandıklarında yaşadıkları şeyle aynı."

Ben de sessizce ona katıldım. Waddell'in burun kanaması Valsalva manevrasından ya da göğüs içi basıncındaki ani artıştan kaynaklanıyordu. Nicholas Grueman ona göndermeyi planladığım rapordan memnun kalmayacaktı.

"Koltuğun düzgün çalıştığından emin olmak için hangi testleri yaptınız?" Marino sordu.

"Her zaman yaptıklarımızın aynısı. Önce Virginia Power ekipmana bakıyor ve kontrol ediyor."

Sandalyenin arkasındaki duvarda gri çelik kapılarla çevrili büyük bir devre kutusunu işaret etti. "Bunun içinde testleri yürütmek için suntaya bağlı yirmi adet iki yüz watt'lık ampul var. Bunu infazdan önceki hafta boyunca, infaz günü üç kez, sonra da tanıklar toplandıktan sonra bir kez daha test ediyoruz."

"Evet, bunu hatırlıyorum," dedi Marino, en fazla on beş adım ötedeki camla çevrili tanık kabinine bakarak. İçeride üç düzgün sıra halinde dizilmiş on iki siyah plastik sandalye vardı.

"Her şey tıkrır işledi," dedi Roberts. "Her zaman öyle miydi?" Ben sordum.

"Bildiğim kadarıyla, evet ." "Peki ya şalter, o nerede?"

Dikkatimi tanık kabininin sağındaki duvarda bulunan bir kutuya yöneltti. "Bir anahtar gücü kesiyor. Ama düğme kontrol odasında. Müdür ya da görevlendirdiği kişi anahtarı çevirir ve düğmeye basar. Bunu görmek ister misin?"

"Sanırım yapsam iyi olacak."

pek bir şey yoktu, sadece sandalyenin bulunduğu odanın arka duvarının hemen arkasında küçük bir bölme vardı. İçinde voltajı yükseltmek ve düşürmek için çeşitli kadranlar bulunan büyük bir G.E. kutusu vardı ve bu kutu üç bin volta kadar çıkıyordu. Sıra sıra dizilmiş küçük ışıklar her şeyin yolunda olduğunu onaylıyor ya da yolunda olmadığına dair uyarıda bulunuyordu.

Roberts, "Greenville'de her şey bilgisayar ortamında olacak," diye ekledi.

Tahta bir dolabın içinde kask, bacak parçası ve iki kalın kablo vardionları havaya kaldırırken açıkladı, "kanat somunlarına bağlı

ve bir tarafına, sonra da kaskın üstündeki bu kelebek somuna ve buradaki bacak parçasına."

Bunu hiç çaba sarf etmeden yaptı ve ekledi: "Tıpkı bir video kasetini bağlamak gibi." Miğfer ve bacak parçası bakırdan deliklerle doluydu ve içlerindeki sünger astarı sabitlemek için pamuk ipler örülmüştü. Miğfer şaşırtıcı derecede hafifti, bağlantı plakalarının kenarlarında yeşil bir kararma patinası vardı. Böyle bir şeyin başımın üstüne yerleştirilmesini hayal bile edemezdim. Siyah deri maske, mahkûmun başının arkasından geçirilen geniş, kaba bir kemerden başka bir şey değildi ve burun için küçük bir üçgen kesilmişti. Londra Kulesi'nde sergileniyor olabilirdi ve gerçekliğini sorgulamazdım.

Tavana kadar uzanan bobinleri olan bir transformatörün yanından geçtik ve Roberts başka bir kapının kilidini açtı. Başka bir odaya girdik.

"Burası soğutma odası," dedi. "Waddell'i buraya getirdik ve bu masaya transfer ettik."

Çelikti, ek yerlerinden pas görünüyordu.

"On dakika soğumasını bekledik, bacağına kum torbaları koyduk. İşte oradalar."

Kum torbaları masanın ayakucunda yere yığılmıştı. "Her biri 10

pound. Buna diz çökme tepkisi diyebilirsiniz; ama bacağınız ciddi

şekilde

Bükülmüş. Kum torbaları onu . Waddell'inki gibi yanıklar kötüyse gazlı bezle sarıyoruz. Hepsi bitti ve Waddell'i sedyeye geri koyduk ve onu geldiğiniz yoldan dışarı taşıdık. Sadece merdivenlerle uğraşmadık. Kimsenin fitik olmasının bir anlamı yoktu. Yemek asansörünü kullandık ve onu ön kapıdan çıkarıp ambulansa yükledik. Sonra da çocuklarımız Sparky'ye bindikten sonra her zaman yaptığımız gibi onu evinize taşıdık."

Ağır kapılar çarpıldı. Anahtarlar şingirdadı. Kilitler tıkırdadı. Roberts bizi lobiye geri götürürken gürültülü bir şekilde konuşmaya devam etti. Ben zar zor dinledim, Marino da tek kelime etmedi. Yağmurla karışık sulu kar çimenleri ve duvarları buzla kaplamıştı. Kaldırım ıslaktı, soğuk insanın içine işliyordu. Midem bulanıyordu. Uzun, sıcak bir duş almak ve üzerimi değiştirmek için yanıp tutuşuyordum.

Marino arabayı çalıştırırken, "Roberts gibi serseriler mahkûmların sadece bir seviye üstündeler," dedi. "Aslında, bazıları kilitledikleri dronlardan daha iyi değiller."

Birkaç dakika sonra kırmızı ışıktaki durdu. Ön camdaki su damlaları kan gibi parlıyor, siliniyor ve yerini binlercesi alıyordu. Buz, ağaçları cam gibi kaplamıştı.

"Sana bir şey göstermem için zamanın var mı?" Marino ceketinin koluyla ön camdaki buğuyu sildi.

"Ne kadar önemli bağı olarak, sanırım zaman ayırabilirim."

Bariz isteksizliğimin beni eve götürmesi için ona ilham vereceğini umuyordum.

"Eddie Heath'in son adımlarını senin için takip etmek istiyorum."

Dönüş sinyali yaktı. "Özellikle de cesedinin bulunduğı yeri görmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Heath'ler Chamberlayne Bulvarı'nın doğusunda ya da Marino'nun deyişle yanlış tarafında oturuyorlardı. Küçük tuğla evleri Golden Skillet kızarmış tavuk restoranına ve Eddie'nin annesine bir kutu çorba almak için yürüdüğü markete birkaç blok ötedeydi. Büyük ve Amerikan arabaları Heath'lerin garaj yoluna park etmişti ve duman bacadan süzölüp dumanlı gri gökyüzünde kayboluyordu. Ön kapı açılıp siyah paltosuna sarınmış yaşlı bir kadın dışarı çıktığında alüminyum parıldıyordu, sonra içeriden biriyle konuşmak için durakladı. Öğleden sonra onu denize atmakla tehdit ediyormuş gibi korkuluklara tutunarak merdivenlerden aşağı indi ve yanından geçen beyaz Ford LTD'ye boş gözlerle baktı.

Doğuya doğru iki mil daha devam etseydik, federal konut projelerinin bulunduğu savaş bölgesine girmiş olacaktık.

Marino, "Bu mahalle eskiden tamamen beyazdı," dedi. "Richmond'a ilk geldiğimde buranın yaşamak için iyi bir bölge olduğunu hatırlıyorum. Bahçelerini çok güzel tutan ve Pazar günleri kiliseye giden çok sayıda düzgün, çalışkan insan vardı. Zaman değişti. Ben olsam hiçbir çocuğumun hava karardıktan sonra burada dolaşmasına izin vermezdim. Ama bir yerde yaşadığınızda, rahat ediyorsunuz. Eddie

rahatça dolaşıyor, gazetelerini teslim ediyor ve annesinin ayak işlerini yapıyordu.

"Olayın olduğu gece beşiğinin ön kapısından çıktı, Azalea'ya doğru gitti, sonra da şu anda konuştuğumuz gibi sağa döndü. Solumuzda Lucky's var, benzin istasyonunun yanında."

Işıklı tabelasında yeşil bir at nalı olan bir marketi işaret etti. "Şuradaki köşe uyuşturucu satıcılarının uğrak yeridir.

Uyuşturucuyu parayla takas edip ortadan kayboluyorlar. Hamamböceklerini yakalıyoruz ve iki gün sonra başka bir köşede aynı şeyi yapıyorlar."

"Eddie'nin uyuşturucuya bulaşmış olma ihtimali mi?"

Kariyerime başladığım günlerde sorum biraz abartılı olabilirdi, ama artık değil. Artık Virginia'daki tüm uyuşturucu kaçakçılığı tutuklamalarının yaklaşık yüzde onunu gençler oluşturun.

"Şu ana kadar buna dair bir belirti yok. İçgüdülerim bana öyle olmadığını söylüyor," dedi Marino.

Marketin otoparkına girdi ve camlara yapıştırılmış reklamlara ve sisin içinden cıfcaflı bir şekilde parlayan ışıklara bakarak oturduk. Telaşlı tezgâhtar başını kaldırmadan kasada çalışırken müşteriler tezgâhın yanında uzun bir sıra oluşturmıştı. Yüksek topuklu ve deri montlu genç bir siyah adam, bir litre birayla dışarı çıkıp ön kapının yanındaki ankesörlü telefona bozuk para atarken arabamıza küstahça baktı. Kırmızı suratlı ve boya lekeli kot pantolonlu bir adam, kamyonetine doğru koşarken bir paket sigaranın selofanını soydu.

Marino, "Bahse girerim saldırganıyla burada buluşmuştur," dedi. "Nasıl?"

"Nasıl?" dedim.

"Bence her çok basit oldu. Sanırım dükkândan çıktı ve bu hayvan ona doğru geldi ve güvenini kazanmak için ona bir şeyler söyledi. Bir şeyler söyledi ve Eddie de onunla birlikte arabaya bindi."

"Fiziksel bulguları bunu kesinlikle destekliyor," dedim. "Savunma yarası yok, boğuşma olduğunu gösteren bir şey yok. Marketin içinde kimse onu biriyle görmemiş mi?"

"Şu ana kadar konuştuğum kimse yok. Ama buranın ne kadar yoğun olduğunu görüyorsunuz ve hava karanlıktı. Eğer birileri bir şey gördüyse, muhtemelen içeri giren ya da arabasına dönen bir müşteridir. Medyanın bir şeyler yayınlamasını sağlamayı planlıyorum, böylece o gece beş ile altı arasında buraya uğramış olabilecek herkese hitap edebiliriz. Crime Stoppers da bu konuda bir bölüm hazırlayacak."

"Eddie sokakları biliyor muydu?"

"Yumuşak bir sincapla karşılaşsınız ve daha iyi bilen çocuklar bile buna kanabilir. New York'ta on yaşında bir kız çocuğunun yarım kilo şeker almak için yerel markete gittiği bir vakam vardı. Tam çıkarken bir pedofil ona yaklaşıyor ve kendisini babasının gönderdiğini söylüyor. Annesinin acilen hastaneye kaldırıldığını ve kızı alıp oraya götürmesi gerektiğini söylüyor. Kız onun arabasına biniyor ve sonunda bir istatistik oluyor."

Bana doğru baktı. ", beyaz mı siyah mı?" "Hangi durumda?"

"Eddie Heath's."

"Söylediklerinize göre saldırgan beyaz."

Marino geri çekildi ve trafiğin durmasını bekledi. "Bu beyazlara uyduğuna şüphe yok. Eddie'nin babası siyahları sevmez ve Eddie de onlara güvenmezdi, bu yüzden siyah bir adamın Eddie'nin güvenini kazanması pek olası değil. Ve insanlar beyaz bir adamla yürüyen beyaz bir çocuğu fark ederse, çocuk mutsuz görünse bile

- Büyük kardeş ve küçük kardeş ya da baba ve oğul diye düşünüyorlar."

Sağa döndü, batıya yöneldi. "Devam et Doktor. Başka ne var?"

Marino bu oyunu severdi. Onun düşüncelerini yinelediğimde ne kadar zevk alıyorsa, benim tamamen yanıldığıma inandığında da o kadar zevk alırdı.

"Eğer saldırgan beyazsa, zaman çıkaracağım bir sonraki sonuç, yakın olmalarına rağmen projelerden olmadığıdır."

"İrk bir yana, başka neden tehlikenin projelerden kaynaklanmadığı sonucuna vardınız?"

"Yine yöntem," dedim basitçe. "Birini kafasından vurmak - on üç yaşında bile olsa - bir sokak cinayetinde duyulmamış bir şey değil, ama bunun dışında hiçbir şey uymuyor. Eddie yirmi iki ile vurulmuş, dokuz ya da on milimetrelık büyük kalibreli bir tabancayla değil. Çıplaktı ve parçalanmıştı, bu da şiddetin cinsel amaçlı olduğunu düşündürüyor. Bildiğimiz kadarıyla çalmaya değer hiçbir şeyi yoktu ve kendisini riske atacak bir yaşam tarzına sahip gibi görünmüyordu."

Şimdi şiddetli yağmur yağıyordu ve caddeler, farları açıkken tedbirsiz bir hızla ilerleyen arabalarla tehlikeli bir hal almıştı. Birçok insanın alışveriş merkezlerine gittiğini tahmin ediyordum ve aklıma Noel'e hazırlanmak için çok az şey yaptığım geldi.

Patterson Caddesi'ndeki bakkal hemen ileride sol tarafımızdaydı. Eski adını hatırlayamıyordum ve tabelalar sökülmiş, geriye birkaç penceresi tahtayla kapatılmış çıplak bir tuğla kabuktan başka bir şey kalmamıştı. İşgal ettiği alan yeterince aydınlatılmamıştı ve solunda bir sıra işyeri olmasaydı polisin binanın arkasını kontrol etme zahmetine şüpheleniyordum. Bunlardan beşini saydım: eczane, ayakkabı tamircisi, kuru temizlemeci, hırdavatçı ve İtalyan restoranı, Eddie Heath'in buraya getirilip ölüme terk edildiği gece hepsi kapalı ve terk edilmişti.

"Bu bakkalın neden kapandığını hatırlıyor musunuz?" diye sordum. "Diğer birçok yerle aynı zamanda. Savaş başladığında Basra Körfezi'nde," dedi Marino.

Bir ara sokaktan geçti, farlarının uzun huzmeleri tuğla duvarları yalıyor ve asfaltsız zemin sertleştiğinde sallanıyordu. Dükkânın arkasındaki zincir çit, çatlak asfalttan oluşan bir önlüğü rüzgârda karanlık bir şekilde kıpırdayan ağaçlık bir alandan ayırıyordu. Çıplak ağaçların dalları arasından uzaktaki sokak lambalarını ve bir Burger King'in ışıklı tabelasını görebiliyordum.

Marino park etti, farlar, kenarlarından boncuk boncuk su akan, kabarmış boya ve pasla kanserleşmiş kahverengi bir çöplüğe vuruyordu. Yağmur damlaları cama çarpıp çatıyı dövüyordu ve sevkiyat görevlileri kaza yerlerine araba göndermekle meşguldü.

Marino ellerini direksiyona dayadı ve omuzlarını kamburlaştırdı. Boynunun arkasına masaj yaptı. ", yaşılanıyorum," yakındı. "Bagajda bir yağmurluk var."

"Senin benden daha çok ihtiyacın var. Erimeyeceğim," dedim ve kapımı açtım.

Marino lacivert polis yağmurluğunu getirdi ve ben de yakamı kulaklarıma açtım. Yağmur yüzüme çarptı ve soğuk bir şekilde başımın tepesine vurdu. Neredeyse anında kulaklarım uyuşmaya başladı. Çöp konteyneri çitin yanında, kaldırımın dış sınırında, marketin arka tarafından belki yirmi metre uzaktaydı. Çöp konteynerinin yandan değil, üstten açıldığını fark ettim.

"Polis buraya geldiğinde çöplüğün kapısı açık mıydı yoksa kapalı mıydı?" Marino'ya sordum.

"Kapa çenenı."

Yağmurluğunun kapüşonu, vücudunun üst kısmını çevirmeden bana bakmasını zorlaştırıyordu. "Üzerine çıkacak bir şey olmadığını fark etmişsinizdir."

Çöp konteynerinin etrafında bir el feneri yaktı. "Ayrıca boştu. İçinde pas ve eyer vurulup binilebilecek kadar büyük bir fare leşinden başka bir şey yoktu."

"Kapıyı kaldırabilir misin?"

"Sadece birkaç santim. Bu şekilde yapılanların çoğunun her iki tarafında birer mandal vardır. Yeterince uzunsanız, kapağı birkaç santim kaldırabilir ve elinizi kenar boyunca aşağı kaydırabilir, mandalları her seferinde biraz yerine çarparak kapağı kaldırmaya devam edebilirsiniz. Sonunda içine bir torba çöp koyabilecek kadar açabilirsiniz. Sorun şu ki, bunun mandalları tutmuyor. Kapağı sonuna kadar açıp diğer tarafa devrilmesine izin vermeniz gerekiyor ve bir şeyin üzerine çıkmadıkça bunu yapmanıza imkan yok."

" yaşıdasın? Altı-bir mi, iki mi?"

"Evet. Eğer ben çöp konteynerini açamıyorsam, o da açamamıştır. Şu anki favori teori, cesedi arabadan dışarı taşıdığı ve kapıyı açmaya çalışırken çöp konteynerine yönünde - aynı senin yaptığın gibi

Ellerini serbest bırakmak için bir dakikalığına çöp torbasını yere koy. Kapıyı açamayınca da kışına tekmeyi basıp çocuğu ve çöpünü kaldırımın üzerinde bırakıyor."

"Onu ormana sürüklemiş olabilir." "Orada bir çit var."

"Çok yüksek değil, belki bir metre yüksekliğinde," diye belirttim. "En azından cesedi çöp konteynerinin arkasına bırakmış olabilir. Zaten buraya geri döndüğünüzde ceset açıkça görülebiliyordu."

Marino sessizlik içinde etrafına bakındı, el fenerini tel örgülerin arasından geçirdi. Yağmur damlaları, gökten inmiş milyonlarca küçük çivi gibi dar ışığın içinden süzülüyordu. Parmaklarımı zorlukla bükebiliyordum. Saçlarım sırlıslılandı ve boynumdan aşağı buz gibi su damlıyordu. Arabaya döndük ve o da kaloriferi sonuna kadar açtı.

"Trent ve adamları Çöplük teorisine, kapısının konumuna ve şeylere takılmış durumdalar," dedi. "Benim kişisel görüşüme göre Çöplüğün bu olaydaki tek rolü, sincabın sanat eserini dayayabileceği bir şövale olmasıydı."

Yağmurun içinden dışarı baktım.

"Mesele şu ki," diye devam etti sert bir sesle, "çocuğu buraya cesedi saklamak için değil, bulunduğundan emin olmak için . Ama Henrico'daki adamlar bunu göremiyor. Ben sadece , ensemde nefes alan bir şey gibi hissediyorum."

Çöplüğe bakmaya devam ettim, Eddie Heath'in çöplüğe yaslanmış küçük bedeninin görüntüsü o kadar canlıydı ki sanki o bulunduğu ben de oradaydım. Aniden ve sert bir şekilde farkına vardım.

"Robyn Naismith davasını en son ne zaman incelediniz?" Ben sordum.

"Önemli değil. ilgili her şeyi hatırlıyorum," dedi Marino, gözlerini dikmiş önüne bakarak. "Aklından geçip geçmeyeceğini görmek için bekliyordum. Buraya ilk geldiğimde aklıma geldi."

O gece bir ateş yaktım ve dondurucu yağmur karla karışırken önünde sebze çorbası içtim. Lambaları söndürmüş ve perdeleri sürgülü cam kapılardan geriye çekmiştim. Çimenler buz tutmuş beyazdı, ormangülü yaprakları sıkıca kıvrılmıştı, kıştan çıplak kalmış ağaçlar ay tarafından arkadan aydınlatılmıştı.

Gün beni tüketmişti, sanki açgözlü, karanlık bir güç varlığımdaki ışığı emmişti. Helen adında bir gardiyanın istilacı ellerini hissettim ve bir zamanlar acımasız, nefret dolu adamları barındıran barakaların bayat kokusunu aldım. Amerikan Adli Bilimler Akademisi'nin yıllık toplantısında New Orleans'taki bir otelin barında lamba ışığında slaytları tuttuğumu hatırladım. Robyn Naismith'in cinayeti o zamanlar çözülemediği ve Mardi Gras eğlenceleri gürültüyle geçip giderken ona ne yapıldığını tartışmak bir şekilde korkunç görünüyordu.

Dövülmüş, zorbalığa maruz kalmış ve oturma odasında bıçaklanarak öldürüldüğüne inanılıyordu. Ancak insanları en çok şok eden Waddell'in ölüm sonrası yaptıkları, alışılmadık ve ürkütücü ritüeliydi. Kadın öldükten sonra onu soydu. Ona tecavüz ettiyse bile, buna dair hiçbir kanıt yoktu. Görünüşe göre tercihi, bir bıçakla vücudunun daha etli kısımlarını ısırmak ve defalarca delmekti. İşten arkadaşı onu kontrol etmek için uğradığında, Robyn'in hırpalanmış bedenini televizyona yaslanmış, başı öne eğik, kolları iki yanında, bacakları dışarıda ve giysileri yanına yığılmış halde buldu. Kanlı, gerçek boyutlu bir oyuncak bebek gibi görünüyordu ve bir dehşete dönüşen bir hayal kurma ve oyun seansından sonra yerine geri dönmüştü.

Bir psikiyatristin mahkemede verdiği ifadeye göre Waddell Robyn'i öldürdükten sonra vicdan azabına yenik düşmüş ve belki de saatlerce Robyn'in cesediyle konuşmuştur. Commonwealth için çalışan bir adli psikolog ise bunun tam tersini, Waddell'in Robyn'in bir televizyon kişiliği olduğunu bildiğini ve cesedi televizyona yaslama eyleminin sembolik olduğunu iddia etmiştir. Onu tekrar televizyonda izliyor ve hayal kuruyordu. Onu, tanışmalarına neden olan ortama geri döndürüyordu ve bu elbette önceden planlanmışlık anlamına geliyordu. Sonu gelmeyen analizlerdeki nüanslar ve kıvrımlar zamanla daha da karmaşıklaştı.

Yirmi yedi yaşındaki spiker kadının cesedinin grotesk görüntüsü Waddell'in özel imzasıydı. Şimdi küçük bir çocuk on yıl önce ölmüştü.

Daha sonra Waddell'in idamının arifesinde birisi onun eserini aynı şekilde imzalamıştı.

Kahve yaptım, bir termosu doldurdum ve çalışma odama taşıdım. Masamda otururken bilgisayarımı açtım ve şehir merkezine bağlandım. Margaret'in benim için yaptığı araştırmanın çıktısını henüz görmemiştim, ancak Cuma öğleden sonra kutumda bulunan iç karartıcı büyüklükteki evrak yığınının içindeki raporlardan biri olduğundan şüpheleniyordum. Ancak çıktı dosyası hâlâ sabit diskte duruyor olmalıydı.

UNIX oturum açarken kullanıcı adımı ve şifremi yazdım ve yanıp sönen mail kelimesiyle karşılaştım. Bilgisayar analistim Margaret bana bir mesaj göndermişti.

"Et dosyasını kontrol et," yazıyordu "Bu gerçekten korkunç," diye mırıldandım, sanki Margaret duyabilirmiş gibi.

Margaret'in rutin olarak çıktıları yönlendirdiği ve talep ettiğim dosyaları Şef adlı dizine geçerek, Et adını verdiği dosyayı getirdim.

Oldukça büyüktü çünkü Margaret her türden ölüm vakasını seçmiş ve daha sonra verileri Travma Kayıtları'ndan elde ettiği verilerle birleştirmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bilgisayarın bulduğu vakaların çoğu, araç çarpışmaları ve makinelerle yapılan kazalarda uzuvların ve dokuların kaybedildiği kazalardı. Dört vaka ise cesetlerde ısırik izleri bulunan cinayetlerdi. Bu kurbanlardan ikisi bıçaklanmış, diğer ikisi ise boğularak öldürülmüştü. Kurbanlardan biri yetişkin bir erkek, ikisi yetişkin bir kadın ve biri de sadece altı yaşında bir kızdı. Vaka numaralarını ve ICD-9 kodlarını not aldım.

Daha sonra Travma Kayıtları'nın hastaneye kabul edilecek kadar uzun süre hayatta kalan kurbanların kayıtlarını ekran ekran taramaya başladım. Bilgilerin sorun yaratmasını bekliyordum ve öyle de oldu. Hastaneler hasta verilerini ancak kadar sterilize edildikten ve kişiliksizleştirildikten sonra yayınlıyordu. Gizlilik amacıyla, isimler. Sosyal Güvenlik numaraları ve diğer tanımlayıcılar çıkarılmıştı. Kişi kurtarma ekiplerinin, acil servislerin, çeşitli polis departmanlarının ve diğer kurumların evrak labirentinde dolaşırken ortak bir bağlantı yoktu.

Hikayenin üzücü tarafı, bir kurbanla ilgili verilerin altı farklı kurumun veri tabanında yer alması ve özellikle de bu arada herhangi bir giriş hatası yapılmışsa asla eşleştirilememesiydi. Bu nedenle, ilgimi çeken bir vakayla karşılaştığımda hastanın kim olduğunu ya da sonunda ölüp ölmediğini öğrenmem mümkün değildi.

İlginç olabilecek Travma Kayıt Defteri kayıtlarını not ederek dosyadan çıktım. Son olarak, sabit diskte yer açmak için dizinimdeki hangi eski veri raporlarını, notları veya notları kaldırabileceğimi görmek için bir liste komutu çalıştırdım. İşte o zaman anlamadığım bir dosya fark ettim.

Adı tty07 idi. Yalnızca on altı bayt büyüklüğündeydi ve tarih ve saat 16 Aralık, geçtiğimiz Perşembe, öğleden sonra 4:26'ydı. Dosyanın içeriğinde endişe verici bir cümle vardı:

Bulamıyorum.

Telefona uzandım, Margaret'i evden aramaya başladım ve sonra durdum. Chief dizini ve içindeki dosyalar güvenliydi. Herhangi biri benim dizinime geçebilse de, benim kullanıcı adım ve şifremle giriş yapmadığı sürece Chief'teki dosyaları listeleyemez ya da okuyamazdı.

Benim dışımda şifremi bilen tek kişi Margaret olmalıydı. Eğer rehberime girdiyse, bulamadığı şey neydi ve bunu kime söylüyordu? Ekrandaki o kısa cümleye dikkatle bakarken, Margaret bunu yapmaz, diye düşündüm.

Yine de emin değildim ve yeğenimi düşündüm. Belki Lucy UNDO'yu biliyordu. Saatile bir göz attım. Cumartesi akşamı saat sekizi geçiyordu ve Lucy'yi evde bulursam bir bakıma kalbim kırılacaktı. Bir randevuda ya da arkadaşlarıyla dışarıda olmalıydı. Ama değildi.

"Merhaba, Kay Teyze." Sesi şaşırmış gibiydi, bana bir süredir aramamış olduğumu hatırlattı.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?"

"Ben senin tek . Ben iyiyim."

"Cumartesi gecesi evde ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Dönem ödevini bitiriyorsun. Cumartesi gecesi evde ne yapıyorsun?"

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. On yedi yaşındaki yeğenim bana haddimi bildirme konusunda tanıdığım herkesten daha becerikliydi.

"Bir bilgisayar sorunu üzerinde kafa yoruyorum," dedim sonunda.

"O zaman doğru departmanı aradığınız kesin," dedi alçakgönüllülük nöbetleri geçirmeyen Lucy. "Bekleyin. Şu kitapları ve eşyaları yolumdan çekeyim de klavyeme ulaşabileyim."

"Bu bir bilgisayar sorunu değil," dedim. "UNIX adlı işletim sistemi hakkında bir şey bildiğinizi sanmıyorum, değil mi?"

'Ben olsam UNIX'e işletim sistemi demezdim, Kay Teyze. , hava durumu, tüm elementler ve yapılardan oluşan çevreye hava durumu demek gibi bir şey. A-T ve 'T' mi kullanıyorsun?"

"Aman Tanrım, Lucy. Bilmiyorum."

"Peki, neyle çalıştırıyorsun?" "Bir NCR mini." "O zaman A-T ve 'T.'"

"Sanırım biri güvenliği kırmış olabilir," dedim. "Olur böyle şeyler. Ama sana bunu düşündüren ne?"

"Dizininde garip bir dosya buldum, Lucy. Dizinin ve içindeki dosyalar güvenlidir - şifrem olmadıkça hiçbir şeyi okuyamazsın."

"Yanlış. Eğer root ayrıcalıklarına , süper kullanıcı olursunuz ve istediğiniz her şeyi yapabilir ve istediğiniz her şeyi okuyabilirsiniz."

"Bilgisayar analistim tek süper kullanıcıdır."

"Bu doğru olabilir. Ancak yazılımla birlikte gelen ve sizin bile bilmediğiniz root yetkilerine sahip bir dizi kullanıcı olabilir. Bunu kolayca kontrol edebiliriz, ama önce bana şu garip dosyadan bahset. Adı ne ve içinde ne var?"

"Adı t-t-y-oh-seven ve içinde bir cümle var: 'Onu bulamıyorum.'

"Tuşların tıkırdadığını

duydum. "Ne

yapıyorsun?" diye

sordum.

"Konuşurken not alıyorum. Tamam. Bariz olanla başlayalım. Büyük bir ipucu dosyanın adı, t-t-y-oh-seven. Bu bir cihaz. Başka bir deyişle, t-t-y-oh-seven muhtemelen ofisinizdeki birinin terminali. Bir yazıcı olması da mümkün, ancak benim tahminim, dizininizdeki her kimse, t-t-y-oh-seven adlı cihaza bir not göndermeye karar verdi. Ama bu kişi bir hata yapmış ve not göndermek yerine bir dosya oluşturmuş."

"Bir not yazdığınızda, bir dosya oluşturmuş olmuyor musunuz?"

Şaşırdım. "Sadece tuş vuruşları gönderiyorsanız

oluşturmuyorsunuz."

"Nasıl?"

"Sakin ol. Şu anda UNIX'te

misin?" "Evet."

"Cat redirect t-t-y-q yazın -" "Bekle bir dakika."

"Slash-dev" için de endişelenme. "Lucy, ."

"Geliştirici dizinini kasıtlı olarak dışarıda bırakıyoruz, ki bu kişinin de bunu yaptığından eminim."

"Kediden sonra ne gelir?"

"Tamam. Kedi yönlendirme ve cihaz"

"Lütfen yavaşlayın."

"O şeyin içinde dört seksen altı çip olmalı, Kay Teyze. Neden bu kadar yavaş?"

"Yavaş olan lanet çip değil!"

"Ah, özür dilerim," dedi Lucy içtenlikle. "Unutmuşum."

Neyi unutmuş? "Soruna geri dönelim," diye devam etti. "Bu arada t-t-y-q adında bir cihazınız olmadığını varsayıyorum. Neredesin?"

"Hâlâ kedideyim," dedim sinirli bir şekilde. "O zaman yönlendirme... Lanet olsun. İşaret bu değil mi?"

"Evet. Şimdi return tuşuna basın ve imleciniz boş olan bir sonraki satıra geçsin. Sonra t-t-y- q'nun ekranına yankılanmasını istediğiniz mesajı yazın."

"Spot'un koştüğünü gör," diye yazdım.

"Return tuşuna basın ve C kontrolünü yapın," dedi Lucy. "Şimdi ls eksi bir yapıp p-g'ye aktarabilirsin ve dosyanı görebilirsin."

Sadece -ls- yazdım ve uçan bir şeyin görüntüsünü yakaladım.

"Bence şöyle oldu," diye devam etti Lucy. "Birisi sizin dizininizdeydi - ve buna birazdan geleceğiz. Belki de dosyalarınızda bir şey arıyorlardı ve her neyse bulamadılar. Bu yüzden bu kişi t-t-y-oh-seven adlı cihaza bir mesaj gönderdi ya da göndermeye çalıştı. Ancak acelesi vardı ve cat redirect slash d-e-v slash t-t-y-oh-seven yazmak yerine, dev dizinini atladı ve cat redirect t-t-y-oh-seven yazdı. Böylece tuş vuruşları t-t-y-oh-seven'ın ekranında hiç yankılanmadı. Başka bir deyişle, bu kişi t-t-y-oh-seven'a bir mesaj göndermek yerine, farkında olmadan t-t-y-oh-seven adında bir dosya oluşturdu."

"Eğer kişi doğru komutu yazıp tuş vuruşlarını gönderseydi, mesaj kaydedilir miydi? " diye sordum.

"Hayır. Tuş vuruşları t-t-yo-h-seven'ın ekranında görünür ve kullanıcı ekranı temizleyene kadar orada kalırdı. Ancak dizininizde ya da başka bir yerde buna dair hiçbir kanıt göremezdiniz. Bir dosya olmazdı."

"Yani, birisinin benim rehberimden kaç kez doğru yapıldığını söyleyen bir mesaj göndermiş olabileceğini bilmiyoruz."

"Bu doğru."

"Birisi benim dizinimdeki herhangi bir şeyi nasıl okuyabilir?" Bu temel soruya geri döndüm.

"Şifrenizin başka kimsede olmadığından emin misiniz?" "Margaret dışında kimse."

"Bilgisayar analistiniz mi?"

"Doğru."

"Kimseye vermez miydi?" "Vereceğini hayal bile edemiyorum," dedim.

"Tamam. Eğer root yetkilerine sahipsen şifre olmadan da girebilirsin," dedi Lucy. "Kontrol edeceğimiz bir sonraki şey bu. etc dizinine geçin ve Grup adlı dosyayı açın ve root grubunu arayın - bu r-o-o-t- g-r-p'dir. Ondan sonra hangi kullanıcıların listelendiğine bakın."

Yazmaya başladım.

"Ne görüyorsun?"

"Daha oraya gelmedim," dedim sesimdeki sabırsızlığı tutamayarak.

Talimatlarını yavaşça tekrarladı.

"Kök grupta üç oturum açma adı görüyorum," dedim.

"Güzel. Onları yaz. Sonra iki nokta üst üste, q, bang, ve gruptan çıkıyorsun." "Bang?"

Şaşkınlıkla sordum.

"Bir ünlem işareti. Şimdi parola dosyasını - bu p- a-s-s-w-d'dir - vi yapmalı ve kök ayrıcalıklarına sahip oturum açma işlemlerinden herhangi birinin parolası olup olmadığına bakmalısınız."

"Lucy." Ellerimi klavyeden çektim.

"Bunu anlamak kolaydır çünkü ikinci alanda, eğer bir varsa, kullanıcının parolasının şifrelenmiş halini görürsünüz. Eğer ikinci alanda iki nokta üst üste dışında hiçbir şey yoksa, o zaman parolası yoktur."

"Lucy."

"Özür dilerim, Kay Teyze. Yine çok mu hızlı gidiyorum?"

"Ben UNDO programcısı değilim. Swahili dilinde de konuşuyor olabilirsin." "Öğrenebilirsin. UNIX gerçekten eğlenceli."

"Teşekkür ederim ama benim sorunum şu anda öğrenmek için zamanımın olmaması.

Birisi rehberime girmiş. Orada çok gizli belgeler ve veri raporları tutuyorum. Birisi benim özel dosyalarımı okuyorsa, başka nelere bakıyor ve bunu kim ve neden yapıyor?"

"İhlal eden kişi dışarıdan modemle çevirmediği sürece kim kısmı kolaydır."

"Ama not ofisimdeki birine gönderilmişti - ofisimdeki bir cihaza."

"Bu, içeriden birinin dışarıdan birini bulup içeri girmediği anlamına , Kay Teyze. Belki de casusluk yapan kişi UNIX hakkında hiçbir şey bilmiyor ve dizininize girmek için yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden dışarıdan bir programcı aldı."

"Bu ciddi bir mesele," dedim.

". Hiçbir şey bile, bana sisteminiz pek güvenli değilmiş gibi geliyor."

"Dönem ödevin ne zaman ?" diye sordum.

"Tatilden sonra."

"Bitirdin mi?" "Neredeyse."

"Noel tatili ne zaman başlıyor?"

"Pazartesi başlıyor."

"Birkaç günlüğüne buraya gelip bana yardım etmeye ne dersin?" diye sordum.

"Şaka yapıyorsun."

"Ben çok ciddiym. Ama fazla bir şey beklemeyin. Genelde süslemelerle pek uğraşmam. Birkaç Atatürk çiçeği ve pencerelerde mumlar. Şimdi yemek yapacağım."

"Ağaç yok mu?"

"Bu bir sorun mu?"

"Sanırım hayır. Kar yağıyor mu?" "Aslına bakarsanız, yağıyor."

"Hiç kar görmedim. Şahsen görmedim."

"Annenle konuşmama izin versen iyi olur," dedim.

Tek kardeşim olan Dorothy, birkaç dakika sonra telefona çıktığında aşırı derecede ilgiliydi.

"Hâlâ bu kadar çok mu çalışıyorsun? Kay. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Kardeş olduğumuzu söylediğimde insanlar çok etkileniyor. Richmond'da hava nasıl?"

"Beyaz bir Noel geçirme ihtimalimiz yüksek."

"Ne kadar özel. Lucy hayatında az bir kez beyaz bir Noel görmeli. Ben hiç . Sözümü geri alıyorum. Bradley ile batıya kayak yapmaya gittiğim Noel vardı."

Bradley'nin kim olduğunu hatırlayamıyordum. Küçük kız kardeşimin erkek arkadaşları ve kocaları, yıllar önce izlemeyi bıraktığım sonsuz bir geçit töreniydi.

"Lucy'nin Noel'i benimle geçirmesini çok isterim," dedim. "Bu mümkün mü?"

"Miami'ye gelemes misin?"

"Hayır, Dorothy. Bu yıl olmaz. Çok zor birkaç davanın ortasındayım ve neredeyse Noel arifesine kadar mahkemem var."

"Lucy'siz bir Noel düşünemiyorum," dedi büyük bir isteksizlikle.

"Daha önce de onsuz Noel geçirmiştin. Örneğin Bradley ile batıya kayak gittiğinizde."

"Doğru. Ama çok zordu," dedi şaşkınlıkla. "Ve ne zaman bir tatili ayrı geçirsek, bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim."

"Anlıyorum. Belki başka zaman," dedim, kız kardeşimin oyunlarından bıkmıştım. Lucy'yi kapıdan yeterince hızlı çıkaramayacağını biliyordum. "Aslında yeni kitabımın teslim tarihi yaklaşıyor ve tatilin çoğunu bilgisayarımın başında geçireceğim," diye tekrar düşündü. "Belki Lucy seninle daha iyi olur. Ben pek eğlenceli olmayacağım. Sana artık bir Hollywood menajerim olduğunu söylemiş miydim? Harika biri ve dışarıdaki herkesi tanıyor. Disney ile sözleşme görüşmeleri yapıyor."

"Bu harika. Kitaplarınızdan harika filmler çıkacağına eminim."

Dorothy mükemmel çocuk kitapları yazmış ve birçok prestijli ödül kazanmıştı. Bir insan olarak tek kelimeyle başarısızdı.

"Annem geldi," dedi kız kardeşim. "Seninle konuşmak istiyor. Dinle, seninle konuşmak çok güzeldi. Sadece bunu yeterince yapmıyoruz. Lucy'nin salata dışında bir şeyler yediğinden emin ve seni uyarıyorum, seni çıldırtana kadar egzersiz yapacak. Erkeksi görünmeye başlayacağından endişeleniyorum."

Ben bir şey söyleyemeden annem hatta kaldı.

"Neden buraya gelmiyorsun, Katie? Hava güneşli ve greyfurları görmelisin."

"Bunu yapamam anne. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ve şimdi Lucy de mi burada olmayacak? Ben böyle mi duydum? Ne yapmam gerekiyor, tek başıma hindi mi yiyeceğim?"

"Dorothy orada olacak."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Fred'le birlikte olacak. Ona katlanamıyorum."

Dorothy geçen yaz tekrar boşanmıştı. Fred'in kim olduğunu sormadım.

"Sanırım İranlı ya da öyle bir şey. Bir kuruşu çığlık atana kadar sıkar ve kulakları kıllanır. Katolik olmadığını biliyorum ve Dorothy bugünlerde Lucy'yi kiliseye hiç götürmüyor. Bana sorarsanız, o çocuk el sepetinde cehenneme gidecek."

"Anne, seni duyabiliyorlar."

"Hayır yapamazlar. Mutfakta tek başıma, Dorothy'nin ben buradayken benden yapmamı beklediğini bildiğim kirli bulaşıklarla dolu bir lavaboya bakıyorum. Tıpkı benim evime geldiğinde olduğu gibi, çünkü akşam yemeği için hiçbir şey yapmadı ve benim pişirmemi umuyor. Hiç bir şey getirmeyi teklif etti mi? Benim yaşlı bir kadın ve neredeyse sakat olmam umurunda mı? Belki Lucy'nin aklını başına getirebilirsin."

"Lucy'nin mantığı ne şekilde eksik?" diye sordum.

"Merak etmeniz gereken bir kız dışında hiç arkadaşı yok. Lucy'nin yatak odasını görmelisin. Tüm bu bilgisayarlar, yazıcılar, parçalar ve parçalarla bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi görünüyor. Bir genç kızın bu şekilde sürekli beyninin içinde yaşaması ve kendi yaşındaki çocuklarla dışarı çıkmaması normal değil. Tıpkı senin için endişgibi onun için de endişeleniyorum."

"Her şey yolunda gitti," dedim.

"Bilim kitaplarıyla çok fazla zaman geçirdin Katie. Bunun evliliğine ne yaptığını gördün."

"Anne, mümkünse Lucy'nin yarın buraya uçmasını istiyorum. Rezervasyonları ben yaparım ve biletle ben ilgilenirim. En kalın giysilerini yanına aldığından emin ol.

Kışlık mont gibi onda olmayan her şeyi burada bulabiliriz." "Muhtemelen

kıyafetlerini ödünç alabilir. En son ne zaman Onu gördün mü? Geçen Noel mi?"

"Sanırım o kadar uzun zaman önceydi."

"Size şunu söyleyeyim. zamandan beri göğüsleri büyüdü. Ya giyim tarzı? Peki o güzelim saçlarını kesmeden önce büyükannesinin tavsiyesini alma zahmetine katlandı mı? Hayır. Neden bana bunu söyleme zahmetine girsin ki-"

"Havayollarını aramalıyım."

"Keşke buraya gelseydin. Hep birlikte olabilirdik." Sesi

komikleşmeye başlamıştı. Annem ağlamak üzereydi. "Keşke ben de gelebilseydim," dedim.

Pazar sabahı geç saatlerde, göz kamaştırıcı bir cam dünyasının içinden geçen karanlık ve ıslak yollardan havaalanına doğru yola çıktım. Güneşin gevşettiği buzlar telefon hatlarından, çatılardan ve ağaçlardan kayıyor, gökyüzünden düşen kristal füzeler gibi paramparça olarak yere düşüyordu. Hava raporu yeni bir fırtınanın habercisiydi ve ben rahatsızlığa rağmen son derece memnundum. Yeğenimle birlikte ateşin önünde sessiz bir zaman geçirmek istiyordum. Lucy büyüyordu.

Doğalı o kadar da uzun zaman olmamıştı. Annesinin evindeki her hareketimi takip eden kocaman, kırpışmayan gözlerini ya da onu küçük bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımda yaşadığı şaşkın huysuzluk ve keder nöbetlerini asla unutmayacağım. Lucy'nin açık hayranlığı beni korkuttuğu kadar kalbime de derinden dokunmuştu. Daha önce hiç bilmediğim bir duygu derinliği yaşamama neden olmuştu. Güvenliği konuşarak geçtikten sonra kapıda bekledim ve biniş köprüsünden çıkan yolcuları hevesle aradım. Uzun kıvılcı saçlı, diş telli, tombul bir genci arıyordum ki çarpıcı bir genç kadın gözlerime takıldı ve sırtıttı.

"Lucy," diye haykırdım, ona sarıldım. "Aman Tanrım. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

Saçları kısa ve kasıtlı olarak dağınıktı, sevgili yeşil gözlerini ve sahip olduğunu bilmediğim sağlam kemiklerini vurguluyordu. Ağzında en ufak bir metal izi yoktu ve kalın gözlüklerinin yerini, ona ciddi anlamda güzel bir Harvard akademisyeni görünümü veren ağırlıksız kaplumbağa kabuğu çerçeveler almıştı. Ama beni en çok şaşırtan vücudundaki değişimdi, çünkü onu son gördüğümünden beri tıknaz bir vücuttan

Ergenlik çağındaki bir gençten zayıf, uzun bacaklı bir atlete dönüşmüştü; dar, solmuş ve birkaç santim kısa bir kot pantolon, beyaz bir bluz, kırmızı deri bir kemer, mokasen ayakkabılar giymiş ve çorap giymemişti. Bir kitap çantası taşıyordu ve zarif bir altın bilekliğin ışıltısını yakaladım. Ne makyaj yaptığından ne de sütyen giydiğinden oldukça emindim.

" nerede?" Bagaja doğru giderken sordum.

"Bu sabah Miami'den ayrıldığımda hava seksen dereceydi." "Arabaya doğru yürürken donacaksın."

"Chicago'da park etmediğiniz sürece arabanıza doğru yürürken donmam fiziksel olarak mümkün değil."

"Belki bavulunuzda bir kazak vardır?"

"Benimle Büyükanнемin seninle konuştuğu gibi konuştuğunu fark ettin mi hiç? Bu arada, benim 'evcil rockçı' gibi göründüğümü düşünüyor. Bu onun bu ay için kullandığı kötü söz. Bir punk rock'çıyla bir pet rock'çıyı karıştırırsan böyle olur."

"Birkaç kayak ceketim, kadife pantolonum, şapkalarım, eldivenlerim var. İstedğin her şeyi ödünç alabilirsin."

Kolunu benimkine doladı ve saçımı okşadı. "Hâlâ sigara içmiyorsun."

"Hala sigara içmiyorum ve hala sigara hatırlatılmasından nefret ediyorum çünkü o zaman sigara içmeyi düşünüyorum."

"Daha iyi görünüyorsun ve sigara gibi kokmuyorsun. Ve şişmanlamamışsın. Tanrım, burası küçük bir havaalanı," dedi Lucy, bilgisayar beyninde diplomasi sektörlerinde formatlama hataları vardı. "Neden buraya Richmond Uluslararası diyorlar?"

"Çünkü Miami'ye uçuşları var."

"Büyükanнем neden seni hiç görmeye gelmiyor?" "Seyahat etmeyi sevmiyor ve uçmayı reddediyor."

"Araba kullanmaktan daha güvenli. Kalçası gerçekten kötüleşiyor, Kay Teyze."

"Biliyorum. Bavullarınızı almanız için sizi bırakacağım, böylece arabayı öne çekebilirim," dedim Bagaj'a vardığımızda. "Ama önce hangi atlıkarınca olduğunu görelim."

"Sadece üç atlıkarınca var. Eminim bunu ."

Onu aydınlık ve soğuk havaya bıraktım, düşünmek için yalnız kalabileceğim bir an için minnettarım.

Yeğenimdeki değişiklikler beni hazırlıksız yakalamıştı ve ona nasıl davranacağım konusunda birdenbire hiç olmadığım kadar kararsız kalmıştım. Lucy hiçbir zaman kolay biri olmamıştı. İlk günden beri çocuksu duygular tarafından yönetilen müthiş bir yetişkin zekasıydı, annesi Armando'yla evlendiğinde kazara ortaya çıkan bir uçarılıktı bu. Benim tek avantajım boyum ve yaşımdı. Şimdi Lucy benim kadar uzun boyluydu ve bir eşitin alçak, sakın sesiyle konuşuyordu. Odasına koşup kapıyı çarparak çıkmayacaktı. Artık bir anlaşmazlığı benden nefret ettiğini ya da annesi olmadığım için mutlu olduğunu haykırarak sonlandırmayacaktı. Tahmin edemeyeceğim ruh halleri ve kazanamayacağım tartışmalar hayal ettim. Onun soğukkanlılıkla evi terk ettiğini ve arabama binip gittiğini hayal ettim.

Yolculuk sırasında çok az konuştuk, çünkü Lucy kış havasından büyülenmiş gibiydi. Bir başka soğuk hava dalgası ufukta gri bir şerit halinde belirirken dünya bir buz heykeli gibi eriyordu. Son ziyaretinden bu yana taşındığım mahalleye döndüğümüzde, pahalı evlere ve çimenlere, kolonyal Noel süslerine ve tuğla kaldırımlara baktı. Eskimo gibi giyinmiş bir adam yaşlı, kilolu köpeğini gezdiriyordu ve yol tuzuyla grileşmiş siyah bir Jaguar yavaşça yanından geçerken su püskürtüyordu.

"Bugün Pazar. Çocuklar nerede, yoksa mu?" Lucy sanki bu gözlem beni bir şekilde suçluyormuş gibi konuştu.

"Birkaç tane var." Sokağıma döndüm.

"Bahçede bisiklet, kızak ya da ağaç ev yok. Kimse dışarı çıkmıyor mu?"

"Burası çok sakın bir mahalle." "Bu

yüzden mi burayı seçtiniz?"

"Kısmen. Ayrıca oldukça güvenli ve umarım burada bir ev satın almak iyi bir yatırımdır olur."

"Özel güvenlik mi?"

"Evet," dedim tedirginliğim artarken.

Dışarıda akıp giden büyük evlere bakmaya devam etti. "Bahse girerim içeri girip kapıyı kapatabilirsin ve kimseden haber alamazsın, köpeğini gezdirmedikleri sürece dışarıda da kimseyi göremezsin. Ama senin köpeğin yok ki. Cadılar Bayramı'nda kaç tane şeker mi şaka mı yapan vardı?"

"Cadılar Bayramı sessiz geçti," dedim kaçamak bir ifadeyle.

Aslında kapı zilim sadece bir kez, ben çalışma odamda çalışırken çalmıştı. Video monitörümde verandadaki dört şeker mi şaka mı öğrencisini görebiliyordum ve ahizeyi kaldırarak birbirlerine ne söylediklerini duyduğumda hemen orada olacağımı söylemeye başladım.

"Hayır, orada bir ceset yok," diye fısıldadı minik UVA amigo kızı.

"Evet, ," dedi Örümcek Adam. "Sürekli televizyona çıkıyor çünkü ölü insanları kesip kavanozlara koyuyor. Babam söyledi."

Garajın içine park ettim ve Lucy'şöyle dedim: "Seni odana yerleştireceğiz ve ondan sonra ilk iş olarak ateş yakıp bir tencere sıcak çikolata yapacağım. Sonra da öğle yemeğini düşünürüz."

"Ben sıcak çikolata içmem. Espresso makineniz var mı?" "Elbette var."

"Bu mükemmel olur, özellikle de kafeinsiz Fransız rostosu varsa. Komşularınızı tanıyor musunuz?"

"Kim olduklarını biliyorum. Ben şu çantayı alayım, sen de bunu al ki kapının kilidini açıp alarmı devre dışı bırakabileyim. Tanrım, bu çok ağır."

"Büyükanne greyfurt getirmem için ısrar etti. Oldukça , ama çekirdek dolu."

Lucy evime girerken etrafına bakındı. "Vay canına. Tavan pencereleri. Bu tarz mimariye zenginlik dışında ne diyorsunuz?"

Fark etmemiş gibi yaparsam belki mizacı kendiliğinden düzelirdi. "Misafir yatak odası bu tarafta," dedim. "Seni üst kata koyabilirim. Ama burada, yanımda olmayı tercih edersin diye düşündüm."

"Burası iyi. Bilgisayara yakın olduğum sürece." "Çalışma odamda, senin odanın bitişiğinde."

"UNDO notlarımı, kitaplarımı ve birkaç şey daha getirdim."

Oturma odasındaki sürgülü cam kapıların önünde durdu. "Bahçe diğer bahçeniz kadar güzel değil."

Bunu sanki tanıdığım herkesi yüzüstü bırakmışım gibi söyledi.

"Bahçem üzerinde çalışmak için önümde uzun yıllar var. Bu bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor."

Lucy yavaşça çevresini taradı, gözleri sonunda bana takıldı. "Kapılarınızda kameralar, hareket sensörleri, bir çit, güvenlik kapıları ve başka ne var? Silah kuleleri mi?" "Silah kuleleri yok."

"senin Apaçi Kalesi'n, değil mi Kay Teyze? Buraya taşındınız çünkü Mark öldü ve dünyada kötü insanlardan başka bir şey kalmadı."

Bu yorum beni müthiş bir güçle pusuya düşürdü ve anında gözlerim doldu. Misafir yatak odasına gidip bavulunu bıraktım, ardından banyodaki havluları, sabunu ve diş macununu kontrol ettim. Yatak odasına dönerek perdeleri açtım, şifonyer çekmecelerini kontrol ettim, dolabı yeniden düzenledim ve yeğenim yatağın kenarında oturup her hareketimi takip ederken ısıyı ayarladım. Birkaç dakika sonra gözleriyle tekrar buluşabildim.

"Bavulunu açtığında sana kışlık eşyaların için karıştırabileceğin bir dolap göstereceğim," dedim.

"Onu asla herkesin gördüğü gibi ." "Lucy, başka bir şey hakkında konuşmamız gerek."

Bir lambayı yaktım ve telefonun fişinin olduğundan emin oldum.

"Onsuz daha iyisin," diye ekledi inançla.

"Lucy. . ."

"Olması gerektiği gibi yanınızda değildi. Asla yanında çünkü o böyleydi. Ve ne zaman işler yolunda gitmese, sen değıştin."

Pencerenin önünde durdum ve uyuyan yabanasmalarına ve kafeslerde donmuş güllere baktım.

"Lacy, biraz nezaket ve incelik öğrenmelisin. Düşündüğün her şeyi öylece söyleyemezsin."

"Bunu senden duymak çok komik. Bana her zaman sahtekârlıktan ve oyunlardan ne kadar nefret ettiğini söyledin."

"İnsanların duyguları vardır."

"Haklısın. Ben de dahil," dedi. "Bir şekilde duygularını mı incittim?"

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

"Anladığımdan emin değilim."

"Çünkü beni hiç düşünmedin. Bu yüzden anlamıyorsun."

"Her seni düşünüyorum."

"Bu, zengin olduğunu söyleyip de bana tek kuruş vermemen gibi bir şey. Sakladığın şeylerin benim için ne önemi var?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Artık beni aramıyorsun. O öldürüldüğünden beri beni bir kez bile görmeye gelmedin."

Sesindeki acı uzun zamandır saklıydı. "Sana yazdım ve sen cevap yazmadın. Sonra dün beni aradın ve bir şeye ihtiyacın olduğu için ziyarete gelmemi istedin."

"Öyle demek istemedim."

"Annem de aynı şeyi yapıyor."

Gözlerimi kapattım ve alnımı soğuk cama dayadım. "Benden çok şey bekliyorsun Lucy. Ben mükemmel değilim."

"Senden mükemmel olmanı beklemiyorum. Ama farklı olduğunu düşünmüştüm."

"Sen bir yorum yaptığında kendimi nasıl savunacağımı bilmiyorum."

"Kendini savunamazsın!"

Gri bir sincabın bahçeyi çevreleyen çitin tepesinde zıplamasını izledim. Kuşlar çimlerdeki tohumları gagalıyordu.

"Kay Teyze?"

Ona döndüm ve gözlerinin hiç bu kadar kederli baktığını

görmemiştim. "Neden erkekler her zaman benden daha önemli?"

"Değiller Lucy," diye fısıldadım. "Yemin ederim."

Yeğenim öğle yemeği için ton balıklı salata ve cap latte istedi ve ben ateşin önünde oturup bir dergi makalesini düzenlerken, o dolabımı ve şifonyer çekmecelerimi karıştırdı. Başka bir insanın kıyafetlerime dokunduğunu, bir şeyi benim yapmayacağım şekilde katladığını veya bir ceket yanlışı askıya geri koyduğunu düşünmemeye çalıştım. Lucy'nin beni ormanda paslanan Teneke Adam gibi hissettirmek gibi bir yeteneği vardı. Onun yaşındayken hoşlanmadığım katı, ciddi bir yetişkin mi oluyordum?

Saat bir buçukta yatak odamdan çıktığında "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Tenis ısınma kıyafetlerimden birini giyiyordu.

"Sanırım sadece bunu bulmak için uzun zaman harcadınız. Ve evet, sana çok yakışıyor."

"Fena olmayan birkaç şey daha buldum ama eşyalarınızın çoğu çok şık. Tüm bu gece mavisi ve siyah avukat takımları, narin ince çizgili gri ipek, haki ve kaşmir ve beyaz bluzlar. Yirmi tane beyaz bluzunuz ve bir o kadar da kravatınız olmalı. Bu arada kahverengi giymemelisiniz. Kırmızı da pek görmedim ama mavi gözlerin ve grimsi sarı saçlarınızla kırmızı çok yakışır."

"Kül sarısı," dedim.

"Küller gri ya da beyazdır. Sadece ateşe bak. Aynı numara ayakkabı giymiyoruz, ColeHaan ya da Ferragamo'dan hoşlandığımdan değil. Siyah deri bir ceket buldum, gerçekten havalı. Başka bir hayatta motorcu muydun?"

"Bu kuzu derisi ve ödünç alabilirsiniz."

"Peki ya Fendi parfümünüz ve incileriniz? Kot pantolonun var mı?"

"bak." Gülmeye başladım. "Ve evet, bir yerlerde bir kot pantolonum var. Belki garajda."

"Seni alışverişe götürmek istiyorum, Kay

Teyze." "Çıldırılmış olmalıyım."

"Lütfen?"

"Belki," dedim.

"Eğer olmazsa, kulübünüze gidip egzersiz yapmak istiyorum. Uçaktan yorgun düştüm."

"Buradayken tenis oynamak isterseniz, Ted'in sizinle vuruş yapmak için vakti olup olmadığına bakarım. Raketlerim sol taraftaki dolapta. Yeni bir Wilson'a geçtim. Topa saatte 100 mil hızla vurabilirsin. Buna bayılacaksın."

"Hayır, teşekkürler. StairMaster'ı ve ağırlıkları kullanmayı ya da koşmayı tercih ederim.

Ben spor yaparken sen de Ted'den ders alsana, birlikte gideriz."

Görevimi yerine getirerek telefona uzandım ve Westwood'un profesyonel mağazasını aradım. Ted saat 10' kadar doluydu. Lucy'ye yolu tarif ettim ve arabamın anahtarlarını verdim,

O gittikten sonra ateşin önünde kitap okudum ve uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda kömürlerin kaydığını ve rüzgârın sürgülü cam kapıların ötesindeki kalaylı rüzgâr çanlarına hafifçe dokunduğunu duydum. Kar büyük, yavaş taneler halinde yağıyordu, gökyüzü tozlu bir kara tahta rengindeydi. Bahçemdeki ışıklar yanmıştı, ev o kadar sessizdi ki duvardaki saatin tik taklarının farkındaydım. Saat dördü biraz geçiyordu ve Lucy kulüpten dönmemişti. Araba telefonumun numarasını çevirdim ama kimse cevap vermedi. Daha önce hiç karda araba kullanmamıştı, diye düşündüm endişeyle: Akşam yemeği için balık almak üzere markete gitmem gerekiyordu. Kulübü arayıp ona çağrı atırdırdım. Kendime bunun saçma olduğunu söyledim. Lucy gideli daha iki saat bile olmamıştı. Artık çocuk değildi. Saat dört buçuk olduğunda araba telefonumu tekrar denedim. Saat beşte kulübü aradım ve onu bulamadılar. Paniklemeye başladım.

"StairMaster'da ya da kadınlar soyunma odasında duş almadığından emin misin? Ya da belki karışık ızgaraya uğramıştır?" Profesyonel mağazadaki genç kadına tekrar sordum.

"Ona dört kez çağrı bıraktık, Dr. Scarpetta. Ben de etrafta aradım. Tekrar kontrol edeceğim. Eğer yerini tespit edersem, hemen sizi aramasını söylerim."

"gelip gelmediğini biliyor musun? Saat iki gibi orada olması gerekirdi."

"Tanrım. Saat dörtte geldim. Bilmiyorum."

Araba telefonumu aramaya devam ettim.

"Aradığınız Richmond Cellular müşterisi cevap vermiyor ..."

Marino'yu aradım ama evde ya da merkezde değildi. Saat altıda mutfakta durup pencereden dışarı baktım. Kar, sokak lambalarının tebeşirimsi ışıltısında aşağı doğru süzülüyordu. Odadan odaya volta atarken ve araba telefonumu aramaya devam ederken kalbim hızla çarpıyordu. Altı buçukta telefon çaldığında polise kayıp ihbarında bulunmaya karar vermiştim. Koşarak çalışma odama döndüm, ahizeye uzanıyordum ki arayanın kimliğini gösteren ekranda tanıdık bir numaranın ürkütücü bir şekilde belirdiğini fark ettim. Waddell'in idam edildiği geceden sonra aramalar kesilmişti ve o zamandan beri onları düşünmemiştim. Şaşkınlıkla donup kaldım, beklenen kapatma sesini bekledim.

kayıtlı mesajım. Konuşmaya başlayan sesi tanıdığımda şok oldum.

"Bunu size yapmaktan nefret ediyorum, Doktor..." Ahizeyi kaptığım gibi boğazımı temizledim ve inanamayarak, "Marino?" dedim.

"Evet," dedi. "Kötü haberlerim var."

Neredesin sen?" Gözlerimi ekrandaki numaraya dikerek sordum.

Marino, "Doğu Yakası, ve çok kötü yağıyor," dedi. "Bir ölü var. Beyaz bir kadın. İlk bakışta tipik bir CO intiharı gibi görünüyor, araba garajın içinde, hortum egzoz borusuna bağlı. Ama koşullar biraz garip. Bence gelseniz iyi olur."

"Bu aramayı yapıyorsunuz?" kadar kararlı sordum ki tereddüt etti. Şaşkınlığını hissedebiliyordum.

"Merhumun evi. Daha yeni . Bir diğer şey de bu. Güvenli değildi. Arka kapı kilitli değildi."

Garaj kapısının sesini duydum. "Oh, Tanrı'ya şükür. Marino, ," dedim, rahatlamıştım.

Mutfak kapısı kapanırken kâğıt torbalar çatırdadı.

Elimi ahizenin üzerine koyarak, "Lucy, sen misin?" diye seslendim.

"Hayır, Kardan Adam Frosty. nasıl indiğini görmeliydin!
Bu harika!"

Kaleme ve kağıda uzanarak Marino'ya "Merhumun adı ve adresi?" diye sordum.

"Jennifer Deighton. İki-bir-yedi Ewing." Bu ismi tanıımıyordum. Ewing, Williamsburg Yolu'nun dışında, havaalanından çok da uzak olmayan, bana yabancı bir semtteydi.

Ben telefonu kapatırken Lucy çalışma odama girdi. Yüzü soğuktan pembeleşmiş, gözleri ıslıl ıslıldı.

"Tanrı aşkına sen?" Tersledim. Gülümsemesi soldu.

"İşler."

"Bunu daha sonra tartışırız. Benim bir sahneye gitmem gerekiyor."

Omuz silkti ve kızgınlığıma karşılık verdi. "Peki başka yeni ne var?"

"Özür dilerim. İnsanların ölmesi benim kontrolümde değil." Paltomu ve eldivenlerimi kaptdığım gibi aceleyle garaja gittim. Motoru çalıştırdım, kemerimi bağladım, ısıyı ayarladım ve siperliğe takılı otomatik kapı açıcıyı hatırlamadan önce talimatlarımı inceledim. Kapalı bir alanın bu kadar çabuk dumanla dolması inanılmaz.

Garaj kapısını hızla açarken "Aman Tanrım," dedim ciddi bir sesle, kendi dalgın başka kimseye.

Motorlu taşıt egzozundan zehirlenerek ölmek kolay bir yoldur. Arka koltukta sarmaş dolaş oturan genç çiftler, motor çalışırken ve ısıtıcı açıkken, birbirlerinin kollarında uyuyakalıyor ve bir daha uyanmıyorlar. İntihara meyilli kişiler arabaları küçük gaz odalarına çevirir ve sorunlarını başkalarının çözmesine bırakırlar. Marino'ya Jennifer Deighton'ın yalnız yaşayıp yaşamadığını sormayı ihmal etmiştim.

Kar şimdiden birkaç santim derinliğindeydi ve geceyi aydınlatıyordu. Mahallemde hiç trafik yoktu ve şehir merkezindeki otobana çıktığımda da çok az trafik vardı. Düşüncelerim bir şaşkınlık cümbüşü içinde uçuşup teker teker korkunun üzerine düşerken radyoda durmaksızın Noel müziği çalıyordu. Jennifer Deighton benim numaramı arayıp kapatıyordu ya da onun telefonunu kullanan biri . Şimdi ölmüştü. Üst geçit, demiryolu raylarının dikilmiş yaralar gibi yeryüzünü kestiği ve beton park güvertelerinin birçok binadan daha yüksek olduğu şehir merkezinin doğu ucunun üzerinde kıvrılıyordu. Main Street istasyonu sütlü gökyüzünde irileşmiş, kiremit çatısı buz tutmuş beyaz, kulesindeki saat kasvetli bir Tepegöz gözüydü.

Williamsburg Yolu üzerinde terk edilmiş bir alışveriş merkezinin yanından çok yavaş bir şekilde geçtim ve şehir Henrico İlçesine dönmeden hemen önce Ewing Caddesi'ni buldum. Evler küçüktü, önlerine kamyonetler ve eski model Amerikan arabaları park edilmişti. 217 numaralı adreste polis arabaları sokağın her iki tarafında da duruyordu. Marino'nun Ford'unun arkasına yanaştım, sağlık çantamla indim ve asfalt olmayan araba yolunun sonuna kadar yürüdüm.

tek arabalık garaj Noel kreşı gibi aydınlatılmıştı. Kapılar , polis memurları içeride eski püskü bej renkli bir Chevrolet'nin etrafında toplanmıştı. Marino'yu sürücü tarafındaki arka kapının yanında çömelmiş, kısmen açık bir pencereden egzoz borusuna uzanan yeşil bahçe hortumunu incelerken buldum. Arabanın içi isle kirlenmişti, soğuk ve nemli havada duman kokusu vardı.

Marino bana, "Kontak hâlâ açık," dedi. "Arabanın benzini bitmiş."

Ölü kadın ellili yaşlarında ya da altmışlı yaşlarının başında görünüyordu. Direksiyonun arkasında sağ tarafına yığılmıştı, boynunun ve ellerinin açıkta kalan etleri parlak pembeydi. Kurumuş kanlı sıvı başının altındaki taba rengi döşemeyi lekelemişti. Durduğum yerden yüzünü göremiyordum. Tıbbi çantamı açarak garajın içindeki sıcaklığı ölçmek için kimyasal bir termometre çıkardım ve bir çift ameliyat eldiveni giydim. Genç bir memura arabanın ön kapılarını açıp açamayacağını sordum.

"Biz de tam toz almak üzereydik," dedi.

"Bekleyeceğim."

"Johnson, doktorun arabaya binebilmesi için kapı kollarının tozunu almaya ne dersin?"

Koyu Latin gözlerini bana dikti. "Bu arada, ben Tom Lucero. Burada pek de akla yatkın olmayan bir durumla karşı karşıyayız. Öncelikle, ön koltukta kan olması beni rahatsız ediyor."

"Bunun birkaç olası açıklaması var," dedim. "Bir ölüm sonrası arınma."

Gözlerini biraz kısmıştı.

"Akciğerlerdeki basınç burun ve ağızdaki kanlı sıvıyı zorladığında," diye açıkladım.

"Genelde bu, kişi çürümeye başlayana kadar gerçekleşmez, değil mi?"

"Genel olarak."

"Bildiğimiz kadarıyla bu kadın öleli belki yirmi dört saat olmuş ve burası bir morg dolabı kadar soğuk."

"Doğru," dedim. "Ama eğer kaloriferi çalışıyorsa, içeri akan sıcak egzozun yanı sıra bu da arabanın içini ısıtır ve arabanın benzini bitene kadar oldukça sıcak kalırdı."

Marino isle kaplanmış bir pencereden baktı ve "Görünüşe göre ısıtıcı sonuna kadar ısınmış" dedi.

"Bir başka olasılık da," diye devam ettim, "bilinci kapandığında yığılmış, ön panele, koltuğa çarpmış olması. Burnu kanamış olabilir. Dilini ısırılmış ya da dudağını yarmış olabilir. Onu muayene edene kadar bilemeyeceğim."

"Tamam, ama giyim tarzına ne demeli?"

Lucero dedi ki. "Soğukta dışarı çıkması, soğuk bir garaja girmesi, hortumu bağlaması ve üzerinde sadece bir önlükle soğuk bir arabaya binmesi size olağandışı geldi mi?"

Soluk mavi elbise ayak bileğine kadar uzanıyordu, uzun kolları vardı ve dayanıksız sentetik bir malzemeden yapılmıştı. İntihar eden insanlar için kıyafet kuralı yoktur. Jennifer Deighton'ın soğuk bir kış gecesinde dışarı çıkmadan önce palto ve ayakkabı giymesi mantıklı olurdu. Ancak canına kıymayı planlamış olsaydı, soğuğu uzun süre hissetmeyeceğini bilirdi.

Kimlik görevlisi arabanın kapılarının tozunu almayı bitirmişti. Kimyasal termometreyi aldım. Garajın içi yirmi dokuz derecedeydi.

"Buraya ne zaman geldin?" Lucero'ya sordum.

"Belki bir buçuk saat önce. Belli ki biz kapıyı açmadan önce burası daha sıcaktı ama çok değil. Garaj ısıtılmıyor. Ayrıca arabanın kaputu da soğuktu. Sanırım arabanın benzini bitmiş ve aküsü de biz aranmadan birkaç saat önce bitmiş."

Arabanın kapıları açıldı ve kafasına bakmak için yolcu tarafına önce bir dizi fotoğraf çektim. Kendimi bir farkındalık kıvılcımına, uzun zamandır gömülü bir anıyı ateşleyebilecek bir ayrıntıya hazırladım. Ama orada

en ufak bir parıltı bile yoktu. Jennifer Deighton'ı tanımıyordum. Onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

Ağartılmış saçlarının dipleri koyu renkti ve küçük pembe bigudilerle sıkıca sarılmıştı, birkaçı yerinden çıkmıştı. Aşırı derecede kiloluydu; yine de zarif yüz hatlarından daha genç ve zayıf bir yaşamda oldukça güzel olabileceğini söyleyebilirim. Başını ve boynunu elle muayene ettim ve herhangi bir kırık hissetmedim. Elimin tersini yanağına koydum, sonra onu çevirmek için çabaladım. Soğuk ve kaskatı kesilmişti, yüzünün koltuğa yaslanan tarafı sıcaktan solmuş ve kabarmıştı. Vücudu öldükten sonra hareket ettirilmiş gibi görünmüyordu ve derisi bastırıldığında beyazlaşmamıştı. En az on iki saat önce ölmüştü.

Ellerini poşetlemeye hazır olduğum sırada sağ işaret tırnağının altında bir şey fark ettim. Daha iyi görebilmek için el fenerini çıkardım, sonra plastik bir kanıt zarfı ve bir pens aldım. Tırnağın altındaki deriye küçük metalik yeşil bir leke gömülmüştü. Noel simleri diye düşündüm. Ayrıca altın renginde lifler buldum ve her bir parmağını incelediğimde daha fazlasını buldum. Kahverengi kâğıt torbaları ellerinin üzerinden bileklerinden lastik bantlarla sabitledikten sonra arabanın diğer tarafına geçtim. Ayaklarına bakmak istedim. Direksiyondan çekip koltuğun üzerine yerleştirdiğimde bacakları tamamen titiz ve işbiriksizdi. Kalın, koyu renk çoraplarının altını incelediğimde, yüne yapışmış, tırnaklarının altında fark ettiklerime benzeyen lifler buldum. Kir, çamur ya da çimen yoktu. Zihnimin arkasında bir alarm çalıyordu.

"İlginç bir şey buldunuz mu?" Marino sordu.

"Yakınlarda yatak odası terliği ya da ayakkabı bulamadınız mı?" Dedim.

"Hayır," diye cevapladı Lucero. "Söylediğim gibi, soğuk bir gecede evden elinde hiçbir şey olmadan çıkıp gitmesini olağandışı buldum-"

Sözünü kestim. "Bir sorunumuz var. Çorapları çok temiz."

"Kahretsin," dedi Marino.

"Onu şehir merkezine götürmeliyiz."

Arabadan uzaklaştım.

Lucero, "Ekibe haber vereceğim," diye gönüllü oldu.

"Evinin içini görmek istiyorum," dedim Marino'ya. "Evet."

Eldivenlerini çıkarmış ve ellerine üflüyordu. "Senin de görmeni istiyorum."

Ekibi beklerken, bastığım yere dikkat ederek ve yoldan uzak durarak garajda dolaştım. Görülecek pek bir şey yoktu, sadece bahçe için gerekli olan eşyalar ve başka uygun bir saklama yeri olmayan ıvır zıvırlardan oluşan olağan dağınıklık vardı. Eski gazete yığınlarını, hasır sepetleri, tozları, boya kutularını ve yıllardır kullanıldığından şüphe ettiğim paslı bir kömür ızgarasını taradım. Başsız yeşil bir jartiyer yılanı gibi bir köşeye özensizce sarılmış olan hortum, egzoz borusuna bağlı bölümünün kesilmiş olduğu anlaşılıyordu. Dokunmadan kesik ucun yanına diz çöktüm. Plastik kenar kesilmiş gibi görünmüyordu, sert bir darbeye belli bir açıyla koparılmıştı. Yakındaki çimento zeminde doğrusal bir kesik gördüm. Ayağa kalkarak bir tahtaya asılı aletleri inceledim. Bir balta ve bir keser vardı, ikisi de paslanmış ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

Kurtarma ekibi sedyesi ve ceset torbasıyla geliyordu. "Evinin içinde

kesmek için kullanmış olabileceği bir şey buldunuz mu? hortum?" Lucero'ya sordum.

"Hayır."

Jennifer Deighton arabadan çıkmak istemiyordu, ölüm hayatın ellerine direniyordu. Yardım etmek için yolcu tarafına geçtim. Bir görevli bacaklarını iterken üçümüz onu kollarının ve belinin altından bağladık. Fermuarını çekip kemerini bağladıktan sonra onu karlı gecede dışarı taşıdılar ve ben de Lucero'yla birlikte araba yolu boyunca yürüdüm, bot giymeye zaman ayırmadığım için üzgündüm. Çiftlik tarzı tuğla eve mutfığa açılan bir arka kapıdan girdik.

Yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu, aletler siyah, tezgahlar ve dolaplar beyaz, duvar kağıdı narin çiçeklere karşı pastel çiçeklerden oluşan oryantal bir desen

Mavi. Lucero'yla birlikte seslerin geldiği yöne doğru ilerleyerek parke zeminli dar bir koridordan geçtik ve Marino ile bir 1D memurunun şifonyer çekmecelerini karıştırdığı bir yatak odasının girişinde durduk. Uzun bir süre Jennifer Deighton'ın kişiliğinin tuhaf tezahürlerine baktım. Sanki yatak odası, içinde ışıldayan enerjiyi yakalayıp sihre dönüştürdüğü bir güneş piliydi. Tekrar otururken yaşadığım düşündüm, paranoyam giderek artıyordu.

Duvarlar, perdeler, halı, nevresimler ve hasır mobilyalar beyazdı. Garip bir şekilde, buruşuk yatağın üzerinde, iki yastığın da yatak başlığına dayandığı yerin az ilerisinde kristal bir piramit, tek bir boş beyaz daktilo kâğıdına tutturulmuştu. Şifonyerin üzerinde ve masa üstlerinin yanında daha fazla vardı daha küçükleri pencere çerçevelerinden sarkıyordu. Odanın içinde dans eden gökkuşaklarını ve güneş içeri girdiğinde prizmatik camdan yansıyan ışığı hayal edebiliyordum.

"Tuhaf, ha?" Lucero sordu.

"Bir çeşit medyum muydu?" Ben sordum.

"Şöyle diyelim, kendi işi vardı, çoğu da burada yürütülüyordu."

Lucero yatağın yanındaki masanın üzerinde duran telesekretere doğru ilerledi. Mesaj ışığı yanıp sönüyor, otuz sekiz rakamı kırmızı renkte parlıyordu.

"Dün gece saat sekizden beri otuz sekiz mesaj geldi," diye ekledi Lucero. "Birkaç tanesini atladım. Bayan burçlarla ilgileniyordu. Görünüşe göre insanlar iyi bir gün geçirip geçirmeyeceklerini, piyango kazanıp kazanmayacaklarını ya da Noel'den sonra kredi kartlarını ödeyip ödeyemeyeceklerini öğrenmek için arıyorlar."

Telesekreterin kapağını açan Marino, plastik bir kanıt zarfının içine koyduğu kaseti çıkarmak için çakısını kullandı. Yatağın başucundaki küçük masanın üzerinde duran birkaç eşya daha ilgimi çekti ve bakmak için yaklaştım. Bir not defteri ve kalemin yanında, içinde bir inç kadar berrak sıvı olan bir bardak vardı. Yaklaştım, hiçbir şey koklamadım. Su diye düşündüm. Yakınlarda iki ciltsiz kitap vardı: Pete Dexter'ın Paris Alabalıkları ve Jane Roberts'ın Seth Konuşuyor'u. Yatak odasında başka kitap görmedim.

Marino'ya, "Bunlara bir göz atmak istiyorum," dedim.

"Paris Alabalıkları," diye düşündü. "Ne hakkında, Prance'de balık tutmak mı?" Ne yazık ki ciddiye.

"Ölmeden önceki ruh hali hakkında bana bir şeyler söyleyebilirler," diye ekledim.

"Sorun değil. Documents'a parmak izlerini kontrol size teslim edeceğim. Documents'ın da kâğıda bir göz atmasını istesek iyi olur," diye ekledi yatağın üzerindeki boş kâğıda atıfta bulunarak.

"Doğru," dedi Lucero dalgın dalgın. "Belki de kaybolan mürekkeple bir intihar notu yazmıştır.

", " dedi Marino bana. "Sana birkaç şey göstermek istiyorum."

Beni oturma odasına götürdü; burada yapay bir Noel ağacı bir köşeye sinmiş, bol şatafatlı süsler yüzünden eğilmiş ve cicili bicili, ışıklar ve melek saçlarıyla boğulmuştu. Tabanına yakın bir yerde şeker ve peynir kutuları, köpük banyosu, baharatlı çaya benzeyen bir cam kavanoz ve parlak mavi gözleri ve yaldızlı boynuzu olan seramik bir tek boynuzlu at toplanmıştı. Altın rengi tüylü halının, Jennifer Deighton'ın çoraplarının altında ve tırnaklarının altında fark ettiğim liflerin kaynağı olduğundan şüpheleniyordum.

Marino cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve çömeldi. "Bir göz atın," dedi.

Işık huzmesi metalik parıltıları ve ağacın dibindeki halının derin havındaki bir parça ince altın kordonu aydınlatırken onun yanına indim.

"Buraya geldiğimde ilk kontrol ettiğim şey ağacın altında hediye olup olmadığıydı," dedi Marino el fenerini kapatarak. "Belli ki onları erkenden açmış. Ambalaj kâğıtları ve kartlar da şömineye atılmıştı - kâğıt külüyle doluydu, bazı folyo türü kâğıt parçaları hâlâ yanmamıştı. Sokağın karşısındaki kadın dün gece hava kararmadan hemen önce bacadan duman çıktığını fark ettiğini söylüyor."

"Polisi arayan bu komşu mu?" diye sordum. "Evet."

"Neden?"

"Bu konuda net değilim. Onunla konuşmam lazım."

"Bunu yaptığınızda, bu kadının tıbbi geçmişi, psikiyatrik sorunları olup olmadığı vb. hakkında bir şeyler bulabilecek misiniz bir bakın. Doktorunun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Birkaç dakika içinde oraya gideceğim. Benimle gelip ona kendiniz sorabilirsiniz."

Ayrıntıları incelemeye devam ederken Lucy'nin beni evde beklediğini düşündüm. Odanın ortasında, gözlerim halıdaki dört küçük kare girintide durdu.

"Bunu ben de fark ettim," dedi Marino. "Birisi buraya bir sandalye getirmiş gibi görünüyor, muhtemelen yemek odasından. Yemek masasının etrafında dört sandalye var. Hepsinin ayakları kare şeklinde."

"Yapmayı düşünebileceğin bir başka şey de," diye yüksek sesle düşündüm, "video kamerasını kontrol etmek. Bir şey kaydetmek için programlayıp programlamadığına bakın. Bu da bize onun hakkında daha fazla şey söyleyebilir."

"İyi fikir." Oturma odasından çıktık, meşe bir masa ve dört düz arkalıklı sandalyenin bulunduğu küçük yemek odasından geçtik. Parke zemindeki örgülü halı ya yeniydi ya da üzerinde çok az yürünmüştü.

Bir koridoru geçip ofisi olduğu anlaşılan yere girdiğimizde Marino, "Görünüşe göre hemen hemen yaşadığı oda buymuş," dedi.

Oda, küçük bir işletmeyi yürütmek için gereken araç gereçlerle doluydu, hemen araştırdığım bir faks makinesi de buna dahildi. Makine kapalıydı, ona bağlı hat duvardaki tek bir prize takılıydı. Şaşkınlığım arttıkça etrafa biraz daha bakındım. Kişisel bir bilgisayar, posta makinesi, çeşitli formlar ve zarflar bir masayı ve masayı dolduruyordu Ansiklopediler ve parapsikoloji, astroloji, burçlar ve Doğu ve Batı dinleri üzerine kitaplar kitaplıklarda sıralanmıştı. Birkaç farklı kitap dikkatimi çekti.

İncil'in çevirileri ve sırtlarında tarihler yazılı düzinelerce defter.

Posta makinesinin yanında abonelik formları gibi görünen bir yığın vardı ve bir tane aldım. Yılda üç yüz dolar karşılığında günde bir kez arayabilirdiniz ve Jennifer Deighton size "doğum anınızdaki gezegenlerin hizalanması da dahil olmak üzere kişisel ayrıntılara dayanarak" burcunuzu anlatmak için üç dakikaya kadar zaman harcardı.

Yılda iki yüz dolar daha ödeyerek "haftalık bir okuma" yapacaktı.

Ücretin ödenmesi üzerine aboneye, sadece yıllık ücret ödenmeye devam ettiği sürece geçerli olan bir kimlik kodu içeren bir kart verilirdi.

"Ne kadar saçma," dedi Marino bana. "Yalnız yaşadığınızı varsayıyorum."

"Şu ana kadar görünen bu. Tek başına bir kadın böyle bir işi yürütüyor - yanlış kişiyi çekmek için çok iyi bir yol."

"Marino, kaç tane telefon hattı olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

O bana sertçe bakarken ben de ona yaşadığım takıntılardan bahsettim. Çene kasları esnemeye başladı. "Faks makinesi ile telefonunun aynı hatta olup olmadığını bilmem gerekiyor," diye sözümü bitirdim.

"Yüce "

"Eğer öyleyse ve Arayan Kimliği ekranımda görünen numarayı geri çevirdiğim gece faks makinesi açıksa," diye devam ettim, "bu duyduğum sesi açıklar."

"Yüce Tanrım," dedi ceketinin cebinden portatif radyoyu çıkararak. "Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Etrafta başkaları varken bundan bahsetmek istemedim."

Telsizi dudaklarına yaklaştırdı. "Yedi-on."

Sonra bana "Madem , neden haftalar önce bir şey söylemedin?" dedi.

"Onlar için o kadar da endişelenmiyordum."

"Yedi-on," diye cevap sevk memurunun sesi. "On beş, sekiz, yirmi bir."

Sevk memuru, müfettişin kodu olan 821 için bir yayın gönderdi.

"Aramanızı istediğim bir numara var," dedi Marino, müfettişle neden canlı yayına bağlandıklarını anlatırken. "Cep telefonunuz yanınızda mı?"

"Ten-fo'."

Marino ona Jennifer Deighton'ın numarasını verdi ve sonra faks makinesini açtı. Bir anda bir dizi zil sesi, bip sesi ve diğerk şikayetler başladı.

"Sorunun cevabı bu mu?"

Marino bana sordu.

"Bir soruyu yanıtlıyor ama en önemli soruyu değıl," dedim.

Polise haber veren karşı komşunun adı Myra Clary'ydi. Marino'ya, ön bahçesinde plastik Noel Baba'sı yanan ve şimşir ağaçlarına ışıklar asılmış alüminyum kaplamalı küçük evine kadar eşlik ettim. Marino daha zili çalmamıştı ki ön kapı açıldı ve Bayan Clary kim olduğumuzu sormadan bizi içeri davet etti. Aklıma, muhtemelen bir pencereden yaklaşmamızı izlediğı geldi.

Bizi kasvetli bir oturma odasına götürdü ve orada kocasını elektrikli şöminenin yanında, cılız bacaklarının üzerinde kucak bornozu, televizyonda deodorantlı sabunla köpüren bir adama sabitlenmiş boş bakışlarıyla bulduk. Yılların acınası bakım anlayışı her yerde kendini gösteriyordu. Döşemeler ve insan etinin defalarca temas ettiği yerler kirlenmişti. Ahşap balmumu katmanları nedeniyle bulanıktı, duvarlardaki baskılar sararmıştı.

tozlu camlar. Mutfakta pişirilen ve televizyon tepsilerinde yenen milyonlarca yemeğin yağlı kokusu havaya sinmişti.

Marino neden burada olduğumuzu açıklarken Bayan Clary gergin bir şekilde hareket ediyor, kanepeden gazeteleri topluyor, televizyonu kapatıyor ve kirli yemek tabaklarını mutfığa taşıyordu. Kocasını, sap gibi boynunun üzerinde titreyen başıyla iç dünyasından dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Parkinson hastalığı, makinenin durmadan önce şiddetli bir şekilde sallanmasıdır, sanki başına gelecekleri biliyormuş ve yapabileceği tek şey protesto etmekmiş gibi.

Bayan Clary bize yiyecek ve içecek ikram ettiğinde Marino, "Hayır, hiçbir şeye ihtiyacımız yok," dedi. "Oturun ve rahatlamaya çalışın. Sizin için zor bir gün olduğunu biliyorum."

"Arabasında o dumanı soluduğunu söylediler. Aman Tanrım," dedi. "Pencerenin ne kadar dumanlı olduğunu gördüm, sanki garaj yanıyormuş gibiydi. O anda en kötüsünü anladım."

"Kim onlar?" Marino sordu.

"Polis. Aradıktan sonra onları izliyordum. Jenny'nin iyi olup olmadığına bakmak için hemen yanlarına gittim."

Bayan Clary, Marino ve benim yerleştiğimiz kanepenin karşısındaki berjer koltukta kıpırdamadan oturamıyordu. Kırışmış saçları başının tepesindeki topuzdan ayrılmıştı, yüzü kurumuş bir elma gibi kırışmıştı, gözleri bilgiye aç ve korkudan parlıyordu.

"Polisle daha önce konuştuğunuzu biliyorum," dedi Marino, kül tablasını oynatarak. "Ama Jennifer Deighton'ı en son ne zaman gördüğünüzden başlayarak bizim için her şeyi baştan sona anlatmanızı istiyorum."

"Geçen gün onu gördüm -" Marino

araya girdi. "Hangi gün?"

"Cuma günü. Telefonun çaldığını ve cevap vermek için mutfığa gittiğimi ve pencereden onu gördüğümü hatırlıyorum. Garaj yoluna giriyordu."

"Arabasını hep garaja mı park ederdi?" Ben sordum.

"Her zaman ."

"Peki ya d n?" Marino sordu. "D n onu ya da arabasını gördünüz m ?"

"Hayır, . Ama postayı almak için dışarı  ıktım. Geç olmuştu, yılın bu zamanlarında böyle olur. Saat   , dört ve hala posta yok. Posta kutusunu tekrar kontrol etmeyi hatırladı ımda sanırım saat be  bu u a geliyordu, belki biraz daha geç. Hava kararıyordu ve Jenny'nin bacasından duman çıktığını fark ettim."

"Bundan emin misin?" Marino sordu.

Başını salladı. "Ah, evet. Yangın için iyi bir gece olduğu aklımdan geçti. Ama yangınlar hep Jimmy'nin i iydi. Bana nasıl yapılacağını hiç göstermedi. Bir şeyde iyiye, o onun i iydi. Bu yüzden ateş yakmayı bıraktım ve elektrikli kütük taktırdım."

Jimmy Clary ona bakıyordu. Acaba ne dediğini biliyor muydu?

"Yemek yapmayı severim," diye devam etti. "Yılın bu zamanlarında çok fazla yemek yaparım.  ekerli kekler yaparım ve kom lara veririm. D n Jenny için bir tane bırakmak istedim ama önce aramak istedim. Birinin evde olup olmadığını anlamak zor, özellikle de arabalarını garajda tutuyorlarsa. Paspasın  zerine kek bırakırsan buradaki köpeklerden biri alır. Ben de onu denedim ve o makineyi aldım. Bütün gün aradım ama cevap vermedi ve doğrusunu söylemek gerekirse biraz endi elendim."

"Neden?" Ben sordum. "Sağlık sorunları ya da sizin bildiğiniz herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Kötü kolesterol. Bana bir keresinde 200' n üzerinde olduğunu söylemişti. Ayrıca aileden geldiğini söylediği yüksek tansiyon."

Jennifer Deighton'ın evinde reçeteli ilaç görmemiştim. "Doktorunun

kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Hatırlayamıyorum. Ama Jenny doğal tedavilere inanırdı. Kendini kötü hissetti inde meditasyon yaptığını söylerdi."

"Görünüşe göre ikiniz oldukça yakınmışsınız," dedi Marino.

Bayan Clary hiperaktif çocuklar gibi elleriyle eteğini çekiştiriyordu.
"Mağazaya gittiğim zamanlar dışında bütün gün buradayım."

Gözlerini yine televizyona dikmiş olan kocasına baktı. "sırada onu görmeye giderdim, bilirsiniz, sadece komşuluk olsun diye, belki de pişirdiğim bir şeye uğramak için."

"Arkadaş canlısı biri miydi?" Marino sordu. "Çok ziyaretçisi olur muydu?"

"Evin dışında çalıştığını biliyorsun. Sanırım çoğu işi o hallediyordu. işlerini telefonla hallederdi. Ama ara sıra içeri giren insanlar görüyordum."

"Tanıdığınız biri mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Dün gece onu görmeye gelen birini fark ettiniz mi?" Marino sordu.

"Ben fark etmedim."

"Peki ya postanızı almak için dışarı çıktığınızda bacasından çıkan dumanı gördüğünüzde? Misafiri olabileceğini hissettiniz mi?"

"Bir araba görmedim. Misafiri olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu." Jimmy Clary uykuya dalmıştı. Ağzı sulanıyordu.

"Evde çalıştığını söylemiştiniz," dedim. "Ne iş yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?"

Bayan Clary gözlerini bana dikti. Öne eğildi ve sesini alçalttı. "İnsanların ne dediğini biliyorum."

"Peki neydi o?" Ben sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Bayan Clary," dedi Marino. "Bize söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olabilir. Yardım etmek istediğinizi biliyorum."

"İki blok ötede bir Metodist kilisesi var. Orayı görebilirsiniz. Üç ya da dört yıl önce kiliseyi inşa ettiklerinden beri çan kulesi geceleri aydınlatılıyor."

"Arabayla gelirken kiliseyi gördüm," diye cevap verdi Marino. "Bunun ne alakası var-"

"Şey," diye araya girdi, "Jenny buraya taşındı, sanırım Eylül başıydı. Ve çan kulesi ışığını hiç çözemedim. Eve dönerken izliyorsun. Tabii ki..." Durakladı, yüzü hayal kırıklığına uğramıştı. "Belki artık yapmaz."

"Ne yapmak?" Marino sordu.

"Dışarı ve sonra geri gel. Gördüğüm en garip şey. Bir dakika aydınlanıyor, sonra tekrar pencereden dışarı bakıyorsunuz ve sanki kilise orada yokmuş gibi karanlık. Sonra bir bakıyorsunuz, çan kulesi her zamanki gibi yanıyor. Zaman tuttum. Bir dakika yanar, sonra iki dakika söner, üç dakika tekrar yanar. Bazen bir saat boyunca yanıyor. Hiçbir düzen yok."

"Bunun Jennifer Deighton'la ne ilgisi var?" Ben sordum.

"Onun taşınmasından kısa bir süre sonra, Jimmy'nin felç geçirmesinden sadece birkaç hafta önce olduğunu hatırlıyorum. Serin bir geceydi, o da ateş yakıyordu. Mutfakta bulaşık yıkıyordum ve pencereden çan kulesinin her zaman olduğu gibi aydınlandığını görebiliyordum. Kendine bir içki almak için içeri girdi ve ben de ona, 'İncil'in şarapla değil Ruh'la sarhoş olmak hakkında ne dediğini biliyorsun' dedim. ' O da dedi ki, 'Ben şarap içmiyorum. Burbon içiyorum. İncil'de viski hakkında tek bir kelime bile geçmez' dedi. Sonra, tam orada dururken kilisenin çan kulesi karardı. Sanki kilise buhar olup uçmuş gibiydi. Dedim ki, 'İşte bu. Tanrı'nın sözü. Senin ve burbonun hakkındaki düşüncesi bu. "Çok çılgın bir şeymişim gibi güldü ama bir damla daha içmedi. Her gece mutfak lavabosunun üzerindeki pencerenin önünde durup izlerdi. Bir an çan kulesi aydınlanırdı, sonra karanlık olurdu. Jimmy'nin bunu Tanrı'nın yaptığını düşünmesine izin verdim - onu şişeden uzak tutmak için her şeyi yaptım. Bayan Deighton sokağın karşısına taşınmadan önce kilise hiç böyle davranmazdı."

"Işık son zamanlarda açılıp kapanıyor mu?" diye sordum.

"Dün gece hala yapıyordum. Şimdi ne durumda bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, hiç bakmadım."

"Yani onun şekilde kilise kulesindeki ışıklar üzerinde bir etkisi olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi Marino hafifçe.

"Bu sokaktaki birden fazla kişinin bir süre önce onun hakkında karar verdiğini söylüyorum."

"Neye karar verdin?"

"Cadı olmasıyla ilgili," dedi Bayan Clary.

Kocası horlamaya başlamış, çişinin fark etmediği iğrenç boğucu sesler çıkarıyordu

"Bana öyle geliyor ki kocanızın durumu Bayan Deighton buraya taşındıktan sonra kötüleşmeye başladı ve ışık personeli tuhaf davranmaya başladı," dedi Marino Kadın irkilmiş görünüyordu: "Evet, öyle. Eylül sonunda felç geçirdi."

"Bir bağlantı olabileceğini hiç düşündün mü? Jennifer Deighton'ın bu olayla bir ilgisi olabileceğini, tıpkı senin kilise ışıklarıyla bir ilgisi olduğunu düşündüğün gibi?"

"Jimmy onu sevmedi." Bayan Clary her geçen dakika daha hızlı

konuşuyordu. "İkisinin anlaşılamadığını mı söylüyorsunuz?" dedi Marino.

"Eve taşındıktan hemen sonra, birkaç kez gelip ondan evdeki birkaç şey için yardım istedi, erkek işi. Bir keresinde kapı ziline evin içinde korkunç bir uğultu çıkardığını ve elektrik yangını çıkacağından korkarak kapının eşiğinde belirdiğini hatırlıyorum. Jimmy de oraya gitmişti. Sanırım bir keresinde bulaşık makinesini de su basmıştı. Jimmy her zaman çok becerikli olmuştur."

Horlayan kocasına kaçamak bir bakış attı.

Marino, "Onunla neden anlaşılamadığını hâlâ açıklığa kavuşturmadınız," diye hatırlattı.

"Oraya gitmekten hoşlanmadığını söyledi," dedi. "Evinin içini sevmiyordu, her yerde kristaller vardı. Ve telefon çalıyordu. Ama onu asıl korkutan şey, insanların fallarına baktığını ve evinin etrafındaki şeyleri tamir etmeye devam ederse bunu onun için karşılıksız yapacağını söylemesiydi. Dedi ki, bunu dün gibi hatırlıyorum, 'Hayır, teşekkür ederim Bayan Deighton. Myra benim geleceğimden sorumlu, her dakikasını planlıyor' dedi."

Marino, "Jennifer Deighton ile kötü bir şey dileyecek, onu bir şekilde incitecek kadar büyük bir sorunu olan birini tanıyıp tanımadığınızı merak ediyorum," dedi.

"Sence onu biri mi öldürdü?"

"Şu anda bilmediğimiz çok şey var. Her olasılığı kontrol etmeliyiz."

Kollarını sarkan göğsünün altında kavuşturarak kendine sarıldı. "Peki ya duygusal durumu?" Sordum. "Hiç öyle görünüyor muydu? depresyonda mıydı? Özellikle son zamanlarda başa çıkamadığı herhangi bir sorunu olup biliyor musunuz?"

"Onu o kadar iyi tanıımıyordum." Gözlerimi kaçırdı.

"Bildiğiniz herhangi bir doktora gitti mi?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya yakın akrabaları? Ailesi var mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya telefonu?" Sonra ben söyledim. "Evdeyken cevap verir yoksa her zaman makinenin cevap vermesine izin mi verirdi?"

"Tecrübelerime göre o evdeyken telefona cevap verirdi." "Bu yüzden bugün erken saatlerde evde olmadığına onun için endişelendiniz. Aradığınızda telefona cevap verdim," dedi Marino.

"İşte tam da bu yüzden." Myra Clary ne söylediğini çok geç fark etti.

"Bu ilginç," diye yorumladı Marino.

Boynunda bir çalı belirdi ve elleri hareketsiz kaldı. Marino,

"Bugün evde olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Kocasının nefesi göğsünde ve öksürdü, gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Sanırım öyle düşündüm. Çünkü onu arabadan inerken görmedim.

Arabasında..." Mrs.

Clary'nin sesi .

"Belki de günün erken saatlerinde oraya gitmişsinizdir?"

Marino yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi teklif etti. "Pastanızı teslim etmek ya da arabasının garajda olduğunu düşünerek merhaba demek için mi?"

Gözlerindeki yaşları sildi. "Bütün sabah mutfakta yemek yapıyordum ve onun gazete almak için dışarı çıktığını ya da arabasıyla gittiğini hiç görmedim. Sabahın ortasında dışarı çıktığımda oraya gittim ve zili çaldım. Cevap vermedi. Garajın içine baktım."

"Bana camların dumanlı olduğunu gördüğünü ve bir sorun olduğunu düşünmediğini mi söylüyorsun?" Marino sordu.

"Bunun ne anlama geldiğini, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum."

Sesi birkaç oktav yükseldi. "Tanrım, Tanrım. Keşke o zaman birini arasaydım. Belki de -" Marino araya girdi. "O zaman hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum, olsa da olurdu." Bana dikkatle baktı.

"Garajın içine baktığınızda arabanın motorunun çalıştığını duydunuz mu?" Bayan Clary'ye sordum.

Başını salladı ve burnunu sümkürdü.

Marino ayağa kalktı ve not defterini ceketinin cebine geri soktu. Sanki Bayan Clary'nin omurgasızlığı ve doğruluktan yoksunluğu onu derinden hayal kırıklığına uğratmış gibi kederli görünüyordu. Şimdiye kadar iyi bilmediğim bir rol oynamamıştı.

"Daha önce aramalıydım." Myra Clary bunu bana yöneltti, sesi titriyordu.

Cevap vermedim. Marino gözlerini haliya dıkti. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Gidip uzanmam gerek."

Marino cüzdanından bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. "Aklına gelen ve bilmem gerektiğini başka bir şey olursa beni ara."

"Evet efendim," dedi zayıf bir sesle. "Söz veriyorum yapacağım."

"Bu gece postayı sen mi atıyorsun?" Marino ön kapı kapandıktan sonra bana sordu. Kar ayak bileği derinliğindeydi ve hâlâ yağıyordu.

"Sabah," dedim ceketimin cebinden anahtarları çıkarırken.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence alışılmadık mesleği, yanlış türden bir insanın karşısına çıkması için onu büyük risk altına sokuyordu. Ayrıca, Bayan Catherine olarak görünürdeki izole varlığının Clary bunu tarif etti ve Noel hediyelerini erken açmış gibi görünmesi intiharı kolay bir varsayım haline getiriyor. Ama temiz çorapları büyük bir sorun."

"Doğru söyledin," dedi.

Jennifer Deighton'ın evinin ışıkları yanıyordu ve lastiklerine zincir takılmış açık kasa bir kamyon araba yoluna geri geri girmişti. Çalışan erkeklerin sesleri kar yüzünden kısılmıştı ve sokaktaki her araba bembeyazdı ve kenarları yumuşaktı.

Marino'nun bakışlarını Bayan Deighton'ın evinin çatısının üzerinde takip ettim.

Birkaç blok ötedeki kilise inci grisi gökyüzüne kazınmış, çan kulesi garip bir şekilde cadı şapkası gibi şekillenmişti. Pasajdaki kemerler kederli, boş gözlerle bize aniden ışık yandı. Işık boşlukları doldurdu ve yüzeyleri ışıldayan koyu sarıya boyadı; pasaj gecenin içinde süzülen gülümsemeyen ama nazik bir yüzdü.

Perdeler mutfak penceresinde hareket ederken Clary'lerin evine baktım.

"Tanrım, ben gidiyorum." Marino caddenin karşısına yöneldi.

"Neils'i arabası konusunda uyarmamı ister misin?" seslendim.

"Evet," diye bağırdı. "Bu iyi olur."

Eve geldiğimde evim ıslıl ısıldı ve mutfaktan güzel kokular geliyordu. Ateş yanıyordu ve önündeki uşağın masasına iki yer hazırlanmıştı. Sağlık çantamı kanepenin üzerine bırakarak etrafıma bakındım ve dinledim. Koridorun karşısındaki çalışma odamdan hafif, hızlı tuş tıkırtıları geliyordu.

"Lucy?" Eldivenlerimi çıkarıp ceketimin düğmelerini açarak seslendim.

"Ben buradayım."

Tuşlar tıklamaya devam etti.

"Ne pişiriyordun?" "Akşam yemeği."

Çalışma odama gittim ve yeğenimi masamda oturmuş bilgisayar ekranına dikkatle bakarken buldum. Pound işaretli komut istemini fark ettiğimde şaşkına döndüm. UNIX'teydi. Bir şekilde şehir merkezindeki bilgisayara bağlanmıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Sana çevirme komutunu, kullanıcı adını, şifreyi ya da herhangi bir şeyi söylemedim."

"Bana söylemene gerek yoktu. Bana bat komutunun ne olduğunu söyleyen dosyayı buldum. Ayrıca, burada kullanıcı adınız ve şifrenizle kodlanmış bazı programlar var, böylece bunları istemezsiniz. İyi bir kısayol ama riskli. Kullanıcı adın Marley ve şifren de Brain."

"Tehlikelisin." Bir sandalye çektim. "Marley

kim?"

Yazmaya devam etti.

"Tıp fakültesinde oturma düzenimiz vardı. Marley Scates iki yıl boyunca laboratuvarında oturdu. Bir yerlerde beyin cerrahı."

"Ona aşık mıydın?" "Hiç
çıkmadık."

"Sana aşık mıydı?"

"Çok fazla soru soruyorsun, Lucy. İnsanlara istediğin her şeyi soramazsın."

"Evet, . Cevap vermek zorunda değiller."

"Bu saldırgan."

"Sanırım birinin rehberinize nasıl girdiğini buldum, Kay Teyze. Size yazılımla birlikte gelen kullanıcılardan bahsettiğimi hatırlıyor

musunuz?" "Evet."

"Kök ayrıcalıkları olan ancak kendisine parola atanmamış demo adında bir tane var. Tahminime göre birisi bunu kullanmış ve ben de size muhtemelen ne olduğunu göstereceğim."

Konuşurken parmakları hiç duraksamadan klavyenin üzerinde geziniyordu. "Şu anda yaptığım şey sistem yöneticisinin menüsüne girip oturum açma hesaplarını kontrol etmek. Belirli bir kullanıcı için arama yapacağız. Bu durumda, root. Şimdi gitmek için g'ye basacağız ve bum. İşte orada. Parmağını ekrandaki bir çizgi üzerinde gezdirdi. .

"On altı Aralık günü öğleden sonra saat beş-o altıda, birisi t-t-y-fourteen adlı bir cihazdan giriş yaptı. Bu kişinin root yetkileri vardı ve sizin dizininize giren kişi olduğunu varsayıyoruz. Neye baktığını bilmiyorum. Ancak yirmi dakika sonra, beş yirmi altıda, t-t-y-oh-seven'a 'bulamıyorum' notunu göndermeye çalıştı ve yanlışlıkla bir dosya oluşturdu. Oturumu beş otuz ikide kapattı, böylece oturumun toplam süresi yirmi altı dakika oldu. Bu arada hiçbir şey basılmamış gibi görünüyor. Ben bir

yazdırılan dosyaları gösteren yazıcı biriktirici günlüğüne bakın. Dikkatimi çeken bir şey görmedim."

"Doğru anladığımdan emin olayım. Birisi t-t-y-fourteen'den t-t-y-oh seven'e bir not göndermeye çalıştı," dedim.

"Evet. Ve kontrol ettim. Bu cihazların her ikisi de terminal."

"Bu terminallerin kimin ofisinde olduğunu nasıl tespit edebiliriz?" diye sordum. "Buralarda bir yerde bir liste olmamasına şaşırdım. Ama ben bulamadım.

Henüz. Her şey başarısız olursa, terminallere giden kabloları kontrol edebilirsiniz. Genellikle etiketlidirler. Kişisel fikrimi merak ediyorsanız, bilgisayar analistinizin casus olduğunu sanmıyorum. Her şeyden önce, kullanıcı adınızı ve şifrenizi biliyor ve demo ile giriş yapmasına gerek yok. Ayrıca, mini bilgisayarın onun ofisinde olduğunu varsaydığım için, sistem terminalini kullandığını da varsayıyorum."

"Öyle."

"Sistem terminalinizin cihaz adı t-t-y-b." "Güzel."

"Bunu kimin yaptığını bulmanın bir başka yolu da, birisinin ofisine, orada olmadığı ama oturum açmış olduğu bir anda gizlice . Tek yapmanız UNIX'e girip 'ben kimim' yazmak ve sistem size bunu söyleyecektir."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Umarım açsınızdır. Tavuk göğsü ve kaju fıstığı, biber, susam yağı ile yapılmış soğutulmuş yabani pirinç salatamız var. Ekmek de var. Izgaranız çalışıyor mu?"

"Saat on biri geçti ve dışarıda kar yağıyor."

"Dışarıda yememizi önermedim. Sadece tavuğu ızgarada pişirmek istiyorum."

"Yemek yapmayı nerede

öğrendin?" Mutfığa doğru

yürüyorduk.

"Annemden değil. Neden böyle küçük bir şişko olduğumu sanıyorsun? Onun aldığı abur cuburları yediğim için. Atıştırmalıklar, gazlı içecekler ve tadı karton gibi olan pizzalar. Annem hayatımın geri kalanında çığlık atacak yağ hcrelerim var. Onu asla affetmeyeceğim."

"Bu ğleden sonrası hakkında konuşmalınız, Lucy. Eğer eve gelmemiş , polis seni arıyor olacaktı."

"Bir buçuk saat çalıştım, sonra duş aldım." "Dört buçuk saattir yoktun."

"Almam gereken yiyecekler ve birkaç işim daha vardı." "Neden arabanın telefonuna cevap vermedin?"

"Size ulaşmaya çalışan biri olduğunu düşündüm. Ayrıca, daha önce hiç araba telefonu kullanmadım. On iki yaşında değilim, Kay Teyze."

"yle olmadığını biliyorum. Ama burada yaşamıyorsunuz ve daha önce buraya hiç gelmediniz: endişelendim."

"zr dilerim," dedi.

Yemeğimizi şömine ışığında yedik, ikimiz de uşağın masasının etrafında yere oturduk. Lambaları kapatmıştım. Alevler sıçırıyor ve gölgeler dans ediyordu, yeğenimin ve benim hayatlarımızdaki sihirli bir anı kutluyorlardı.

"Noel için ne istiyorsun?" şarabıma uzanarak sordum. "Atış dersleri," dedi.

Lucy geç saatlere kadar bilgisayarla uğraştı ve Pazartesi sabahı erken saatlerde alarmla uyandığımda onun kıpırdadığını duymadım. Yatak odamın penceresindeki perdeleri aralayarak, verandada yanan ışıklarda dönen tozlu tanelere baktım. Kar derindi ve mahallemde hiçbir şey hareket etmiyordu. Kahvemi içtikten ve gazeteleri hızlıca taradıktan sonra giyindim ve arkamı döndüğümde neredeyse kapıya varmak üzereydim. Lucy artık on iki yaşında olmasa da onu kontrol etmeden gidemezdim.

Yatak odasına girdiğimde onu çarşaflar arasında yan yatmış, yorganın yarısı yerde uyurken buldum. zerindeki kıyafet bana çok dokunmuştu.

Çekmecelerimden birinden çıkardığı eşofman takımını giydi. Başka bir insanın bana ait bir şeyle uyumak istemesine daha önce hiç rastlamamıştım ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yorganı düzelttim.

Şehir merkezine gitmek berbattı ve kar yüzünden ofisleri kapalı olan çalışanlara imreniyordum. Beklenmedik bir tatile çıkmamış olanlarımız eyaletler arası yolda yavaşça ilerliyor, sileceklerin temiz tutamadığı çizgili ön camlara bakarken frene hafifçe dokunarak kayıyorduk. Margaret'e genç yeğenimin bilgisayar sistemimizin güvensiz olduğunu düşündüğünü nasıl açıklayacağımı merak ediyordum. Rehberime kim girmişti ve Jennifer Deighton neden benim numaramı arayıp kapatıyordu? Ofise ancak sekiz buçukta varabildim ve morga girdiğimde koridorun ortasında durdum, şaşkınlık içindeydim. Paslanmaz çelik buzdolabının kapısının yanına gelişigüzel bir açıyla park edilmiş bir sedyenin üzerinde bir çarşafla örtülmüş bir ceset vardı. Ayak etiketini kontrol ederek Jennifer Deighton'ın adını okudum ve etrafıma bakındım. Ofiste ya da röntgen odasında kimse yoktu. Otopsi odasının kapısını açtığımda Susan'ı önlük giymiş ve telefonda bir numara çevirirken buldum. Telefonu çabucak kapattı ve beni gergin bir "Günaydın "la karşıladı.

"Gelebilmene sevindim." Ceketimin düğmelerini açtım ve merakla ona

baktım. "Beni Ben ," dedi, arabanın sahibi olan yöneticime atıfta bulunarak. dört tekerlekten çekişli bir Jeep. "Şu ana kadar burada sadece üçümüz

varız." "Fielding'den iz yok mu?"

"Birkaç dakika önce aradı ve garaj yolundan çıkamadığını söyledi. Ona şu ana kadar sadece bir vakamız olduğunu ama daha fazlası gelirse Ben'in onu alabileceğini söyledim."

"Çantamızın koridorda park halinde olduğunun farkında mısınız?" Tereddüt etti, yüzü kızardı. "Telefon çaldığında onu röntgene götürüyordum. Özür dilerim."

"Onu tartıp ölçtünüz mü?" "Hayır."

"Önce bunu yapalım."

Ben daha fazla yorum yapamadan otopsi odasından aceleyle çıktı. Üst kattaki laboratuvarlarda çalışan sekreterler ve bilim adamları, otoparka yakın olduğu için binaya genellikle morgdan çıkıyorlardı. Bakım görevlileri de girip çıkıyordu. Bir cesedi koridorun ortasında başıboş bırakmak çok kötü bir davranıştı ve mahkemede delil zincirinin sorgulanması durumunda davayı tehlikeye bile atabilirdi.

Susan sedyeyi iterek geri döndü ve işe koyulduk, çürüyen etin kokusu mide bulandırıcıydı. Raftan eldiven ve plastik bir önlük getirdim ve çeşitli formları bir panoya sıkıştırdım. Susan sessiz ve gergindi. Bilgisayarlı yer kantarını sıfırlamak için kontrol paneline uzandığında ellerinin titrediğini fark ettim. Belki de sabah bulantısı çekiyordu.

"Her şey yolunda mı?" sordum.

"Sadece biraz yorgunum."

"Emin misin?"

"Olumlu. Tam olarak seksen kilo."

Giysilerimi giydim ve Susan'la birlikte cesedi koridorun karşısındaki röntgen odasına taşıyarak sedyeden masaya aktardık. Çarşafı açarak, başının sallanmasını önlemek için boynunun altına bir blok sıkıştırdım. Boğazının eti temizdi, is yanıklardan korunmuştu çünkü motor çalışırken arabanın içindeyken çenesini göğsüne doğru sıkıştırmıştı. Belirgin bir yara, çürük ya da kırık tırnak görmedim. Burnu kırılmamıştı. Dudaklarının içinde kesik yoktu ve dilini ısırılmamıştı.

Susan röntgen filmlerini çekip işlemciden geçirirken ben de bir merceklesedini ön tarafını inceledim. Büyük olasılıkla çarşaftan ya da yatak örtüsünden kaynaklanan, zar zor beyazımsı lifler topladım ve çoraplarının altındakilere benzer başka lifler de buldum. Mücevher takmamıştı ve elbisesinin altında çıplaktı. Yatağının üzerindeki buruşuk örtüleri, başucuna yaslanmış yastıkları ve masanın üzerindeki bir bardak suyu hatırladım. Öldüğü gece saçlarına bigudiler takmış, soyunmuş ve belki de bir ara yatakta kitap okumuştı.

Susan geliştirici odasından çıktı ve elleriyle sırtının küçük kısmını destekleyerek duvara yaslandı.

"Bu kadının hikâyesi nedir?" diye sordu. "Evli miydi?" "Görünüşe göre yalnız yaşıyormuş."

"Çalıştı mı?"

"Evinin dışında bir iş yürütüyordu." Gözüme bir şey takıldı.

"Ne tür bir iş?" "Muhtemelen bir tür falcılık."

Tüy çok küçük ve isliydi, Jennifer Deighton'ın elbisesinin sol kalça bölgesine yapışmıştı. Küçük bir plastik torbaya uzanarak, evinin etrafında hiç tüy görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Belki de yataktaki yastıklar kuş tüyüyle doluydu.

"Okültizmle ilgilendiğine dair herhangi bir kanıt buldunuz mu?"

"Bazı komşuları onun bir cadı olduğunu düşünüyor gibiydi," dedim.

"Neye dayanarak?"

"Evinin yakınında bir kilise var. İddiaya göre, birkaç ay önce taşındıktan sonra çan kulesindeki ışıklar açılıp kapanmaya başlamış."

"Şaka yapıyorsun."

"Olay yerinden ayrılırken onları kendim gördüm. Çan kulesi karanlıktı. Sonra birden aydınlandı."

"Tuhaf."

"Garipti."

"Belki de zaman ayarlıdır."

"Mümkün değil. Işıkların bütün gece açık ve kapalı kalması elektrik tasarrufu sağlamaz. Eğer doğruysa bütün gece açık ve kapalı kalıyorlar. Bunu sadece bir kez gördüm."

Susan hiçbir Şey söylemedi.

"Muhtemelen kablolarda bir kısa devre var."

Aslında, çalışmaya devam ederken kiliseyi arayacağımı düşündüm. Sorunun farkında olmayabilirlerdi.

"Evinin içinde tuhaf bir Şey var mı?"

"Kristaller. Bazı alışılmadık kitaplar."

Sessizlik.

Sonra Susan, "Keşke bana daha önce söyleseydin,"

dedi. "Pardon?"

Yukarı baktım. Tedirgin bir Şekilde cesede bakıyordu. Solgun görünüyordu. "İyi hissettiğinden emin misin?"

Ben sordum.

"Şeyleri sevmiyorum." "Ne gibi Şeyleri?"

"Bu, birinin AIDS olması gibi bir Şey. Önceden söylenmesi gerekir. Özellikle de Şimdi."

"Bu kadının AIDS'li olması ya da -"

"Bana sylenmeliydi. Ben ona dokunmadan önce."

"Susan -"

"Cadı olan bir kızla aynı okula gittim."

Yaptığım Şeyi bıraktım. Susan duvara yaslanmıştı, ellerini karnına bastırmıştı.

"Adı Doreen'di. Bir cadılar meclisine üyeydi ve son senemizde ikiz kardeşim Judy'yi lanetledi. Judy mezuniyetten iki hafta önce bir araba kazasında öldü."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Okült şeylerin beni nasıl korkuttuğunu bilirsin! Birkaç ay önce polislerin getirdiği, içine iğneler saplanmış inek dili gibi. Ölü insanların isimlerinin olduğu bir listeye sarılmış olan. Bir mezarın üzerine bırakılmıştı."

"Bu bir şakaydı," diye hatırlattım ona sakince."

Dil bir alınmıştı ve isimler anlamsızdı, mezarlıktaki mezar taşlarından kopyalanmıştı."

"Şaka olsun ya da olmasın, şeytani olanla oynamamalısın." Sesi titriyordu. "Kötülüğü en az Tanrı kadar ciddiye alıyorum."

Susan bir papazın kızıydı ve dini uzun zaman önce terk etmişti. Şeytan'ı ima ettiğini ya da Tanrı'dan söz ettiğini hiç duymamıştım. Onun en ufak bir batıl inancı olduğunu ya da herhangi bir şeyden korktuğunu hiç görmemiştim. Ağlamak üzereydi.

"Bak ne diyeceğim," dedim sessizce. "Görünüşe göre bugün personel eksikim olacak, sen yukarıdaki telefonlara bakarsan ben de buradaki işlerle ilgilenirim."

Gözleri yaşlarla doldu ve hemen yanına gittim. "Her şey yolunda."

Kolumu ona dolayarak odadan çıkmasına eşlik ettim. Bana yaslanıp hıçkırı hıçkırı ağlarken nazikçe ", " dedim. "Ben'in seni eve götürmesini ister misin?"

Başını salladı, fısıldayarak, "Özür dilerim. Özür dilerim." "Tek ihtiyacın olan biraz dinlenmek."

Onu morg ofisinin içindeki bir sandalyeye oturttum ve telefona uzandım.

Jennifer Deighton karbon monoksit ya da is solumamıştı çünkü arabasına yerleştirildiğinde artık nefes almıyordu. Ölümü bir cinayetti, bu çok açıktı ve öğleden sonra boyunca Marino'nun beni araması için sabırsızlıkla mesaj bıraktım. Birkaç kez Susan'ı kontrol etmeye çalıştım ama telefonu çaldı da çaldı.

"Endişeliyim," dedim Ben Stevens'a. "Susan telefonuna cevap vermiyor. Onu eve bıraktığınızda bir yere gitmeyi planladığından bahsetti mi?"

"Bana yatmaya gideceğini söyledi."

Masasında oturmuş, tomar tomar bilgisayar çıktısını inceliyordu. Kitaplığın üzerindeki radyodan sessizce rock'n roll çalıyordu ve mandalina aromalı maden suyu içiyordu. Stevens genç, zeki ve çocuksu bir yakışıklılığa sahipti. Sıkı çalışıyor ve bekâr barlarında sıkı çalıyordu, bu yüzden İngiltere'deydim. Yöneticim olarak çalışmasının daha iyi bir yere giden yolda kısa bir adım olacağından oldukça emindim.

"Belki de uyuyabilmek için telefonunun fişini çekmiştir," dedi ekleme makinesini aç.

"Belki de budur."

Bütçe sorunlarımızla ilgili bir güncelleme yapmaya başladı.

Öğleden sonra hava kararmaya başladığında Stevens oltama vızıldadı.

"Susan aradı. Yarın gelemeyecekmiş. Ve John Deighton diye biri beklemede. Jennifer Deighton'ın kardeşi olduğunu söylüyor." Stevens aramayı aktardı.

"Merhaba. Kız kardeşimin otopsisini sizin yaptığınızı söylediler," diye mırıldandı bir adam. "Jennifer Deighton benim kız kardeşim."

"İsminiz lütfen?"

"John Deighton. Columbia, Güney Carolina'da yaşıyorum."

Marino ofisinin kapısında belirince başımı kaldırdım ve ona bir sandalye çekmesini işaret ettim.

"Arabasına bir hortum bağlayıp kendini öldürdüğünü söylediler."

"Kim söyledi bunu?" diye sordum. "Ve lütfen konuşabilir misiniz?"

Tereddüt etti. "Adını hatırlamıyorum, yazmam gerekirdi ama çok şaşırdım."

Adamın sesi şok olmuş gibi gelmiyordu. Sesi o kadar boğuktu ki ne dediğini zar zor duyabiliyordum.

"Bay Deighton, çok üzgünüm," dedim. "Ancak ölümüyle ilgili her türlü bilgiyi yazılı olarak talep etmeniz gerekecek. Ayrıca, yazılı talebinize ek olarak, en yakın akrabası olduğunuzu doğrulayan bir belgeye de ihtiyacım olacak."

Cevap vermedi. "Alo?"

Ben sordum. "Alo?"

Çevir sesi ile cevaplandım.

"Bu çok garip," dedim Marino'ya. "Jennifer Deighton'ın kardeşi olduğunu iddia eden John Deighton'ı tanıyor musunuz?"

"Bu o muydu? Kahretsin. Ona ulaşmaya çalışıyoruz.

"Birinin ona kızın ölümünü bildirdiğini söyledi." "Nereden aradığını biliyor musun?"

"Columbia, Güney Carolina, sözde. Telefonu kapattı."

Marino ilgilenmiş gibi görünmüyordu. "Az önce Vander'in ofisinden geldim," dedi, parmak izi inceleme şefi Neils Vander'i kastederek. "Jennifer Deighton'ın arabasını, yatağının yanındaki kitapları ve onlardan birinin içine sıkıştırılmış bir şiiri kontrol etti. Yatağının üzerindeki boş kâğıda gelince, henüz ona bakmadı."

"Şimdiye bir şey var mı?"

"Birkaçını kaldırdı. İhtiyaç olursa bilgisayardan geçireceğim. Muhtemelen baskıların çoğu ona aittir. İşte."

Masama küçük bir kâğıt torba koydu. "İyi okumalar."

"Sanırım bu baskıların gecikmeden yapılmasını isteyeceksiniz," dedim acımasızca.

Marino'nun gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. Şakaklarına masaj yaptı.

"Jennifer Deighton kesinlikle intihar etmedi," diye bilgilendirdim onu. "CO'su yüzde yediden azdı. Solunum yolunda is yoktu. Cildindeki parlak pembe renk CO zehirlenmesinden değil soğuğa maruz kalmasından kaynaklanıyordu."

"Tanrım," dedi.

Önümdeki evrakları karıştırarak ona bir vücut şeması uzattım, ardından bir zarfı açtım ve Jennifer Deighton'ın boynunun Polaroid fotoğraflarını .

"Gördüğünüz gibi," diye devam ettim, "dışarıdan herhangi bir yara yok." "Peki ya araba koltuğundaki kan?"

"Arınmaya bağlı ölüm sonrası bir eser. Çürümeye başlamıştı. Hiçbir sıyrık ya da çürük bulamadım, parmak ucu morlukları da yok. Ama burada" - ona otopsi sırasında çekilen boyun fotoğrafını gösterdim - "sternokleidomastoid kaslarında iki taraflı düzensiz kanamalar var. Ayrıca hyoidin sağ kornuasında bir kırık var. Ölümü, boynuna uygulanan basınç nedeniyle asfiksi sonucu gerçekleşmiş."

Marino yüksek sesle araya girdi. "Boyunduruk altına alındığını mı ima ediyorsun?"

Ona başka bir fotoğraf gösterdim. "Ayrıca bazı yüz perechia'ları ya da noktasal kanamaları var. Bu bulgular boyundurukla uyumlu, evet. O bir cinayet ve bunu mümkün olduğunca uzun süre gazetelerden uzak tutmamızı önerebilirim."

"Biliyor musun, buna ihtiyacım yoktu."

Kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Biz konuşurken bile masamda açıklığa kavuşturulmamış sekiz cinayet var. Henrico'da bir bok yok

Eddie Heath ve çocuğun babası neredeyse her gün beni arıyor. Mosby Court'ta lanet bir uyuşturucu savaşı olduğundan bahsetmiyorum bile. Mutlu Noeller. Buna ihtiyaım yoktu."

"Jennifer Deighton'ın da buna ihtiyaı yoktu,

Marino." "Devam et. Başka ne buldun?"

"Komşusu Bayan Clary'nin önerdiği gibi yüksek tansiyonu vardı."

"Huh," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Nasıl anladınız?" "Sol ventrikül hipertrofisi ya da kalbin sol tarafında kalınlaşma vardı. kalp."

"Yüksek tansiyon bunu yapar mı?"

"yle. Böbrek mikrovasklatrnde fibrinoid değişiklikler veya erken nefroskleroz bulmalıyım. Beyinde de serebral arteriyollerde hipertansif değişiklikler görüleceğinden , ancak skopi altında bakana kadar kesin bir şey söyleyemeyeceğim."

"Yüksek tansiyonunuz olduğunda böbrek ve beyin hücrelerinin öldüğünü m söylüyorsunuz?"

"Bir ." "Başka bir şey var

mı?" "nemli bir şey yok."

"Peki ya mide içeriği?" Marino sordu. "Et, biraz

sebze, kısmen sindirilmiş." "Alkol ya da

uyuşturucu?"

"Alkol yok. Uyuşturucu taramaları devam

ediyor." "Tecavüz izi yok mu?"

"Yaralanma ya da cinsel saldırıya dair başka bir kanıt yok. Sperm sıvısı için örnek aldım ama bu raporları bir süre daha alamayacağız. O zaman bile her zaman emin olamazsınız."

Marino'nun yüzü okunamıyordu.

"Neyin peşindesin?" Sonunda sordum.

"Bu olayın nasıl sahnelendiğini düşünüyorum. Birisi kadının kendini gaza boğduğunu düşünmemiz için çok uğraşmış. Ama sonra adam kadını arabasına bile bindiremeden kadın öldü. Düşündüğüm şey, onu evin içinde vurmak istememiş olması. Boğazını sıkıyor, çok fazla güç kullanıyor ve kadın ölüyor. Yani, belki de sağlığının kötü olduğunu bilmiyordu ve bu şekilde oldu."

Başımı sallamaya başladım. "Yüksek tansiyonunun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Nasıl öldüğünü açıkla o zaman."

"Diyelim ki saldırgan sağ elini kullanıyor, sol kolunu kadının boynunun ön tarafına doladı ve sağ elini kullanarak sol bileği sağa doğru çekti."

Gösterdim. "Bu durum boynuna eksantrik olarak baskı uyguladı ve hyoid kemiğin sağ büyük kornuasının kırılmasına neden oldu. Basınç üst solunum yolunu daralttı ve karotid arterlere baskı yaptı. Hipoksik ya da havasız kalmış olabilir. Bazen boyuna uygulanan baskı bradikardi, yani kalp atış hızında düşüşe neden olur ve kurban aritmi yaşar."

"Otopsi sonucuna göre saldırganın kadını boğmaya başlayıp boyunduruk taktığını söyleyebilir misiniz? Başka bir deyişle, sadece onu zapt etmeye çalışıyor ve çok fazla güç mü kullanıyordu?"

"Tıbbi bulgulara dayanarak bunu

söyleyemem." "Ama bu mümkün."

"Bu olasılık dahilinde."

"ama Doktor," dedi Marino bıkkınlıkla. "Bir dakikalığına tanık kürsüsünden in, tamam mı? Bu ofiste senden ve benden başka kimse var mı?"

Kimse değildi. Ama ben tedirgindim. Çalışanlarımın çoğu bugün işe gelmemiştii ve Susan tuhaf davranıyordu. Bir yabancı olan Jennifer Deighton görünüşe göre beni aramaya çalışıyordu, sonra öldürüldü ve kardeşi olduğunu iddia eden bir adam az önce telefonu kapattı. Marino'nun ruh halinin kötü olduğundan bahsetmiyorum bile. Kontrolümü kaybettiğimi hissettiğimde, çok klinik bir hale geldim.

"Bakın," dedim, "pekâlâ onu zapt etmek için boğma teli kullanmış ve sonunda çok fazla güç uygulayarak yanlışlıkla onu boyunduruk altına almış olabilir. Hatta o kadar ileri gideceğim ki, onu bayılttığını sandı ve arabasına yerleştirdiğinde öldüğünü bilmiyordu."

"Yani aptal bir pislikle uğraşıyoruz."

"Yerinizde olsam bu sonuca varmazdım. Ama yarın sabah kalkar ve gazetede Jennifer Deighton'ın öldürüldüğünü okursa, hayatının sürprizini yaşayabilir. Neyi yanlış yaptığını merak edecektir. İşte bu yüzden bunu basından uzak tutmamızı tavsiye ettim."

"Bununla ilgili bir sorunum yok. Bu arada, Jennifer Deighton'ı tanımıyor onun sizi tanımadığı anlamına gelmez."

Açıklamasını bekledim.

"Senin düşünüyordum. Televizyondasın, gazetelerdesin. Belki de peşinde birinin olduğunu biliyordu, nereye gideceğini bilmiyordu ve yardım için size ulaştı. Telesekreterinize ulaştığında, mesaj bırakamayacak kadar paranoyaktı."

"Bu çok iç karartıcı bir düşünce."

"Bu mekanda düşündüğümüz neredeyse her şey iç karartıcı." Sandalyesinden kalktı.

"Bana bir iyilik yap," dedim. "Evini kontrol et. Kuş tüyü yastıklar, kuş tüyü ceketler, kuş tüyü toz bezleri, kuş tüyüyle ilgili herhangi bir şey bulursanız bana söyleyin."

"Neden?"

"Elbisesinde küçük bir tüy buldum." "Elbette.

Sana haber veririm. Gidiyor musun?"

Asansör kapılarının açılıp kapandığını duyunca yanından geçip gittim.
"Stevens mıydı o? "diye sordum.

"Evet."

"Eve gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey daha var," dedim.

Marino asansöre bindikten sonra koridorun sonundaki park yerine bakan pencereye gittim. Ben Stevens'in cipinin gittiğinden emin olmak istedim. Öyleydi ve Marino'nun tomurcukların arasından çıkışını, sokak lambalarının aydınlatığı ezilmiş karda ilerleyişini izledim. Arabasına doğru yürüdü ve direksiyona geçmeden önce, suya basmış bir kedi gibi ayaklarındaki karı şiddetle silkelemek için durdu. Tanrı korusun, herhangi bir şey onun kutsal mekanının tazelenmiş au ve Armor All'unu ihlal etmeliydi. Noel için planları olup olmadığını merak ettim ve onu akşam yemeğine davet etmeyi düşünmediğim için dehşete kapıldım. Doris'le boşandıklarından beri bu onun AS Noel'i olacaktı.

Boş koridordan geri dönerken, bilgisayar terminallerini kontrol etmek için yol boyunca her ofise girdim. Ne yazık ki kimse giriş yapmamıştı ve cihaz numarasıyla etiketlenmiş tek kablo Fielding'inkiydi. Ne tty07 ne de tty14'tü. Hayal kırıklığına uğramış bir halde Margaret'in ofisinin kilidini açtım ve ışığı yaktım.

Tipik olarak, şiddetli bir rüzgâr esmiş, masasının üzerindeki kâğıtları dağıtmış, kitaplıktaki kitapları devirmiş ve diğerlerini yere düşürmüş gibi görünüyordu. Sürekli kâğıt çıktı yığınları akordeon gibi etrafa saçılmış, duvarlara ve terminal ekranlarına çözülemeyen notlar ve telefon numaraları bantlanmıştı. Minibilgisayar elektronik bir böcek gibi uğulduyor ve raflardaki modemlerin ışıkları dans ediyordu. Sistem terminalinin önündeki sandalyesinde otururken, sağımdaki çekmeceyi kaydırarak açtım ve parmaklarımı dosya sekmelerinde hızla gezdirmeye başladım, "kullanıcılar" ve "ağ" gibi umut verici etiketleri olan birkaç tane buldum; ancak incelediğim hiçbir şey bana bilmem gerekenleri söylemedi. Düşünürken etrafa baktığımda, kalın bir dosya demeti fark ettim

Bilgisayarın arkasındaki duvara uzanan ve tavanda kaybolan kablolar. Her kablo etiketlenmişti.

Hem tty07 hem de tty14 doğrudan bilgisayara bağlıydı. Önce tty07'nin fişini çektim, sonuç olarak hangisinin bağlantısının kesildiğini görmek için terminalden terminale dolaşım. Ben Stevens'in ofisindeki terminal çalışmıyordu, kabloyu yeniden bağladığımda tekrar çalışıyordu. Daha sonra tty14'ü izlemeye koyuldum ve bu kabloyu çıkardığımda hiçbir yanıt alamayınca şaşkına döndüm. Çalışanlarımın masalarındaki terminaller duraksamadan çalışmaya devam ediyordu. Sonra Susan'ı hatırladım. Ofisi morgun alt katındaydı.

Kapısının kilidini açarak ofisine girdiğim anda iki ayrıntıyı fark ettim. Fotoğraf ve ıvır zıvır gibi kişisel eşyalar yoktu ve masanın üzerindeki bir dizi UNIX, SQL ve WordPerfect başvuru kılavuzu duruyordu. Susan'ın geçen bahar birkaç bilgisayar kursuna kaydolduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Monitörünü açmak için bir düğmeyi çevirerek oturum açmaya çalıştım ve sistem yanıt verdiğinde şaşırdım. Terminali hâlâ bağlıydı; tty14 olamazdı. Sonra o kadar bariz bir şey fark ettim ki dehşete gülebilirdim.

Üst kattaki ofisimin kapısında duraksadım ve sanki burada hiç tanımadığım biri çalışıyormuş gibi içeri baktım. Masamdaki iş istasyonunun etrafında laboratuvar raporları, çağrı kağıtları, ölüm belgeleri ve editörlüğünü yaptığım adli patoloji ders kitabının prova sayfaları toplanmıştı ve mikroskobumu taşıyan dönüş de çok daha iyi görünmüyordu. Duvara dayalı üç uzun dosya dolabı ve bunların karşısında, alt raflardaki kitaplara ulaşmak için kolayca etraftan dolaşabileceğiniz kadar kitaplıklardan uzakta bir kanepe vardı. Sandalyemin hemen arkasında, yıllar önce devletin ihtiyaç fazlası deposunda bulduğum meşe bir credenza vardı. Çekmeceler kilitliydi, bu da onu cüzdanım ve alışılmadık derecede hassas olan aktif çantalarım için mükemmel bir depo haline getiriyordu. Anahtarı telefonumun altında saklıyordum ve geçen Perşembe günü Eddie Heath'in otopsisini yaparken Susan'ın formalin kavanozlarını kırdığını tekrar düşündüm.

Terminalimin cihaz numarasını bilmiyordum, çünkü bunun önemli olduğu bir durum hiç olmamıştı. Masama oturdum ve klavye çekmecesini açarak oturum açmaya çalıştım ama tuşlara basmama izin verilmedi. Tty14'ün bağlantısını kesmek kesmişti.

"Lanet olsun," diye fısıldadım kanım . "Lanet olsun!"

Yöneticimin terminaline hiçbir not göndermemiştim. "Bulamıyorum" yazan ben değildim. Aslında, dosya geçen Perşembe öğleden sonra yanlışlıkla oluşturulduğunda ben morgdaydım. Ama Susan değildi. Ona anahtarlarımı vermiş ve formalin dökülmesinin etkisinden kurtulana kadar ofisimdeki kanepeye uzanmasını söylemişim. Acaba sadece benim odama girmekle kalmamış, aynı zamanda dosyalarımı ve masamdaki evrakları da karıştırmış olabilir miydi? İlgilendikleri şeyi bulamadığı için Ben Stevens'a bir not göndermeye çalışmış olabilir miydi? Üst kattaki kanıt inceleme görevlilerinden biri aniden kapımda belirerek beni şaşırttı.

"Merhaba," diye mırıldandı önlüğü çenesine kadar ilikli, evraklara bakarken. Çok sayfalı bir rapor çıkararak içeri girdi ve bana uzattı.

"Bunu kutunuza bırakmaya hazırlanıyordum," dedi. "Ama hâlâ burada olduğunuza göre, bunu size bizzat vereceğim. Eddie Heath'in bileklerinden çıkardığınız yapışkan kalıntıların incelemeyi bitirdim."

"İnşaat malzemeleri mi?" Raporun ilk sayfasını tarayarak sordum. "Evet, doğru. Boya, sıva, ahşap, çimento, asbest, cam. Genelde, biz hırsızlık vakalarında, genellikle şüphelilerin giysilerinde, kelepçelerinde, ceplerinde, ayakkabılarında vb. bu tür kalıntılara rastlanmaktadır."

"Peki ya Eddie Heath'in giysilerinde?" "Aynı

kalıntılardan bazıları onun giysilerinde de

vardı." "Peki ya boyalar? Bana onlardan

bahset."

"Beş farklı kökenden boya parçaları buldum. Bunlardan üçü katmanlı, yani bir şey birkaç kez boyanmış ve yeniden boyanmış."

"Kökenleri araç mı yoksa konut mu?" diye sordum.

"Sadece bir tanesi araçlara yönelik olup, General Motors tarafından üretilen otomobillerde tipik olarak son kat olarak kullanılan akrilik bir ciladır."

Eddie Heath'i kaçırmak için kullanılan araçtan gelmiş olabilir diye düşündüm. Ve herhangi bir yerden gelmiş olabilir.

"Rengi?" diye sordum.

"Mavi."

"Katmanlı mı?"

"Hayır."

"Peki ya cesedin bulunduğu kaldırımdaki döküntüler? Marino'dan süpürge parçalarını size getirmesini istedim, o da getireceğini söyledi."

"Kum, kir, kaldırım malzemesi parçaları, ayrıca bir Çöp Konteynerinin etrafında bekleyebileceğiniz çeşitli döküntüler. Cam, kağıt, kül, polen, pas, bitki materyali."

"Bu, bileklerindeki kalıntıya yapışmış halde bulduğunuzdan farklı mı?"

"Evet. Bana öyle geliyor ki bant, inşaat malzemeleri ve kuşlardan kaynaklanan döküntülerin bulunduğu bir yerde bileklerine takılmış ve çıkarılmış."

"Kuşlar mı?"

"Raporun üçüncü sayfasında," dedi. "Bir sürü tüy parçası buldum."

Eve geldiğimde Lucy huzursuz ve oldukça sinirliydi. Belli ki gün boyunca onu yeterince meşgul etmemişti, çünkü çalışma odamı yeniden düzenlemeyi kendine görev edinmişti. Lazer yazıcının, modemin ve tüm bilgisayar referans kılavuzlarımın değiştirmişti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Sandalyemde oturuyordu, sırtı bana dönüktü ve arkasını dönmeden ya da klavyedeki parmağını yavaşlatmadan cevap verdi. "Bu şekilde daha mantıklı."

"Lucy, başkasının ofisine girip her şeyin yerini değiştiremezsin. Bunu sana yapsam nasıl hissederdin?"

"Benim hiçbir şeyimi yeniden düzenlemek için bir neden yok. Her şey çok mantıklı bir şekilde ayarlandı."

Yazmayı bıraktı ve etrafında döndü. "Bak, şimdi sandalyeden kalkmadan yazıcıya ulaşabilirsin. Kitaplarınız burada, ulaşabileceğiniz bir yerde ve modem de tamamen yolunuzun dışında. Kitapları, kahve fincanlarını ve diğer şeyleri modemin üzerine koymamalısın."

"Bütün gün burada mıydın?" Ben sordum.

"Başka nerede ki? Arabayı sen aldın. Ben de senin mahallende koşuya çıktım. Hiç karda koşmayı denedin mi?"

Bir sandalye çekip çantamı açtım ve Marino'nun bana verdiği kâğıt torbayı çıkardım. "Bir arabaya ihtiyacın olduğunu söylüyorsun."

"Kendimi mahsur kalmış hissediyorum."

"Nereye gitmek istersiniz?"

"Kulübünüze. Başka neresi olabilir bilmiyorum. Sadece bir seçenek istiyorum. Çantada ne var?"

"Kitaplar ve Marino'nun bana verdiği bir şiir."

"Ne zamandan beri edebiyatçı oldu?" Ayağa kalktı ve gerindi. "Bir fincan bitki çayı yapacağım. İster misiniz?"

"Kahve lütfen."

Odadan çıkarken "Bu senin için kötü," dedi.

"Kahretsin," diye mırıldandım sinirli bir şekilde kitapları ve şiiri çantadan çıkarırken ve kırmızı floresan tozu ellerime ve kıyafetlerime bulaşırken.

Neils Vander her zamanki kapsamlı incelemesini yapmıştı ve ben onun yeni oyuncuğuna olan tutkusunu unutmuştum. Birkaç ay önce alternatif bir ışık kaynağı edinmiş ve lazeri hurda yığınının altına kaldırmıştı. Luma-Lite, Vander'ın konu ne zaman açılrsa sevgiyle tanımladığı gibi "son teknoloji ürünü üç yüz elli watt'lık yüksek yoğunluklu mavi geliştirilmiş metal buharlı ark lambası" ile neredeyse görünmez kılları ve lifleri yanan bir turuncuya dönüştürüyordu. Sperm lekeleri ve sokak uyuşturucu kalıntıları

ve en iyisi de ışık, geçmişte asla görülemeyecek parmak izlerini tespit edebiliyordu.

Vander, Jennifer Deighton'ın ciltsiz romanları üzerinde çalışmıştı. Kitaplar cam tankın içine yerleştirilmiş ve insan derisi tarafından aktarılan ter bileşenleriyle reaksiyona giren siyanoakrilat ester olan Süper Yapıştırıcı buharına maruz bırakılmıştı. Daha sonra Vander kitapların kaygan kapaklarını, şimdi her tarafımda bulunan kırmızı floresan tozuyla tozlamıştı. Son olarak, kitapları Luma-Lite'ın soğuk mavi incelemesine tabi tutmuş ve sayfaları Ninhidrin ile temizlemişti. Umarım tüm bu zahmetleri için ödüllendirilirdi. Benim ödülüm banyoya gidip ıslak bir bezle temizlenmek oldu.

Paris Trout'un sayfalarını çevirmek açıklayıcı değildi. Roman, siyahi bir kızın acımasızca öldürülmesini anlatıyordu ve eğer bu Jennifer Deighton'ın kendi hikayesi için önemliyse, nedenini hayal edemedim. Seth Konuşuyor, sözde başka bir hayattan gelen birinin yazar aracılığıyla iletişim kurduğu ürkütücü bir anlatımdı. Bayan Deighton'ın uhrevi eğilimleriyle böyle bir şeyi okumuş olması beni pek şaşırtmadı. Beni en çok ilgilendiren şey şiirdi.

Ninhidrin ile mora boyanmış beyaz bir kâğıda yazılmış ve plastik bir torbaya konulmuştu:

JENNY

Jenny'nin öpücükleri, boynuna pamuk iple bakır parayı ısıtıyordu.

İlkbaharda çayırın yanındaki tozlu yolda bulmuş ve ona vermişti.

Tutkulu sözler söylenmedi.

Onu bir işaretle sevdi.

Çayır şimdi kahverengi ve çalılarla kaplı. O gitmiş.

Ormanlık bir dilek havuzunun derinliklerinde uyuyan madeni para soğuktur.

Ne tarih ne de yazar adı vardı. Kağıt dörde katlandığı için buruşmuştu. Kalktım ve Lucy'nin masaya çay ve kahve koyduğu ve ateşi karıştırdığı oturma odasına gittim.

"Aç değil misin?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız, öyleyim," dedim, şiire tekrar bakıp ne anlama geldiğini merak ederek. "Jenny" Jennifer Deighton mıydı? "Ne yemek istersin?"

"İster inanın ister inanmayın, biftek. Ama sadece iyiye ve inekler bir sürü kimyasal maddeyle beslenmemişse," dedi Lucy. "Bu hafta seninkini kullanabilmem için işten eve bir araba getirmen mümkün mü?"

"Nöbetçi olmadığım sürece genellikle devlet arabasını eve getirmem."

"Dün gece nöbetçi olmadığın halde bir olay yerine gittin. Sen her zaman nöbetçisin Kay Teyze."

"Pekâlâ," dedim. "Neden bunu yapmıyoruz? Şehirdeki en iyi bifteği yiyeceğiz. Sonra ofise uğrayıp arabayı eve götürürüz ve sen de

arabamı alabilirim. Yollarda hala yer yer biraz buz var. Daha dikkatli olacağınıza söz vermelisiniz."

"Ofisinizi hiç görmedim."

"İstersen sana gösteririm." "Asla olmaz. Gece olmaz."

"Ölümler size zarar veremez."

"Evet, yapabilirler," dedi Lucy. "Babam öldüğünde bana zarar verdi. Beni annem tarafından büyütölmek üzere bıraktı."

"Hadi paltolarımızı alalım."

"Neden ne zaman işlevsiz ailemizle ilgili bir konu açsam konuyu değıştiriyorsun?"

Paltomu almak için yatak odama yöneldim, "Siyah deri ceketimi ödünç almak ister misin?"

"Gördün mü, yine yapıyorsun," diye bağırdı.

Ruth's Chris Steak House'a kadar yol boyunca tartıştık ve arabayı park ettiğimde başım ağrıyordu ve kendimden tamamen iğrenmişim. Lucy sesimi yükseltmem için beni kışkırtmıştı ve bunu rutin olarak yapabilen tek kişi annemdi.

"Neden bu kadar zor davranıyorsun?" Bir masaya yönlendirildiğimizde kulağına söyledim.

"Seninle konuşmak istiyorum ama bana izin vermiyorsun," dedi. İçki siparişı için hemen bir garson belirdi. "Dewar's ve soda," dedim.

"su," dedi Lucy. "İçerken araba kullanmamalısın."

"Sadece bir tane içeceğim. Ama haklısın. Hiç doğurmasam daha iyi olur. Ve yine eleştirel davranıyorsun. İnsanlarla bu şekilde konuşursan nasıl arkadaş edinmeyi bekleyebilirsin?"

"Arkadaşlarım olmasını beklemiyorum." Gözlerini . "Benden arkadaş bekleyenler başkaları. Belki de çoğu insan beni sıkıldığı için hiç arkadaş istemiyordur."

Umutsuzluk kalbime baskı yapıyordu. "Sanırım tanıdığım herkesten çok arkadaş istiyorsun Lucy."

"Eminim böyle düşünüyorsunuz. Ve muhtemelen birkaç yıl içinde evlenmem gerektiğini de düşünüyorsunuz."

"Hiç de değil. Aslında, içtenlikle yapmayacağınızı umuyorum."

"Bugün bilgisayarınızın içinde dolaşırken 'et' adlı dosyayı gördüm."

Neden böyle bir dosyanız var?" diye sordu yeğenim.

"Çünkü çok zor bir davanın ortasındayım."

"Eddie Heath adındaki küçük çocuk mu? Dava dosyasında kaydını gördüm. Bir çöp konteynerinin yanında üzerinde hiçbir şey yokken bulunmuş. Birisi derisinin bir kısmını kesip çıkarmış."

Çağrı cihazım çalarken, "Lucy, dava kayıtlarını okumamalısın," dedim. Karın kaslarımın kemerinden çıkardım ve numaraya baktım.

İçkilerimiz geldiğinde masadan kalkarak "Bir dakika izin verir misiniz?" dedim.

Ankesörlü bir telefon buldum. Saat neredeyse akşam sekizdi.

Hâlâ ofiste olan Neils Vander, "Seninle konuşmam gerek," dedi. "Buraya gelip Ronnie Waddell'in on baskı kartını getirmek isteyebilirsin."

"Neden?"

"Eşi benzeri görülmemiş bir sorunumuz var. Ben de Marino'yu aramak üzereyim." "Pekâlâ. Yarım saat içinde benimle morgda buluşmasını söyle."

Masaya döndüğümde Lucy yüzümdeki ifadeden bir akşamı daha mahvetmek üzere olduğumu anladı.

"Çok özür dilerim,"

dedim. "Nereye

gidiyoruz?"

"Ofisime, oradan da Seaboard Binası'na." Hesap

cüzdanımı çıkardım.

"Seaboard Binası'nda ne var?"

"Seroloji, DNA ve parmak izi laboratuvarları kısa bir süre önce buraya taşındı. Marino bizimle buluşacak," dedim. "Onu görmeyeli uzun zaman oldu."

"Onun gibi pislikler zamanla değişmez ya da düzelmez."

"Lucy, bu çok kaba. Marino bir pislik değil."

"Buraya son geldiğimde öyleydi."

"Sen de ona karşı pek nazik değildin."

"Ona ukala velet demedim."

"Hatırladığım kadarıyla ona başka isimler de takmıştınız ve sürekli dilbilgisini düzeltiyordunuz."

Yarım saat sonra Lucy'yi morg ofisinde bırakıp aceleyle üst kata çıktım. Çekmecenin kilidini açarak Waddell'in dosyasını aldım ve asansöre biner binmez bölmeden zil sesi duyuldu. Marino kot pantolon ve koyu mavi bir parka giymişti, saçsız kafasını Richmond Braves beyzbol şapkası ısıtıyordu.

"Siz ikiniz birbirinizi , değil mi?"

Dedim ki. "Lucy Noel için beni ziyaret ediyor ve bir bilgisayar sorununa yardımcı oluyor," diye açıkladım soğuk gece havasına doğru yürürken.

Seaboard Binası, morgun arkasındaki park alanının karşısındaydı ve Main Street İstasyonu'nun ön tarafına bitişikti.

Eski binası asbestten arındırılırken Sağlık Bakanlığı'nın idari ofisleri başka bir yere taşınmıştı. Main Street İstasyonu'nun kulesindeki horoz bir avcının ayı gibi tepemizde süzülüyor, yüksek binaların tepesindeki kırmızı ışıklar alçaktan uçan uçaklara yavaş uyarılar veriyordu. Karanlıkta bir yerlerde, bir tren rayları boyunca ilerliyor, toprak denizdeki bir gemi gibi gümbürdüyor ve gıcırdıyordu.

Marino önümüzde yürüyor, sigarasının ucu aralıklarla parlıyordu. Lucy'yi burada istemiyordu ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Seaboard Binası'na ulaştığında, İç Savaş'ın onuncu yılında malzemelerin yük vagonlarına yüklendiği yerde, kapının dışındaki zili çaldım. Vander bizi içeri almak için hemen göründü. Marino'yu selamlamadı ya da Lucy'nin kim olduğunu sormadı. Güvendiği birine uzaydan gelen bir yaratık eşlik edecek olsa, Vander soru sormaz ya da tanıştırmayı beklemezdi. Onu takip ederek merdivenlerden ikinci kata çıktık; burada eski koridorlar ve ofisler tunç grisi tonlarında yeniden boyanmış, kiraz rengi masalar, kitaplıklar ve deniz mavisi döşemeli sandalyelerle yeniden döşenmişti.

"Bu ne üzerinde çalışıyorsunuz?" AFIS olarak bilinen Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi'nin bulunduğu odaya girdiğimizde sordum.

"Jennifer Deighton'ın davası," dedi.

"O zaman Waddell'in on baskı kartından ne istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Vander açıkça, "Geçen hafta otopsi yaptığınız kişinin Waddell olduğundan emin olmak istiyorum," dedi.

"Sen neden be?" Marino şaşkınlıkla ona baktı.

"Sana göstermeye hazırlanıyorum."

Vander, sıradan bir bilgisayara uzaktan giriş terminalinin önüne oturdu. Modem aracılığıyla Eyalet Polisi'nin bilgisayarına bağlanmıştı ve bu bilgisayarda altı milyondan fazla parmak izinin yer aldığı bir veri tabanı bulunuyordu. Birkaç tuşa basarak lazer yazıcıyı çalıştırdı.

"Mükemmel skorlar çok ama burada bir tane var."

Vander yazmaya başladı ve parlak beyaz bir parmak izi doldurdu. "Sağ işaret parmağı, düz kıvrım."

Camın arkasında dönen çizgilerden oluşan girdabı işaret etti. "Jennifer Deighton'ın evinde bulunan çok iyi bir parça."

"Evi nerede?" Ben sordum.

"Bir yemek odası sandalyesinden. İlk başta bir hata mı var diye düşündüm. Ama görünüşe göre değilmiş."

Vander ekrana bakmaya devam etti, sonra konuşurken yazmaya devam etti. "Parmak izi Ronnie Joe Waddell'e ait."

"Bu imkânsız," dedim şaşkınlıkla.

"Öyle düşünebilirsin," diye cevap verdi Vander soyut bir şekilde.

"Jennifer Deighton'evinde Waddell ile tanıştıklarını gösteren bir şey buldunuz mu?"

Waddell'in dosyasını açarken Marino'ya sordum.

"Hayır." dedi.

"Waddell'in morgdaki parmak izleri sendeyse," dedi Vander bana, "AFIS'tekilerle karşılaştırırız."

İki manila zarf çıkardım ve her ikisinin de ağır ve kalın olmadığını hemen ettim. Her birini açtığımda yüzümün ısındığını hissettim ve içinde beklenen fotoğraflardan başka bir şey bulamadım. Waddell'in on baskı kartını içeren bir zarf yoktu. Kafamı kaldırdığımda herkes bana bakıyordu.

Lucy'nin tedirgin bakışlarının farkında olarak, "Bunu anlamıyorum," dedim. "Parmak izleri sende değil mi?" Marino inanamayarak sordu.

Dosyayı tekrar karıştırdım. "Burada değiller." "Bunu genelde Susan yapar, değil mi?" dedi.

"Evet. Her zaman. İki set yapması gerekiyordu. Biri düzeltmeler için, diğeri de bizim için. Belki de onları Fielding'e verdi ve o da bana vermeyi unuttu."

Adres defterimi çıkardım ve telefona uzandım. Fielding evdeydi ve parmak izi kartları hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Hayır, ona baskı yaptığını fark etmedim, ama diğeri insanların orada yaptıklarının yarısını fark etmiyorum," dedi. "Ben sadece kartları sana verdiğini düşündüm."

Daha sonra Susan'ın numarasını çevirirken, onun kaşığı kartları bastığını ya da Waddell'in parmaklarını mürekkep pedinde gezdirdiğini gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

"Susan Print Waddell'i gördüğünü hatırlıyor musun?" Susan'ın telefonu çalmaya devam ederken Marino'ya sordum.

"Ben oradayken yapmadı. Yapmış olsaydı yardım etmeyi teklif ederdim."

"Cevap yok."

Telefonu kapattım.

"Waddell yakıldı," dedi Vander.

"Evet," dedim.

Bir an sessiz kaldık.

Sonra Marino gereksiz bir kabalıkla Lucy'ye, "İzin verir misin? Bir dakika yalnız konuşmamız gerek."

"Ofisimde oturabilirsin," dedi Vander ona. "Koridorun sonunda, sağdan sonuncu."

O gittiğinde Marino, "Waddell'in on yıldır kilitli olduğu söyleniyor ve Jennifer Deighton'ın sandalyesinden aldığımız parmak izinin on yıl önce bırakılmış olmasına imkan yok. Southside'daki evine birkaç ay öncesine kadar taşınmamıştı bile ve yemek odasındaki mobilyalar yepyeni görünüyor. Ayrıca, oturma odasındaki halının üzerinde, belki de öldüğü gece oraya bir yemek odası sandalyesi taşınmış gibi görünen girintiler vardı. Bu yüzden sandalyelerin tozunun alınmasını istedim."

"Esrarengiz bir olasılık," dedi Vander. "Şu anda, geçen hafta idam edilen adamın Ronnie Joe Waddell olduğunu kanıtlayamayız."

"Belki de Waddell'in parmak izinin Jennifer Deighton'ın evindeki bir sandalyede bulunmasının başka bir açıklaması vardır," dedim. "Örneğin, cezaevinde mobilya yapan bir ahşap atölyesi vardır."

"olası değil," dedi Marino. "Bir kere idam mahkumları ahşap işçiliği yapmaz ya da plaka üretmez. Yapsalar bile, çoğu sivilin evinde hapishane yapımı mobilyalar olmaz."

"de," dedi Vander Marino'ya, "yemek odası takımını kimden ve nereden aldığını bulabilirsen ilginç olur."

"Merak etmeyin. Bu en önemli önceliğimiz."

"Waddell'in geçmişteki tüm tutuklama kayıtları, parmak izleri de dahil olmak üzere, FBI'da tek bir dosyada olmalı," diye ekledi Vander. "Parmak izi kartlarının bir kopyasını alacağım ve Robyn Naismith'in davasındaki parmak izinin fotoğrafını getireceğim."

Waddell başka nerede tutuklandı?"

"Başka hiçbir yerde," dedi Marino. "Onun kayıtlarına sahip olacak tek yargı mercii Richmond olmalı."

"Ve yemek odasındaki bir sandalyede bulunan bu parmak izi tespit ettiğiniz tek parmak izi mi?"

Vander'a sordum.

"Tabii ki, kaldırılanların bir kısmı Jennifer DOW'a geri döndü" dedi.

"Özellikle yatağının yanındaki kitaplarda ve katlanmış kağıtta - şiir. Ve tahmin edebileceğiniz gibi arabasından da bilinmeyen birkaç parça, belki de bagajına yiyecek yükleyen ya da deposuna benzin dolduran kişi tarafından bırakılmış olabilir. Şimdilik hepsi bu kadar."

"Eddie Heath'ten bir şey çıkmadı

mi?" Ben sordum.

"İncelenecek pek bir şey yoktu. Kese , çorba kutusu, . Luma-Lite'ı ayakkabılarında ve kıyafetlerinde denedim. Ama olmadı."

Daha sonra bizi, kilitli dondurucuların küçük bir şehri dolduracak kadar hüküm giymiş suçlunun kanını depoladığı, örneklerin Commonwealth'in DNA veri bankasına girmeyi beklediği bölmeden geçirdi. Kapının önüne Jennifer Deighton'ın arabası park edilmişti ve hatırladığımdan daha acınası görünüyordu, sanki sahibi öldürüldüğünden beri dramatik bir düşüşe geçmiş gibiydi. Kenarlarındaki metal, diğer arabaların kapıları tarafından defalarca çarpıldığı için buruşmuş ve çökmüştü. Boya bazı yerlerde paslanmış, bazı yerlerde ise kazınmış ve oyulmuştu; vinyl tavan ise soyulmuştu. Lucy isli bir pencereden içeri bakmak için durakladı.

"Hey, hiçbir şeye dokunma," dedi Marino ona.

Tek kelime etmeden ona baktı ve hepimiz dışarı çıktık.

Lucy benim arabamla yola çıktı ve Marino'yu ya da beni doğruca eve gitti. İçeri girdiğimizde çoktan çalışma odama girmiş ve kapıyı kapatmıştı.

Marino, "Gördüğüm kadarıyla o hâlâ Bayan

Congeniality," dedi. "Bu gece de hiç ödül

kazanamayacaksın."

Şömine perdesini açtım ve birkaç odun ekledim.

"Konuştuklarımız çenesini kapalı tutacak mı?" "Evet," dedim

bıkkınlıkla. "Elbette."

"Evet, teyzesi olduğunuz için ona biliyorum. Ama tüm bunları duymasının iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Doktor."

"Lucy'ye güveniyorum. O benim için çok şey ifade ediyor. Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun. Umarım ikiniz arkadaş olursunuz. Bar açık ya da bir fincan kahve koymaktan memnuniyet duyarım."

"Kahve iyi olur."

Ocağın kenarına oturdu ve İsviçre Ordusu dizini çıkardı. Ben kahve yaparken o tırnaklarını kesti ve talaşları ateşe attı. Susan'ın numarasını tekrar aradım ama cevap yoktu.

Kahve tepsisini uşanın masasına koyduğumda Marino, "Susan'ın parmak izlerini aldığını sanmıyorum," dedi."

Sen mutfaktayken düşünüyordum. O gece ben morgdayken yapmadığını biliyorum ve çoğu zaman oradaydım. Yani ceset getirildiğinde yapılmadıysa, unut gitsin."

"O zaman bitmemişti," dedim daha da sinirlenerek. "Düzeltilmeler dakikalar içinde oradan çıktı. Bütün olay çok dikkat dağıtıcıydı. Saat geç olmuştu ve herkes yorgundu. Susan unuttu ve ben de yaptığım şeyle o kadar meşguldüm ki fark edemedim."

"Umarım unutmuştur."

Kahveme uzandım.

"Bana anlattıklarına bakılırsa ona bir şeyler oluyor. Onu fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatsam bile ona güvenmezdim," dedi.

Şu anda yapmadım.

"Benton'la konuşmamız gerek," dedi.

"Waddell'i masada gördün, Marino. Onu infaz edilirken gördün. O olduğunu söyleyemediğimize inanamıyorum."

"Bunu söyleyemeyiz. Sabıka fotoğraflarını ve morg fotoğraflarını karşılaştırabiliriz ama yine de söyleyemeyiz. On yıldan fazla bir süre önce yakalandığından beri onu görmemişim. Sandalyeye çıkardıkları adam yaklaşık 80 kilo daha ağırdı. Sakalı, bıyığı ve kafası tıraş edilmişti. Elbette, tahmin ettiğim kadar benzerlik vardı. Ama o olduğuna yemin edemem."

Geçen gece Lucy'nin uçaktan inişini hatırladım. O benim yeğenimdi. Onu ancak bir yıl önce görmüştüm ve yine de neredeyse tanıyamamıştım. Görsel tanımlamaların ne kadar güvenilmez olabileceğini çok iyi biliyordum.

"Eğer biri mahkumları değiştirdiyse," dedim. "Ve eğer Waddell özgürse ve başka biri idam edildiyse, lütfen bana nedenini söyleyin."

Marino kahvesine biraz daha şeker attı.

"Tanrı aşkına, bir sebep. Marino, ne olabilir?"

Yukarı baktı. "Nedenini bilmiyorum."

Tam o sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve Lucy dışarı çıkarken ikimiz de döndük. Oturma odasına geldi ve sırtını ateşe vermiş, dirseklerini dizlerine dayamış olan Marino'nun karşısında, ocağın kenarına oturdu.

Sanki Marino odada yokmuş gibi bana "AFIS hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

"Bilmek istediğiniz şey nedir?" Dedim.

"Dil. Ve bir ana bilgisayarda mı çalışıyor?"

"Teknik detayları bilmiyorum. Neden?"

"Dosyaların değiştirilip değiştirilmediğini öğrenebilirim." Marino'nun gözlerini üzerimde hissettim.

"Eyalet Polisi'nin bilgisayarına giremezsin Lucy."

"Muhtemelen ama bunu savunmak zorunda değilim. Erişim sağlamanın başka bir yolu olabilir."

Marino ona döndü. "Waddell'in kayıtlarının AFIS'te değiştirilip değiştirilmediğini söyleyebileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Kayıtlarının değiştirilip değiştirilmediğini anlayabileceğimi söylüyorum."

Marino'nun çene kasları esnedi. "Bana öyle geliyor ki, eğer biri bunu yapacak kadar kurnazsa, bir bilgisayar ineğinin bunu fark etmemesini sağlayacak kadar da kurnazdır."

"Ben bir bilgisayar ineği değilim. Herhangi bir değilim."

Sessizleştiler, uyumsuz kitap ayracı gibi ocağın iki ucuna park ettiler.

Lucy'ye "AFIS'e giremezsin," dedim. Bana kayıtsızca baktı.

"Yalnız değil," diye ekledim. "Sana erişim izni vermenin güvenli bir yolu olmadığı sürece olmaz. Olsa bile, sanırım bu işin dışında kalmanı tercih ederim."

"Bunu gerçekten tercih edeceğini sanmıyorum. Eğer bir şey , bunu öğreneceğimi biliyorsun Kay Teyze."

"Çocukta bir tanrı kompleksi var."

Marino ocaktan kalktı.

Lucy ona şöyle dedi: "Duvardaki on ikisini vurabilir misin? Eğer şu anda silahını çekip nişan alırsan?"

"Size bir şey kanıtlamak için teyzenizin evini vurmakla ilgilenmiyorum."

"Durduğun yerden on ikiye vurabilir misin?" "Çok haklısın."

"Pozitifsin." "Evet, ."

Lucy bana, "Teğmenin bir tanrı kompleksi var," dedi.

Marino ateşe döndü, ama bir gülümseme kırıntısı yakalamadan önce

değil. Lucy, "Neils Vander'ın sahip olduğu tek şey bir iş istasyonu ve

yazıcı," dedi. "Neils Vander'ın

Eyalet Polisi bilgisayarına modemle bağlı. Bu her zaman böyle miydi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Yeni binaya taşınmadan önce çok daha fazla ekipman vardı."

"Tarif et"

"Şey, birkaç farklı bileşen vardı. Ama asıl bilgisayar Margaret'in ofisindekine çok benziyordu."

Lucy'nin Margaret'in ofisine girmediğini fark edince, "Bir mini." diye ekledim.

Ateş ışığı yüzüne hareketli gölgeler düşürdü. "JON'un anabilgisayar olmayan bir anabilgisayar bahse girerim. Bahse girerim hepsi UNIX ya da başka bir çok kullanıcı, çok görevli ortamla birbirine bağlanmış bir dizi mini bilgisayar. Eğer sisteme erişimimi sağlarsan, muhtemelen bunu evdeki terminalinden yapabilirim, Kay Teyze."

"Hiçbir şeyin izinin bana kadar sürölmesini istemiyorum," dedim

içimden. "Hiçbir şey sana kadar takip edilemez. Bilgisayarına girip sonra bir dizi ağ geçidinden geçip gerçekten karmaşık bir bağlantı kuracağım. Her şey bittiğinde beni takip etmek çok zor olurdu."

Marino banyoya yöneldi.

"Burada yaşıyormuş gibi davranıyor,"

dedi Lucy. "Pek sayılmaz," diye cevap

verdim.

Birkaç dakika sonra Marino'yu dışarı çıkardım. Çimenlerin kabuklu karı ışık saçıyor gibiydi ve hava ciğerlerimde mentollü bir sigaranın ilk vuruşu gibi keskindi.

Kapı aralığından, "Noel yemeğinde Lucy ve bana katılırsan çok sevinirim," dedim.

Tereddüt etti, sokağa park ettiği arabasına baktı. "naziksiniz ama gelemeyeceğim doktor."

"Keşke Lucy'den bu kadar hoşlanmasaydın," dedim incinerek.

"Bana ahırda doğmuş aptal bir pislikmişim gibi davranmasından bıktım."

"Bazen ahırda doğmuş bir aptal gibi davranıyorsun. Ve onun saygısını kazanmak için çok uğraşmadın."

"O şımarık bir Miami veledi."

"On yaşındayken tam bir Miami velediydi," dedim. "Ama hiçbir zaman şımarık olmadı. Aslında, tam tersi doğru. İkinizin iyi geçinmesini istiyorum. Noel hediyem olarak bunu istiyorum."

"Sana Noel hediyesi vereceğimi kim söyledi?"

"Tabii ki vereceksin. Az önce istediğim şeyi bana vereceksin. Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum."

"Nasıl?" diye sordu kuşkuyla.

"Lucy ateş etmeyi öğrenmek istiyor ve sen de az önce ona bir rıhtımdan on ikiyi vurabileceğini söyledin. Ona bir iki ders verebilirsin."

"Unut gitsin" dedi.

Sonraki üç gün tatil sezonu için tipik bir dönemdi. Kimse işe gelmiyor ya da cevap vermiyordu. Otoparklarda boş yer , öğle yemeği saatleri uzundu ve ofis işleri için mağazalara, bankaya ve gizlice uğramak gerekiyordu. Tüm pratik amaçlar için, Devlet resmi tatil başlamadan önce kapanmıştı. Ancak Neils Vander hiçbir standarda göre tipik değildi. Noel arifesi sabahı beni aradığında zaman ve mekandan habersizdi.

"Burada ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bir görüntü iyileştirme çalışmasına başlıyorum," dedi. "Jennifer Deighton davası."

"Yola çıkıyorum," dedim.

Koridorda ilerlerken, erkekler tuvaletinden çıkan Ben Stevens'a neredeyse çarpıyordum.

"Vander ile bir toplantım var" dedim."

Uzun sürmez, gazetem de yanımda." "Ben de tam seni görmeye geliyordum," dedi.

İsteksizce, aklında ne olduğunu duymak için durakladım. Acaba onun yanında rahat davranmakta zorlandığımı fark etmiş miydi? Lucy evdeki terminalimden bilgisayarımızı izlemeye devam ederek herhangi birinin tekrar dizinine erişmeye çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Şimdiye kadar kimse girmemişti.

"Bu sabah Susan'la konuştum," dedi Stevens. "O nasıl?"

"İşe geri dönmeyecek, Dr. Scarpetta."

Şaşırmamıştım ama bunu bana kendisinin söyleyememiş olması canımı sıkmişti. Şimdiye kadar en az yarım düzine kez ona ulaşmaya çalışmıştım ama ya kimse cevap vermiyordu ya da kocası cevap veriyor ve Susan'ın neden telefona gelemediğine dair bir bahane sunuyordu.

"Bu kadar mı?" Ona sordum. "Öylece geri gelmeyecek mi? Bir sebep gösterdi mi?"

"Sanırım hamilelik konusunda düşündüğünden daha zor zamanlar geçiriyor. Sanırım şu anda işi ona çok ağır geliyor."

"İstifa mektubu göndermesi gerekecek," dedim sesimdeki öfkeyi tutamayarak. "Detayları Personel'le birlikte halletme işini size bırakıyorum. Yerine hemen birini aramaya başlamamız gerekecek."

"İşe alımlar donduruldu," diye hatırlattı ben çıkarken.

Dışarıda, yol kenarlarına sürülen karlar donmuş, üzerine park edilmesi ya da üzerinden yürünmesi imkânsız kirli buz yığınları haline gelmişti ve güneş uğursuz bulutların arasından solgun bir şekilde yanıyordu. Bir tramvay küçük bir bandoyu taşıdı ve ben de "Joy to the World" devam ederken tuzla kirlenmiş granit basamakları tırmandım. Bir Adli Tıp polisi beni Seaboard Binası'na soktu ve üst katta Vander'ı renkli monitörler ve ultraviyole ışıklarla aydınlatılmış bir odada buldum.

Görüntü iyileştiricinin iş istasyonunda oturmuş, bir yandan fareyi kullanırken bir yandan da ekrandaki bir şeye dikkatle bakıyordu.

"?" diye sormadan, "Boş değil," diye açıkladı.

"Birisi bunun üzerindeki ya da buna yakın bir kağıt parçasına bir şeyler yazmış. Dikkatli bakarsanız, izleri zar zor seçebilirsiniz."

Sonra anlamaya başladım. Solundaki ışıklı masanın ortasında temiz bir beyaz kâğıt vardı ve bakmak için yaklaştım. İzler o kadar silikti ki hayal görüp görmediğimden emin olamadım.

"Jennifer Deighton'ın yatağındaki kristalin altında bulunan kâğıt mı?"

Heyecanlanarak sordum.

Başını salladı, fareyi biraz daha hareket ettirerek gri tonları ayarladı.

"Bu canlı mı?"

"Hayır. Video kamera zaten izlenimleri yakaladı ve bunlar sabit diske kaydedildi. Ama kağıda dokunmayın. Henüz baskı için işlem yapmadım. Daha yeni başlıyorum, dua edin. Hadi, hadi." Şimdi güçlendiriciyle konuşuyordu. "Kameranın iyi gördüğünü biliyorum. Bize yardım etmelisin."

Bilgisayarlı görüntü iyileştirme yöntemleri, zıtlıklar ve muammalar konusunda bir ders niteliğindedir. Bir kamera grinin iki yüzden fazla tonunu ayırt edebilir, insan gözü ise kırktan azını. Bir şeyin orada olmaması, orada olmadığı anlamına gelmez.

Vander çalışırken, "Tanrı'ya şükür kâğıtla arka plandaki gürültü konusunda endişelenmene gerek yok," diye devam etti. " konuda endişelenmek zorunda olmayınca işler oldukça hızlanıyor. Geçen gün bir yatak çarşafında kanlı bir parmak izi buldum. Kumaşın dokuması, bilirsiniz. Çok uzun zaman önce olmasa parmak izinin bir değeri olmazdı. Tamam."

Üzerinde çalıştığı alana bir gri ton daha yayıldı. "Şimdi bir yere varıyoruz. Görüyor musun?"

Ekranın üst yarısındaki ince, hayaletimsi şekilleri işaret etti. "Zar zor."

"Burada geliştirmeye çalıştığımız şey gölge ve silinmiş yazı, çünkü burada hiçbir şey yazılmamış ve silinmemiş. Gölge, eğik ışık bu kağıdın düz yüzeyine ve içindeki girintilere çarptığında oluşmuştur - en azından video kamera gölgeyi yüksek ve net bir şekilde algılamıştır. Siz ve ben yardım almadan bunu göremeyiz. Dikeyleri biraz daha geliştirmeyi deneyelim."

Fareyi hareket ettirdi. "Yatayları biraz koyulaştır. Güzel. Geliyor. İki-oh-iki, çizgi. Bir telefon numarasının bir kısmını bulduk."

Yanına bir sandalye çekti ve . "D.C.'nin alan kodu," dedim. "Bir dört ve bir üç çıkarıyorum. Yoksa sekiz mi?"

Gözlerimi kıstım. "Sanırım üç."

"Bu daha iyi. Haklısın. Kesinlikle üç."

Bir süre daha çalışmaya devam etti ve ekranda daha fazla sayı ve kelime görünür hale geldi. Sonra içini çekti ve şöyle dedi: "Kahretsin. Son rakamı bulamıyorum. Orada değil ama şuna bak, D.C. alan kodundan önce. 'Kime' ve ardından iki nokta üst üste. Hemen altında da 'kimden' ve ardından iki nokta üst üste ve başka bir sayı. Sekiz-oh-dört. Bu yerel. Bu numara çok belirsiz. Bir beş ve belki bir yedi, yoksa bu dokuz mu?"

"Sanırım bu Jennifer Deighton'ın numarası olacak," dedim. "Faks makinesi ve telefonu aynı hat üzerinde - ofisinde bir faks makinesi vardı, sıradan daktilo kağıdı kullanan tek sayfa beslemeli bir makine. Görünüşe göre bu kâğıdın üstüne bir faks yazmış. Ne göndermiş? Ayrı bir belge mi? Burada mesaj yok."

"Henüz işimiz bitmedi. Şimdi tarih gibi görünen bir şey alıyoruz. On bir mi? Hayır, bu yedi. Aralık'ın on yedisi. Ben aşağı iniyorum."

Fareyi hareket ettirdi ve oklar ekranda aşağı doğru kaydılar. Bir tuşa basarak üzerinde çalışmak istediği alanı büyüttü, ardından grinin tonlarıyla boyamaya başladı. Şekiller edebi bir belirsizlikten yavaşça ortaya çıkmaya başlarken kıpırdamadan oturdum, burada kıvrımlar, orada noktalar ve t'ler cesurca çaprazlandı. Vander sessizce çalıştı. Neredeyse hiç göz kırpmadık ya da nefes almadık. Bir saat boyunca bu şekilde oturduk, kelimeler giderek keskinleşti, grinin bir tonu diğeriyle kontrast oluşturdu, molekül molekül, parça parça. Onları irade etti, var olmalarını sağladı. İnanılmazdı. Her şey oradaydı.

Tam bir hafta önce, cinayetten sadece iki gün önce, Jennifer Deighton Washington'daki bir numaraya aşağıdaki mesajı fakslamıştı:

Evet, işbirliği yapacağım, ama çok geç, çok geç, çok . Buraya gelsen daha iyi olur. Bunların hepsi çok yanlış!

Vander yazdırma düğmesine bastığında nihayet başımı ekrandan kaldırdığımda sersemlemiştim. Görüşüm geçici olarak bulanıklaşmıştı, adrenalin yükseliyordu.

"Marino'nun bunu derhal görmesi gerekiyor. Umarım bunun kimin faks numarası olduğunu bulabiliriz, Washington numarası. Son rakam hariç hepsi elimizde.

Washington'da son rakamı hariç tam olarak buna benzeyen kaç tane faks numarası olabilir?"

"Sıfırdan dokuza kadar olan rakamlar."

Vander sesini matbaanın tıkırtılarının üzerinde yükseltti. "En fazla on tane olabilir. Faks ya da başka türlü, son rakam hariç aynen bunun gibi on numara." Bana bir çıktı verdi. "Biraz daha inceledikten sonra sana bir kopyasını getireceğim," dedi. "Ve bir şey daha var. Robyn Naismith'in evinde bulunan kanlı parmak izinin fotoğrafı olan Ronnie Waddell'in parmak izine ulaşma şansım yok. Arşivleri aradığımda bana hâlâ onun dosyasını aradıklarını söylüyorlar."

"Yılın hangi zamanı olduğunu unutma. Bahse orada neredeyse hiç kimse yoktur," dedim, içimdeki önseziyi yok edemedim.

Ofisime döndüğümde Marino'ya ulaştım ve görüntü geliştiricinin keşfettiklerini anlattım.

"Telefon şirketini unutabilirsin," dedi. "Oradaki bağlantım tatil için çoktan ayrıldı ve Noel arifesinde başka kimse bir bok yapmayacak."

"Faksı kime kendi başımıza bulma şansımız var," dedim.

"'Kimsiniz' yazılı bir faks gönderip sonra da 'Merhaba, ben Jennifer Deighton'ın katiliyim' yazılı bir faks almayı ummak dışında nasıl olur bilmiyorum."

"Bu, kişinin faks makinesine programlanmış bir etiket olup olmadığına bağlı," dedim.

"Etiket mi?"

"Daha gelişmiş faks makineleriniz, adınızı veya şirket adınızı sisteme programlamanıza olanak tanır. Bu etiket, başka birine faksladığınız her şeyin üzerine basılacaktır. Ancak daha da önemlisi, faksı alan kişinin etiketi, faksı gönderen makinenin karakter görüntüleme penceresinde de görünecektir. Başka bir deyişle, size bir faks gönderirsem, faks makinemin karakter ekranında az önce çevirdiğim faks numarasının hemen üzerinde 'Richmond Polis Departmanı' ibaresini göreceğim."

"Süslü bir faks makinesine erişimin var mı? Ekip odasındakiler berbat."

"Ofiste bir tane var."

"Peki, ne bana söyle. Sokağa çıkmam gerek."

Hemen on telefon numarasından oluşan bir liste hazırladım, her biri Vander'la birlikte Jennifer Deighton'ın yatağının üzerinde bulduğumuz kâğıttan çıkarabildiğimiz altı rakamla başlıyordu. Her numarayı sıfır, bir, iki, üç ve benzeri rakamlarla , sonra da denemeye başladım. Sadece bir tanesi insanlık dışı, tiz bir sesle cevaplandı.

Faks makinesi bilgisayar analistimin ofisindeydi ve Margaret neyse ki tatiline erken başlamıştı. Kapısını kapattım ve masasına oturdum, mini bilgisayar mırıldanırken ve modem ışıkları yanıp sönerken düşünüyordum. Etiketler iki yönlü çalışıyordu. Eğer bir gönderime başlarsam, aradığım faks makinesinin karakter görüntüleme penceresinde ofisimin etiketi görünecekti. İletim tamamlanmadan önce işlemi hızlıca sonlandırmam gerekiyordu. Birisi neler olup bittiğini görmek için makineyi kontrol edene kadar, "Adli Tıp Baş Tetkikçisi Ofisi" ve numaramızın pencereden kaybolacağını umuyordum.

Tepsiye boş bir kâğıt yerleştirerek Washington numarasını çevirdim ve aktarımın başlamasını bekledim. Karakter ekranı penceresinde hiçbir şey görünmüyordu. Lanet olsun. Aradığım faks makinesinin bir etiketi yoktu. İşlemi sonlandırdım ve yenilmiş bir şekilde ofisime döndüm.

Telefon çaldığında masama yeni oturmuştum. "Dr.

Scarpetta," diye cevap verdim.

" Nicholas Grueman. Az önce her ne fakslamaya çalıştıysanız, iletilmedi."

"Pardon?"

Şaşırmış bir şekilde söyledim.

"Bu tarafta üzerinde ofisinizin adının yazılı olduğu boş bir kâğıttan başka bir şey yok. Hata kodu sıfır-sıfır-bir, 'lütfen tekrar gönderin; bu

diyor."

"Anlıyorum," dedim kollarımdaki tüyler diken diken olurken.

"Belki de bir düzeltme göndermeye çalışıyordunuz? Anladığım kadarıyla elektrikli sandalyeye bir göz atmışsınız."

Cevap vermedim.

"Çok titizsiniz, Dr. Scarpetta. Belki de Bay Waddell'in kollarının iç kısımlarındaki sıyrıklar hakkında yeni bir şeyler öğrenmişsinizdir? Antekübitalfossalar?"

"Lütfen bana faks numaranızı tekrar verin," dedim sessizce.

Benim için okudu. Numara listemdekiyle eşleşti.

"Faks makinesi ofisinizde mi yoksa diğer avukatlarla mı paylaşıyorsunuz, Bay Grueman?"

"Masamın hemen yanında. Dikkatimi çekmek için bir şey işaretlemenize gerek yok. Sadece gönderin - ve lütfen acele edin, Dr. Scarpetta. Yakında eve gitmeyi düşünüyordum."

Ofisten biraz sonra ayrıldım, hayal kırıklığı beni kapı dışarı etmişti. Marino'yu yakalayamamıştım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Kendimi tuhaf bağlantılardan oluşan bir ağa yakalanmış gibi hissediyordum, paylaştıkları ortak noktadan habersizdim.

Batı Cary'de yaşlı bir adamın çelenk ve Noel ağacı sattığı bir arsaya girdim. Küçük ormanın ortasında bir taburede otururken masallardan fırlamış bir oduncuya benziyordu, soğuk hava yaprak dökmeyen yeşil kokuyordu. Belki de Noel ruhundan uzak durmam sonunda beni etkilemişti. Ya da belki de sadece dikkatimi dağıtmak istiyordum. Bu kadar geç bir tarihte, seçtiğim ağaç dışında, her biri mevsimin dışında kalmaya mahkum, şekilsiz ya da ölmekte olan ağaçlar arasında pek fazla seçenek yoktu. Skolyozlu olmasaydı çok güzel olurdu. Onu süslemek bir bayram ritüelinden çok ortopedik bir meydan okuma oldu ama süsler ve stratejik olarak asılmış ışık şeritleri ve sorunlu yerleri düzelten tellerle oturma odamda gururla durdu.

"İşte," dedim Lucy'ye, yaptığım işe hayranlıkla bakmak için geri çekilirken.
"Ne düşünüyorsun?"

"Noel arifesinde aniden bir ağaç almaya karar vermen bence çok garip. En son ne zaman bir ağacın oldu? "Sanırım evlendiğimde."

"Süsler oradan mı ?"

"O zamanlar Noel'de çok zahmet çekerdim." "Bu yüzden artık yapmıyorsun."

"O zamanlar olduğumdan çok daha meşgulüm," dedim.

Lucy şöminenin perdesini açtı ve çubukla kütükleri yeniden düzenledi. "Sen ve Mark hiç Noel'i birlikte geçirdiniz mi?"

"Hatırlamıyor musun? Geçen Noel seni görmeye gelmiştik."

"Hayır, . Noel' sonra üç günlüğüne geldin ve Yeni Yıl Günü eve uçtun."

"Noel günü ailesiyle birlikteydi." "Sen davet edilmedin mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Mark eski bir Boston ailesinden geliyordu. İşleri halletmek için belli yöntemleri vardı. Bu akşam için ne karar verdin? Siyah kadife yakalı ceketim uydu mu?"

"Ben hiçbir şey denemedim. Neden bütün bu yerlere gitmek zorundayız?"

Lucy yelken açtı. "Kimseyi tanımayacağım."

"O kadar da kötü değil. Sadece hamile olan ve muhtemelen işe geri dönmeyecek birine bir hediye bırakmam gerekiyor. Ve bir mahalle partisinde bayrak göstermem gerekiyor. Ziyaret edeceğinizi bilmeden önce daveti kabul ettim. Kesinlikle benimle gelmek zorunda değilsin."

"Burada kalmayı tercih ederim," dedi. "Keşke AFIS üzerinde çalışmaya başlayabilseydim." "Sabırlı ol," dedim ona, ama kendimi hiç de sabırlı hissetmiyordum.

Öğleden sonra geç saatlerde merkeze bir mesaj daha bıraktım ve Marino'nun çağrı cihazının çalışmadığına ya da ankesörlü telefon bulamayacak kadar meşgul olduğuna karar verdim. Komşularımın pencerelerinde mumlar parlıyor, ağaçların üzerinde dikdörtgen bir ay parlıyordu. Pavarotti ve New York Filarmoni'nin Noel müziğini çalıyor, duş alıp giyinirken uygun bir ruh haline bürünmek için elimden geleni yapıyordum. Katılacağım parti saat yediye kadar başlamayacaktı. Bu bana Susan'ın hediyesini bırakmak ve onunla konuşmak için yeterli zamanı veriyordu.

Telefonu açarak beni şaşırttı ve uğrayıp uğrayamayacağımı sorduğumda sesi isteksiz ve gergindi.

"Jason dışarıda," dedi, sanki bu bir şekilde önemliymiş gibi. "Alışveriş merkezine gitti." "Senin için birkaç şeyim var," diye açıkladım.

"Ne gibi şeyler?"

"Noel eşyaları. Bir partiye gitmem gerekiyor, o yüzden fazla kalmayacağım. Sorun olur mu?"

"Sanırım. Yani, bu çok hoş."

Nadiren gittiğim ve kaybolmaya meyilli olduğum Southside'da yaşadığını unutmuştum. Trafik korktuğumdan da kötüydü, Midlothian Paralı Yolu son dakika alışverişini yapanlarla dolup taşıyor, Mutlu Bayramlar işlerini hallederken sizi yoldan çıkarmaya hazırlanıyordu. Otoparklar arabalarla doluydu, mağazalar ve alışveriş merkezleri o kadar cafcıflı bir şekilde aydınlatılmıştı ki kör olmanız için yeterliydi. Susan'ın mahallesi çok karanlıktı ve iki kez yol tarifini okumak için kenara çekip iç ışığı yakmak zorunda kaldım. Uzun süre etrafta dolaştıktan sonra sonunda onun çiftlik tarzı küçük evini, tıpatıp kendisine benzeyen diğer iki evin arasında buldum.

"Merhaba," dedim kollarımdaki pembe Atatürk çiçeğinin yaprakları arasından ona bakarak.

Endişeyle kapıyı kilitledi ve bana oturma odasını gösterdi. Kitapları ve dergileri bir kenara iterek Atatürk çiçeğini sehpanın üzerine koydu.

"Nasıl hissediyorsun?"

diye sordum.

"Daha iyi. İçecek bir Şey ister misiniz? Dur, ceketini alayım." "Teşekkürler.

İçecek bir Şey yok. Bir dakikadan fazla kalamam."

Ona bir paket uzattım. "Geçen yaz San Francisco'dayken aldığım küçük bir Şey."

Kanepeye oturdum.

"Vay canına. Gerçekten alışverişini erken yapıyorsun."

Kanatlı koltuğuna kıvrılırken gözlerimi kaçırdı. "Şimdi mi açmamı istiyorsun?"

"Nasıl ."

Küçük bir dikkatlice bandı kesti ve saten kurdeleyi olduğ u gibi çıkardı. Kağıdı yeniden kullanacakmış gibi düzgün bir dikdörtgen haline getirdikten sonra kucağına koydu ve siyah kutuyu açtı.

"Ah," dedi nefesinin altında, kırmızı ipek eşar bı açarken.

"Siyah paltonla iyi duracağını düşündüm," dedim. "Seni bilmem ama ben yünün tenime değmesinden hoşlanmıyorum."

"Bu çok güzel. Çok , Dr. Scarpetta. Daha önce hiç kimse bana San Francisco'dan bir Şey getirmemiŐti."

Yüzündeki ifade yüreğimi burktu ve birden etrafım daha net bir şekilde gözümün önüne geldi. Susan'ın üzerinde paaları yıpranmış sarı bir bornoz ve kocasına ait olduğ undan Őüphelendiğ im bir çift siyah çorap vardı. Mobilyalar yara bere içinde ve ucuzdu, döşemeler parlaktı. Küçük televizyonun yanındaki yapay Noel ağacı yetersiz bir şekilde süslenmiŐti ve birkaç kolu eksikti. Altında birkaç hediye vardı. Duvara yaslanmış, katlanmış bir beŐik vardı ve ikinci el olduğ u belliydi.

Susan beni etrafıma bakarken yakaladı ve rahatsız görünüyordu.

"Her şey tertemiz," dedim.

"Nasıl olduğumu bilirsin. Obsesif-kompulsif." "Neyse

ki. Bir morg harika görünebiliyorsa, bizimki de ."

Eşarby dikkatlice katladı ve kutusuna geri koydu. Bornoğunu daha sıkı sararak sessizce Atatürk çiçeğine baktı.

"Susan," dedim nazikçe, "neler hakkında konuşmak ister misin?"

Bana bakmadı.

"Geçen sabah yaptığın gibi sinirlenmek sana göre değil. İşi kaçırmak ve sonra da beni aramadan işi bırakmak sana göre değil."

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten özür dilerim. Bugünlerde bazı şeyleri pek iyi idare edemiyorum. Gerçekten tepki veriyorum. Judy'nin bana hatırlatılması gibi."

"Kız kardeşinizin ölümünün sizin için korkunç olduğunu biliyorum."

"Biz ikizdik. Tek yumurta değil. Judy benden çok daha güzeldi. Bu da sorunun bir parçasıydı. Doreen onu kıskanıyordu."

Susan'ı seviyordum ve kendimi incinmiş ve derinden rahatsız hissediyordum. Bana karşı dürüst davranmıyordu.

"Bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı?"

Gözlerimi ondan ayırmadan sordum.

Bana baktı ve korktuğunu gördüm. "Aklıma hiçbir şey

gelmiyor." Bir araba kapısının kapandığını duydum.

"Jason evde," dedi zar zor.

Konuşmamız sona ermişti ve ayağa kalkarken ona sessizce şöyle dedim: "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana ulaş Susan. Referans ya da sadece konuşmak için. Nerede olduğumu biliyorsun."

Çıkarken kocasıyla sadece kısa bir süre konuştum. Uzun boylu ve yapılıydı, kıvrıcık kahverengi saçları ve uzak gözleri vardı. Kibar olmasına rağmen

Beni evinde görmekten memnun olmadığını söyledi. Arabayla nehri geçerken, bu zor durumdaki genç çiftin benim hakkımda sahip olduğu imaj beni sarstı. Ben, Noel arifesinde hediyelerini teslim etmek üzere Mercedes'yle gelen, takım elbiseli bir patron gibiydim. Susan'ın sadakatinin yabancılaşması en derin güvensizliklerime dokundu. Artık ilişkilerimden ya da nasıl algılandığımdan emin değildim. Mark öldürüldükten sonra sahte bir test yaptığımdan korkuyordum, sanki bu kayba verdiğim tepki etrafımdakilerin hayatlarındaki bir sorunun cevabıymış gibi. Ne de olsa ölümle herkesten daha iyi başa çıkmam gerekiyordu. Dr. Kay Scarpetta, uzman. Bunun yerine içime kapandım ve ne kadar arkadaş canlısı ya da düşünceli olmaya çalışsam da başkalarının bu soğukluğu hissettiğini biliyordum. Çalışanlarım artık bana güvenmiyordu. Görünüşe göre ofisimin güvenliği ihlal edilmişti ve Susan işi bırakmıştı.

Cary Caddesi çıkışından sola dönerek mahalleme girdim ve bölge mahkemesi hakimi Bruce Carter'ın evine doğru ilerledim. Sulgrave'de, benden birkaç blok ötede oturuyordu ve birdenbire yeniden Miami'de bir çocuk olmuş, zamanlar bana malikane gibi görünen evlere bakıyordum. Bir araba dolusu narenciye ile kapı kapı dolaştığımı, para üstü dağıtan zarif ellerin acıma hisseden ulaşılmaz insanlara ait olduğunu bildiğimi hatırladım. Cebimde bozuk paralarla eve döndüğümü ve babamın ölüm döşeginde yattığı yatak odasındaki hastalığı kokladığımı hatırladım.

Windsor Farms, İngiliz isimleri taşıyan sokaklar boyunca düzgün bir şekilde sıralanmış Georgian ve Tudor evleri, ağaçların gölgelediği ve yılankavi tuğla duvarlarla çevrili malikâneleriyle oldukça zengindi. Özel güvenlik, hırsız alarmlarının fiskiyeler kadar yaygın olduğu ayrıcalıklı kişileri kıskançlıkla koruyordu.

Sözsüz antlaşmalar yazılı olanlardan daha korkutucuydu. Çamaşır ipi asarak ya da habersizce uğrayarak komşularınızı rahatsız edemezsiniz. Jaguar kullanmak zorunda değildiniz, ancak ulaşım aracınız paslanmış bir kamyonet veya bir morg arabasıysa, onu garajın içinde gözlerden uzak tutardınız.

Yediyi çeyrek geçe, arduvaz çatılı, beyaz boyalı tuğla bir evin önündeki uzun araba kuyruğunun arkasına park ettim. Beyaz ışıklar şimşir ve ladin ağaçlarına minik yıldızlar gibi takılmıştı ve kırmızı ön kapıya mis kokulu taze bir çelenk asılmıştı. Nancy Carter gelişimi muhteşem bir gülümsemeyle karşıladı ve ceketimi almak için kollarını uzattı. Kalabalığın anlaşılmaz dilinin üzerinde, uzun kırmızı elbisesinin payetlerinden ışık göz kırparken durmadan konuştu.

Yargıcın karısı ellili yaşlarında, paranın iyi yetiştirilmiş bir sanat eserine dönüştürdüğü bir kadındı. Gençliğinde güzel olmadığından şüpheleniyordum.

"Bruce bir yerlerde..."

Etrafına bakındı. "Bar ."

Beni oturma odasına yönlendirdi; burada konukların parlak tatil kıyafetleri, az önce nehrin diğer yakasında ziyaret ettiğim evden daha pahalı olduğundan şüphelendiğim büyük, canlı bir İran halısıyla harika bir uyum içindeydi. Yargıcın tanımadığım bir adamla konuştuğunu gördüm. Yüzleri taradım, birkaç doktoru, avukatı, bir lobiciyi ve valinin özel kalem müdürünü tanıdım. Bir şekilde kendimi viski ve soda içerken buldum ve daha önce hiç görmediğim bir adam koluma dokunuyordu.

"Dr. Scarpetta? Frank Donahue," diye yüksek sesle kendini tanıttı. "Size mutlu Noeller."

"Ve sana," dedim.

Marino'yla birlikte cezaevini gezdiğimiz gün hasta olduğu söylenen müdür ufak tefek, kaba yüz hatlarına sahip, kırışmış saçları olan biriydi. Parlak kırmızı frakı, fırfırlı beyaz gömleği ve minik elektrik ışıklarıyla parıltı veren kırmızı papyonuyla bir İngiliz tost ustasının parodisi gibi giyinmişti. Bir elindeki sek viski bardağı tehlikeli bir şekilde eğilirken diğer elini bana uzattı.

Kulağıma doğru eğildi. "Kümeşe geldiğin gün sana etrafı gezdiremediğim için hayal kırıklığına uğradım."

"Memurlarınızdan biri bizimle çok iyi ilgilendi. Teşekkür

." "Sanırım bu Roberts olurdu."

"Sanırım adı buydu."

"Bu zahmete katlanmak zorunda kalmanız büyük talihsizlik."

Gözleri odada dolaştı ve birine göz kırptı. "sürü at pisliği vardı. Biliyorsun, Waddell'in birkaç

Geçmişte burun kanaması ve yüksek tansiyon. Hep bir şeylerden şikayet ederdi. Baş ağrısı. Uykusuzluk."

Başımı eğdim, duymak için zorladım.

"Bu idam mahkûmları tam bir dolandırıcı. Ve dürüst olmak gerekirse, Waddell benim en kötülerimden biriydi." "Bilemezdim," dedim ona bakarak.

"Sorun da bu zaten, kimse bilmiyor. Ne dersiniz deyin, her gün bu adamların etrafında olan bizler dışında kimse bilmiyor."

"Eminim."

"Waddell'in sözde iyileşmesi, çok tatlı birine dönüşmesi. Bir ara size bundan bahsedeyim Dr. Scarpetta, zavallı Naismith kızına yaptıklarıyla diğer mahkûmlara nasıl övündüğünü anlatayım. Bir ünlüye yaptığı için onun gerçek bir horoz olduğunu düşünürdüm."

Oda havasız ve çok sıcaktı. Gözlerinin vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum.

"Elbette sizi de pek şaşırttığını sanmıyorum," dedi. "Hayır, Bay Donahue. Beni şaşırtan pek bir şey yok."

"Dürüst olmak gerekirse, her gün yaptığınız işe nasıl bakıyorsunuz bilmiyorum. Özellikle de yılın bu zamanlarında, insanlar birbirlerini ve kendilerini öldürüyorlar; geçen gece Noel hediyelerini erken açtıktan sonra garajında intihar eden zavallı kadın gibi."

Sözleri beni kaburgalarımın vuran bir dirsek gibi yakaladı. Sabah gazetesinde Jennifer's Deighton'ın ölümüyle ilgili kısa bir vardı ve bir polis kaynağı, Noel hediyelerini erken açmış gibi görüldüğünü söylemişti. Bu, intihar ettiği anlamına gelebilirdi ama bu yönde bir açıklama yapılmamıştı.

"Hangi bayandan ?" Ben sordum.

"İsmi hatırlamıyorum."

Donahue içkisini yudumlarken yüzü kızarmış, gözleri parlak ve sürekli hareket halindeydi. "Üzücü, gerçekten üzücü. Bir gün Greenville'deki yeni evimizde bizi ziyaret etmeniz gerekecek."

Genişçe gülümsedi, sonra beni siyahlar içindeki iri göğüslü bir başhemşire için terk etti. Onu dudağından öptü ve ikisi de gülmeye başladı.

İlk fırsatta eve gittiğimde, yanan bir ateş ve kanepeye uzanmış kitap okuyan yeğenimle karşılaştım. Ağacın altında birkaç yeni hediye olduğunu fark ettim.

"Nasıldı?" diye sordu bir esnemeyle.

"Evde kalmakla akıllılık ettin," dedim. "Marino aradı mı?"

"Hayır."

Tekrar aradım ve dört kez çaldıktan sonra sinirli bir şekilde cevap verdi. "Umarım size çok geç ulaşmamışımdır," diye özür diledim.

"Ben de öyle umuyorum. Şimdi ne oldu?"

"Pek çok şey yanlış. Bu akşam bir partide arkadaşınız Bay Donahue ile tanıştım."

"Ne heyecan ama."

"Etkilenmedim ve belki de sadece paranoyağım ama Jennifer Deighton'ın ölümünü gündeme getirmesini tuhaf buldum."

Sessizlik.

"Bir diğer küçük ayrıntı da," diye devam ettim, "Jennifer Deighton'ın cinayetten iki gün önce Nicholas Grueman'a bir not faksladığı ortaya çıktı. Notta üzgün görünüyordu ve ben de Nicholas'ın onunla görüşmek istediği izlenimini edindim. Ona Richmond'a gelmesini önermiş."

Marino hâlâ bir şey

söylemedi. "Orada

mısın?" Ben sordum.

"Düşünüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama belki de birlikte düşünmeliyiz. Yarınki yemek konusunda fikrini değiştiremeyeceğime emin misin?"

Derin bir nefes aldı. ", Doktor. Ama ben..." Arka plandan bir kadın sesi, "Hangi çekmecedeydi?" dedi.

Marino belli ki elini ahizenin üzerine koydu ve bir şeyler mırıldandı. Bana döndüğünde boğazını temizledi.

"Özür dilerim," dedim. "Misafirin olduğunu bilmiyordum." "Evet."

Durakladı.

"Sen ve arkadaşın yarın akşam yemeğine gelerseniz çok memnun olurum," diye teklif ettim.

"Sheraton'da açık büfe var. Oraya gidecektik."

"Ağacın altında senin için bir şey var. Eğer fikrini değiştirirsen, sabah beni ara."

"Buna inanamıyorum. Bozulup bir ağaç mı aldın? Eminim çirkin bir şeydir."

"Mahallenin gıpta ettiği kişi, teşekkür ederim," dedim."

Arkadaşınıza benim için Mutlu Noeller dileyin."

Ertesi sabah kilisenin çan sesleri ve güneşle parlayan perdelerle uyandım. Bir gece önce çok az içmiş olmama rağmen akşamdan kalma hissediyordum. Yatakta oyalanırken tekrar uykuya daldım ve rüyamda Mark'ı gördüm.

Nihayet kalktığımda mutfak vanilya ve portakal kokuyordu. Lucy kahve çekirdeklerini öğütüyordu.

"Beni şımartacaksın, sonra ben ne yapacağım? Mutlu Noeller."

Başının üstünü öptüm tezgâhın üzerinde alışılmadık bir mısır gevreği poşeti olduğunu fark ettim. "Nedir bu?"

"Cheshire müsli. Özel bir ikram. Kendi erzağımı getirdim. Eğer varsa sade yoğurtla daha iyi olur, ki sizde yok. O yüzden yağsız süt ve muzla yetinmek zorundayız. Ayrıca taze portakal suyumuz ve kafeinsiz Fransız vanilyalı kahvemiz var. Sanırım annemi ve büyükannemi aramalıyız."

Ben mutfaktan annemin numarasını çevirirken, Lucy de dahili numarayı kullanmak için çalışma odama gitti. Kız kardeşim zaten annemdeydi ve kısa süre sonra dördümüz de telefondaydık, annem uzun uzun hava durumundan şikayet ediyordu. Miami'de şiddetli bir fırtına olduğunu söyledi. Şiddetli rüzgârların eşlik ettiği sağanak yağmurlar Noel arifesinin sonlarına doğru başlamıştı ve sabah büyük bir şimşek aydınlığıyla kutlanmıştı.

"Elektrik fırtınası sırasında telefonda olmamalısınız," dedim onlara. "Daha sonra tekrar ararız."

"Çok paranoyaksın Kay," diye azarladı Dorothy. "Her şeye birini nasıl öldürebileceği açısından bakıyorsun."

"Lucy, bana hediyelerinden bahset," diye araya girdi annem.

"Büyükanneçğim, henüz açmadık."

"Vay canına, gerçekten çok yakındı," diye haykırdı Dorothy arasından. "Işıklar titredi."

"Anne, umarım bilgisayarında açık bir dosya yoktur," dedi Lucy. "Çünkü eğer , muhtemelen üzerinde çalıştığın şeyi kaybetmişsindir."

"Dorothy, tereyağı getirmeyi unutmadın değil mi?" diye sordu annem. "Kahretsin. Bir şey olduğunu biliyordum..."

"Dün gece sana üç kez hatırlatmış olmalıyım."

"Yazarken beni aradığında bazı şeyleri hatırlayamadığımı sana anne."

"Hayal edebiliyor musun? Noel arifesi ve benimle ayine gelir misin? Hayır. Evde oturup o kitap üzerinde çalışıyorsun ve tereyağını getirmeyi unutuyorsun."

"O zaman git ve biraz al."

"Sence Noel sabahı ne açık olacak?" "Bir şey olacak."

Lucy mutfağa girerken kafamı kaldırdım.

Annem ve kız kardeşim birbirleriyle tartışmaya devam ederken bana "İnanmıyorum," diye fısıldadı.

Telefonu kapattıktan sonra Lucy ile oturma odama geçtik ve orada Virginia'da sessiz bir kış sabahına geri döndük, çıplak ağaçlar hala duruyordu ve gölgede bozulmamış kar vardı. Bir daha Miami'de yaşayabileceğimi hiç sanmıyordum. Mevsimlerin değişimi ayın evreleri gibiydi, beni çeken ve bakış açımı değiştiren bir güçtü. Bahar sabahlarının kıymetini bilmek için yeni ile doluya ve aradaki nüanslara, günlerin kısa ve soğuk olmasına ihtiyacım vardı.

Lucy'nin büyükannesinden aldığı hediye elli dolarlık bir çekti. Dorothy de para vermişti ve Lucy benden gelen zarfı açıp benim çekimi de diğerlerine eklediğinde oldukça utandım.

"Para çok kişiliksiz görünüyor," diye özür diledim.

"Bu benim için kişisel değil çünkü istediğim şey bu. Bilgisayarım için bir megapiksel bellek daha aldınız."

Bana kırmızı-gümüş kağıda sarılı küçük, ağır bir hediye uzattı ve kutuyu açıp kağıt mendil katmanlarını ayırdığımda yüzümdeki ifadeyi görünce sevincini bastıramadı.

"Mahkeme programını bunun içinde tutabileceğini düşündüm," dedi.
"Motosiklet ceketinle uyumlu."

"Lucy, bu muhteşem."

Randevu defterinin siyah kuzu derisi cildine dokundum ve krem rengi sayfalarını düzelttim. Şehre geldiği Pazar gününü, arabamı kulübe götürmesine izin verdiğimde ne kadar geç saate kadar dışarıda kaldığını düşündüm. Bahse girerim gizlice alışverişe gitmiştir.

"Buradaki diğ er hediye ise sadece adres bölümü ve bir sonraki takvim yılı için doldurulacak."

Telefon çaldığında kucağıma daha küçük bir hediye koydu.

Marino bana Mutlu Noeller diledi ve hediyemle birlikte uğramak istediğini söyledi."

"Lucyye sıkı giyinmesini ve dar bir şey giymemesini söyle," dedi sinirli bir şekilde.

"Neden sen?" Şaşırdım.

"Dar kot pantolon giymek yok, yoksa ceplerine fişekleri sokup çıkaramaz. Nasıl ateş edileceğini öğrenmek istediğini söylemiştin. Birinci ders bu sabah   le yemeğinden önce. Dersi ka ırır a, bu onun sorunu. Saat kaçta yemek yiyoruz?"

"Bir buçuk ile iki arasında. olduğunu sanıyordum."

"Evet, şey, kendimi çözdüm. Yirmi dakika içinde orada olurum. Velede söyle, dı arısı cehennem gibi soğuk. Bizimle gelmek ister misin?"

"Bu sefer olmaz. Ben burada kalıp yemek yapacağım."

Kapıma geldiğinde Marino'nun tavrı daha hoş değıldi ve yedek tabancamı, kauçuk kabzalı bir Ruger .38'i kontrol etmek için büyük bir üretim yaptı. Ba parmak mandalına basarak silindiri açtı ve yavaşça çevirerek her bir hazneye baktı. Horozu geri çekti, namluya baktı ve sonra tetiğı denedi. Lucy meraklı bir sessizlik içinde onu izlerken, kullandığım solventin bıraktığı kalıntılar hakkında ahkam kesti ve Ruger'imın muhtemelen törpülenmesi gereken "mahmuzları" olduğunu söyledi. Sonra da Lucy'yi Ford'uyla götürdü.

Birkaç saat sonra döndüklerinde yüzleri soğuktan pembeleşmişti ve Lucy'nin tetik parmağında gururla taşıdığı bir kan kabarcığı vardı.

"?"

Ellerimi  nl ğ mde kurularak sordum.

"Fena değil," dedi Marino, geçip giderken. "Kızarmış tavuk kokusu alıyorum." "Hayır, almıyorsun."

Paltolarını aldım. "Cotoletta di tacchino alla bolognese kokuyorsun."

"Fena değildi'den daha iyisini yaptım," dedi Lucy. "Hedefi sadece iki kez ıskaladım."

"Tetiği tokatlamayı bırakana kadar kuru sıkı ateş etmeye devam et. Unutmayın, horozu geriye doğru sürün."

"Üzerimde Noel Baba'nın bacadan indikten sonraki halinden daha fazla is var," dedi Lucy neşeyle. "Ben bir duş alacağım."

Marino, Marsala, taze rendelenmiş Parmesan, prosciutto, beyaz trüf mantarı, sote hindi filetosu ve yemeğimize girecek diğer çeşitli malzemelerle tezgahı incelerken ben mutfakta kahve doldurdum. Oturma odasına geçtik, orada ateş yanıyordu.

"Yaptığın şey çok nazikeydi," dedim. "Bunu tahmin edemeyeceğin kadar takdir ediyorum."

"Bir ders yeterli değil. Belki Florida'ya dönmeden önce onunla birkaç kez daha çalışabilirim."

"Teşekkür , Marino. Umarım planlarınızı değiştirmek için çok fazla zahmete ve fedakarlığa katlanmamışsınızdır."

"Önemli şey değildi," dedi sertçe.

"Anlaşılan Sheraton'da akşam yemeği yememeye karar vermişsiniz," diye sordum. "Arkadaşın da bize katılabilirdi."

"Bir şey ıktı." "Onun bir adı

var mı?" "Tanda."

"İlginç bir isim." Marino'nun yüzü

kıpkırmızı olmuştu.

"Tanda biri?" Ben

sordum.

"Gerçeği bilmek istiyorsan, onun hakkında konuşmaya değmez."

Aniden ayağa kalktı ve koridordan banyoya doğru ilerledi.

Beni davet etmediği sürece Marino'yu özel hayatı hakkında sorgulamamaya her zaman dikkat . Ama bu sefer dayanamadım.

"Tanda ile nasıl tanıştınız?"

Döndüğünde sordum.

"FOP dansı."

"Bence dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışıyor olmanız müthiş bir şey."

"Gerçekten bilmek istiyorsan, berbat bir şey. Otuz yıldan fazladır kimseyle çıkmadım. Rip Van Wrinkle'ın başka bir yüzyılda uyanması gibi. Kadınlar eskisinden çok farklı."

"Nasıl yani?"

Gülmemeye çalıştım. Belli ki Marino bunların hiçbirini eğlenceli

bulmuyordu. "Artık basit değiller."

"Basit mi?"

"Evet, Doris gibi. Aramızdaki şey karmaşık değildi.

Otuz yıl sonra aniden ayrıldı ve ben her şeye yeniden başlamak zorunda kaldım. FOP'taki lanet dansa gittim çünkü bazı adamlar beni ikna etti. Tanda masama geldiğinde ben kendi işime bakıyordum. İki bira sonra benden telefon numaramı istedi, inanabiliyor musunuz?"

"Bunu ona sen mi verdin?"

"Diyorum ki, 'Hey, eğer bir araya gelmek istersen, bana numaranı ver. Aramayı ben yaparım.

Bana hangi hayvanat kaçırdığımı sordu, sonra da beni bowlinge davet etti. İşte başladı. Sonunda bana birkaç hafta önce birine arkadan çarptığını ve dikkatsiz araba kullanmakla suçlandığını söyledi. Bunu düzeltmemi istedi."

"Özür dilerim."

Ağacın altından hediyesini aldım ve ona uzattım. "Bunun sosyal hayatına faydası olup olmayacağını bilmiyorum."

Bir çift Noel kırmızısı jartiyer ve uyumlu ipek kravatı açtı. "Bu çok hoş, Doktor. Tanrım."

Ayağa kalkarak tiksintiyle, "Lanet olası su hapları," diye mırıldandı ve tekrar banyoya yöneldi. Birkaç dakika sonra ocağın başına döndü.

"Son kontrolünüz ne zamandı?"

Ben sordum.

"Birkaç hafta önce."

"Ve?"

"Peki sen ne düşünüyorsun?" dedi.

"Yüksek tansiyonun var, ben de öyle düşünüyorum."

"Yok artık."

"Doktorunuz size özellikle ne söyledi?" Ben sordum.

"Bire elli on ve lanet olası prostatım büyüdü. Bu yüzden su hapları alıyorum. Sürekli inip çıkıyorum, gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama çoğu zaman gidemiyorum. Eğer işler düzelmezse, beni kusturacağını söylüyor."

Turp, prostatın transüretal rezeksiyonuydu. Ciddi bir şey değildi ama pek eğlenceli de değildi. Marino'nun tansiyonu beni endişelendiriyordu. Felç ya da kalp krizi için başlıca adaydı.

"Ayrıca ayak bileklerim şişiyor," diye devam etti. "Ayaklarım ağrıyor ve lanet olası baş ağrıları var. Sigarayı bırakmalıyım, kahveyi bırakmalıyım, kırk kilo vermeliyim, stresi azaltmalıyım."

"Evet, hepsini yapmak zorundasın," dedim kararlı bir şekilde. "Ve bana hiçbirini yapıyormuşsun gibi gelmiyor."

"Sadece tüm hayatımı değiştirmekten bahsediyoruz. Ve sen konuşmayı seven birisin."

"Yüksek tansiyonum yok ve sigarayı tam iki ay beş gün önce bıraktım. Kırk kilo vermiş olsaydım burada olmayacağımdan bahsetmiyorum bile."

Ateşe doğru baktı.

"Dinle," dedim. "Neden bunun üzerinde birlikte çalışmıyoruz? İkimiz de kahveyi azaltır ve egzersiz rutinlerine başlarız."

"Seni aerobik yaparken görebiliyorum," dedi

ekşiyerek. "Ben tenis oynayacağım. Sen de aerobik yaparsın."

"Eğer biri yanımda bir çift tayı , ölür." "Pek yardımcı olmuyorsun, Marino."

Sabırsızca konuyu değiştirdi. "Bana bahsettiğin faksın bir kopyası var mı?"

Çalışma odama gittim ve evrak çantamla döndüm. Çantayı açıp Vander'ın görüntü iyileştiriciyle bulduğu mesajın çıktısını ona uzattım.

"Jennifer Deighton'ın yatağında bulduğumuz boş kâğıtta bu yazıyordu, değil mi?" diye sordu.

"Bu doğru."

"Yatağının üzerinde neden boş bir kâğıt ve onun üzerinde de bir kristal olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Orada ne yapıyorlardı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Peki ya telesekreterindeki mesajlar? Herhangi bir şey?"

"Hala onları . Görüşmemiz gereken bir sürü insan var."

Gömleğinin cebinden bir paket Marlboro çıkardı ve yüksek sesle bir nefes verdi. "Lanet olsun." Paketi sehpanın üzerine bıraktı. "Şimdi bunlardan birini her yaktığımda başımın etini yiyeceksin, değil mi?"

"Hayır, sadece bakacağım. Ama tek kelime etmeyeceğim."

"Birkaç ay önce PBS'de yayınlanan röportajınızı hatırlıyor musunuz?"

"Belli belirsiz."

"Jennifer Deighton kaydetti. Kaset onun video kaydedicisindeydi ve oynatmaya başladık ve sen oradaydın."

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

"Tabii ki o programda yer alan tek şey siz değildiniz. Bir arkeoloji kazısı ve buralarda çekilen bir Hollywood filmi hakkında da bazı saçmalıklar vardı."

"Neden beni kaydetsin ki?"

"Henüz hiçbir şeye uymayan başka bir parça. Telefonundan yapılan aramalar dışında. Görünüşe göre Deighton öldürülmeden önce seni düşünüyormuş."

"Onun hakkında başka ne öğrendin?" "Sigara

içmem lazım. Dışarı çıkmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır."

"İşler daha da garipleşiyor," dedi. "Ofisini incelerken bir boşanma kararına rastladık. Görünüşe göre 1961 yılında evlenmiş, iki yıl sonra boşanmış ve adını tekrar Deighton olarak değiştirmiş. Sonra Florida'dan Richmond'a taşınmış. Eski sevgilisinin adı Willie Travers ve sağlık delisi tiplerden biri - bilirsiniz, tüm sağlıkla ilgili. Kahretsin, adını hatırlayamıyorum."

"Bütünsel tıp mı?"

"İşte bu. Hala Florida'da yaşıyor, Fort Myers Beach'te. Onu telefonla aradım. Ondan pek bir şey öğrenemedim ama birkaç şey öğrenebildim. Bayan Deighton'la ayrıldıktan sonra birbirlerine karşı dostane hisler beslemeye devam ettiklerini ve hatta görüşmeye devam ettiklerini söyledi."

"Buraya mı geldi?"

"Travers onu görmeye Florida'ya gideceğini söyledi. Onun deyimiyle 'eski günlerin hatırına' bir araya gelirlerdi. Oraya en son geçtiğimiz Kasım ayında, Şükran Günü'nde gitmiş. Deighton'ın erkek ve kız kardeşi hakkında da bilgi edindim. Kız kardeşi çok daha genç, evli ve Batı'da yaşıyor. Erkek kardeş en büyükleri, ellili yaşlarının ortalarında ve bir bakkal dükkanı işletiyor. Birkaç yıl önce gırtlak kanseri olmuş ve ses kutusu kesilmiş."

"Bir dakika bekle," dedim.

"Evet. Bunun nasıl bir ses olduğunu biliyorsun. Duysan bilirsin. Seni ofisten arayan adamın John Deighton olmasına imkan yok. Jennifer Deighton'ın otopsi bulgularıyla ilgilenmek için kişisel nedenleri olan başka biriydi. İsmi doğru söyleyecek kadar biliyordu. Columbia, Güney Carolina'dan olması gerektiğini anlayacak kadar biliyordu. Ama gerçek John Deighton'ın sağlık sorunlarını bilmiyordu, sesinin bir makine aracılığıyla konuşuyormuş gibi çıkması gerektiğini bilmiyordu."

"Travers eski karısının ölümünün bir cinayet olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Ona adli tabibin hala testler yaptığını söyledim."

"Kız öldüğünde Florida'da mıydı?"

"İddiaya göre. Arkadaşınız Nicholas Grueman'ın öldüğünde nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"O hiçbir zaman bir arkadaş olmadı," dedim. "Ona nasıl yaklaşacaksın?"

"Bir süreliğine yapmayacağım. Grueman gibi biriyle sadece bir şansın olur. Kaç yaşında o?"

"Altmışlı yaşlarında bir yerde," dedim.

"O büyük bir adam mı?"

"Onu hukuk fakültesinden beri görmedim."

Ateşi karıştırmak için ayağa kalktım.

"O zamanlar Grueman'ın yapısı incelik sınırındaydı. Boyunu ortalama olarak tanımlayabilirim."

Marino hiçbir şey söylemedi.

"Jennifer Deighton seksen kiloydu," diye hatırlattım ona. "Görünüşe göre katil onu boyunduruğa vurmuş ve cesedini arabasına kadar taşımış."

"Pekâlâ. Belki Grueman yardım almıştır. Uzak bir senaryo mu istiyorsun? Bir de bunu deneyin. Grueman, Ronnie Waddell'i temsil ediyordu, ki o da tam olarak bir kalem boyunlu değildi. Ya da belki de şöyle demeliyiz, tam olarak bir kalem boyunlu değildi. Waddell'in parmak izi Jennifer Deighton'ın evinde bulundu. Belki Grueman onu görmeye gitmiştir ve yalnız gitmemiştir."

Ateşe baktım.

"Bu arada, Jennifer Deighton'ın evinde bulduğunuz tüyün kaynağı olabilecek hiçbir şey görmedim," diye ekledi. "Benden kontrol etmemi istediniz."

Tam o sırada çağrı cihazının sesi duyuldu. Kemerinden çıkarıp gözlerini kısarak dar ekrana baktı.

"Kahretsin," diye yakınlıkla telefonla mutfığa yöneldi. "Ne oluyor? Ne oluyor?"

Şöyle dediğini duydum. "Oh, Tanrım. Emin misin?"

Bir an sessiz kaldı. çok gergin geliyordu, "Zahmet etmeyin. Ondan on beş adım ötede duruyorum."

Marino, West Cary ve Windsor Way'de kırmızı ışıktaki geçti ve doğuya yöneldi. Beyaz Ford LTD'nin ızgara ışıkları yanıp sönüyor ve tarayıcı ışıkları dans ediyordu. Susan'ı berjer koltuğa kıvrılmış, soğuktan korunmak için etrafına sıkıca sardığı havlu kumaştan bornozuyla hayal ederken radyoda onlu kodlar çıtırdıyordu.

odadaki sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Yüzündeki ifadenin bulutlar gibi sürekli değiştiğini, gözlerinin bana hiçbir sır vermediğini hatırladım.

Titriyordum ve nefes alamıyor gibiydim. Kalbim boğazımda sertçe atıyordu. Polis Susan'ın arabasını Strawberry Caddesi'ndeki bir ara sokakta bulmuştu. Sürücü koltuğundaydı, ölmüştü. Şehrin o bölgesinde ne yaptığı ya da saldırganı neyin motive etmiş olabileceği bilinmiyordu.

"Dün gece onunla konuştuğunuzda başka ne söyledi?" Marino sordu.

Aklıma önemli bir şey gelmiyor.

"Gergindi," dedim. "Bir şey onu rahatsız ediyordu." "Ne?

Tahminin var mı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum."

Sağlık çantamı karıştırıp içindekileri tekrar kontrol ederken ellerim titriyordu. Kamera, eldivenler ve diğer her şey yerli . Susan'ın bir keresinde, eğer biri onu kaçırmaya ya da tecavüz etmeye kalkarsa, önce onu öldürmek zorunda kalacaklarını söylediğini hatırladım.

Sadece ikimizin temizlik yaptığı ve evrak doldurduğu birkaç öğleden sonra olmuştu. Kadın olmak, erkekleri sevmek ve anne olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında pek çok kişisel konuşma yapmıştık. Bir keresinde ölüm hakkında konuşmuştuk ve Susan ölümden korktuğunu itiraf etmişti.

"Cehennemden de bahsetmiyorum, babamın vaaz ettiği ateş ve kükürtten. Bundan korkmuyorum," dedi kararlılıkla. "Sadece var olan tek şeyin bu olmasından korkuyorum."

"Hepsi bu değil," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir şeyler gitmiş. Yüzlerine baktığınızda bunu anlayabiliyorsunuz: Enerjileri gitmiş. Ruhları ölmedi. Sadece beden öldü."

"Ama nereden biliyorsun?" diye tekrar sordu.

Gazı kökleyen Marino, Strawberry Caddesi'ne döndü. Yan aynamdan baktım. Arkamızda başka bir polis arabası vardı, kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Restoranların ve küçük bir bakkalın önünden geçtik. Hiçbir şey açık değildi ve dışarıdaki birkaç araba geçmemize izin vermek için kenara çekildi. Strawberry StreetCafe'nin yakınında, dar sokak devriye araçları ve işaretli birimlerle doluydu ve bir ambulans ara sokağın girişini kapatmıştı. İki televizyon kamyonu biraz daha aşağıya park etmişti. Muhabirler sarı bantla çevrili alanda huzursuzca hareket ediyordu. Marino park etti ve kapılarımız aynı açıldı. Anında kameralar bize doğru yöneldi.

Marino'nun adım attığı yeri izledim ve hemen arkasıdaydım. Kepenkler uğuldadı, film ilerledi ve mikrofonlar yükseldi Marino'nun uzun adımları durmadı ve kimseye cevap vermedi. Yüzümü çevirdim.

Ambulansın etrafından dolanarak şeridin altına girdik. Eski bordo Toyota, çalkalanmış, kirli karla kaplı dar bir arnavut kaldırımının ortasına park edilmişti. Çirkin tuğla duvarlar her iki taraftan da bastırıyor ve alçak güneşin eğik ışınlarını engelliyordu. Polis fotoğraf çekiyor, konuşuyor ve etrafa bakıyordu. Çatılardan ve paslanmış yangın merdivenlerinden yavaşça su damlıyordu. Nemli ve kıpır kıpır havada çöp kokusu yayılıyordu.

Taşınabilir bir telsizle konuşan Latin görünümlü genç memurun yeni tanıştığım biri olduğunu fark etmedim bile. Tom Lucero bir şeyler mırıldanıp yayını kapatırken bizi izledi. Durduğum yerden, Toyota'nın açık sürücü kapısından görebildiğim tek şey sol kalça ve koldu. Siyah yün paltosu, fırça altın alyansı, rüzgâr siyahı plastik saati tanıdığımda içimden bir şok geçti. Ön cam ile ön panel arasına sıkışmış olan kırmızı adli tabip plakasıydı.

"Etiketler Jason Story'ye geri dönüyor. Sanırım bu onun kocası." Lucero Marino'ya dedi ki. "Çantasında kimliği var. Ehliyetindeki isim Susan Dawson Story, yirmi sekiz yaşında beyaz bir kadın."

"Peki ya para?"

"Cüzdanında 11 dolar ve birkaç kredi kartı var. Şu ana kadar soyguna işaret eden bir şey yok. Onu tanıyor musun?"

Marino daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi, çene kasları . "Evet. Onu tanıdım. Araba böyle mi bulundu?"

"Sürücü kapısını açtık. bu kadar," dedi Lucero, taşınabilir radyoyu cebine sokarken.

"Motor kapalıydı, kapılar kilitli değildi?"

Öyleydiler. Telefonda da söylediğim gibi, Fritz arabayı rutin devriye sırasında görmüş. Saat 15:00 civarıydı ve camdaki M.E.'nin etiketini fark etti."

Bana baktı. "Yolcu tarafına geçip içeri , sağ kulağının olduğu bölgede kan görebilirsin. Birisi gerçekten düzgün bir iş çıkarmış."

Marino geri çekildi ve dağınık karı taradı. Ayak izleri konusunda pek şansımız yok gibi görünüyor."

"Doğru söyledin. Dondurma gibi eriyor. Buraya geldiğimizde öyleydi." "Peki ya fişek kovanları?"

"Zip."

"Ailesi biliyor mu?"

"Henüz değil: Bunu senin halletmek isteyebileceğini düşündüm," dedi Lucero.

"Ailesi öğrenmeden önce kim olduğunun ve nerede çalıştığının medyaya sızmadığından emin olun. Tanrım."

Marino dikkatini bana çevirdi: "Burada ne yapmak istiyorsun?"

"Arabanın içindeki hiçbir şeye dokunmak istemiyorum," diye mırıldandım, fotoğraf makinemi çıkarırken etrafı inceliyordum. Uyanıktım ve net düşünüyordum ama ellerim titremeye devam ediyordu. "Bakmam için bana bir dakika verin, sonra onu sedyeye al."

"Doktor için hazır mısınız?"

Marino Lucero'ya sordu. "Biz hazırız."

Susan'ın üzerinde solmuş mavi kot pantolon ve yıpranmış bağcıklı botlar vardı, siyah yün paltosunun düğmeleri çenesine kadar ilikliydi. Yakasından görünen kırmızı ipek eşarbi fark ettiğimde kalbim sıkışmıştı. Güneş gözlüğü takmıştı ve sürücü koltuğunda sanki rahatlamış ve uyuyakalmış gibi arkasına yaslanmıştı: Boynunun arkasındaki açık gri döşemede kırmızımsı bir leke vardı. Arabanın diğer tarafına geçtim ve Lucero'nun bahsettiği kanı gördüm. Fotoğraf çekmeye başladığımda durakladım ve yüzüne doğru eğildim, kendine özgü erkeksi bir kolonyanın hafif kokusunu algıladım. Emniyet kemerinin açık olduğunu fark ettim.

Ekipler gelene ve Susan'ın cesedi ambulansın arkasındaki sedyeye kadar kafasına dokunmadım. Ambulansa bindim ve birkaç dakika boyunca kurşun yarası aradım. Birini sağ şakağında, diğerini de ensesindeki çukurda, saç çizgisinin hemen altında buldum. Eldivenli parmaklarımı kestane rengi saçlarında gezdirdim, daha fazla kan aradım ama bulamadım.

Marino ambulansın arkasına tırmandı. "Kaç kez vuruldu?"

Bana sordu.

"İki giriş buldum. Çıkış yok; ancak sol şakak kemiğinin üzerindeki derinin altında bir kurşun hissedebiliyorum."

Gergin bir şekilde saatine baktı. "Dawsonlar buradan çok uzakta yaşamıyor. Glenburnie'de."

"Dawsonlar mı?"

Eldivenlerimi çıkardım.

"Ailesi. Onlarla konuşmam lazım. Hemen. Kurbağanın biri bir şey sızdırmadan ve bunu lanet olası radyo ya da televizyonda duymadan önce. Seni eve götürmesi için işaretli bir ekip çağıracağım."

"Hayır," dedim."

Ben de seninle geleceğim. Sanırım gitmeliyim."

Biz uzaklaşırken sokak lambaları yanıyordu. Marino gözlerini yola dikmiş, yüzü tehlikeli bir şekilde kızarmıştı.

"!" diye bağırdı, direksiyona vurarak. "Lanet olsun! Onu kafasından vurmak. Hamile bir kadını vurmak."

Yan camdan dışarı baktım, paramparça olmuş düşüncelerim parçalanmış görüntüler ve çarpıtmalarla doluydu.

Boğazımı temizledim. "Kocasının yeri tespit edildi mi?"

"Beşiklerinde cevap yok. Belki ailesiyle birlikte. Tanrım, bu işten nefret ediyorum. Tanrım, bunu yapmak istemiyorum. Mutlu Noeller. Kapınızı çaldım ve mahvoldunuz çünkü size hayatınızı mahvedecek bir şey söyleyeceğim."

" hayatını mahvetmedin." "Evet, hazır ,
çünkü mahvetmek üzereyim."

Albemarle'a döndü. Supercanlar caddenin kenarına ve etrafları Noel çöpleriyle dolu yaprak torbalarıyla çevriliydi.

Pencereler ılıkparlıyor, bazılarını rengârenk ağaç ışıkları dolduruyordu. Genç bir baba küçük oğlunu kaldırım boyunca balık istifi bir kızakla çekiyordu. Yanlarından geçerken bize gülümseyip el sallıyorlardı. Glenburnie orta sınıf ailelerin, genç profesyonellerin, bekârların, evlilerin ve eşcinsellerin mahallesiydi. Sıcak aylarda insanlar verandalarında oturur ve bahçelerinde yemek pişirirlerdi. Birbirlerine çarşıftan selam veriyorlardı.

Dawson'ların mütevazı evi Tudor tarzındaydı, rahatça yıpranmıştı ve önünde düzgünce budanmış yaprak dökmeyen ağaçlar . Üst ve alt kattaki pencereler , eski bir steysin araba kaldırımının kenarına park edilmişti.

Zile kapının diğer tarafından bir kadın sesi cevap verdi. "Kim o?"

"Bayan Dawson?"

"Evet?"

"Dedektif Marino, Richmond RD. Sizinle konuşmam gerekiyor," dedi yüksek sesle ve rozetini gözetleme deliğine doğru tuttu.

Nabzım hızlanırken kilitler serbest kaldı. Çeşitli tıbbi rotasyonlarım sırasında, ölmelerine izin vermemem için bana yalvarırken acı içinde çığlık atan hastalarla karşılaşmıştım. Ellerimi tutarak öldüklerinde onlara "İyi olacaksın" diye sahte bir güvence vermiştim. Papazların bile kendilerini kaybolmuş hissettiği küçük, havasız odalarda çaresizlik içindeki sevdiklerime "Üzgünüm" dedim. Ama hiç Noel günü birinin kapısına ölümü götürmemiştim.

Bayan Dawson ile kızı arasında görebildiğim tek benzerlik çenelerinin güçlü kıvrımıydı. Bayan Dawson keskin hatlara sahipti, kısa, buzlu saçları vardı. Yüz kilodan daha ağır olamazdı ve bana ürkmüş bir kuşu hatırlatıyordu. Marino beni tanıştırdığında gözleri panikle doldu.

"Ne oldu?" diye zar zor sordu.

"Korkarım size çok kötü haberlerim var Bayan Dawson," dedi Marino. "Kızınız Susan. Korkarım öldürüldü."

Yakındaki bir odada küçük ayak sesleri duyuldu ve sağ tarafımızdaki kapı aralığında küçük bir kız belirdi. Durdu ve geniş mavi gözleriyle bize baktı.

"Hailey, büyükbabam nerede?" Bayan Dawson'ın sesi , yüzü artık kül rengiydi.

"Üst katta."

Hailey mavi kot pantolonu ve yepyeni görünen deri spor ayakkabılarıyla ufak tefek bir erkek fatmaydı. Sarı saçları altın gibi parlıyordu ve tembel sol gözünü düzeltmek için gözlük takıyordu. En fazla sekiz yaşında olduğunu tahmin ediyordum.

"Sen git ona aşağı gelmesini söyle," dedi Bayan Dawson. "Sen ve Charlie de ben gelip sizi alana kadar yukarıda kalın."

Çocuk kapı aralığında duraksadı, iki parmağını ağzına soktu. Marino ve bana dikkatle baktı.

"Hailey, şimdi git!"

Hailey ani bir enerji patlamasıyla oradan ayrıldı.

Susan'ın annesiyle mutfakta oturduk. Sırtı sandalyeye değmiyordu. Kocası dakikalar sonra içeri girene kadar ağlamadı.

"Ah, Mack," dedi zayıf bir sesle. "Ah, Mack." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kolunu ona doladı ve onu çekti. Marino olanları anlatırken yüzü beyazlaştı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Evet, Çilek Sokağı'nın nerede olduğunu biliyorum," dedi Susan'ın babası. "Oraya neden gitmiş olabileceğini bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla orası normalde gittiği bir yer değil. Bugün hiçbir yer açık olmazdı. Bilmiyorum."

"Kocası Jason Story'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?" Marino sordu. "O burada."

"Burada mı?"

Marino etrafına bakındı.

"Üst katta, uyuyan Jason kendini iyi hissetmiyor." "Çocuklar kimin?"

"Tom ve Marie'nin. Tom bizim oğlumuz. Tatil için ziyarete geldiler ve bu öğleden sonra erkenden ayrıldılar. Tidewater'a. Arkadaşlarını ziyaret etmek için. Her an evde olabilirler."

Karısının eline uzandı. "Millie, bu insanların soracak çok sorusu var. Jason'ı alsan iyi olur."

"Bak ne diyeceğim," dedi Marino. "Onunla bir dakika yalnız konuşmayı tercih ederim. Belki beni ona götürebilirsin?"

Bayan Dawson başını salladı ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

"Bence Charlie ve Hailey'i kontrol etsen iyi olur," dedi kocası ona. "Bak bakalım kız kardeşine telefonla ulaşabilecek misin? Belki o da gelebilir."

Soluk mavi gözleri karısını ve Marino'yu mutfaktan çıkarken izledi. Susan'ın babası uzun boyluydu, ince kemikleri vardı, koyu kahverengi saçları gürdü, çok az

Gri. Hareketleri ekonomikti, duygularını iyi kontrol ediyordu. Susan bakışlarını ve belki de mizacını ondan almıştı.

"Arabası eski. Çalacak değerli bir şeyi yok ve bu işe bulaşmayacağını biliyorum. Ne uyuşturucuya ne de başka bir şeye." Yüzümü aradı.

"Bunun neden bilmiyoruz, Peder Dawson."

"Hamileydi" dedi, kelimeler boğazında düğümlendi. "Bir insan nasıl hamile kalabilir?"

"Bilmiyorum" dedim. "Nasıl olduğunu bilmiyorum." Öksürdü. "Silahı yoktu."

Bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Sonra fark ettim ve onu rahatlattım: "Hayır. Polis silah bulamadı. Bunu kendi kendine yaptığına bir kanıt yok."

"Polis mi? Siz polis değil misiniz?"

"Hayır. Ben adli tıp . Kay Scarpetta." Bana donuk donuk baktı.

"Kızınız benim için çalışıyordu."

"Oh. Elbette. Özür dilerim."

"Seni nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum," dedim güçlkle.

"Bu konuyla henüz kendim ilgilenmeye başlamadım. Ama ne olduğunu öğrenmek için mümkün olan her şeyi yapacağım. Bunu bilmenizi isterim."

"Susan sizden bahsetti. Her zaman doktor olmak isterdi."

Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı.

"Onu dün gece gördüm. Kısaca, evinde."

Tereddüt ettim, hayatlarının yumuşak noktalarını araştırmaya isteksizdim. "Susan sıkıntılı görünüyordu. Ve son zamanlarda iş yerinde pek kendinde değildi."

Yutkundu, parmakları masanın üstünde sıkıca kenetlenmişti. Parmak eklemleri bembeyazdı.

"Dua etmeliyiz. Benimle dua eder misiniz, Dr. Scarpetta?"

Elini uzattı. "Lütfen."

"Parmakları benimkileri sıkıca sararken, Susan'ın babasına karşı bariz saygısızlığını ve onun temsil ettiği şeylere karşı güvensizliğini düşünmeden edemedim. Köktendinciler beni de korkutuyordu. Kanıtını göremediğim bir merhamet için Tanrı'ya şükrederken ve Tanrı'nın tutamayacağı kadar geç sözler verdiğini iddia ederken, Rahip Mack Dawson'ın ellerini tutarken gözlerimi kapatarak endişelendim. Gözlerimi açtığımda elimi geri çektim. Huzursuz bir an için Susan'ın babasının şüpheciliğini sezip inançlarımı sorgulayacağından korktum. Ama onun aklında benim ruhumun kaderi vardı.

Üst kattan yüksek bir ses geldi, boğuk bir protesto seçilemedi Bir sandalye zeminde sürtündü. Telefon çaldı, çaldı ve ses ilkel bir öfke ve acı çılgılığıyla tekrar yükseldi. Dawson gözlerini kapadı. Nefesinin altında oldukça tuhaf bir şeyler mırıldandı. "Odanızda kalın." dediğini sandım.

"Jason başından beri buradaydı." dedi. Nabzının şakaklarında attığını görebiliyordum. "Kendi adına konuşabileceğinin farkındayım. Ama bunu benden duymanı istiyorum."

"Kendini iyi hissetmediğini söylemiştin."

"Soğuk algınlığıyla uyandı, başlangıcındaydı. Susan öğle yemeğinden sonra ateşini ölçtü ve yatması için onu cesaretlendirdi. Asla zarar vermezdi... Şey." Öksürdü, "Polisin sormak zorunda olduğunu biliyorum, aile içi durumları dikkate almak zorunda. Ama burada durum böyle değil."

"Peder Dawson, Susan bugün evden saat kaçta çıktı ve nereye gittiğini söyledi?"

"Akşam yemeğinden sonra ayrıldı; Jason yattıktan sonra. Sanırım saat bir buçuk ya da iki civarıydı. Bir arkadaşının evine gideceğini söyledi."

"Hangi arkadaş?" Gözlerini benden kaçırdı. "Liseye birlikte gittiği bir arkadaş. Dianne Lee."

"Dianne nerede yaşıyor?"

"Northside'da, papaz okulunun
yakınında."

"Dianne'in arabası Strawberry Caddesi'nde bulundu, Northside'da
değil." "Sanırım eğer biri Herhangi bir yere gitmiş olabilir."

"Dianne'in evine gidip gitmediğini ve bu ziyaretin kimin fikri olduğunu
bilmek faydalı olacaktır," dedim.

Ayağa kalktı ve mutfak çekmecelerini açmaya başladı. Telefon rehberini
bulması üç denemesini aldı. Sayfaları çevirirken ve bir numara tuşlarken elleri
titredi. Boğazını birkaç kez temizleyerek Dianne'le konuşmak istediğini
söyledi. "Anlıyorum. Neydi o?" Bir dinledi. "Hayır, hayır." Sesi titriyordu.
"Her şey yolunda değil."

O anlatırken sessizce oturdum ve onu yıllar önce diğer kızı Judy'nin ölümüyle
uğraşırken dua ederken ve telefonda konuşurken hayal ettim. Masaya
döndüğünde korktuğum şeyi doğruladı. Susan o öğleden sonra arkadaşını
ziyaret etmemişti, ziyaret etmesi için herhangi bir plan da yoktu. Arkadaşı
şehirde değildi.

Susan'ın babası, "Kuzey Carolina'da kocasının ailesinin yanında," dedi.
"Birkaç gündür orada. Susan neden yalan söylesin ki? Söylemesine yoktu.
Ona her zaman ne olursa olsun yalan söylemek zorunda olmadığını
söyledim."

"Görünüşe nereye gittiğini ya da kimi göreceğini kimsenin bilmesini
istemiyordu. Bunun mutsuz spekülasyonlara yol açtığını biliyorum ama
bunlarla yüzleşmemiz gerekiyor," dedim nazikçe.

Ellerine baktı.

"O ve Jason anlaşıyor muydu?"

"Bilmiyorum."

Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için

mücadele etti. "Yüce Tanrım, yine mi?"

Yine merakla fısıldadı.

"Odana git. Lütfen git."

Sonra kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Bir ikiz kardeşi vardı. Judy onlar lisedeyken ölmüş. "

"Bir araba kazasında, evet. Susan söyledi. Çok üzgünüm."

"Bunu asla atlatamadı. Tanrı'yı suçladı. Beni suçladı." "Ben öyle bir izlenim edinmedim," dedim.

"Eğer birini suçladıysa, bu Doreen adında bir kız gibi görünüyordu."

Dawson bir mendil çıkardı ve sessizce burnunu sildi. "Kim?" diye sordu.

"Lisede cadı olduğu iddia edilen kız." Başını salladı. "Judy'yi lanetlediği söylenen kız mı?"

Ama daha fazla açıklama yapmak anlamsızdı. Dawson'ın neden bilmediğini söyleyebilirdim. Hailey mutfığa girerken ikimiz de döndük. Elinde bir beyzbol eldiveni vardı, gözleri korkmuştu.

" ne var, sevgilim?" Gülümsemeye çalışarak sordum.

Bana yaklaştı. Yeni derinin kokusunu alabiliyordum. Eldiven iple bağlanmıştı; içindeki büyük bir inci gibi tatlı noktada bir softball.

"Bunu bana Susan Teyzem verdi," dedi küçük bir sesle. "Onu içeri sokmalısın. Onu yatağımın altına koymak zorundayım. Susan Teyze bir hafta boyunca bunu yapmam gerektiğini söyledi."

Büyükbabası ona uzandı ve onu kucağına aldı. Burnunu saçlarına gömdü ve ona sıkıca sarıldı. "Bir süreliğine odana gitmeni istiyorum şekerim. İşlerimi halledebilmem için bunu benim için yapar mısın? Sadece bir süreliğine?"

Başını salladı, gözleri benden ayrılmıyordu.

"Büyükannem ve Charlie ne yapıyor?"

"Bilmiyorum."

Onun kucağından kaydı ve isteksizce
yanımızdan ayrıldı. "Bunu daha önce de
söylemiştin," dedim ona.

Kaybolmuş gibiydi.

"Ona odasına gitmesini söylemişsin," dedim. "Bunu daha önce söylediğini
duydum, odana gitmekle ilgili bir şeyler mırıldandın. Kiminle konuşuyordun?"

Gözlerini yere indirdi. "Çocuk kendisidir. Benlik yoğun hisseder, ağlar,
duygularını kontrol edemez. Bazen Hailey'e yaptığım gibi kendini odasına
göndermek en iyisidir. Bir arada tutmak için. Öğrendiğim bir numara.
Çocukken bunu yapmak zorunda olduğumu öğrendim; ağladığımda babam iyi
tepki vermiyordu."

"Ağlamakta bir sakınca yok, Peder Dawson."

Gözleri yaşlarla doldu. Marino'nun merdivenlerdeki ayak seslerini duydum.
Sonra mutfağa doğru yürüdü ve Dawson o cümleyi acı içinde, nefesinin altında
tekrarladı.

Marino şaşkınlıkla ona baktı. "Sanırım oğlunuz evde," dedi.

Kış karanlığında araba kapıları çarparak kapanırken ve verandadan kahkaha
sesleri yükselirken Susan'ın babası kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Noel yemeği çöpe gitti, Lucy kapısı kapalı çalışma kalırken akşam evde volta atarak ve telefonla konuşarak geçti. Düzenlemelerin yapılması gerekiyordu. Susan'ın cinayeti ofisi bir kriz durumuna sokmuştu. Dosyasının mühürlenmesi, fotoğraflarının onu tanıyanlardan uzak tutulması gerekecekti. Polis ofisini ve dolabını incelemek zorunda kalacaktı. Çalışanlarımla görüşmek isteyeceklerdi.

Şef yardımcım Fielding telefonda bana "Orada olamam," dedi. "Bunun farkındayım," dedim, boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Oraya kimsenin inmesini ne bekliyorum ne de istiyorum."

Ya sen? "Olmak zorundayım."

"Tanrım. Bunun inanamıyorum. Buna inanamıyorum."

Norfolk'taki şef yardımcım Dr. Wright ertesi sabah erkenden Richmond'a gitmeyi nazikçe kabul etti. Pazar günü olduğu için binada Luma-Lite'a yardım etmek için gelen Vander'dan başka kimse yoktu.

Duygusal olarak Susan'ın otopsisini yapabilecek durumda olsaydım, bunu reddederdim. Onun için yapabileceğim en kötü şey, savunmanın, aynı zamanda patronu olan bir bilirkişinin tarafsızlığını ve muhakemesini sorgulamasını sağlayarak davasını tehlikeye atmak olurdu. Bu yüzden Wright çalışırken ben de morgda bir masada oturdum. Zaman zaman çelik aletlerin şangırtısı ve akan su sesleri bana yorum yapıyordu. Tek bir test tüpünü bile etiketlemediği evraklarına dokunmadım. Bakmak için arkamı dönmedim.

Bir keresinde ona sordum, "Onun üzerinde ya da kıyafetlerinde bir koku aldın mı? Bir çeşit kolonya?"

Yaptığı işi bıraktı ve birkaç adım yürüdüğünü duydum. "Evet. Kesinlikle ceketinin yakasında ve eşarbında."

"Sana da erkek kolonyası gibi kokuyor mu?"

"Hmm. Sanırım öyle. Evet, kokunun erkeksi olduğunu söyleyebilirim. Belki de kocası kolonya kullanıyordur?"

Wright emeklilik yaşına yaklaşmıştı, kel, göbekli ve Batı Virjinya aksanlı bir adamdı. Çok yetenekli bir adli patologdu ve tam olarak ne düşündüğümü biliyordu.

"Güzel soru," dedim. "Marino'dan kontrol etmesini isteyeceğim ama kocası dün hastaydı ve öğle yemeğinden sonra yattı. Bu onun kolonya sürmediği anlamına gelmez. Kardeşinin ya da babasının da kolonya sürmediği ve ona sarıldıklarında yakasına bulaşmadığı anlamına gelmez."

"Bu küçük kalibreli görünüyor. Çıkış yarası yok."

Gözlerimi yumdum ve dinledim. "Sağ şakağındaki yara bir inçin on altıda üçü ve yarım inçlik bir duman var - tamamlanmamış bir desen. Biraz leke ve biraz toz var ama çoğu saçında kaybolacak.

Temporalis kasında biraz toz var. Kemikte ya da durada bir şey yok. "

"Yörünge mi?" Ben sordum.

"Mermi sağ frontal lobun arka tarafından geçiyor, bazal ganglionların önünden geçerek sol temporal kemiğe çarpıyor ve deri altındaki kaslara saplanıyor. Ve biz düz bir kurşun mermiden bahsediyoruz, bakır kaplı ama kılıfsız."

"Ve parçalanmadı mı?" Ben sordum.

"Hayır. O zaman ikinci bir yara var. Siyah, yanmış, aşınmış bir kenar ve ağız izi. Kenarlarda yaklaşık bir inçin on altıda biri kadar küçük bir yırtık. Oksipital kaslarda çok miktarda barut var."

"Sıkı temas mı?"

"Evet. Bana namluyu kadının boynuna sertçe bastırmış gibi geldi. Mermi foramen magnum ve C-one'un birleştiği yerden giriyor ve servikal-medüller birleşim yerinden çıkıyor. Pons'a doğru ilerliyor."

"Peki ya açığı?" Ben sordum.

"Biraz yukarı doğru açılı. Bu yarayı aldığı sırada arabada oturuyorsa, öne doğru eğilmiş ya da başını eğmiş olduğunu söyleyebilirim."

"Bu şekilde bulunmadı," dedim. "Koltukta arkasına yaslanmıştı."

"O zaman sanırım onu bu şekilde konumlandırdı," diye yorumladı Wright. "Onu vurduktan sonra. Pons'u delip geçen bu kurşunun en son ateşlendiğini söyleyebilirim. İkinci kez vurulduğunda zaten etkisiz hale gelmiş, belki de yere yığılmış olduğunu tahmin ediyorum."

Aralıklarla, sanki tanıdığım birinden bahsetmiyormuşuz gibi idare edebiliyordum. Sonra içimi bir titreme kaplıyor, gözyaşlarım serbest kalmak için mücadele ediyordu. İki kez dışarı çıkmak ve soğukta otoparkta durmak zorunda kaldım. Karnındaki on haftalık fetüse, bir kız çocuğuna ulaştığında, üst kattaki ofisime çekildim. Virginia yasalarına göre, doğmamış çocuk bir insan değildi ve bu nedenle öldürülemezdi çünkü insan olmayan birini öldüremezsiniz.

Marino günün ilerleyen saatlerinde telefonda acı bir şekilde "Bir fiyatına iki tane," dedi.

"Biliyorum," dedim ve cüzdanımdan bir şişe aspirin çıkardım.

"Mahkemede lanet jüri üyelerine kadının hamile olduğu söylenmeyecek. Bu kabul edilemez, hamile bir kadını öldürdüğünü saymayın."

"Biliyorum," dedim tekrar. 'Wright'ın işi bitmek üzere. Dış muayenesinde önemli bir şey . Konuşulacak bir iz yok, göze çarpan bir şey yok. Senin neler oluyor?"

"Susan kesinlikle bir şeyler yaşıyordu," dedi Marino. "Kocasıyla sorunları mı vardı?"

"Ona göre, onun sorunu senmişsin. evde çok arayıp rahatsız etmek gibi garip şeyler yaptığını iddia ediyor. Ve bazen işten eve geldiğinde yarı deli gibi davranıyormuş, sanki bir şeyden çok korkuyormuş gibi."

"Susan ve benim bir sorunumuz yoktu."

Bir ağız dolusu soğuk kahveyle birlikte üç aspirin yuttum.

"Ben sadece adamın ne söylüyorum. Diğer bir şey ise - ve sanırım bunu ilginç bulacaksın - görünüşe göre elimizde başka bir tüy var. Deighton'la bunun arasında bir bağlantı olduğunu söylemiyorum, Doktor, ya da ille de böyle düşündüğümünden değil. Ama lanet olsun. Belki de kuş tüyü eldiven ve ceket giyen bir sincapla karşı karşıyayız. Bilemiyorum. Bu tipik değil. Tüy bulduğum diğer tek sefer, bu dronun bir pencereyi kırarak bir beşiğe girdiği ve kırık cam üzerinde kuş tüyü ceketini kestiği zamandı."

Başım o kadar çok ağrıyordu ki midem bulanıyordu.

"Susan'ın arabasında bulduğumuz şey gerçekten çok küçüktü - küçük bir parça beyaz tüy," diye devam etti. "Yolcu kapısının döşemesine yapışmıştı. İçeride, zemine yakın bir yerde, kol dayanağının birkaç santim altında."

"Bunu bana getirebilir misin?" diye

sordum. "Evet. Ne ?" "Benton'ı

arayacağım."

"Deniyorum, lanet olsun. Sanırım o ve karısı şehir dışına gittiler."

"Minor Downey'nin bize yardım edip edemeyeceğini ona sormam gerek."

"Bir insandan mı yoksa yumuşatıcıdan mı bahsediyorsun?"

"Minor Downey, FBI laboratuvarlarında kıl ve liflerle çalışıyor. Uzmanlık alanı tüy analizidir."

"Ve adı Downey, gerçekten öyle mi?" Marino inanamıyordu.

"Gerçekten öyle," dedim.

Quantico'daki Akademi'nin yeraltında bulunan FBI Davranış Bilimleri Birimi'nde telefon uzun süre çaldı. Kasvetli, kafa karıştırıcı koridorlarını ve Benton Wesley gibi kayak yapmaya gittiği söylenen cilalı savaşçıların hatıralarıyla dolu ofislerini hayal .

Telefona cevap veren nazik temsilci, "Aslında şu anda burada sadece ben varım," dedi.

"Ben Dr. Kay Scarpetta ve ona acilen ulaşmam gerekiyor.

Benton Wesley telefonuma hemen geri döndü. "Benton, neredesin?"

Sesimi korkunç parazitin üzerinde yükselttim.

"Arabamda," dedi. "Connie ve ben Noel'i Charlottesville'de onun ailesiyle geçirdik. Hot Springs'e giderken oranın hemen batısındayız. Susan Story'nin başına gelenleri duydum. Tanrım, özür dilerim. Bu gece seni arayacaktım."

". Neredeyse seni duyamıyorum." "Bekle."

Bir dakika boyunca sabırsızlıkla bekledim. Sonra geri geldi.

"Bu daha iyi. Alçak bir bölgedeydik. Dinle, benden ne istiyorsun?" "Bazı tüylerin analizi için Büro'nun yardımına ihtiyacım var."

"Sorun değil. Downey'i arayacağım."

"Konuşmam gerek," dedim büyük bir isteksizlikle, çünkü onu zor durumda bıraktığımı biliyordum. "Bekleyebileceğini sanmıyorum."

". "

Bu seferki duraklama parazitten kaynaklanmıyordu. Karısıyla görüşüyordu.

"Kayak yapar mısın?" Sesi geri geldi.

"Kime sorduğunuza bağlı."

"Connie ve ben birkaç günlüğüne Homestead'e gidiyoruz. Orada konuşabiliriz. Kaçabilir misin?"

"Cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağım ve Lucy'yi getireceğim."

"Bu çok iyi. Sen ve ben konuşurken o ve Connie etrafta takılabilirler. Giriş yaptığımızda odana bak. Benim için bir şeyler getirebilir misin?"

mısın?" "Evet."

"Robyn Naismith davasıyla ilgili elinizde ne varsa dahil. Bütün temelleri ve hayal edilen her şeyi kapsayalım."

"Teşekkür ederim Benton," dedim minnetle. "Ve lütfen Connie'ye teşekkür et."

Hemen ofisten ayrılmaya karar verdim ve çok az açıklama yaptım.

"Senin için iyi olacak," dedi Rose, Homestead'in numarasını not ederken. Niyetimin beş yıldızlı bir tatil köyünde dinlenmek olmadığını anlamamıştı. Ona Marino'ya nerede olduğumu bildirmesini, böylece Susan'ın davasında yeni bir gelişme olursa hemen benimle temasa geçebileceğini söylediğimde bir an için gözleri yaşlarla doldu.

"Lütfen nerede olduğumu kimseye söylemeyin," diye ekledim.

"Son yirmi dakika içinde üç muhabir aradı," dedi. "Washington Post da dahil."

"Şu anda Susan'ın durumunu tartışmayacağım. Onlara her zamanki gibi laboratuvar sonuçlarını beklediğimizi söyle. Onlara şehir dışında olduğumu ve müsait olmadığımı söyleyin."

Batıya, dağlara doğru giderken aklımdan çıkmayan görüntüler vardı. Susan'ın bol önlüklü halini ve Marino onlara kızlarının öldüğünü söylerken anne ve babasının yüzlerini hayal ettim.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Lucy sordu. Evimden ayrıldığımızdan beri her iki dakikada bir bana bakıyordu.

"Sadece kafam meşgul," diye cevap verdim, kurbağaya odaklanarak. "Kayak yapmayı seveceksin. Bu işte iyi olacağına dair içimde bir his var."

Sessizce ön camdan dışarı baktı. Gökyüzü soluk bir kot mavisiydi, uzakta karla tozlanmış dağlar yükseliyordu.

"Bunun için üzgünüm," diye ekledim. "Görünüşe göre her ziyaretinizde bir şeyler oluyor ve size tüm dikkatimi veremiyorum."

"Tüm dikkatini bana vermene

ihtiyacım yok." "Bir gün

anlayacaksın."

"Belki ben de işim konusunda aynı şekilde davranıyorumdur. Aslında, belki de senden öğrendim. Muhtemelen ben de senin gibi başarılı olacağım."

Ruhum kurşun gibi ağırlaşmıştı. Güneş gözlüğü taktığım için minnettardım. Lucy'nin gözlerini görmesini istemiyordum.

"Beni sevdiğini biliyorum. Önemli olan da bu. Annemin beni sevbiliyorum," dedi yeğenim.

"Dorothy seni herkesi sevebileceği kadar çok seviyor."

"Kesinlikle haklısınız. Yapabildiği kadarıyla, ki bu çok fazla değil çünkü ben bir erkek değilim. O sadece erkekleri sever."

"Hayır, Lucy. Annen erkekleri gerçekten sevmiyor. Onlar, onu bütünleştirecek birini bulmaya yönelik saplantılı arayışının bir belirtisi. Kendini bütünlemesi gerektiğini anlamıyor."

"Denklemdaki tek 'bütün' şey, her pislikleri seçmesi." "Vuruş ortalamasının iyi olmadığına katılıyorum."

"Ben öyle yaşamayacağım. Onun gibi olmak istemiyorum." "Öyle değilsin," dedim.

"Broşürde gittiğimiz yerde skeet atışı olduğunu okudum." "Her türlü şey var."

"Tabancalardan birini getirdin mi?"

"Tabancayla skeet atamazsın, Lucy." "Miami'den geliyorsan yaparsın."

"Eğer esnemeyi kesmezsen, beni başlatacaksın." "Neden silah getirmedi?" diye ısrar etti.

Ruger bavulumdaydı ama bunu ona söylemeye niyetim yoktu. "Silah getirip getirmediğim konusunda neden bu kadar endişelisin?"

Ben sordum: "Bu işte iyi olmak istiyorum. Her denememde iskeleden on ikiyi vurabilecek kadar iyi" dedi uykulu bir şekilde.

Ceketini rulo yapıp yastık olarak kullandığında kalbim sızladı. Yanıma uzandı, uyurken başının üst kısmı kalçama değiyordu. Onu şu anda Miami'ye geri göndermeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. Ama korkumu hissettiğini söyleyebilirdim.

Homestead, Allegheny Dağları'ndaki on beş bin dönümlük ormanlık ve kurak akarsular üzerinde yer alıyordu; otelin ana bölümü koyu kırmızı tuğladandı ve beyaz sütunlu sütunları vardı. Beyaz kubbenin dört tarafında da her zaman saati gösteren ve kilometrelerce öteden okunabilen birer saat vardı; tenis kortları ve golf sahaları kardan bembeyazdı.

Gri üniformalı zarif adamlar yolumuza çıkarken Lucy'ye "Şanslısınız," dedim. "Kayak koşulları harika olacak."

Benton Wesley söz verdiği şeyi yerine getirmişti ve gittiğimizde bizi bekleyen bir rezervasyon bulduk. Kumarhaneye bakan bir balkona açılan cam kapıları olan çift kişilik bir oda ayırtmıştı ve bir masanın üzerinde Connie ve ondan gelen çiçekler vardı. Kartta "Bizimle yamaçlarda buluşun" yazıyordu. "Lucy için saat üç buçukta bir ders ayarladık."

Bavulları açarken Lucy'ye "Acele etmeliyiz," dedim. "Tam kırk dakika sonra ilk kayak dersin var. Bunları dene."

Ona bir çift kırmızı kayak pantolonu fırlattım, ardından ceket, çoraplar, eldivenler ve kazak havada uçarak yatağına indi. "Popo çantayı unutma. Başka bir şeye ihtiyacın olursa sonra alırız."

"Kayak gözlüğüm yok," dedi parlak mavi bir balıkçı yaka kazağı kafasına. "Kar körü olacağım."

"Benim gözlüklerimi kullanabilirsin. Nasıl olsa güneş birazdan batacak."

Yamaçlara giden servis aracını yakaladığımızda, Lucy için ekipman kiraladığımızda ve onu halat çekmedeki eğitmene bağladığımızda saat yirmi dokuzdu

üçü geçiyordu. Kayakçılar pırıl pırıldı, yokuş aşağı hareket eden renk lekeleriydiler ve ancak dozlarını aldıklarında insana dönüşüyorlardı. Botlarımın içinde öne doğru eğildim, kayaklarım yamaca sıkıca yapışmıştı ve ellerimi gözlerime siper ederek hatları ve liftleri tarıyordum. Güneş ağaçların yaklaşıyor, kar dokunuşuyla göz kamaştırıyordu ama gölgeler yayılıyor ve sıcaklık hızla düşüyordu.

Kadın ve erkeği fark ettim çünkü paralel kayışları çok zarifti, sırtıkları tüy gibi havadaydı ve kuşlar gibi süzülüp dönerken karı zar zor savuruyorlardı. Benton Wesley'in gümüş rengi saçlarını tanıdım ve elimi kaldırdım. Connie'ye bakarak duyamadığım bir şeyler bağırdı ve bir bıçak gibi yokuş aşağı kaymaya başladı, kayaklar birbirine o kadar yakındı ki aralarına bir kağıt parçası sığdırabileceğinizden şüpheliydim.

Bir kar serpintisi içinde durup gözlüklerini geriye ittiğinde, onu tanımasaydım bile yine de onu izliyor olacağım aklıma geldi. Siyah kayak pantolonu, muhafazakâr takım elbisesinin pantolonunun altında olduğunu hiç bilmediğim kaslı bacaklarını sarıyordu ve giydiği ceket bana Key West gün batımını hatırlatıyordu. Yüzü ve gözleri soğuktan parlamış, keskin hatlarını korkunç olmaktan çok çarpıcı hale getirmişti. Connie onun yanında yavaşça durdu.

"Burada olman harika," dedi Wesley ve onu görmeden ya da sesini duymadan Mark'ı hatırlamam mümkün değildi. Meslektaş ve en iyi arkadaşlardı. Kardeş bile sayılabilirlerdi.

"Lucy nerede?" Connie sordu.

"Biz konuşurken bile halat çekmeyi fethediyor." İşaret

ettim. "Umarım onu bir derse kaydettirmeme aldırış

etmemişsinizdir."

"Sakıncası var mı? Bu kadar düşünceli olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor."

"Sanırım burada durup bir süre onu izleyeceğim," dedi Connie. "Sonra sıcak bir şeyler içmek için hazır olacağım ve Lucy'nin de öyle olacağını hissediyorum. Ben, yeterince içmemiş gibi görünüyorsun."

Wesley bana "Birkaç hızlı koşuya var mısın?" dedi.

Sırada ilerlerken önemli olmayan konular hakkında konuştuk ve asansör dönüp bizi oturttuğunda sessiz kaldık. Halat bizi yavaşça dağın zirvesine doğru çekerken Wesley çubuğu indirdi. Hava uyuşturucuydu ve nefis bir şekilde temizdi; kayakların sessiz sesleriyle doluydu ve sert karları usulca tokatlıyordu. Kar makinelerinden çıkan kar, yamaçlar arasındaki ağaçların arasından duman gibi süzülüyordu.

"Downey ile konuştum," dedi. "Siz oraya varır varmaz sizi karargâhta görecektir."

"Bu iyi haber," dedim. "Benton, sana ne söylendi?"

"Marino ve ben birkaç kez konuştuk. Görünüşe göre şu anda devam eden ve kanıtlarla bağlantılı olmayan, ancak zamanlama açısından tuhaf bir tesadüf olan birkaç davanız var."

"Bence tesadüften daha fazlasıyla karşı karşıyayız. Ronnie Waddell'in parmak izinin Jennifer Deighton'ın evinde çıktığını biliyorsunuz."

"Evet."

Gözlerini batan güneşin arkadan aydınlattığı bir ağaçlığa dikti. "Marino'ya da söylediğim gibi, Waddell'in parmak izinin oraya nasıl geldiğinin mantıklı bir açıklaması olduğunu umuyorum."

"Bunun mantıklı açıklaması, adamın bir noktada kadının evinin içinde olması olabilir."

"O zaman tanımlanamayacak kadar tuhaf bir durumla karşı karşıyayız, Kay. Bir idam mahkumu sokaklarda yine cinayet işliyor. Ve on üç Aralık gecesi sandalyede onun yerini başka birinin aldığını varsaymamız gerekiyor. Çok fazla gönüllü olacağından şüpheliyim."

"Sen öyle düşünmezsin," dedim.

"Waddell'in suç geçmişi hakkında ne biliyorsunuz?" "Çok az şey."

"Yıllar önce Mecklenburg'da onunla röportaj yapmıştım." Ona ilgiyle baktım. "Bundan sonra söyleyeceklerime, onun pek de iyi biri olmadığını söyleyerek başlayacağım."

Robyn Naismith'in cinayetini tartışmayacağı için işbirlikçi. Onu öldürdüyse bile hatırlamadığını iddia etti. Bu alışılmadık bir durum değil. Görüştüğüm şiddet suçlularının çoğu ya hatırlamadıklarını iddia ediyor; ya da suç işlediklerini inkar ediyorlar. Siz gelmeden önce Waddell'in Değerlendirme Protokolü'nün bir kopyasını fakslamıştım. Yemekten sonra üzerinden geçeriz."

"Benton, burada olduğuma şimdiden memnunum."

Dümdüz önüne baktı, omuzlarımız neredeyse birbirine değmiyordu. Altımızdaki yamaç dikleşirken bir süre sessizce yol aldık. Sonra, "Nasılsın, Kay?" dedi.

"Daha iyi. Hâlâ bazı anlar var."

"Biliyorum: Her zaman bazı anlar olacak. Ama umarım daha az olur-. Belki de bunu hissetmediğiniz günler."

"Evet," dedim. "Olmadığım günler de var."

"Sorumlu grupla ilgili çok iyi bir ipucumuz var. Bombayı kimin yerleştirdiğini bildiğimizi düşünüyoruz."

Kayaklarımızın uçlarını kaldırdık ve asansör bizi yuvadan itilen yavru kuşlar gibi dışarı çıkarırken öne doğru eğildik. Bacaklarım yolculuktan dolayı kaskatı kesilmiş ve üşümüştü; gölgedeki patikalar buzdan dolayı hainceydi.

Wesley'nin uzun beyaz kayakları karda kayboldu ve aynı anda ışığı yakaladı. Göz kamaştırıcı elmas tozu pufı içinde yokuş aşağı dans ediyor, arada bir durup arkasına bakıyordu. Durgun paralel dönüşler yaparken ve mogulların üzerinden süzülürken bir sırığı zar zor kaldırarak ona el salladım. Koşunun yarısında esnek ve sıcaktım, düşüncelerim özgürce uçuşuyordu.

Hava kararmak üzereyken odama döndüğümde Marino'nun beş buçuğa kadar karargâhta olacağını ve en kısa zamanda aramamı söyleyen bir mesaj bıraktığını fark ettim.

" oluyor?"

Cevap verdiğinde dedim ki..

"Daha iyi uyumanızı sağlayacak şey yok. Yeni başlayanlar için, Jason Story sizi dinlemek için yeterince uzun süre duracak herkese - muhabirler de dahil olmak üzere - sizi kötülüyor."

"Öfkesinin bir yere gitmesi gerekiyor," dedim, ruh halim yeniden kararmaya başlamıştı.

"Yaptığı şey iyi değil ama sorunlarımızın en kötüsü de bu değil. Waddell için on baskı kartı bulamıyoruz."

"Hiçbir yerde mi?"

". Richmond Polis Departmanı, Eyalet Polisi ve FBI'daki dosyalarını kontrol ettik. Elleriinde olması gereken tüm yargı mercileri. Kart yok. Sonra Waddell'in kişisel eşyalarının izini sürebilir miyim diye kaleminden Donahue ile temasa geçtim; kitaplar, mektuplar, saç fırçası, diş fırçası gibi - gizli parmak izi için kaynak olabilecek herhangi bir şey. Ve tahmin edin ne oldu? Donahue, Waddell'in annesinin istediği tek şeyin saati ve yüzüğü olduğunu söyledi. Diğer her şey Corrections tarafından yok edilmiş."

Ağır ağır yatağın kenarına oturdum.

"Ve en iyisini sona sakladım, Doktor. Ateşli silahlar para etti ve buna inanamayacaksınız. Eddie Heath ve Susan Story'den ele geçirilen mermiler aynı silahtan ateşlenmiş, 22'lik."

"Yüce Tanrım," dedim.

Homestead Club'ın alt katında bir grup caz çalışıyordu ama dinleyici sayısı azdı ve müzik konuşulamayacak kadar değildi. Connie Lucy'yi sinemaya götürmüş, Wesley ile beni dans pistinin ıssız bir köşesindeki masada bırakmıştı. İkimiz de konyak yudumluyorduk. Fiziksel olarak benim kadar yorgun görünmüyordu ama yüzüne gerginlik geri dönmüştü.

Arkasına uzanarak boş bir masadan bir mum daha aldı ve onu da sahiplendiği diğer iki mumun yanına koydu. Işık kararsızdı ama yeterliydi ve konuklardan uzun bakışlar almasak da bakışlar alıyorduk. Çalışmak için garip bir yer gibi görünüyordu ama lobi ve yemek odası yeterince özel değildi ve Wesley onun ya da benim odamda buluşmamızı öneremeyecek kadar ihtiyatlıydı.

"Burada birbiriyle çelişen bir dizi unsur var gibi görünüyor," dedi. "Ancak insan davranışları sabit değildir. Waddell on yıldır hapisteydi. Nasıl değişmiş olabileceğini bilmiyoruz. Eddie Heath'in cinayetini cinsel motivasyonlu bir cinayet olarak sınıflandırırken, Susan Story'nin cinayeti ilk bakışta bir infaz, bir suikast gibi görünüyor."

"Sanki iki farklı fail gibi," dedim konyağımla oynayarak.

Öne doğru eğilmiş, Robyn Naismith'in dava dosyasını boş boş karıştırıyordu. "İlginç," dedi başını kaldırmadan. "Modus operandi hakkında, failin imzası hakkında çok şey duyarsınız. Her zaman bu tür bir kurban seçer ya da bu tür bir yer seçer ve bıçakları tercih eder vb. Ama aslında durum her zaman böyle değildir. Suçun duygusu da her zaman açık değildir. Susan Story'nin cinayetinin ilk bakışta cinsel motivasyonla işlenmiş gibi görünmediğini söylemiştim. Ancak bu konu üzerinde düşündükçe cinsel bir unsur olduğuna daha çok inanıyorum. Bence bu katil şehvet düşkünü."

"Robyn Naismith birçok kez bıçaklandı," dedim. "Evet. Ona yapılanın bir ders kitabı örneği olduğunu söyleyebilirim. Tecavüze dair hiçbir kanıt yoktu. - Bu gerçekleşmediği anlamına gelmiyor. Ama meni yok. Bıçağın kadının karnına, kalçalarına ve göğüslerine defalarca saplanması, penis penetrasyonunun yerine geçmiştir. Bariz piquerism. Isırma daha az bariz, cinsel eylemin herhangi bir bileşeniyle ilgili değil, benim görüşüm, ama yine de penis penetrasyonunun yerine geçiyor. Dişlerin ete batması, John Joubert'in Nebraska'da öldürdüğü haber dağıtımıcısı çocuklara yaptığı gibi yamyamlık. Bir de mermilerimiz var. Bir an için düşünmediğiniz sürece silahlı saldırıları piquerizm ile ilişkilendirmezsiniz. O zaman bazı durumlarda dinamikler netleşir. Ete nüfuz eden bir şey. Sam'in Oğlu'nun olayı buydu."

"Jennifer Deighton'ın ölümünde ispiyonculuğa dair bir kanıt yok."

"Doğru. Bu söylediğim şeye geri dönüyor. Her zaman net bir örüntü. Elbette burada net bir örüntüden bahsetmiyoruz, ancak Eddie Heath, Jennifer Deighton ve Susan Story cinayetlerinin ortak bir unsuru var. Bu suçları organize olarak sınıflandırabilirim."

"Jennifer Deighton'da olduğu kadar organize değil," diye belirttim, "Görünüşe göre katil onun ölümünü intihar olarak göstermeye çalışmış ve başarısız olmuş. Ya da belki de onu öldürmeye hiç niyeti yoktu ve boğarak öldürmeye kalkıştı."

Wesley, "Arabasına yerleştirilmeden önce ölmesi muhtemelen plan değildi," diye . "Ama gerçek şu ki, bir plan varmış gibi görünüyor. Egzoz borusuna bağlanan bahçe hortumu, asla bulunamayan keskin bir aletle kesilmiş. Ya katil olay yerine kendi aletini ya da silahını getirdi ya da kadının evinde bulunduğu ve kullandığı her neyse onun ifadesini aldı.

Bu organize bir davranış. Ancak bu konuda fazla ileri gitmeden önce, elimizde Jennifer Deighton'ın cinayetiyle Heath'in oğlu ve Susan'ın cinayetleri arasında bağlantı kurabilecek yirmi iki mermi ya da başka bir kanıt olmadığını hatırlatmama izin verin."

"Sanırım biliyoruz Benton. Ronnie Waddell'in parmak izi Jennifer Deighton'ın evindeki bir yemek odası sandalyesinde bulundu."

"Diğer ikisine kurşun Ronnie Waddell olduğunu bilmiyoruz."

"Eddie Heath'in cesedi Robyn Naismith'in vakasını andıran bir şekilde yerleştirilmişti. Çocuk, Ronnie Waddell'in idam gece saldırıya uğramıştı. Sizce de burada garip bir bağlantı yok mu?"

"Şöyle söyleyeyim," dedi. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"İkimiz istemiyoruz. Benton, sen ne hissediyorsun?" Garsona biraz daha konyak getirmesini işaret etti, mum ışığı sol elmacık kemiği ve çenesinin temiz aydınlatıyordu.

"İçimdeki his mi? Tamam. İçimde tüm bu olanlarla ilgili çok kötü bir his var" dedi. "Ronnie Waddell'in ortak payda olduğuna inanıyorum ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Yakın zamanda bir olay yerinde bulunan gizli bir parmak izinin ona ait olduğu tespit edildi, ancak on parmak izi kartını ya da pozitif bir teşhisi etkileyebilecek başka bir şeyi bulamıyoruz.

Ayrıca morgda parmak izi alınmamıştır ve bunu yapmayı unuttuğu iddia edilen kişi o zamandan beri Eddie Heath'in öldürüldüğu silahla öldürülmüştür.

Waddell'in hukuk müşaviri Nick Grueman, görünüşe göre Jennifer Deighton'ı tanıyordu ve aslında Deighton'ın Grueman'a birkaç gün önce bir mesaj faksladığı anlaşılıyor

öldürülmeden önce. Son olarak, evet, Eddie Heath'in ve Robyn Naismith'in ölümleri arasında ince ve tuhaf bir benzerlik var. Açıkçası, Heath'e yapılan saldırının sembolik bir amacı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

önümüze kadar bekledi, sonra Robyn Naismith'in çantasına iştirilmiş bir zarfı açtı. Bu küçük hareket daha önce düşünmediğim bir şeyi tetikledi.

"Arşivden onun fotoğraflarını almam gerekiyordu,"

dedim. Wesley gözlüklerini takarken bana baktı.

"Bu kadar eski vakalarda, kağıt kayıtlar mikrofilme indirgenmiştir ve bunların çıktıları dosyada bulunmaktadır. Orijinal belgeler imha ediliyor ama orijinal fotoğrafları saklıyoruz. Onlar arşivlere gidiyor."

"Neymiş o? Binanızdaki bir oda mı?"

"Hayır, Benton. Eyalet kütüphanesinin yakınındaki bir depo - Adli Bilimler Bürosu'nun eski davalardan elde ettiği kanıtları sakladığı depo."

"Vander, Waddell'in Robyn Naismith'in evinde bıraktığı kanlı parmak izinin fotoğrafını hala bulamadı mı?"

Wesley gözlerime bakarken, "Hayır," dedim. İkimiz de Vander'ın onu asla bulamayacağını biliyorduk.

"Tanrım," dedi. "Robyn Naismith'in fotoğraflarını senin için kim aldı?"

"Yöneticim," diye cevap verdim. "Ben Stevens. Waddell'in idamından bir hafta kadar önce Archives'a bir gezi yaptı."

"Neden?"

"Temyiz sürecinin son aşamalarında her zaman çok sayıda soru sorulur ve ben de ilgili dava ya da davalara erişiminin hazır olmasını isterim. Dolayısıyla Arşivlere gitmek rutin bir işlemdir. Bahsettiğimiz olayda biraz farklı olan şey, Stevens'tan Arşiv'den fotoğrafları almasını istemem gerekmedi. O gönüllü oldu."

"Ve bu alışılmadık bir şey mi?"

"Geriye dönüp baktığımda, öyle olduğunu kabul etmeliyim."

"Bunun anlamı," dedi Wesley, "yöneticinizin Waddell'in dosyasıyla, daha doğrusu dosyanın içinde olması gereken kanlı parmak izinin fotoğrafıyla gerçekten ilgilendiği için gönüllü olmuş olabileceğidir."

"Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, Stevens Arşiv'deki bir dosyayı kurcalamak isteseydi, Arşiv'i ziyaret etmek için meşru bir nedeni olmadığı sürece bunu yapamazdı. Örneğin, hiçbir adli tabip talepte bulunmadığı halde oraya gittiği ortaya çıkarsa, bu tuhaf görünür."

Wesley'e ofis bilgisayarındaki güvenlik ihlalini anlatmaya devam ettim ve söz konusu iki terminalin bana ve Stevens'a tahsis edildiğini açıkladım. Ben konuşurken Wesley not alıyordu. Ben sustuğumda başını kaldırıp bana baktı.

"bulmuşlar gibi görünmüyor," dedi. "Benim şüphelerim bulamadıkları yönünde."

"Bu da bizi bariz bir soruya getiriyor. Ne arıyorlardı?"

Konyağımı yavaşça döndürdüm. Mum ışığında sıvı kehribar rengindeydi ve her yudum aşağı inerken lezzetli bir şekilde yanıyordu. "Belki Eddie Heath'in ölümüyle ilgili bir şey. Kurbanlarda ısırık izleri ya da yamyamlık türü yaralanmalar olabilecek başka vakalar arıyordum ve rehberimde bir dosya vardı. Bunun ötesinde, birinin ne arıyor olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Departman içi notları hiç dizininizde tutuyor musunuz?" "Kelime işlemcide, bir alt dizinde."

"Bu belgelere erişmek için aynı şifre mi?" "Evet."

"Kelime işlemcide otopsi raporlarını ve vakalarla ilgili diğer belgeleri mi saklıyordunuz?"

". Ancak rehberime girildiği sırada dosyada aklıma gelen hassas bir şey yoktu."

"Ama içeri giren kişinin bunu bilmesi gerekmiyordu." "Belli ki bilmiyor," dedim.

"Peki ya Ronnie Waddell'in otopsi raporu, Kay? Dizininize girildiğinde, onun raporu bilgisayarda mıydı?"

" Olacaktı. On üç Aralık Pazartesi günü idam edildi. Hırsızlık olayı 16 Aralık Perşembe günü öğleden sonra geç saatlerde, ben Eddie Heath'in postasını hazırlarken ve Susan da üst kattaki ofisimde, güya formalin dökülmesinden sonra kanepede dinlenirken gerçekleşti."

"Şaşırtıcı."

Kaşlarını çattı. "Rehberinize girenin Susan olduğunu varsayarsak, Waddell'in otopsi raporuyla neden ilgilensin - eğer bütün mesele buysa? Otopsi sırasında oradaydı. Raporunuzda zaten bilmediği ne okumuş olabilir ki?"

"Aklıma bir şey gelmiyor."

"Peki, bunu yeniden ifade edeyim. Cesedin morga getirildiği gece orada bulunsaydı otopsiyle ilgili neyi öğrenemezdi? Ya da belki de cesedin morga getirildiği gece desem daha iyi olur, çünkü bu kişinin Waddell olduğundan artık o kadar emin değiliz."

"Laboratuvar raporlarına erişimi olmazdı," dedim. "Ama rehberime girildiği sırada laboratuvar çalışmaları tamamlanmış olmazdı. Örneğin toksin ve HIV taramaları haftalar sürer."

"Ve Susan bunu bilirdi." "Kesinlikle."

"Yöneticiniz de öyle." "Kesinlikle."

"Başka bir şey olmalı," dedi.

Vardı, ama aklıma geldikçe anlamını hayal edemiyordum.

"Waddell'in -ya da mahkûm her kimse- kot pantolonunun arka cebinde kendisiyle birlikte gömülmesini istediği bir zarf vardı. Fielding, postadan sonra evraklarıyla birlikte yukarı çıkana kadar bu zarfı açmamış olacaktı."

"Yani Susan o gece morgdayken zarfın içinde ne olduğunu bilemez miydi?"

Wesley ilgiyle sordu. "Bu doğru.

."

"Peki bu zarfın içinde önemli bir şey var mıydı?" "İçinde yiyecek ve geçiş ücretleri için birkaç makbuzdan başka bir şey yoktu."

Wesley kaşlarını çattı. "Makbuzlar," diye tekrarladı. "Tanrı bunlarla ne yapıyor olabilir ki? Burada mı?"

"Dosyasında var."

Fotokopileri çıkardım. "Tarihlerin hepsi aynı, otuz Kasım."

"Bu da Waddell'in Mecklenburg'dan Richmond'a nakledildiği zamana denk geliyor olmalı."

"Bu doğru. İnfazından on beş gün önce nakledildi," dedim.

"Bu makbuzlardaki kodları araştırıp hangi konumlara ulaştığımızı görmemiz gerekiyor. Bu önemli olabilir. Düşündüğümüz şey ışığında çok önemli."

"Waddell yaşıyor mu?"

"Evet. Bir şekilde bir değişiklik yapıldı ve serbest bırakıldı. Belki de sandalyeye giden adam öldüğünde bu makbuzları cebinde istiyordu çünkü bize bir şey anlatmaya çalışıyordu."

"Onları nereden bulmuş olabilir?"

Wesley, "Belki de Mecklenburg'dan Richmond'a nakil sırasında, ki bu bir şeyler çekmek için ideal bir zaman olurdu," diye cevap verdi. "Belki de iki adam nakledilmiştir, Waddell ve bir başkası."

"Yemek için durduklarını mı ima ediyorsunuz?"

"Gardiyanların bir idam mahkumunu taşıırken hiçbir şey için gerekir. Ama işin içinde bir komplo varsa, her şey olabilir. Belki de durup dışarıdan yemek aldılar ve Waddell bu arada serbest bırakıldı. Sonra diğer mahkum Richmond'a götürüldü ve Waddell'in hücreğine konuldu. Bunu bir düşünün. Spring Street'teki gardiyanlar ya da herhangi biri getirilen mahkumun Waddell olmadığını nereden bilebilirdi?"

"Öyle olmadığını söyleyebilir ama bu kimsenin onu dinleyeceği anlamına gelmez."

"Dinlemeyeceklerinden şüpheleniyorum."

"Peki ya Waddell'in annesi?"

Ben sordum. "Söylendiğine göre, infazdan saatler önce oğluyla görüşmüş. Gördüğü mahkûmun oğlu olmadığını kesinlikle biliyordur."

"Temas ziyaretinin gerçekleştiğini doğrulamamız gerekiyor. Ancak gerçekleşmiş ya da gerçekleşmemiş olsun, herhangi bir plana uymak Bayan Waddell'in yararına olacaktır. Oğlunun ölmesini istediğini sanmıyorum."

"O halde yanlış adamın idam edildiğine ikna oldunuz," dedim isteksizce, çünkü şu anda çürütmek istediğim çok az teori vardı.

Cevabı, Robyn Naismith'in fotoğraflarının bulunduğu zarfı açmak ve kaç kez bakarsam bakayım beni şok etmeye devam edecek renkli baskılardan oluşan kalın bir yığını çıkarmak oldu. Onun korkunç ölümünün resimli tarihini yavaşça karıştırdı.

Ardından, "Yeni meydana gelen üç cinayeti göz önünde bulundurduğumuzda, Waddell'in profili doğru değil" dedi.

"Ne diyorsun Benton? On yıl hapis yattıktan sonra kişiliği mi değişti?"

"Size söyleyebileceğim tek şey, organize katillerin çürüdüğünü, dağıldığını duyduğumdur. Hatalar yapmaya başlarlar. Örneğin Bundy. Sonlara doğru çılgına döndü. Ancak genellikle görmediğiniz şey, dağınık bir bireyin diğer yöne savrulması, psikotik kişinin metodik, rasyonel ve organize hale gelmesidir."

Wesley, dünyadaki Bundy'lerden ve Sams'in Oğullarından söz ettiğinde, bunu teorik olarak, kişisel olmayan bir şekilde, sanki analizleri ve teorileri ikincil kaynaklardan formüle edilmiş gibi yapmıştır. Böbürlenmemiştir. İsim vermedi ya da bu suçluları şahsen tanıyan biri rolünü üstlenmedi. Dolayısıyla tavrı kasıtlı olarak yanıltıcıydı.

Aslında, Theodore Bundy, David Berkowitz, Sirhan Sfrhan, Richard Speck ve Charles Manson gibilerinin yanı sıra Dünya gezegeninden ışık emen daha az bilinen kara deliklerle de uzun ve samimi saatler geçirmişti. Marino'nun bir keresinde bana, Wesley'in maksimum güvenli cezaevlerine yaptığı bu hac ziyaretlerinden bazılarında döndüğünde solgun ve bitkin görüldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Bu adamların zehrini emmek ve kaçınılmaz olarak ona karşı oluşturdıkları bağlara katlanmak onu neredeyse fiziksel olarak hasta ediyordu. Yakın tarihin en kötü sadistlerinden bazıları ona düzenli olarak mektup yazıyor, Noel kartları gönderiyor ve ailesini soruyorlardı. Wesley'nin ağır bir yükü olan bir adam gibi görünmesi ve sık sık sessiz kalması hiç de şaşırtıcı değildi. Bilgi karşılığında, hiçbirimizin yapmak istemeyeceği bir şeyi yaptı. Canavarın kendisiyle bağlantı kurmasına izin verdi.

"Waddell'in psikotik olduğu tespit edildi mi?" Ben sordum.

"Robyn Naismith'i öldürdüğünde akli dengesinin yerinde olduğu tespit edildi."

Wesley bir fotoğraf çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Ama açıkçası, öyle olduğunu sanmıyorum."

En canlı hatırladığım fotoğraf buydu ve onu incelerken böyle bir sahneye giren masum bir ruhu hayal edemiyordum.

Robyn Naismith'in oturma odasında fazla eşya yoktu, sadece koyu yeşil minderli birkaç fiçı sandalye ve çikolata-kahverengi deri bir kanepede vardı. Parke zeminin ortasında küçük bir Bakhara halısı vardı, geniş tahtalar kiraz ya da maun gibi görünecek şekilde boyanmıştı. Ön kapının tam karşısındaki duvarda bir konsol televizyonu duruyordu ve Ronnie Joe Waddell'in korkunç sanatının tam cepheden görülmesini sağlıyordu.

Robyn'in arkadaşı kapının kilidini açıp Robyn'in adını seslendiğinde kapıyı iterek açtığı anda gördüğü şey, yerde oturan, sırtını televizyona dayamış, derisi kurumuş kana bulanmış çıplak bir bedendi ve yaraların tam olarak ne olduğu ancak morgda anlaşılabilirdi. Fotoğrafta, Robyn'in kalçasının etrafında biriken pıhtılaşmış kan kırmızı renkli katrana benziyordu ve yakınlarına atılmış birkaç kanlı havlu vardı. Silah hiçbir zaman bulunamadı, ancak polis mutfakta asılı olan bir setten Alman yapımı paslanmaz çelik bir biftek bıçağının eksik olduğunu ve bıçağın özelliklerinin Robyn'in yaralarıyla uyumlu olduğunu tespit etti.

Eddie Heath'in dosya klasörünü açan Wesley, boş marketin arkasında ağır yaralı çocuğu bulan Henrico County polis memuru tarafından çizilen olay yeri şemasını çıkardı. Wesley şemayı Robyn Naismith'in fotoğrafının yanına koydu. Gözlerimiz birinden diğerine gidip gelirken bir an için ikimiz de konuşmadık. Benzerlikler tahmin ettiğimden daha belirgindi, cesetlerin pozisyonları neredeyse aynıydı, yanlardaki ellerden çıplak ayakların yanındaki gevşekçe yığılmış giysilere kadar.

Wesley, "İtiraf etmeliyim ki çok ürkütücü," diye belirtti. "Sanki Eddie Heath'in sahnesi bunun aynadaki görüntüsü gibi."

Robyn Naismith'in fotoğrafına dokundu."

Bez bebekler gibi yerleştirilmiş, kutu gibi nesnelere yaslanmış bedenler. Büyük bir konsol televizyon. Kahverengi bir çöp kutusu."

Daha fazla fotoğrafı iskambil kâğıdı gibi masaya yayarak desteden bir tane daha çekti. Bu, morgdaki cesedinin yakın çekimiydi, sol göğsünde ve sol iç uyluğunda insan ısıırığı izlerinin düzensiz teget daireleri belirgindi.

"Yine çarpıcı bir benzerlik var," dedi. "Buradaki ve şuradaki ısırık izleri Eddie Heath'in omzundaki ve kalçasındaki kayıp et bölgeleriyle birebir örtüşüyor. Başka bir deyişle" -gözlüğünü çıkarıp bana baktı- "Eddie Heath muhtemelen ısırıldı ve kanıtları ortadan kaldırmak için eti kesildi."

"O zaman katil en azından adli kanıtlara biraz aşina," dedim.

"Hapishanede zaman geçirmiş hemen her suçlu adli kanıtlara aşinadır. Waddell, Robyn Naismith'i öldürdüğünde ısırık izi teşhisini bilmeseydi bile şimdi biliyor olurdu."

"Yine katil oymuş gibi konuşuyorsun," diye dikkat . "Biraz önce profilinin düzgün olmadığını söyledin."

"On yıl önce profili doğru değildi. İddia ettiğim tek şey bu."

"Elinizde onun Değerlendirme Protokolü var. Bunun hakkında

konuşabilir miyiz?" "Elbette."

Protokol aslında bir şiddet suçlusuyla hapishanede yapılan yüz yüze görüşme sırasında doldurulan kırk sayfalık bir FBI anketiydi.

Wesley, Waddell'in Protokolünü önüme koyarak, "Bunu kendiniz gözden geçirin," dedi. "Benden daha fazla bilgi almadan düşüncelerinizi duymak istiyorum."

Wesley'in Ronnie Joe Waddell ile yaptığı görüşme altı yıl önce Mecklenburg`County'deki ölüm hücresinde gerçekleşmişti. Protokol, beklenen tanımlayıcı verilerle başladı. Waddell'in tavrı, duygusal durumu, tavırları ve konuşma tarzı tedirgin ve kafasının karışık olduğunu gösteriyordu. Daha sonra Wesley ona soru sorma fırsatı verdiğinde Waddell sadece bir soru sordu: "Bir pencerenin önünden geçerken küçük beyaz taneler gördüm. Kar mı yağıyor yoksa yakma fırınından çıkan küller mi?"

Protokolün üzerindeki tarihin Ağustos olduğunu fark ettim.

Cinayetin nasıl önlenebileceğine dair sorular hiçbir yere varmadı. Waddell kurbanını kalabalık bir bölgede öldürür müydü? Tanıklar olsaydı onu öldürebilir ? Herhangi bir şey onu durdurabilir miydi?

onu öldürmekten? İdam cezasının caydırıcı olduğunu mu düşünüyordu? Waddell "televizyondaki kadını" öldürdüğünü hatırlamadığını söyledi.

Hatırlayamadığı bir eylemi neyin engelleyeceğini bilmiyordu. Tek hatırladığı "yapış yapış" olduğuydu.

Islak bir rüyadan uyanmak gibi olduğunu söyledi. Ronnie Waddell'in yaşadığı yapışkanlık menî değildi. Robyn Naismith'in kanıydı.

"Sorun listesi oldukça sıradan görünüyor," diye düşündüm yüksek sesle. "Baş ağrıları, aşırı utangaçlık, belirgin hayal kurma ve on dokuz yaşında evi terk etme. Burada olağan tehlike işaretleri olarak değerlendirilebilecek bir şey göremiyorum. Hayvanlara eziyet, yangın çıkarma, saldırı ve benzeri şeyler yok."

"et," dedi Wesley.

Birkaç sayfa daha taradım. "Uyuşturucu ve alkol," dedim.

Wesley, "Eğer hapse , bir eroïnman olarak ölecek ya da sokakta vurulacaktı," dedi. "Ve ilginç olan, madde bağımlılığının erken yetişkinlik dönemine kadar başlamamış olması. Waddell'in bana yirmi yaşına gelene ve evden uzaklaşana kadar alkolü hiç tatmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Bir çiftlikte mi büyümüş?"

"Suffolk'ta. Yer fıstığı, mısır ve Bans yetiştiren oldukça büyük bir çiftlik. Tüm ailesi orada yaşar ve sahipleri için çalışırdı. Dört çocukları vardı, Ronnie Joe en küçükleriydi. Anneleri çok dindardı ve çocukları her Pazar kiliseye götürürdü. Alkol, küfür, sigara yoktu. Geçmişî çok korunaklıydı. Babası ölene kadar çiftlikten hiç çıkmamıştı ve ayrılmaya karar verdi. Richmond'a gitmek için otobüse bindi ve fiziksel gücü sayesinde iş bulmakta zorlanmadı. Matkapla asfaltı kırmak, ağır yükleri kaldırmak gibi işler. Benim teorime göre sonunda günaha girdiğinde bununla başa çıkamadı. Önce bira ve şarap, sonra marihuana. Bir yıl içinde kokain ve eroïn kullanmaya, alıp satmaya ve eline ne geçerse çalmaya başladı."

"Ona hiç tutuklanmadığı kaç suç işlediğini sorduğumda, hırsızlık yaptığını, arabalara girdiğini söyledi.

Başka bir deyişle, mülkiyet suçları. Daha sonra Robyn Naismith'in evine girmiş ve kadın o eve gelme talihsizliğini yaşamış."

"Şiddet yanlısı olarak tanımlanmadı Benton," diye .

"Evet. Hiçbir zaman tipik bir şiddet suçlusu olarak tanımlanmadı. Savunma, uyuşturucu ve alkolün onu geçici olarak delirttiğini iddia etti. Dürüst olmak gerekirse, bence durum buydu. Robyn Naismith'i öldürmeden kısa bir süre önce PCP kullanmaya başlamıştı. Waddell'in Robyn Naismith ile karşılaştığında tamamen akli dengesinin yerinde olmaması ve daha sonra ona ne yaptığını ya çok az hatırlaması ya da hiç hatırlamaması oldukça olasıdır."

"Ne çaldığını hatırlıyor musun, eğer bir şey varsa?" diye sordum. "Evine girdiğinde niyetinin hırsızlık yapmak olduğuna dair açık bir kanıt olup olmadığını merak ediyorum."

"Ev yağmalanmış. Mücevherlerinin kayıp olduğunu biliyoruz. Ecza dolabı temizlenmiş ve fatura cüzdanı boştu. Başka ne çalındığını bilmek zor çünkü yalnız yaşıyordu."

"Önemli bir ilişki yok mu?"

"Etkileyici bir nokta."

Wesley, saksafonun boğuk tınları eşliğinde uyuşuk bir şekilde dans eden yaşlı bir çiftte baktı. "Yatak çarşafında ve yatak örtüsünde meni lekeleri bulundu. Robyn yatak çarşaflarını çok sık değiştirmedeği sürece çarşaftaki lekenin taze olması gerekirdi ve lekelerin kaynağının Waddell olmadığını biliyoruz. Lekeler onun kan grubuna uymuyordu."

"Onu tanıyan hiç kimse bir sevgiliden bahsetmedi mi?"

"Hiç kimse yapmadı. Belli ki bu kişinin kim olduğuna dair yoğun bir ilgi vardı ve polise hiç başvurmadığı için, muhtemelen evli meslektaşlarından veya kaynaklarından biriyle bir ilişkisi olduğundan şüpheleniliyordu." "Belki de öyledir," dedim."

Ama onun katili o değildi."

"Hayır. Ronnie Joe Waddell onun katiliydi. Bir göz atalım."

Waddell'in dosyasını açtım ve Wesley'e on üç Aralık gecesi otopsisini yaptığım idam mahkûmunun fotoğraflarını gösterdim. "Bunun altı yıl önce görüştüğünüz adam olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Wesley kayıtsızca fotoğrafları inceledi, teker teker gözden geçirdi. Yüzümün ve başımın arkasının yakın çekimlerine baktı ve vücudumun üst kısmının ve ellerimin fotoğraflarına göz gezdirdi. Waddell'in Değerlendirme Protokolü'nden bir sabıka fotoğrafı çıkardı ve ben bakarken karşılaştırmaya başladı.

"Bir benzerlik görüyorum," dedim.

"Söyleyebileceklerimiz bu kadar," diye yanıtladı Wesley. "Sabıka fotoğrafı on yıllık. Waddell'in sakalı ve bıyığı vardı, çok kaslıydı ama zayıftı. Yüzü de zayıftı. Bu adam" -morg fotoğraflarından birini işaret "traşlı ve çok daha kilolu. Yüzü çok daha dolgun. Bu fotoğraflara bakarak bunların aynı adam olduğunu söyleyemem."

Ben de doğrulayamadım. Aslında, kimsenin tanıyamayacağı eski resimlerimi düşünabiliyordum.

"Bu sorunu nasıl çözeceğimize dair bir önerin var mı?" Wesley'e sordum.

"Birkaç şey söyleyeceğim," dedi fotoğrafları üst üste koyup kenarlarını masanın üzerinde düzelterek. "Eski dostun Nick Grueman bu işin içinde bir tür oyuncu ve onunla elimizi açığa çıkarmadan başa çıkmanın en iyi yolunu düşünüyordum. Eğer Marino ya da ben onunla konuşursak, bir şeyler döndüğünü hemen anlayacaktır."

Bunun nereye varacağını biliyordum ve araya girmeye çalıştım ama Wesley izin vermedi. "Marino, Grueman'la yaşadığınız sorunlardan, onun sizi arayıp genel olarak ettiğinden bahsetti. tabii bir de geçmiş var, Georgetown'da geçirdiğin yıllar. Belki de onunla konuşmalısın."

"Onunla konuşmak istemiyorum Benton."

"Elinde Waddell'in fotoğrafları, mektupları, başka belgeler olabilir. Waddell'in parmak izlerinin olduğu bir şey. Ya da belki de konuşma sırasında söyleyebileceği bir şey vardır. Mesele şu ki, elinizde

İstersen normal faaliyetlerin aracılığıyla ona ulaşabilirsin ama biz ulaşamayız. Zaten Downey'i görmek için Washington'a gidiyorsun."

"Hayır," dedim.

"Bu sadece bir düşünce."

Gözlerini benden kaçırdı ve garsona hesabı getirmesini işaret etti. "Lucy sizi ne kadar süreyle ziyaret edecek?" diye sordu.

"Yedi Ocak'a kadar okula dönmesi gerekmiyor."

"Bilgisayarlarla arasının oldukça iyi olduğunu hatırlıyorum."

"Oldukça iyi olmaktan da öte."

Wesley biraz gülümsedi. "Marino'nun bana söylediğine göre. AFIS konusunda yardımcı olabileceğini düşünüyormuş."

"Eminim denemek ister."

Birden kendimi yeniden korumacı ve parçalanmış hissettim. Onu Miami'ye geri göndermek istedim ama yapamadım.

Wesley, "Hatırlarsınız ya da hatırlamazsınız ama Michele, AFIS'in işletilmesinde Eyalet Polisi'ne yardımcı olan Ceza Adaleti Hizmetleri Departmanı'nda çalışıyor," dedi.

"Bunun şu anda seni biraz endişelendirebileceğini düşünmeliyim." Konyağımı bitirdim.

"Hayatımda endişelenmediğim tek bir gün bile yok," dedi.

Ertesi sabah Lucy ve ben buradan Eiger'e kadar görülebilecek kayak kıyafetlerimizi giyerken hafif bir kar yağışı başladı.

"Trafik konisine benziyorum," dedi aynadaki turuncu yansımasına bakarak.

"Doğru, eğer bir kaybolursan. Seni bulmak zor olmayacaktır."

Vitaminleri ve iki aspirini minibardan aldığım maden suyuyla birlikte yuttum.

Yeğenim neredeyse onunki kadar elektrikli olan kıyafetime baktı ve başını salladı. "Bu kadar muhafazakâr birine göre, spor için kesinlikle neon bir tavus kuşu gibi giyiniyorsun."

"Her zaman çamura saplanıp kalmamaya çalışıyorum. Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum."

"Benton'ın bizimle sekiz buçukta yemek salonunda buluşması gerekiyordu. Beklemek istemiyorsan şimdi aşağı inebiliriz."

"Ben hazırım. Connie bizimle yemeyecek mi?"

"Onunla pistte buluşacağız. Benton önce iş konuşmak istiyor."

"Dışarıda bırakılmak onu rahatsız ediyor olmalı," dedi Lucy. "Ne zaman biriyle konuşsa, o davet edilmemiş gibi görünüyor."

Odanın kapısını kilitledim ve sessiz koridorda ilerlemeye başladık.

"Connie'nin bu işe karışmak istemediğinden şüpheleniyorum," dedim alçak bir sesle. "Kocasının yaptığı işin her ayrıntısını bilmesi onun için sadece bir yük olur."

"Yani onun yerine seninle

konuşuyor." "Davalar

hakkında, evet."

"İş hakkında. için de en önemli şey iş." "İş kesinlikle hayatımızı domine ediyor gibi görünüyor."

"Siz ve Bay Wesley bir ilişki mi yaşamak üzeresiniz?" "Kahvaltı yapmak üzereydik."

Gülümsedim.

Homestead'in açık büfesi tipik olarak bunaltıcıydı. Uzun kumaş kaplı masalar Virginia usulü pastırma ve jambon, akla gelebilecek her çeşit yumurta, hamur işleri, ekmekler ve ızgarada pişirilmiş keklerle doluydu. Lucy baştan çıkarıcı şeylere karşı bağışıklık kazanmış gibiydi ve doğrudan tahıl gevrekleri ile taze meyvelere yöneldi.

Onun örneğinden ve Marino'ya sağlığıyla ilgili verdiğim son öğütten utanarak, kahve dahil istediğim her şeyden kaçındım.

"İnsanlar sana bakıyor Kay Teyze," dedi Lucy nefesinin altından.

Sabahki Washington Post gazetesini açıp da kendimi baş sayfada görünce şok olana kadar ilginin canlı kıyafetlerimizden kaynaklandığını sanıyordum. Manşette "MORĞDA CİNAYET" yazıyordu, haberde Susan'ın cinayetinin uzun bir anlatımı yer alıyordu ve benim olay yerine gelirken çekilmiş ve çok gergin görünen bir fotoğrafım da buna eşlik ediyordu. Muhabirin en önemli kaynağının Susan'ın perişan haldeki kocası Jason olduğu açıldı; Jason'ın verdiği bilgiler, karısının vahşi ölümünden bir haftadan kısa bir süre önce şüpheli olmasa da tuhaf koşullar altında işinden ayrıldığına dair bir tablo çiziyordu.

Örneğin, Susan'ın kısa bir süre önce, otopsi sırasında orada bulunmamasına rağmen, öldürülen genç bir çocuğun davasında onu tanık olarak göstermeye çalıştığımda benimle yüzleştiği iddia edildi. Susan hastalandığında ve "formalin dökülmesinden sonra" işten uzak kaldığında, evini o kadar sık aradım ki telefonuma cevap vermeye korktu, sonra cinayetten bir gece önce bir Atatürk çiçeği ve belirsiz iyilik teklifleriyle kapısında belirdim.

Susan'ın kocası, "Noel alışverişinden sonra evime girdim ve oturma odamın içinde Adli Tıp Başmüfettişi vardı," dedi. "O [Dr. Scarpetta] hemen gitti ve kapı kapanır kapanmaz Susan ağlamaya başladı. Bir şeyden çok korkuyordu ama bana ne olduğunu söylemedi."

Jason Story'nin beni alenen aşağılamasını ne kadar rahatsız edici bulduysam, Susan'ın son mali işlemlerinin ortaya çıkması da o kadar rahatsız ediciydi. İddiaya göre, ölümünden iki hafta önce çek hesabına otuz beş yüz dolar yatırdıktan sonra üç bin dolardan fazla kredi kartı faturası ödemişti. Bu ani talih kuşu açıklanamıyordu. Kocası sonbaharda satış işinden çıkarılmıştı ve Susan yılda yirmi bin dolardan az kazanıyordu.

Lucy gazeteyi benden alarak, "Bay Wesley geldi," dedi.

Wesley siyah kayak pantolonu ve boğazlı kazak giymişti, kolunun altına parlak kırmızı bir ceket sıkıştırmıştı. Yüzündeki ifadeden, sert duruşundan

haberlerden haberdar olduğunu gösteriyordu.

"Posta sizinle konuşmaya çalıştı mı?"

Bir sandalye çekti. "Size yorum yapma şansı vermeden bu lanet şeyi yayınladıklarına inanamıyorum."

"Dün ofisten çıkarken Post gazetesinden bir muhabir aradı," diye cevap verdim. "Beni Susan'ın cinayeti hakkında sorgulamak istedi ama ben onunla konuşmamayı tercih ettim. Sanırım bu benim şansımdı."

"Yani hiçbir şeyden haberiniz yoktu, bu şeyin eğimi hakkında hiçbir ön uyarınız yoktu."

"Gazeteyi elime alana kadar hiçbir şeyden

haberim yoktu." "Bütün haberlerde var, Kay."

Gözlerime baktı. "Bu sabah televizyonda duydum. Marino aradı. Richmond'daki basın bayram ediyor. Susan'ın cinayetinin adli tabiplikle bağlantılı olabileceği, senin de bu işin içinde olabileceğin ve aniden şehri terk ettiğin ima ediliyor."

"Bu delilik."

"Makalenin ne kadarı doğru?" diye sordu.

"Gerçekler tamamen çarpıtılmış. Susan işe gelmeyince evini aradım. İyi olduğundan emin olmak istedim ve sonra da morgda Waddell'e baskı yaptığını hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmem gerekiyordu. Noel arifesinde ona bir hediye ve Atatürk çiçeği vermek için onu görmeye gittim. Sanırım bana işten ayrılacağını söylediğinde ve referansa ihtiyacı olursa ya da onun için yapabileceğim bir şey olursa bana haber vermesini söylediğimde iyilik sözü vermiştim."

"Eddie Heath'in davasında tanık olarak yer almak istememesi meselesi ne olacak?"

"O öğleden sonra birkaç kavanoz formalin kırdı ve üst kattaki ofisime çekildi. Otopsi asistanlarının ya da teknisyenlerinin görevlerine yardımcı olduklarında tanık olarak listelenmeleri rutindir. Bu , Susan otopsi sırasında oradaydı.

ve Eddie Heath'in otopsi raporunda adının yer almasını istemediği konusunda kararlıydı.

Talebinin ve tavrının tuhaf olduğunu düşündüm ama herhangi bir çatışma olmadı."

Lucy, "Bu makale sanki ona veriyormuşsunuz gibi bir izlenim yaratıyor," dedi. "Bunu okusaydım ve bilmeseydim ben de bunu merak ederdim."

"Ona kesinlikle para vermiyordum ama sanki biri vermiş gibi görünüyor," dedim.

"Her şey biraz daha anlam kazanıyor," dedi Wesley. "Eğer mali durumuyla ilgili bu kısım doğruysa, Susan önemli miktarda para almış, yani birilerine hizmet vermiş olmalı. Aynı dönemde bilgisayarınıza girildi ve Susan'ın kişiliği değişti. Gergin ve güvenilmez biri oldu. Sizden olabildiğince kaçıyordu. Sanırım seninle yüzleşemedi Kay, çünkü sana ihanet ettiğini biliyordu."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak başımı salladım. Susan nasıl kurtulacağını bilmediği bir işe bulaşmıştı ve aklıma önce Eddie Heath'in, sonra da Jennifer Deighton'ın görevinden neden kaçtığının gerçek açıklamasının bu olabileceği geldi. Duygusal patlamalarının büyücülükle ya da formalin dumanına maruz kaldıktan sonra başının dönmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Panikliyordu. Her iki davaya da tanıklık etmek istemiyordu.

Teorimi dile getirdiğimde Wesley, "İlginç," dedi. "Susan Story'nin satacak değerli neyi vardı diye sorarsanız, cevap bilgidir. Eğer gönderilere tanık olmadıysa, elinde hiçbir bilgi yoktu. Ve bu bilgiyi ondan satın alan kişi de büyük olasılıkla Noel günü buluşacağı kişiydi."

"Hangi bilgi bu kadar önemli olabilir ki, birisi bunun için binlerce dolar ödemeye ve ardından hamile bir kadını öldürmeye razı olsun?" Lucy açık açık sordu.

Bilmiyorduk ama bir tahminimiz vardı. Ortak payda, bir kez daha, Ronnie Joe Waddell gibi görünüyordu.

"Susan Waddell'i ya da idam edilen her kimse onu yazdırmayı unutmadı," dedim. "Onu kasten yazdırmadı."

"Görünüşe göre öyle," diye onayladı Wesley. "Başka biri basmayı unutmasını istemiş. Ya da siz ya da personelinizden bir başkası onu basmış olsa bile kartlarını kaybetmesini."

Aklıma Ben Stevens geldi. Piç kurusu.

Wesley, "Bu da bizi seninle dün gece vardığımız sonuca geri getiriyor, Kay," diye devam etti. "Waddell'in idam edilmesi gereken geceye geri dönmemiz ve sandalyeye bağladıkları kişinin kim olduğunu belirlememiz gerekiyor. Başlayacağımız yer de AFIS. Bilmek istediğimiz şey, kayıtlarla oynanıp oynanmadığı ve hangi kayıtların değiştirildiğidir."

Şimdi Lucy ile konuşuyordu. "İstersen günlük kasetlerini incelemeni sağlayacak bir sistem kurdum."

"Ben ," dedi Lucy. "Ne zaman başlamamı istersin?"

"İstedığınız anda başlayabilirsiniz çünkü ilk adım sadece telefonla olacak. Michele'i aramanız gerekiyor. Kendisi Ceza Adaleti Hizmetleri Departmanında sistem analisti ve Eyalet Polis Merkezinde çalışıyor. AFIS ile ilgileniyor ve size her şeyin nasıl ayrıntılarıyla anlatacak. Sonra günlük yerleştirmeye başlayacak, böylece onlara erişebileceksiniz."

"Bunu yapmama aldırıyor mu?" Lucy temkinli bir şekilde sordu.

"Tam tersine. Çok heyecanlandı. Günlük kasetleri denetim kayıtlarından başka şey değil, AFIS veri tabanında yapılan değişikliklerin kaydı. Başka bir deyişle okunamazlar. Sanırım Michele onlara 'hex dumps' diyordu, eğer bu sizin için bir şey ifade ediyorsa."

"Hexadecimal, yani on altı tabanı. Başka bir deyişle hiyeroglif," dedi Lucy. "Bu, verileri deşifre etmem ve ilgilendiğiniz kayıtların kimlik numaralarına aykırı olan herhangi bir şeyi arayacak bir program yazmam gerektiği anlamına geliyor."

"Yapabilir misin?" Wesley sordu.

"Kodu ve kayıt düzenini çözdükten sonra. Tanıdığınız analist neden bunu kendisi yapmıyor?"

"Mümkün olduğunca tedbirli olmak istiyoruz. Michele'in aniden normal görevlerini bırakıp günde on saat günlük kayıtlarını incelemeye başlaması dikkat çekecektir. Tanı hattını arayarak teyzenizin evindeki bilgisayardan görünmez bir şekilde çalışabilirsiniz."

"Lucy aradığında benim evime kadar takip edilemediği sürece," dedim.

Wesley, "olmayacak," dedi.

"Dışarıdan birinin Eyalet Polisi bilgisayarına girip kayıtları karıştırdığını kimse fark etmeyecek mi?" diye sordum.

"Michele manevra yapabileceğini söylüyor, yani sorun yok."

Wesley kayak ceketinin cebini açarak bir kart çıkardı ve Lucy'ye verdi. "İşte iş ve ev telefon numaraları."

"Ona güvenebileceğini nereden biliyorsun?" Lucy sordu. "Eğer tahrifat , onun bu işe karışmadığını nereden biliyorsun?"

"Michele yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmadı. Küçüklüğünden beri ayaklarına bakar ve Rudolf'un burnu kadar kızarırdı."

"Onu küçük bir kızken tanıyor muydunuz?" Lucy şaşkın

görünüyordu. "Ve daha önce de," dedi Wesley. "O benim en büyük

kızım."

Uzun tartışmalardan sonra makul görünen bir plan yaptık. Lucy Çarşamba gününe kadar Wesley'lerle birlikte Homestead'de kalacak ve bana da onun iyiliği için endişelenmeden sorunlarımla boğuşabileceğim kısa bir süre tanıyacaktı. Kahvaltıdan sonra, Richmond'a vardığımda yağmura dönüşmüş olan hafif karda yola çıktım.

Öğleden sonra geç saatlere kadar ofise ve laboratuarlara gitmiştim. Fielding ve birkaç adli tıp uzmanıyla ve Ben Stevens'ı görmezden geldim. Muhabirlerin tek bir çağrısına bile cevap vermedim ve elektronik postalarımı görmezden geldim, çünkü sağlık komiseri bana bir mesaj gönderdiyse bile

ne bilmek istiyorum. Saat dört buçukta Grove Caddesi'ndeki Exxon istasyonunda benzin dolduruyordum ki arkamdan beyaz bir Ford LTD yanaştı. Marino'nun inişini, pantolonunu çekişini ve erkekler gidişini izledim. Bir süre sonra geri döndüğünde, sanki birinin tuvalete gidişini gözlemlemiş olabileceğinden endişelenmiş gibi gizlice etrafına bakındı. Sonra bana doğru yürüdü.

"Arabayla geçerken seni gördüm," dedi; ellerini mavi blazer ceketinin ceplerine sokarak.

" nerede?" Ön camı temizlemeye başladım.

"Arabada. Yoluma çıkıyor." Soğuk ve çiğ havaya karşı omuzlarını kamburlaştırdı. "Eğer bu söylentileri durdurmayı düşünmüyorsan, düşünmeye başlasan iyi edersin."

Sinirli bir şekilde sileceği temizlik solüsyonu kabına geri koydum. "Peki ne yapmamı öneriyorsun Marino? Jason Story'yi arayıp karısının ve doğmamış çocuğunun ölümüne üzüldüğümü ama kederini ve öfkesini başka bir yerde dindirirse çok memnun olacağımı mı söyleyeyim?"

"Doktor, seni suçluyor."

"Post'taki sözlerini okuduktan sonra, birçok insanın beni suçladığından şüpheleniyorum. Beni Makyavelist bir kaltak olarak göstermeyi başardı."

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Aç görünüyorsun."

Ona aklını kaçırmış gibi baktım.

"Ve eğer bir şey bana belli bir şekilde görünüyorsa, onu kontrol etmek benim görevimdir. Bu yüzden sana bir seçenek sunuyorum, Doktor. Şuradaki makinelerden bize biraz Nab ve soda alabilirim ve diğer zavallı piçlerin self servis pompalarını kullanmasını engellerken burada kığımız donarak ve duman soluyarak durabiliriz. Ya da Phil'in yerine gideriz. Her halükarda ben ısmarlıyorum."

On dakika sonra bir köşede oturmuş, spagettiden kızarmış balığa kadar her şeyi sunan parlak resimli menüleri inceliyorduk. Marino koyu renkli ön kapağıya bakıyordu ve ben de dinlenme odalarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Etrafımızdaki çoğu insan gibi o da sigara içiyordu ve bana sigarayı bırakmanın ne kadar zor olduğunu hatırlattı. Aslında koşullar düşünüldüğünde daha ideal bir restoran seçemezdi. Philip's Continental Lounge, birbirlerini hayatları boyunca tanıyan müşterilerin doyurucu yemekler ve şişe bira için düzenli olarak buluşmaya devam ettiği eski bir mahalle işletmesiydi. Tipik müşteriler iyi huylu ve sokulandı ve gazetenin spor bölümünde düzenli olarak resmim çıkmadığı sürece beni tanımaları ya da umursamaları pek olası değildi.

"Durum şöyle," dedi Marino menüsünü kapatırken. "Jason Story, Susan'başka bir işi olsaydı hâlâ hayatta olacağına inanıyor. Ve muhtemelen de haklı. Ayrıca, o bir ezik - her şeyin başkalarının suçu olduğuna inanan şu benmerkezci pisliklerden biri. Gerçek şu ki, Susan'ın ölümünde herkesten çok onun suçu var."

"Onu öldürdüğünü söylemiyorsun değil mi?"

Garson kız geldi ve siparişlerimizi verdik. Marino için ızgara tavuk ve pilav, benim için de koşer biberli sosis, artı iki diyet soda.

"Jason'ın karısını vurduğunu iddia etmiyorum," dedi Marino sessizce. "Ama cinayeti tetikleyen her neyse, ona bulaşması için tuzak kurdu. Faturaları ödemek Susan'ın sorumluluğundaydı ve büyük bir mali stres altındaydı."

"Şaşırtıcı değil," dedim. "Kocasını işini yeni kaybetmişti."

"Yüksek dolar zevkini kaybetmemiş olması çok kötü. Polo gömlekler, Britches of Georgetown pantolonlar ve ipek kravatlardan bahsediyoruz. İşten çıkarıldıktan birkaç hafta sonra, bu pislik gidip yedi yüz dolar değerinde kayak malzemesi alıyor ve hafta sonu için Wintergreen'e gidiyor. önce iki yüz dolarlık bir deri ceket ve dört yüz dolarlık bir bisiklet. Yani Susan morgda köpek gibi çalışıyor ve eve döndüğünde maaşının karşılayamayacağı faturalarla karşılaşılıyor."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim Susan'ın masasında otururkenki ani görüntüsünden acı duyarak. Öğle yemeği saatini ofisinde geçirirdi ve öğleden sonra

Ara sıra sohbet etmek için ona katılırdım. Jenerik marka mısır cipslerini ve gazlı içeceklerinin üzerindeki satış etiketlerini hatırladım. Evden getirmediği hiçbir şeyi yediğini ya da içtiğini sanmıyorum.

"Jason'ın harcama alışkanlıkları," diye devam etti Marino, "sana neden olduğu pislige yol açıyor. Mercedes kullanan ve Windsor Farms'da büyük bir evde yaşayan bir doktor-avukat-Kızılderili şefi olduğun için seni dinleyen herkese seni kötülüyor. Sanırım aptal herif karısının başına gelenler için bir şekilde seni suçlarsa belki biraz tazminat alabileceğini düşünüyor."

"Yüzü morarana kadar deneyebilir." "Ve
deneyecek."

Diyet içeceklerimiz geldi ve ben konuyu değiştirdim.

"Sabah Downey ile buluşacağım." Marino'nun gözleri barın üzerindeki televizyona kaydı. "Lucy AFIS'e başlıyor. Sonra da Ben Steven hakkında bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Yapmanız gereken şey ondan kurtulmak."

"Bir devlet çalışanını kovmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"İsa Mesih'i kovmanın daha kolay olduğunu söylerler," dedi Marino. "Tabii çalışan senin gibi atanmış ve yüksek not almış değilse. Yine de o piçi kovmanın bir yolunu bulmalısın."

"Onunla konuştun mu?"

"Ah, evet. Ona göre sen kibirli, hırslı ve tuhaf birisin. Çalışmak için tam bir baş belasısın."

"Gerçekten bir şey mi söyledi?" diye sordum inanamayarak.

"Sürüklenme buydu."

"Umarım birileri onun mali durumunu kontrol ediyordur. Son zamanlarda büyük miktarda para yatırıp yatırmadığını bilmek isterim. Susan'ın başı tek başına belaya girmede."

"Size katılıyorum. Bence Stevens çok şey biliyor ve izlerini deli gibi örtüyor. Bu arada, Susan'ın bankasını kontrol ettim. Veznedarlardan biri otuz beş yüz doları nakit olarak yatırdığını hatırlıyor.

Çantasında taşıdığı yirmilik, ellilik ve yüz dolarlık banknotlar."

"Stevens Susan hakkında ne dedi?"

"Onu gerçekten tanımadığını ama aranızda bir sorun olduğu izlenimine kapıldığını söylüyor. Başka bir deyişle, haberlerde geçenleri pekiştiriyor."

Yemeğimiz geldi ve çok kızgın olduğum için tek bir ısırığı yutmak için elimden geleni yaptım.

"Peki ya Fielding?" Dedim. "Çalışmak için korkunç biri olduğumu mu düşünüyor?"

Marino yine gözlerini kaçırdı. "Çok azimli olduğunuzu ve sizi asla söylüyor."

"Onu beni çözmesi için işe almadım ve ona kıyasla ben kesinlikle azimliyim. Fielding adli tıptan soğumuş durumda ve birkaç yıldır da öyle. Enerjisinin çoğunu spor salonunda harcıyor."

"Doktor" - Marino gözlerime baktı- "Herkes kıyasla çok azimlisin ve çoğu insan seni anlayamıyor. Kalbini koluna takıp ortalıkta dolaşmıyorsun. Aslında, duyguları olmayan biri gibi görünebilirsin. Okuması o kadar zor birsin ki, sizi tanımayanlar için bazen hiçbir şey sizi etkilemiyormuş gibi görünüyor. Diğer polisler, avukatlar, bana seni soruyorlar. Gerçekten neye benzediğini, her gün yaptığın şeyi nasıl yapabildiğini - anlaşılan ne olduğunu bilmek istiyorlar. Sizi kimseyle yaklaşmayan biri olarak görüyorlar."

"Peki sorduklarında onlara ne söylüyorsun?" Dedim.

"Onlara hiçbir şey söylemiyorum."

"Beni psikanaliz etmeyi bitirdin mi Marino?"

Bir sigara yaktı. "Bak, sana bir şey söyleyeceğim ve bundan hoşlanmayacaksın. Sen her zaman çekingen, profesyonel bir kadın oldun - seni içeri almakta çok yavaş davranan biri, ama bir kere içeri girdi mi, orada. Hayatının arkadaşısıdır ve onun için her şeyi yaparsın. Ama son bir yıldır farklısın. Mark öldürüldüğünden beri yüzlerce duvar ördün. Etrafınızdaki bizler için bu, bir zamanlar yetmiş derece olan bir odada birdenbire sıcaklığın elli beşe düşmesi gibi bir şey. Bunun farkında olduğunuzu bile sanmıyorum."

"Yani şu anda kimse size o kadar da bağlı hissetmiyor. Hatta belki size biraz içerliyorlar çünkü sizin tarafınızdan görmezden gelindiklerini ya da küçümsendiklerini düşünüyorlar. Belki de sizden hiç hoşlanmadılar. Belki de sadece kayıtsızlar. İnsanlarla ilgili olan şey, ister tahtta ister sıcak koltukta oturuyor olun, konumunuzu kendi çıkarları için kullanacak olmalarıdır. Ve eğer aranızda bir bağ yoksa, bu onların size ne olduğunu umursamadan istediklerini elde etmelerini daha da kolaylaştırır. Ve siz de bu durumdasınız. Yıllardır senin kanını görmek için bekleyen bir sürü insan var."

"Kanamaya niyetim yok." Tabağımı ittim.

"Doktor" -duman üfledi- "zaten kanaman var. Ve sağduyu bana köpekbalıklarıyla yüzerken kanamaya başlarsan sudan çıkman gerektiğini söylüyor."

"En azından bir iki dakikalığına klişelerle konuşmadan sohbet edebilir miyiz?"

"Hey, bunu Portekizce ya da Çince de söyleyebilirim ama sen beni dinlemeyeceksin."

"Portekizce veya Çince konuşursanız, söz dinleyeceğim. Aslında, İngilizce konuşmaya karar vererseniz, söz veriyorum dinleyeceğim."

"Bu tür yorumlar size hayran kazandırmaz. Ben de bundan bahsediyorum."

"Gülümseyerek söyledim."

"Gülümseyerek cesetleri kesip açtığımı gördüm."

"Asla. Ben her zaman neşter kullanırım."

"Bazen ikisi arasında bir fark olmuyor. Gülümsemenizin savunma avukatlarının kanını akıttığını gördüm."

"Madem bu kadar korkunç biriyim, neden arkadaşız?"

"Çünkü senden daha fazla duvarım var. Gerçek şu ki, her ağaçta bir sincap var ve su köpekbalıklarıyla dolu. Hepsi bizden bir parça istiyor."

"Marino, sen paranoyaksın."

"Çok haklısın, bu yüzden bir süre ortalıkta görünmemeni diliyorum Doktor. Gerçekten," dedi.

"Yapamam."

"Gerçeği bilmek istiyorsanız, bu davalarla herhangi bir ilginiz olması çıkar çatışması gibi görünmeye başlayacaktır. Bu sizi daha kötü gösterecek."

Dedim ki, "Susan öldü. Eddie Heath öldü. Jennifer Deighton öldü. Ofisimde yolsuzluk var ve geçen hafta elektrikli sandalyeye kimin emin değiliz. Her şey bir şekilde sihirli bir şekilde kendiliğinden düzelene kadar öylece çekip gitmemi mi öneriyorsunuz?"

Marino tuza uzandı ama önce ben aldım.

"Hayır. Ama istediğin kadar biber alabilirsin," dedim biberliği yaklaştırarak.

"Bu sağlık saçmalığı beni öldürecek," diye uyardı.

"Çünkü bir gün o kadar sinirleneceğim ki her şeyi aynı anda yapacağım. Beş sigara, bir elimde burbon, diğerinde bir fincan kahve, tereyağı, ekşi krema ve tuzla dolu fırında patates ve sonra kutudaki tüm devreleri patlatacağım."

"Hayır, hiçbirini yapmayacaksın," dedim. "Kendine karşı nazik olacaksın ve en az benim kadar uzun yaşayacaksın."

Bir süre sessiz kaldık, yemeklerimizi karıştırdık.

"Doktor, alınmayın ama lanet olası tüy parçaları hakkında ne bulacağınızı sanıyorsunuz?"

"Umarım, kökenleri."

"Sizi kurtarabilirim. Onlar kuşlardan geldi" dedi.

Marino'dan akşam yediye yakın bir saatte ayrıldım ve şehir merkezine döndüm Sıcaklık kırkın üzerine çıkmıştı, gece karanlıktı ve trafiği durduracak kadar şiddetli yağmur yağıyordu. Morgun arkasındaki sodyum buharlı lambalar polen sarısı bir renkte yanıyordu, giriş kapısı kapalıydı ve tüm park yerleri boştu. Binanın içinde, otopsi odasını geçip Susan'ın küçük ofisine giden aydınlık koridoru takip ederken nabzım hızlandı.

Kapıyı açtığımda ne bulacağımı bilmiyordum ama dosya dolabına ve masasının çekmecelerine, her kitaba ve eski telefon mesajlarına doğru çekildim. Her şey ölmeden önceki haliyle aynıydı. Marino, eşyaların doğal düzenini bozmadan birinin özel alanına girme konusunda oldukça yetenekliydi. Telefon hâlâ masanın sağ köşesinde eğri duruyordu, kablosu tirbuşon gibi bükülmüştü. Makas ve uçları kırık iki kurşun kalem yeşil kâğıt kâğıdının üzerindeydi, laboratuvar önlüğü sandalyesinin arkasına sarkıyordu.

Bir doktor randevusunun hatırlatıcısı hâlâ bilgisayar monitörüne bantlanmıştı ve ben onun düzgün yazısının utangaç kıvrımlarına ve yumuşak eğimine bakarken içim titredi. Nereye sürüklenmişti? Jason Story ile evlendiğinde mi? Yoksa yıkımı bundan çok daha önce, titiz bir küçük kızyiken, kız kardeşi öldürüldüğünde geride kalan ikiziyken mi başlamıştı? Sandalyesine oturarak dolabı dosya dolabına doğru çevirdim ve birbiri ardına dosyaları çıkarıp içindekilere göz atmaya başladım. İncelediklerimin çoğu, morgda kullanılan cerrahi malzemeler ve çeşitli eşyalarla ilgili broşürler ve diğer basılı bilgilerdi. Fielding'den aldığı hemen hemen her notu sakladığını, ancak Ben Stevens ya da benden bir tane bile saklamadığını fark edene kadar hiçbir şey ilgimi çekmemişti, oysa ikimizin de ona çok sayıda not gönderdiğini biliyordum.

Çekmecelerde ve kitap raflarında yaptığım aramalarda Stevens'a ya da bana ait hiçbir dosya bulamadım ve o zaman birisinin onları aldığı sonucuna vardım.

İlk düşüncem Marino'nun onları götürmüş olabileceğiydi. Sonra birden aklıma başka bir şey geldi ve aceleyle üst kata çıktım. Ofisimin kapısını açarak doğruca telefon arama kağıtları, notlar, aldığım elektronik posta iletişimlerinin çıktıları ve bütçe teklifleri ile uzun vadeli planların taslakları gibi sıradan idari evrakları sakladığım dosya çekmecesine gittim. Çılgınca klasörleri ve çekmeceleri karıştırdım. Aradığım kalın dosya basitçe "Memolar" olarak etiketlenmişti ve içinde son birkaç yıldır personeline ve diğer çeşitli ajans personeline gönderdiğim tüm memoların kopyaları vardı. Rose'un ofisini aradım ve dikkatlice ofisimi tekrar kontrol ettim. Dosya gitmişti.

Öfkeyle koridorda ilerlerken nefesimin altından "Seni orospu çocuğu," dedim. "Seni lanet olası orospu çocuğu."

Ben Stevens'in ofisi son derece temizdi ve o kadar özenle döşenmişti ki, indirimli bir mobilya mağazasında sergileniyor gibiydi. Masası parlak pirinç çekmeceli ve maun kaplamalı bir Williamsburg reproduksiyonuydu ve koyu yeşil gölgeli pirinç lambaderleri vardı. Kapı makine yapımı bir İran halısıyla kaplıydı, duvarlar Alp kayakçılarının, gürleyen atların üzerinde polo sopalarını sallayan adamların ve hırçın denizlerde yarışan denizcilerin büyük baskılarıyla düzenlenmişti. Susan'ın personel dosyasını çekerek işe başladım. Beklenen iş tanımı, özgeçmiş ve diğer belgeler içindeydi. Onu işe aldığımdan beri yazdığım ve dosyasına kendim eklediğim birkaç övgü notu yoktu. Masanın çekmecelerini açmaya başladım ve içlerinden birinde diş fırçası, diş macunu, tıraş bıçağı, tıraş kremi ve küçük bir şişe kolonya içeren kahverengi bir vinil set buldum.

Belki de kapı sessizce aralandığında havanın zar zor algılanabilen değişimiydi ya da belki de bir hayvanın hissedeceği şekilde bir varlık hissettim. Masasında oturmuş bir şişe kırmızı kolonyanın kapağını kapatırken başımı kaldırdığımda Ben Stevens'in kapının önünde durduğunu gördüm. Uzun, buz gibi bir an boyunca göz göze geldik ve ikimiz de konuşmadık. Korku hissetmedim. Beni yaparken yakaladığı şeyden dolayı en ufak bir endişe duymadım, öfke hissettim "Alışılmadık derecede geç saatlere kadar çalışıyorsun, Ben."

Tuvalet çantasını sıkıştırarak çekmecesine geri koydum. Parmaklarımı kurutma kağıdının üstüne koydum, hareketlerim, konuşmam kasıtlı ve yavaştı.

"Mesai saatleri dışında çalışmanın en sevdiğim yanı etrafta kimsenin olmamasıdır," dedim. "Dikkat dağıtıcı şeyler yok. Birinin içeri girip yaptığınız işi bölme riski yok. Gözler ya da kulaklar yok. Nadiren de olsa güvenlik görevlisinin içeri girmesi dışında ses yok. Ve hepimiz biliyoruz ki, dikkati çekilmedikçe bu pek sık olmaz, çünkü morga herhangi bir zamanda gelmekten nefret eder. Bundan nefret etmeyen bir güvenlik görevlisi hiç tanımadım. Aynı şey temizlik ekibi için de geçerli. Aşağıya bile inmezler ve burada da geldiğinde az iş yaparlar. Ama bu tartışmalı, değil mi? Saat dokuza yaklaşıyor. Temizlik ekibi her zaman yedi buçukta gider.

"Benim ilgimi çeken şey şu ana kadar tahmin edememiş olmam. Hiç aklımdan geçmedi. Belki de bu benim ne kadar meşgul olduğuma dair üzücü bir yorumdur. Polise Susan'ı şahsen tanımadığınızı söylemişsiniz ama Jennifer Deighton'a otopsi yaptığım karlı sabahta olduğu gibi onu sık sık işe götürüp getirmişsiniz. O olayda adamın dikkatinin çok dağınık olduğunu hatırlıyorum. Cesedi koridorun ortasında bırakmıştı ve telefonda bir numara çeviriyordu ve ben otopsi odasına girdiğimde hemen kapattı. Sabahın yedi buçuğunda, çoğu insanın hava nedeniyle evlerinden dışarı çıkmaya cesaret edemediği bir günde bir iş görüşmesi yaptığından şüpheliyim. Ve ofiste arayacak kimse yoktu - henüz kimse gelmemişti, siz hariç. Eğer sizin numaranızı çeviriyorsa, neden bunu benden saklamak istesin ki? Tabii siz onun doğrudan amirinden fazlası değilseniz.

"Elbette benimle olan ilişkiniz de aynı derecede ilgi çekici. İyi geçiniyor gibi görünüyoruz, sonra birdenbire benim Hristiyanlık âlemindeki en kötü patron olduğumu iddia ediyorsunuz. Gazetecilerle konuşan tek kişinin Jason Story olup olmadığını merak ediyorum. Birdenbire sahip olduğum bu kişilik inanılmaz. Bu imaj. Zorba. Nevrotik. Morg gözetiminin vahşi ölümünden bir şekilde sorumlu olan kişi. Susan ve benim çok samimi bir iş ilişkimiz vardı, ve yakın zamana kadar, Ben, bizim de öyle. Ama benim sözüme karşı seninki, özellikle de şimdi, söylediklerimi belgeleyebilecek herhangi bir kağıt parçası uygun bir şekilde ortadan kaybolduğundan beri. Ve tahminimce, önemli personel dosyalarının ve memorandumların ofisten kaybolduğunu birilerine çoktan sızdırdınız ve böylece onları alanın ben olduğumu ima ettiniz.

Dosyalar ve notlar kaybolduğunda, içerikleri hakkında istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz, değil mi?"

"Neden bilmiyorum," dedi Ben Stevens. Kapı aralığından uzaklaştı ama masaya yaklaşmadı ya da bir sandalyeye oturmadi. Yüzü kızarmış, gözleri nefretle sertleşmişti. "Kayıp dosyalar ya da notlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama eğer bu doğruysa, o zaman bu gerçeği yetkililerden saklayamam, tıpkı bu gece bıraktığım bir şeyi almak için ofise uğradığım ve seni masamı karıştırırken bulduğum gerçeğini saklayamayacağım gibi."

"Ne bıraktın, Ben?"

"Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim."

"Aslında var. Benim için çalışıyorsun ve eğer gece geç saatlerde binaya gelersen ve benim bundan haberim olursa, seni sorgulama hakkım var."

"Devam et ve beni izne çıkar. Beni kovmaya çalışın. Bu şu anda sizin için kesinlikle iyi görünecektir."

"Sen bir mürekkep balığıydın, Ben."

Gözleri büyüdü ve dudaklarını ıslattı.

"Beni sabote etme çabalarınız, paniklediğiniz ve dikkatleri kendinizden uzaklaştırmak istediğiniz için suya püskürttüğünüz mürekkepten ibaret. Susan'ı sen mi öldürdün?"

"Lanet olası aklını kaçıırıyorsun." Sesi titriyordu.

"Noel günü öğleden sonra, sözde bir kız arkadaşıyla buluşmak üzere evinden ayrıldı. Aslında buluştuğu kişi sizdiniz, değil mi? Arabasında öldüğünde, ceketinin yakasının ve atkısının erkek kolonyası gibi koktuğunu biliyor muydunuz, hani şu işten sonra Slip'teki barlara gitmeden önce tazelenmek için masanızda bulundurduğunuz kırmızı kolonya gibi?"

"Neden bilmiyorum." "Ona kim ödeme yapıyordu?"

"Belki de öyleydin."

"Bu çok saçma," dedim sakince. "Sen ve Susan bir para kazanma planına dahil oldunuz ve tahminimce Susan'ın zayıf noktalarını bildiğin için onu bu işe ilk bulaştıran kişi sensin. Muhtemelen sana güveniyordu. Onu nasıl ikna edeceğini biliyordun ve Tanrı biliyor ki para işine yarayabilirdi. Sadece bar bile bütçenizi aşar. Parti yapmak çok pahalı ve sana ne kadar ödendiğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben."

Sesimi alçalttım. "Çekil oradan. Arkasında kimin olduğunu söylemek için hâlâ vakit varken dur."

Gözlerimin içine bakmıyordu.

"İnsanlar ölmeye başladığında riskler çok yüksek olur. Susan'ı öldürdüğünde bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Onu başka biri öldürdüyse, senin bağışıklığın olduğunu, aynı şeyin senin başına gelmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Beni tehdit ediyorsun."

"Saçmalık."

"Susan'ın üzerinde kokladığınız parfümün bana ait olduğunu kanıtlayamazsınız. Böyle bir şey için test yok."

Bir kokuyu test tüpüne koyamazsınız; onu kurtaramazsınız' dedi.

"Şimdi senden gitmeni isteyeceğim, Ben."

Arkasını döndü ve ofisinden çıktı. Asansör kapılarının kapandığını duyduğumda koridordan aşağı indim ve arkadaki otoparka bakan bir pencereden dışarı baktım. Stevens uzaklaşana kadar arabama gitmeye cesaret edemedim.

FBI Binası, Washington'ın kalbinde, 9. Cadde ve Pennsylvania Bulvarı'nda yer alan beton bir tahkimattır ve ertesi sabah oraya vardığımda en az yüz gürültücü okul çocuğunun peşindeydim. Onlar

Lucy'nin onların yaşındayken merdivenlerden çıktığını, banklara koştuğunu, devasa çalıların ve saksı ağaçlarının arasında huzursuzca dolaştığını düşündüm. Lucy laboratuvarları gezmeye bayılırdı ve ben birden onu çok özledim.

Tiz genç seslerin şamatası rüzgârla benden uzaklaşmış gibi kayboldu, adımlarım hızlı ve yönlendiriciydi, çünkü yolu bilecek kadar çok kez buraya gelmiştim. Binanın ortasına doğru ilerleyerek avluyu, ardından kısıtlı park alanını ve tek camlı kapıya ulaşmadan önce bir güvenlik görevlisini geçtim. İçeride taba rengi mobilyalar, aynalar ve bayraklardan oluşan bir lobi vardı. Bir duvarda Başkan'ın gülümseyen bir fotoğrafı, diğerinde ise ülkedeki en çok aranan on kaçağın listesi asılıydı.

Eskort masasında ehliyetimi, tavrı gri takım elbisesi kadar asık suratlı olan genç bir temsilciye gösterdim.

"Ben Dr. Kay Scarpetta, Virginia Adli Tıp Şefiyim." "Kimi görmeye geldiniz?" Ona söyledim.

Beni fotoğrafımla karşılaştırdı, silahlı olmadığımı tespit etti, bir telefon görüşmesi yaptı ve bana bir rozet verdi. Quantico'daki Akademi'nin aksine, Karargâh'ın insanın ruhunu okşayan ve omurgasını sertleştiren bir havası vardı.

Özel Ajan Minor Downey ile hiç tanışmamıştım, gerçi adındaki ironi haksız imajlar uyandırmıştı. Başı hariç vücudunun her santimini kaplayan soluk sarı saçları olan, zayıf, çelimsiz bir adam olurdu. Gözleri zayıf olurdu, cildine güneş nadiren dokunurdu ve tabii ki bir yerlere girip çıkar ve asla dikkat çekmezdi. Doğal olarak yanılmışım. Gömlek kollu, fit bir adam belirip doğrudan bana baktığında sandalyemden kalktım.

"Siz Bay Downey olmalısınız,"

dedim. "Dr. Scarpetta."

Elimi sıktı. "Lütfen bana Minor de."

En fazla kırk yaşlarındaydı ve çerçevesiz gözlükleri, düzgünce kesilmiş kahverengi saçları ve bordo-lacivert çizgili kravatıyla akademik bir tarzda çekiciydi. Hemen fark edilebilen bir çekicilik ve entelektüel yoğunluk yayıyordu.

Çünkü Georgetown ya da Johns Hopkins'ten, sıra dışı olanla iletişim kurmayan ve yaya insanlarla bağlantı kurmayı imkânsız bulan bir profesör hatırlamıyorum.

"Neden tüyler?" Asansöre binerken sordum.

"Smithsonian Doğa Tarihi Müzesi'nde ornitolog olan bir arkadaşım var," dedi. "Hükümet havacılık yetkilileri kuş çarpmaları konusunda ondan yardım almaya başlayınca ilgimi çekti. Gördüğünüz gibi, kuşlar uçak motorları tarafından yutuluyor ve yerdeki enkazı incelerken bu tüy parçalarını buluyorsunuz ve soruna hangi kuşun neden olduğunu anlamak istiyorsunuz. Başka bir deyişle, içine çekilen her neyse oldukça iyi çiğnenmiştir. Bir martı bir B-1 bombardıman uçağını düşürebilir ve insanlarla dolu geniş gövdeli bir uçağın bir motorunu kuş çarpması nedeniyle kaybederseniz, bir sorunuz var demektir. Ya da bir Lear jetinin ön camından içeri girip pilotun kafasını koparan deliceyi ele alalım. Bu da yaptığım işin bir parçası. Kuş yutmaları üzerinde çalışıyorum. Türbinleri ve kanatları tavuk atarak test ediyoruz. Uçak bir ya da iki tavuktan sağ çıkabilir mi? Ama kuşlar her türlü şeyin içine girer. Şüphelinin ayakkabısının altındaki güvercin pisliği - şüpheli cesedin bulunduğu ara sokakta mıydı, değil miydi? Ya da bir hırsızlık sırasında Çift Sarı Amazon çalan adamın arabasının arkasında Çift Sarı Amazon'a ait olduğu tespit edilen kuş tüyü parçaları buluruz. Ya da tecavüz edilip öldürülen bir kadının cesedinden çıkan kuş tüyü. Kadın bir çöplükte Panasonic stereo hoparlör kutusunun içinde bulundu. Kuş tüyü bana küçük beyaz bir yaban ördeği tüyü gibi göründü, şüphelinin yatağındaki kuş tüyü yorganın içindeki tüyle aynı türdendi. O dava bir kuş tüyü ve iki saç teliyle açılmıştı."

Üçüncü kat, incelemecilerin suçlarda kullanılan ya da olay yerlerinden toplanan patlayıcıları, boya parçalarını, polenleri, aletleri, lastikleri ve enkazı analiz ettiği laboratuvarlardan oluşan bir şehir bloğuydu. Gaz kromatografisi dedektörleri, mikrospektrofotometreler ve ana bilgisayarlar sabah, öğlen ve gece çalışıyor, referans koleksiyonları otomotiv boya türleri, koli bantları ve plastiklerle dolu odaları dolduruyordu. Downey'i beyaz koridorlardan geçerek DNA analiz laboratuvarlarına, oradan da çalıştığı Kıl ve Lifler Birimine kadar takip ettim.

Ofisi aynı zamanda bir laboratuvar işlevi görüyordu; koyu renkli ahşap mobilyalar ve kitaplıklar, tezgahlar ve mikroskoplarla aynı alanı paylaşıyordu. Duvarlar ve

Halılar bej rengineydi ve ilan panosuna yapıştırılmış pastel boya çizimleri bana bu uluslararası saygın tüy uzmanının bir baba olduğunu söylüyordu.

Bir manila zarfı açarak şeffaf plastikten yapılmış üç küçük zarf çıkardım. İkisinde Jennifer Deighton ve Susan Story'nin cinayetlerinden toplanan tüyler, üçüncüsünde ise Eddie Heath'in bileklerindeki sakız kalıntılarının bir slaytı vardı.

Jennifer Deighton'ın geceliğinden çıkardığım tüyü göstererek, "Görünüşe göre en iyisi bu," dedim.

Zarfından çıkardı ve şöyle dedi: "Bu bir göğüs ya da sırt tüyü. güzel bir tutam var. Güzelmiş. Ne kadar çok tüyün olursa o kadar iyi."

Forseps kullanarak, dal benzeri çıkıntılardan veya "dikenlerden" birkaçını şaftın her iki tarafından sıyırdı ve stereoskopik mikroskobun başına geçerek bunları bir lam üzerine bıraktığı ince bir ksilen tabakasının üzerine yerleştirdi. Bu, küçük yapıları ayırmaya ya da yüzdürmeye yaradı ve her bir dikenin kusursuz şekilde yelpazelendiğinden emin olduğunda, ksilenin emilmesi için yeşil kurutma kağıdının bir köşesine dokundu. Flo-Texx montaj maddesini, ardından bir lamel ekledi ve lamı bir video kameraya bağlı olan karşılaştırma mikroskobunun altına yerleştirdi.

"Size tüm kuşların tüylerinin temelde aynı yapıya sahip olduğunu söyleyerek başlayacağım" dedi. "Merkezi bir şaftınız, dikenleriniz var, bunlar da kıl benzeri dikenlere ayrılıyor ve üst göbek adı verilen bir gözenek bulunan genişlemiş bir tabanınız var. Dikenler, tüyün tüylü görünümüne neden olan filamentlerdir ve büyütüldüklerinde aslında şafttan çıkan mini tüyler gibi olduklarını görürsünüz."

Monitörü açtı. "İşte bir diken." "Eğrelti otuna benziyor," dedim.

"Birçok durumda, evet. Şimdi biraz daha büyüteceğiz, böylece daha iyi bakabileceğiz, çünkü dikenlerin özellikleri tanımlamayı mümkün kılıyor. Özellikle, en çok ilgilendiğimiz şey düğümler."

Temelde iki bileşik mikroskobun tek bir binoküler üniteye birleştirilmesinden oluşan karşılaştırma mikroskobunun altına lamaları teker teker yerleştirdi. Video monitöründe, ortadan ikiye bölünmüş dairesel bir ışık alanı vardı.

İnce bir çizgi, çizginin bir tarafında bilinen tüy örneği, diğer tarafında ise tanımlamayışı umduğumuz tüy örneği. Hızla yeşilbaş, Muscovy, alacalı, ispinoz, kızıl ve Amerikan ördeği ve ardından düzinelercesini taradık.

Downey'nin aradığımız ördeğin bir türlü bulunamadığını anlaması için herhangi birine uzun süre bakmasına gerek yoktu.

"Sadece hayal mi , yoksa bu diğerlerinden daha mı narin?" Söz konusu tüyü gösterdim.

"Hayal . Daha narin, daha aerodinamik. Üçgen yapıların nasıl o kadar da dışarı çıkmadığını görüyor musun?"

"Tamam. Madem dikkat ."

"Ve bu bize kuş hakkında önemli bir ipucu veriyor. Büyüleyici olan da bu. Doğanın gerçekten de her şey için bir nedeni var ve ben bu durumda nedenin yalıtım olduğundan şüpheleniyorum. Kuş tüyünün amacı havayı hapsedmektir ve dikenler ne kadar ince, düğümler ne kadar aerodinamik veya konik ve düğümlerin konumu ne kadar distal olursa, kuş tüyü havayı hapsedmede o kadar etkili olacaktır. Hava sıkıştığında veya öldüğünde, havalandırması olmayan küçük, yalıtılmış bir odada olmak gibidir. Sıcak olursunuz."

Mikroskobun tablasına bir lam daha yerleştirdi ve bu sefer yakın olduğumuzu görebiliyordum. Dikenler narindi, düğümler sivriydi ve distalde yer alıyordu.

"Elimizde ne var?" Ben sordum.

"Baş şüphelileri sona sakladım."

Memnun görünüyordu. "Deniz ördekleri. Ve en üst sırada da ördekler var. Büyütmeyi dört yüze çıkaralım."

değiştirdi, odağı ve birkaç slayt daha izledik. "Kral ya da gözlük değil. Ve bunun yıldız olduğunu sanmıyorum çünkü düğümün tabanındaki kahverengimsi pigmentasyon var. Senin tüyünde bu yok, gördün mü?"

"Anlıyorum."

"O zaman bayağı ördeği deneyeceğiz. Tamam. Pigmentasyonda tutarlılık var," dedi yoğun bir şekilde ekrana bakarak. "Ve, bakalım, dikenler boyunca distalde bulunan ortalama iki düğüm. Ayrıca, ekstra iyi yalıtım kalitesi için aerodinamik - ve Kuzey Buz Denizi'nde yüzüyorsanız bu önemlidir. Sanırım bu o, Somateria mollissima, tipik olarak İzlanda, Norveç, Alaska ve Sibirya kıyılarında bulunur. Taramalı elektron mikroskobuna atıfta bulunarak SEM ile bir kez daha kontrol edeceğim" diye ekledi.

"Neyi taramak için?"

"Tuz kristalleri."

"Tabii ki," dedim hayranlıkla. "Çünkü ördekler tuzlu su kuşlarıdır."

"Kesinlikle. Ve ilginç olanları, kayda değer bir sömürü örneği. İzlanda ve Norveç'te üreme kolonileri yırtıcı hayvanlardan ve diğer aksaklıklardan korunuyor, böylece insanlar dışının yuvasını kapladığı ve yumurtalarını örttüğü kuş tüyünü toplayabiliyor. Kuş tüyü daha sonra temizleniyor ve üreticilere satılıyor."

"Neyin üreticileri?"

"Genellikle uyku tulumları ve yorganlar."

Konuşurken bir yandan da Susan Story'nin arabasında bulunan tüyden birkaç diken çıkarıyordu.

"Jennifer Deighton'ın evinde böyle bir şey yoktu," dedim. "Kuş tüyüyle dolu hiçbir şey yoktu."

"O halde muhtemelen tüyün katile geçtiği, onun da tüyü kurbanına aktardığı ikincil ya da üçüncül bir transferle karşı karşıyayız. Biliyor musunuz, bu çok ilginç."

Örnek şimdi monitördeydi. "Yine ördek,"

dedim.

"Sanırım öyle. Kaydırağı deneyelim. Bu çocuktan mı?"

"Evet," dedim. "Eddie Heath'in bileklerindeki yapışkan bir kalıntıdan."

"Lanetleneyeceğim."

Mikroskobik döküntüler monitörde büyüleyici bir renk, şekil, lif çeşitliliği ve tanıdık diken ve üçgen düğümler olarak göründü.

Downey, "Bu benim kişisel teorimde oldukça büyük bir delik açıyor," dedi. "Eğer farklı yerlerde ve farklı zamanlarda meydana gelen üç cinayetten bahsediyorsak."

"İşte biz de bundan "

"Eğer bu tüylerden sadece bir tanesi ördek tüyü olsaydı, o zaman bunun bir kirletici olma ihtimalini düşünmek isterdim. Bilirsiniz, yüzde yüz akrilik yazan etiketleri görürsünüz ve yüzde doksan akrilik ve yüzde on naylon olduğu ortaya çıkar. Etiketler yalan söyler. Örneğin, akrilik kazağınızdan önce çok sayıda naylon ceket kullanılmışsa, daha sonra çıkan ilk kazaklarda naylon kirleticiler olacaktır. Daha fazla kazak çalıştırdıkça, kirletici dağılır."

"Başka bir deyişle," dedim, "eğer bir kişi kuş tüyü dolgulu bir ceket giyiyorsa ya da üretildiği sırada içinde ördek tüyü kirleticileri bulunan bir yorgana sahipse, bu kişinin ceketinin ya da yorganının sadece ördek tüyü kirleticileri sızdırıyor olma ihtimali neredeyse yok denecek kadar azdır."

"Kesinlikle. O halde söz konusu ürünün saf kaz tüyü ile doldurulduğunu varsayacağız ve bu son derece ilginç. Genellikle buraya gelen çantalarda tavuk ya da belki kaz tüyüyle doldurulmuş Kmart tipi ceketler, eldivenler ya da yorganlar görüyorum. Eider özel bir üründür, çok özel bir mağaza ürünüdür. Kaz tüyü ile doldurulmuş bir yelek, ceket, yorgan ya da uyku tulumu çok az sızdırır ve çok iyi yapılmış olur.
- ve aşırı pahalı."

"Daha önce hiç ördek tüyünü kanıt olarak sundunuz mu?" "Bu ilk."

"Neden bu kadar değerli?"

"Yalıtım özelliklerini daha önce anlatmıştım. Ancak estetik çekiciliğin de bununla çok ilgisi var. Bayağı örümceğin tüyleri bembeyazdır. Çoğu kuş tüyü

kirli."

"Ve eğer ördek tüyü ile doldurulmuş özel bir ürün satın alsaydım, bu kar beyazı kuş tüyü ile doldurulduğunun farkında olur muydum yoksa etikette sadece 'ördek tüyü' mü yazardı?"

"Bunun farkında olacağınızdan oldukça eminim," dedi. "Etikette muhtemelen 'yüzde yüz ördek tüyü' gibi bir şey yazardı."

Fiyatı haklı çıkaracak bir şey olmalı." "Distribütörler üzerinde bir bilgisayar kontrolü yapabilir misiniz?"

"Elbette. Ama açıkça belirtmek , hiçbir distribütör topladığınız ördek tüyünün kendisine ait olduğunu söyleyemez, yanında bir giysi ya da eşya olmadan. Ne yazık ki bir tüy yeterli değil."

"Bilmiyorum," dedim. ". "

Öğleye doğru arabamı park ettiğim yere iki blok yürümüştüm ve içeride kaloriferi . New Jersey Caddesi'ne o kadar yakındım ki kendimi ay tarafından çekilen bir gelgit gibi hissediyordum. Emniyet kemerimi bağladım, radyoyla oynadım ve iki kez telefona uzanıp fikrimi değiştirdim. Nicholas Grueman'ı aramayı düşünmek bile delilikti.

Nasıl olsa gelmeyecek, diye düşündüm ve tekrar telefona uzanıp aradım.

"Grueman," dedi ses.

"Bu Dr. Scarpetta."

Sesimi ısıtıcının fanından daha yükseğe çıkardım.

"Şey, merhaba. Geçen gün sizin hakkınızda bir şeyler okuyordum. Sesiniz araba telefonundan arıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Çünkü ben öyleyim. Washington'da bulunuyorum."

"Mütevazı kasabamdan beni için gerçekten gurur duydum."

"Kasabanızın mütevazı bir yanı yok Bay Grueman, bu de sosyal bir yanı yok. Sizinle Ronnie Joe Waddell hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Anlıyorum. Hukuk Merkezi'nden ne kadar

uzaktasınız?" "On dakika."

"Öğle yemeği yemedim ve sanırım siz de yemediniz. Sandviç göndersem sizin için uygun olur mu?"

"Bu iyi olur," dedim.

Hukuk Merkezi, üniversitenin ana kampüsünden yaklaşık otuz beş blok ötedeydi ve yıllar önce eğitimimin Heights'ın eski, gölgeli sokaklarında yürümeyi ve on sekizinci yüzyıldan kalma tuğla binalarda derslere katılmayı içermeyeceğini fark ettiğimde yaşadığım dehşeti hatırladım. Bunun yerine, Washington'ın gürültülü ve hareketli bir bölgesinde, cazibeden yoksun yepyeni bir tesiste üç uzun yıl geçirecektim. Ancak hayal kırıklığım uzun sürmedi. ABD Kongre Binası'nın gölgesinde hukuk okumanın, kolaylıktan bahsetmeye gerek yok, belli bir heyecanı vardı. Ama belki de daha önemlisi şuydu. Mark'la tanıştığımda henüz öğrenci olmamıştım.

Birinci sınıfın ilk döneminde Mark James'le ilk karşılaşmalarımızla ilgili en çok hatırladığım şey onun fiziksel etkisiydi. İlk başlarda onu görmek bile beni tedirgin ediyordu ama nedenini bilmiyordum.

Sonra, birbirimizi tanıdıkça, onun varlığı kanıma adrenalin pompalamaya başladı. Kalbim dört nala atıyor ve ne kadar sıradan olursa olsun kendimi birdenbire onun her hareketinin farkında buluyordum. Haftalar boyunca, sabahın erken saatlerine kadar süren sohbetlerimiz beni büyülemişti. Sözcüklerimiz, bir kazanın göz kamaştırıcı öngörülemezliği ve gücüyle bir gece meydana gelen gizli, kaçınılmaz bir kreşendonun notaları olduğu kadar konuşmanın unsurları değildi.

O günlerden bu yana Hukuk Merkezi'nin fiziksel yapısı önemli ölçüde büyümüş ve değişmişti. Ceza Adaleti Kliniği dördüncü kattaydı ve asansörden indiğimde görünürde kimse yoktu ve önünden geçtiğim ofisler boş görünüyordu. Ne de olsa hala tatildi ve sadece acımasız ya da

çaresizlik çalışmaya meyilli olurdu. 418 numaralı odanın kapısı açıktı, sekreterin masası boştu ve Grueman'ın iç ofisinin kapısı aralıktı.

Onu ürkütmek istemediğim için kapısına yaklaşıırken adını seslendim. Cevap vermedi.

"Merhaba, Bay Grueman? Burada mısınız?" Kapısını iterek biraz daha açmaya çalıştım.

Masasının üzeri, bir bilgisayarın etrafında biriken dağınıklıkla doluydu ve dava dosyaları ve transkriptler, kalabalık kitaplıkların tabanı boyunca yere yığılmıştı. Masasının solunda bir yazıcı ve birilerine bir şeyler göndermekle meşgul bir faks makinesinin bulunduğu bir masa vardı. Ben sessizce etrafıma bakarken telefon üç kez çaldı ve sonra . Masanın arkasındaki pencerenin perdeleri, belki de bilgisayar ekranındaki parlamayı azaltmak için çekilmişti ve pervaza yaslanmış, yaralı ve hırpalanmış kahverengi deri bir evrak çantası vardı.

"Bunun için üzgünüm." Arkamdan gelen bir ses beni neredeyse ayakkabılarımdan dışarı çıkaracaktı. "Bir an için dışarı çıktım ve siz gelmeden önce geri dönmeyi umuyordum."

Nicholas Grueman bana elini uzatmadı ya da herhangi bir şekilde kişisel bir selam vermedi. Tek derdi sandalyesine dönmek gibi görünüyordu, bunu da çok yavaş ve gümüş kaplı bir baston yardımıyla yapıyordu.

"Size kahve ikram ederdim ama Evelyn burada değilken kahve yapılmıyor," dedi ve yargıç koltuğuna oturdu. "Ama birazdan öğle yemeği dağıtacak olan şarküteri içecek bir şeyler getirecek. Umarım bekleyebilirsiniz ve lütfen bir sandalye alın, Dr. Scarpetta. Bir kadının bana tepeden bakması beni sinirlendiriyor."

Bir sandalyeyi masasına yaklaştırdım ve Grueman'ın ete kemiğe büründüğünde öğrencilik günlerimden hatırladığım canavar olmadığını fark ederek şaşırdım. Bir kere, küçülmüş gibiydi, ama bunun en olası açıklamasının onu hayalimde Rushmore Dağı boyutlarına ulaştırmış olmam olduğundan şüpheleniyordum. Şimdi onu, yüzünü yılların zorlayıcı bir karikatüre dönüştürdüğü, zayıf, beyaz saçlı bir adam olarak görüyordum. Hâlâ papyon ve yelek giyiyor, pipo içiyordu ve bana baktığında gri

Gözleri herhangi bir neşter gibi parçalara ayrılabilirdi. Ama onları soğuk bulmuyordum. Sadece çoğu zaman benimkiler gibi açıklayıcı değillerdi.

"Neden topallıyorsun?" Ona cesaretle sordum.

"Gut hastalığı. Despotların hastalığı," dedi gülümsemeden.

"Zaman zaman ortaya çıkıyor ve lütfen bana iyi bir tavsiye ya da çare sunun. Siz doktorlar, arızalı elektrikli sandalyelerden sefil diyetimden çıkarmam gereken yiyecek ve içeceklerle kadar her konudaki istenmeyen fikirlerinizle beni çıldırtıyorsunuz."

"Elektrikli sandalye arızalanmadı," dedim. "Eminim ima ettiğiniz olayda da olmadı."

"Neyi ima ettiğimi bilmeniz mümkün değil ve bana öyle geliyor ki buradaki kısa görev süreniz boyunca sizi varsayımlarda bulunma konusundaki büyük beceriniz konusunda birden fazla kez uyarmak zorunda kaldım. Beni için üzgünüm. Hala varsayımlarda bulunuyorsunuz, ancak bu örnekte varsayımınız aslında doğrudur."

"Bay Grueman, beni öğrenciniz olarak hatırlamanız gururumu okşadı, ancak buraya sınıfınızda geçirdiğim berbat saatleri anmak için gelmedim. Buraya, sizin çok sevdiğiniz zihinsel dövüş sanatlarıyla tekrar uğraşmak için de gelmedim. Kayıtlara geçmesi açısından, otuz küsur yıllık örgün eğitimim boyunca karşılaştığım en kadın düşmanı ve kibirli profesör olma ayrıcalığına sahip olduğunuzu söyleyeceğim. Ve beni piçlerle başa çıkma sanatında bu kadar iyi eğittiğiniz için size teşekkür etmeliyim, çünkü dünya onlarla dolu ve her gün onlarla uğraşmak zorundayım."

"Her gün onlarla uğraştığınızdan eminim ve bu konuda iyi olup olmadığınıza henüz karar vermedim."

"Bu konudaki görüşlerinizle ilgilenmiyorum. Bana Ronnie Joe Waddell hakkında daha fazla bilgi vermenizi istiyorum."

"Nihai sonucun yanlış olduğu gerçeğinin ötesinde ne bilmek istersiniz? İdam edilip edilmeyeceğinize siyasetin karar vermesini nasıl istersiniz, Dr. Scarpetta? Şu anda başınıza gelenlere bir bakın. Son zamanlardaki kötü basınıız, en azından kısmen, siyasi nedenli değil mi?

İşin içindeki her tarafın kendi gündemi, sizi kamuoyu önünde kötülemekten kazanacağı bir şeyler var. Bunun adalet ya da doğrulukla hiçbir ilgisi yoktur. Bu nedenle, aynı kişilerin sizi özgürlüğünüzden ve hatta hayatınızdan mahrum etme gücüne sahip olmasının nasıl bir şey olacağını bir düşünün.

"Ronnie mantıksız ve adaletsiz bir sistem tarafından parçalara ayrıldı. Daha önceki içtihatların uygulanması ya da iddiaların doğrudan ya da ikincil incelemede ele alınması fark etmedi. Hangi konuyu gündeme getirdiğimin de bir önemi yoktu çünkü bu örnekte, sizin güzel eyaletinizde habeas, eyalet yargısının ve temyiz yargıçlarının vicdanlı bir şekilde yargılamalarını yerleşik anayasal ilkelere uygun bir şekilde yürütmelerini sağlamak için tasarlanmış bir caydırıcı olarak hizmet etmedi. Tanrı korusun, hukukun bazı alanlarında düşüncelerimizin evrimini ilerletmek için anayasa ihlallerine en ufak bir ilgi gösterilmesi gerekirdi. Ronnie için mücadele ettiğim üç yıl boyunca, bir jig dansı yapıyor da olabilirdim."

"Hangi anayasal ihlallerden ?" diye sordum.

"Ne kadar zamanınız var? Ancak öncelikle savcılığın ırkçı bir ayrımcılıkla bariz bir şekilde geçici ret hakkını kullanmasıyla başlayalım. Ronnie'nin eşit koruma maddesi kapsamındaki hakları cehennemden kahvaltıya kadar ihlal edildi ve savcılık suiistimali, Altıncı Değişiklik'in toplumun adil bir kesitinden seçilen bir jüri hakkını açıkça ihlal etti. Ronnie'nin duruşmasını izlediğinizi ya da dokuz yıldan fazla bir süre önce olduğu ve Virginia'da bulunmadığınız için bu konuda fazla bir şey bildiğinizi sanmıyorum. Yerel kamuoyunda büyük yankı uyandırdı ama yine de yer değişikliği yapılmadı. Jüri sekiz kadın ve dört erkekten oluşuyordu. Kadınların altısı ve erkeklerin ikisi beyazdı. Dört siyah jüri üyesi bir araba satıcısı, bir banka memuru, bir hemşire ve bir üniversite profesörüydü. Beyaz jüri üyelerinin meslekleri, siyahlara hala 'zenci' diyen emekli bir demiryolu makasçısından, siyahlarla tek karşılaşması haberleri izleyip içlerinden birinin mahallede birini vurduğunu görmesi olan zengin bir ev hanımına kadar uzanıyordu. Jürinin demografik yapısı Ronnie'nin adil bir şekilde mahkum edilmesini imkansız hale getirdi."

"Ve siz Waddell'in davasında böyle bir anayasal uygunsuzluğun ya da başka bir şeyin siyasi amaçlı olduğunu mu söylüyorsunuz? Ronnie Waddell'i ölüme göndermek için nasıl bir siyasi motivasyon olabilir?"

Grueman aniden kapıya doğru baktı. "Kulaklarım beni , sanırım öğle yemeği geldi."

Hızlı ayak sesleri ve kâğıt duydum, sonra bir ses "Hey, Nick. Burada mısın?"

Grueman masasından kalkmadan, "İçeri gel Joe," dedi.

Mavi kot pantolonlu ve tenis ayakkabılı, enerjik ve genç bir siyah adam ortaya çıktı ve Grueman'ın önüne iki çanta koydu.

"Bunda içkiler var, burada da iki denizci sandviçi, patates salatası ve turşu var. Bu on beş kırk eder."

" kalsın. Ve bak, Joe, . Sana hiç tatil mı?"

"İnsanlar yemek yemeyi bırakmaz, dostum. Kaçmalıyım."

Ben umutsuzca ne yapacağımı bulmaya çalışırken Grueman yiyecekleri ve peçeteleri dağıttı. Davranışları ve sözleri beni giderek daha fazla etkilemeye başlamıştı, çünkü onda kaypak, küçümseyici ya da samimiyetsiz hiçbir şey yoktu.

"Hangi siyasi motivasyon?" Sandviçimi açarken ona tekrar sordum.

Bir zencefilli gazoz açtı ve patates salatası kabının çıkardı.

"Birkaç hafta önce bu soruya bir yanıt alabileceğimi düşünmüştüm," dedi.

"Ama sonra bana yardım edebilecek kişi aniden arabasının içinde ölü bulundu. Kimden bahsettiğimi bildiğinizden oldukça eminim, Dr. Scarpetta. Jennifer Deighton sizin vakalarınızdan biri ve her ne kadar ölümünün bir intihar olduğu henüz kamuoyuna açıklanmamış olsa da, insan buna inanmaya yönlendiriliyor. Ölümünün zamanlamasını tüyler ürpertici olmasa da oldukça dikkat çekici buluyorum."

"Jennifer Deighton'ı tanıdığınızı mı anlamalıyım?" Mümkün olduğunca mülayim bir şekilde sordum.

"Hem evet hem hayır. Onunla hiç tanışmamıştım ve telefon konuşmalarımız da çok kısaydı. Anlayacağınız, Ronnie ölene kadar onunla hiç temas kurmadım."

"Buradan da anladığım kadarıyla Waddell'i tanıyormuş."

Grueman sandviçinden bir ısırık aldı ve zencefilli gazozuna uzandı. "O ve Ronnie kesinlikle birbirlerini tanıyorlardı," dedi. "Bildiğiniz gibi, Bayan Deighton'ın yıldız falı servisi vardı, parapsikoloji ve benzeri şeylerle ilgileniyordu. Sekiz yıl önce, Ronnie Mecklenburg'da idam mahkumuyken, bir dergide onun hizmetleri için bir reklam görmüş. Başlangıçta, tabiri caizse kristal küresine bakıp ona geleceğini söyleyebileceği umuduyla ona yazdı. Özellikle de elektrikli sandalyede ölüp ölmeyeceğini öğrenmek istiyordu ve bu, mahkumların medyumlara, el falcılarına yazıp geleceklerini sormaları ya da din adamlarıyla iletişime geçip dua istemeleri gibi alışılmadık bir durum değil.

Ronnie'nin durumunda biraz daha olağandışı olan şey, görünüşe göre o ve Bayan Deighton'ın ölümünden birkaç ay öncesine kadar süren samimi bir yazışmaya başlamış olmalarıydı. Sonra ona yazdığı mektuplar aniden kesilmiş."

"Ona yazdığı mektupların ele geçirilmiş olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Bu konuda hiçbir şüphe yok. Jennifer Deighton ile telefonda konuştuğumda Ronnie'ye yazmaya devam ettiğini söyledi. Ayrıca son birkaç aydır ondan hiç mektup almadığını söyledi ve ben bunun sebebinin mektuplarının da ele geçirilmiş olması olduğundan şüpheleniyorum."

"Neden infaz sonrasına kadar onunla irtibata geçmeyi beklediniz?" Şaşırdım.

"O zamandan önce ondan haberim yoktu. Ronnie son konuşmamıza kadar bana onun hakkında hiçbir şey söylemedi ki bu belki de temsil ettiğim herhangi bir mahkumla yaptığım en garip konuşmaydı."

Grueman sandviçiyle oynadı ve sonra onu kendinden uzaklaştırdı. Puposuna uzandı. "Bunun farkında olup olmadığınızdan emin değilim Dr. Scarpetta ama Ronnie beni bıraktı."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ronnie ile son konuşmam Mecklenburg'dan Richmond'a nakledilmesinden bir hafta önceydi. O zaman idam edileceğini bildiğini ve benim yapacağım hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağını söyledi. Başına geleceklerin en başından beri planlandığını ve ölümünün kaçınılmaz olduğunu kabul ettiğini söyledi. Ölmeyi dört gözle beklediğini ve federal habeas corpus tahliyesini takip etmeyi bırakmamı tercih ettiğini söyledi. Sonra da onu bir daha aramamamı ya da görmeye gelmememi istedi."

"Ama seni kovmadı."

Grueman briar piposunun çanağına alev verdi ve sapını emdi. "Hayır, yapmadı. Sadece beni görmeyi ya da benimle telefonda konuşmayı reddetti."

"Görünüşe bakılırsa sadece bu bile, yeterlilik tespiti yapılana kadar infazın durdurulmasını gerektirirdi," dedim.

"Bunu denedim. Hays'e karşı Murphy'den Tanrı'nın Duası'na kadar her şeye atıfta bulunmaya çalıştım. Mahkeme, Ronnie'nin idam edilmeyi istemediğine dair parlak bir karar verdi. Sadece ölümü dört gözle beklediğini söyledi ve dilekçesi reddedildi."

"Eğer idamından önceki birkaç hafta içinde Waddell ile hiçbir temasınız olmadıysa, Jennifer Deighton'dan nasıl haberdar oldunuz?"

"Ronnie ile yaptığım son görüşmede benden son olarak üç istekte bulundu. Bunlardan ilki, ölümünden günler önce yazdığı bir meditasyonun gazetede yayınlanmasını sağlamamdı. Bunu bana verdi ve ben de Richmond Times-Dispatch ile bu işi hallettim."

"Okudum," dedim.

"İkinci isteği - aynen aktarıyorum - 'Arkadaşıma bir şey olmasına izin vermeyin' oldu."

Ona hangi arkadaşından bahsettiğini sordum ve bana dedi ki, yine alıntılıyorum, 'Eğer iyi bir adamsan, ona göz kulak ol. O kimseyi incitmez.'

Bana onun adını verdi ve ölümüne kadar onunla iletişime geçmememi istedi. O zaman onu arayacak ve onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyecektim. Tabii ki bu isteğine harfiyen uymadım. Onunla iletişime geçmeye çalıştım.

Çünkü Ronnie'yi kaybettiğimi biliyordum ve bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissediyordum. Umudum bu arkadaşın bana yardımcı olabileceğiydi. Örneğin birbirleriyle yazışmışlarsa, belki o zaman beni aydınlatabilirdi."

"Peki ona ulaşabildiniz mi?"

Marino'nun bana Jennifer Deighton'ın Şükran Günü'nde iki haftalığına Florida'da olduğunu söylediğini hatırlayarak sordum.

"Kimse telefona cevap vermedi," diye yanıtladı Grueman. "Birkaç hafta boyunca ara ara denedim ve sonra, dürüst olmak gerekirse, davanın hızıyla ilgili zamanlama ve sağlık , tatiller ve korkunç bir gut hastalığı yüzünden dikkatim dağıldı. Ronnie ölene kadar Jennifer Deighton'ı tekrar aramak aklıma gelmedi ve Ronnie'nin isteği üzerine ona ulaşıp kendisi için çok şey ifade ettiğini iletmem gerekti."

"Daha önce ona ulaşmaya çalıştığınızda," dedim, "telesekreterine mesaj bıraktınız mı?"

"Açılmamıştı. Geçmişe bakınca mantıklı geliyor. Burçlarını okumadan karar veremeyen insanlardan gelen beş yüz mesajla yüzleşmek için tatilden dönmesine gerek yoktu. Ve eğer telesekreterine iki haftalığına şehir dışında olduğunu belirten bir mesaj bıraktıysa, bu hırsızlar için mükemmel bir davetiye olurdu."

"Peki sonunda ona ulaştığınızda ne oldu?"

"İşte o zaman sekiz yıldır yazıştıklarını ve birbirlerini sevdiklerini açıkladı. Gerçeğin asla bilinmeyeceğini iddia etti. Ona ne demek istediğini sordum ama bana söylemedi ve telefonu kapattı. Sonunda ona bir mektup yazarak benimle konuşması için yalvardım."

"Bu mektubu ne zaman yazdınız?" diye sordum.

"Bir . İdamdan sonraki gün. Sanırım bu on dört Aralık olmalı."

"Peki cevap verdi mi?"

"İlginç bir şekilde faksla gönderdi. Faks makinesi olduğunu bilmiyordum ama faks numaram kırtasiye malzemelerimin üzerinde yazılıydı. Eğer görmek isterseniz faksının bir kopyası bende var."

Masasındaki kalın dosya klasörlerini ve diğer evrakları karıştırdı. dosyayı bulduktan sonra dosyayı çevirdi ve hemen tanıdığım faksı çıkardı. "Evet, işbirliği yapacağım," yazıyordu, "ama artık çok geç, çok geç, çok geç. Buraya gelsen daha iyi olur. Bunların hepsi çok yanlış!"

Grueman'ın kendisiyle olan iletişiminin Neils Vander'in laboratuvarında görüntü iyileştirme yoluyla yeniden yaratıldığını bilseydi nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

"Ne demek istediğini biliyor musun? Neyin çok geç olduğunu ve neyin bu kadar yanlış olduğunu?" Ben sordum.

"Açıkçası, Ronnie'nin idamını durdurmak için bir şey yapmak için çok geçti, çünkü bu zaten dört gün önce gerçekleşmişti. Neyin bu kadar yanlış olduğunu düşündüğünden emin değilim, Dr. Scarpetta. Ronnie'nin davasında kötü huylu bir şeyler olduğunu uzun zamandır . O ve ben hiçbir zaman yakınlaşamadık ve bu tek başına garip. Genelde çok yakın olursunuz. Sizin için çalışmayan bir sistemde sizin için çalışan tek kişi olarak ölmenizi isteyen bir sistemdeki tek avukat benim. Ancak Ronnie ilk avukatına karşı o kadar soğuktu ki, bu kişi davadan ümidini kesti ve davayı bıraktı. Daha sonra davayı ben üstlendiğimde Ronnie yine aynı şekilde mesafeliydi. Bu olağanüstü sinir bozucuydu. Tam bana güvenmeye başladığını düşündüğüm anda bir duvar yükseliyordu. Birden sessizliğe gömülüyor ve kelimenin tam anlamıyla terlemeye başlıyordu."

"Korkmuş görünüyor muydu?"

"Korkmuş, depresif, bazen kızgın."

"Davasında bir komplo olduğunu ve belki de arkadaşına daha önce yazdığı mektuplardan birinde bundan bahsetmiş olabileceğini mi ima ediyorsunuz?"

"Jenny Deighton'ın ne bildiğini bilmiyorum ama bir şeyler bildiğinden şüpheleniyorum."

"Waddell ondan 'Jenny' diye mi bahsetti?"

Grueman tekrar çakmağına uzandı. "Evet."

"Size hiç Paris Alabalıkları adlı bir romandan bahsetti mi?"

"Bu ilginç" - şaşırmış görünüyordu. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim ama birkaç yıl önce Ronnie ile ilk seanslarımızdan birinde kitaplar ve onun şiirleri hakkında konuşmuştuk. Okumayı severdi ve bana Paris Trout'u okumamı önerdi. Ona romanı zaten okuduğumu ama neden tavsiye ettiğini merak ettiğimi söyledim. Çok sessiz bir şekilde, 'Çünkü bu işler böyle yürür Bay Grueman' dedi. Ve sizin hiçbir şeyi değiştirmenize imkan yok.

O zamanlar bunu, onun beyaz adamın sistemine karşı mücadele eden güneyli bir siyah olduğu ve hiçbir federal habeas çaresinin ya da adli inceleme sürecinde başvurabileceğim başka bir sihrin onun kaderini değiştiremeyeceği şeklinde yorumlamıştım."

"Bu hala senin yorumun mu?"

Güzel kokulu bir duman bulutunun içinden düşünceli düşünceli baktı.

"Sanırım öyle. Ronnie'nin tavsiye ettiği okuma listesiyle neden ilgileniyorsun?"

Gözlerime baktı.

"Jennifer Deighton'ın yatağının yanında Paris Trout'un bir kopyası vardı. İçinde Waddell'in onun için yazdığından şüphelendiğim bir şiir vardı. Önemli bir şey değil. Sadece merak ettim."

"Ama bu önemli, yoksa bu konuda soru sormazdınız. Düşündüğünüz şey, belki de Ronnie'nin romanı bana tavsiye etmesiyle aynı nedenle ona da tavsiye etmiş olabileceği. Ona göre bu hikâye bir şekilde onun hikâyesiydi. Bu da bizi Bayan Deighton'a ne kadarını açıkladığı sorusuna geri götürüyor. Başka bir deyişle, onun hangi sırrını mezara kadar yanında taşıdı?"

"Sizce neydi Bay Grueman?"

"Bence çok çirkin bir patavatsızlık örtbas edildi ve bir Ronnie de bundan haberdar oldu. Belki de bu parmaklıklar ardında olanlarla ilgilidir.

hapishane sistemi içindeki yolsuzluk. Bilmiyorum ama keşke bilseydim."

"Ama ölümle karşı karşıyayken neden bir şey saklayasınız ki? Neden şansını denemiyor ve konuşmuyorsun?"

"Yapılacak en mantıklı şey olurdu, değil mi? Sorduğunuz sorulara sabırla ve cömertçe cevap verdiğime göre, Dr.

Scarpetta, belki de Ronnie'nin idamından önce maruz kalmış olabileceği kötü muamele konusunda neden biraz endişeli olduğumu daha iyi anlayabilirsiniz. Zalimce ve olağandışı olan idam cezasına olan tutkulu belki daha iyi anlayabilirsiniz. Bunun için çürükler, sıyrıklar ya da burnunuzdan kan gelmesi gerekmiyor."

"Fiziksel istismara dair hiçbir kanıt yoktu," dedim. "Uyuşturucu da bulamadık. Raporumu aldınız."

Grueman piposundaki tütünü devirerek, "Kaçamak cevaplar veriyorsun," dedi. "Bugün buradasınız çünkü benden bir şey istiyorsunuz. Girmek zorunda olmadığım bir diyalog aracılığıyla size çok şey verdim. Ama istekliydim çünkü size nasıl görünürsem görüneyim, her zaman adaletin ve gerçeğin peşindeyim. Bir başka neden daha var. Eski bir öğrencimin başı dertte."

"Eğer beni kastediyorsanız, o zaman size kendi sözünüzü hatırlatmama izin verin. Varsayımlarda bulunmayın."

"Öyle olduğuma inanmıyorum."

"O halde eski bir öğrencinize karşı sergilediğinizi iddia ettiğiniz bu ani hayırsever tavrınızla ilgili ciddi bir merak duyduğumu belirtmeliyim. Aslında, Bay Grueman, hayırseverlik kelimesi sizinle ilgili olarak aklımdan hiç geçmedi."

"Belki de kelimenin gerçek anlamını bilmiyorsunuz. Bir eylem ya da iyi niyet duygusu, muhtaçlara sadaka vermek. Hayırseverlik birine ihtiyacı olanı vermektir, sizin ona vermek istediğinizi değil. Sana her zaman ihtiyacın olanı verdim. Sen benim öğrencimken ihtiyacın olan şeyi sana verdim ve bugün de ihtiyacın olan şeyi sana veriyorum, ancak ihtiyaçlar çok farklı olduğu için eylemler çok farklı ifade ediliyor.

"Artık yaşı bir adamım Dr. Scarpetta ve belki de Georgetown'daki günlerinize dair pek bir şey hatırlamadığımı düşünüyorsunuz. Ama sizi canlı bir şekilde hatırladığımı duyunca şaşırabilirsiniz çünkü siz şimdiye kadar okuttuğum en umut verici öğrencilerden biriydiniz. Benim için ihtiyacın olan şey alkış ve övgüler . Senin için tehlike kendine ve mükemmel zekana olan inancını kaybetmen değil, kendini kaybetmendi, nokta. Sınıfımda bitkin ve dikkati dağılmış görüldüğünde bunun nedenini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu arada, sizin standartlarınıza göre vasat olan Mark James ile tamamen meşgul olduğunuzun farkında olmadığımı mı sanıyorsunuz? Ve eğer size kızgın ve çok sert görüldüysem, bunun nedeni dikkatinizi çekmek istememdi. Kızmanı istedim. Sadece aşta hissetmek yerine kanunda yaşadığını hissetmeni istedim. Hormonlarınız ve duygularınız aşırı hızda olduğu için muhteşem bir fırsatı tepeceğinizden korktum. Görüyorsunuz, bir gün bu tür kararlardan pişmanlık duyarak uyanıyoruz. Önümüzde uzanan boş bir günle boş bir yatakta uyanırız ve boş haftalar, aylar ve yıllar dışında ileriye bakacak hiçbir şeyimiz olmaz. Yeteneklerinizi boşa harcamayacağınıza ve gücünüzden vazgeçmeyeceğinize kararlıydım."

Yüzüm yanmaya başlarken şaşkınlıkla ona baktım.

"Sana karşı hakaretlerimde ve centilmenlik eksikliğimde hiçbir zaman samimi olmadım," diye devam etti, onu mahkeme salonunda korkutucu kılan aynı sessiz yoğunluk ve hassasiyetle. "Bunlar taktik. Biz avukatlar taktiklerimizle ünlüyüzdür. Bunlar topa uyguladığımız dilimler ve dönüşler, belirli bir gerekli etkiyi yaratmak için kullandığımız açılar ve hızdır. Benim her şeyimin temelinde öğrencilerimi güçlü kılmak ve içinde yaşadığımız bu berbat dünyada bir fark yaratmaları için dua etmek gibi samimi ve tutkulu bir arzu var.

Ve sana karşı hiçbir hayal kırıklığı hissetmiyorum. Sen belki de benim en parlak yıldızlarımdan birisin."

"Bütün bunları bana neden söylüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü hayatının bu döneminde bunu bilmen gerekiyor. Daha önce de belirttiğim gibi başın belada. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar gururlusunuz."

Sessizdim, düşüncelerim şiddetli bir tartışmaya

girmişti. "Eğer izin verirsen sana yardım edeceğim."

Eğer bana doğruyu söylüyorsa, benim de aynı şekilde karşılık vermem hayati önem taşıyordu. Açık kapısına doğru baktım ve herhangi birinin buraya girmesinin ne kadar kolay olacağını hayal ettim. Arabasına doğru topallayarak giderken birinin onunla yüzleşmesinin ne kadar kolay olacağını hayal ettim.

"Örneğin, bu suçlayıcı hikayeler gazetede yayınlanmaya devam ederse, birkaç strateji geliştirmenizde fayda var -"

kestim. "Bay Grueman, Ronnie Joe Waddell'i en son ne zaman gördünüz?"

Durdu ve gözlerini tavana dikti. "Onun fiziksel huzuruna en son en az bir yıl önce çıkmıştım. Genelde konuşmalarımızın çoğu telefon üzerinden olurdu. Daha önce de belirttiğim gibi, izin verseydi sonunda onunla birlikte olurum."

"O halde Spring Street'te idamını beklerken onu hiç görmediniz ya da onunla konuşmadınız."

"Sözde mi? Bu ilginç bir kelime seçimi, Dr. Scarpetta."

"On üç Aralık gecesi infaz edilen kişinin Waddell olduğunu kanıtlayamayız."

"Kesinlikle ciddi değilsin." Şaşırmış görünüyordu.

Jennifer Deighton'ın bir cinayete kurban gittiği ve Waddell'in parmak izinin Deighton'ın evindeki bir yemek odası sandalyesinde bulunduğu da dahil olmak üzere biten her şeyi anlattım. Ona Eddie Heath ve Susan Story'den ve birinin AFIS'i kurcaladığına dair kanıtlardan bahsettim. Bitirdiğimde Grueman kıpırdamadan oturuyordu, gözleri bana dikilmişti.

"Lordum," diye mırıldandı.

"Jennifer Deighton'a yazdığınız mektup hiç ortaya çıkmadı," diye devam ettim. "Polis evini aradığında ne onu ne de sana gönderdiği orijinal faksı buldu. Belki biri almıştır. Belki de katili onları öldüğü gece şöminesinde yakmıştır. Ya da belki de korktuğu için kendisi atmıştır. Bildiği bir şey yüzünden öldürüldüğüne inanıyorum."

"Susan Story de bu yüzden mi öldürüldü? Bir şeyler bildiği için mi?"

"Bu kesinlikle mümkün," dedim. "Demek istediğim şu ki şu ana kadar Ronnie Waddell ile bağlantılı iki kişi öldürüldü. Waddell hakkında çok şey bilebilecek biri olarak siz listenin üst sıralarında sayılırsınız."

"Yani sıradakinin ben olabileceğimi düşünüyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Biliyor musunuz, belki de Tanrı'ya karşı en büyük şikayetim, yaşam ve ölüm arasındaki farkın bu kadar sık zamanlamaya bağlı olması. Kendimi önceden uyarılmış sayıyorum, Dr. Scarpetta. Ama biri beni vurmaya niyetlenirse ondan başarıyla kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal değilim."

"En azından deneyebilirsin," dedim. "En azından önlem alabilirsin."

"Alacağım da."

"Belki siz ve eşiniz bir tatile çıkabilir, bir süreliğine şehirden uzaklaşabilirsiniz."

"Beverly öleli üç yıl oldu," dedi. "Çok üzgünüm,

Bay Grueman."

"Uzun yıllardır iyi değildi - aslında birlikte olduğumuz yılların çoğunda da iyi değildi. Artık bana güvenecek kimsem olmadığı için kendimi eğilimlerime bıraktım. Ben dünyayı değiştirmek isteyen olmaz bir işkoliğim."

"Sanırım bunu değiştirmeye biri varsa o da sizsiniz."

"Bu herhangi bir gerçeğe dayanmayan bir görüş, ancak yine de takdir ediyorum. Ayrıca size Mark'ın ölümünden duyduğum büyük üzüntüyü de ifade etmek istiyorum. Buradayken onu çok iyi tanı mıyordum ama iyi bir arkadaş ."

"Teşekkür ."

Kalktım ve ceketimi giydim. Arabamın anahtarlarını bulmam biraz

zaman aldı. O da ayağa kalktı. "Şimdi ne yapacağız, Dr. Scarpetta?"

"Ronnie Waddell'in gizli parmak izlerini bulmaya yarayabilecek herhangi bir mektubu ya da başka bir eşyası olduğunu sanmıyorum."

"Elimde mektup yok ve imzalamış olabileceği herhangi bir belge birkaç kişi tarafından ele alınmış olmalı. İsterseniz deneyebilirsiniz."

"Başka bir alternatifimiz yoksa size haber veririm. Ama sormak istediğim son bir şey var."

Kapı aralığında durakladık. Grueman bastonuna yaslanmıştı. "Waddell'le yaptığınız son görüşmede son olarak üç istekte bulunduğundan bahsetmişsiniz. Biri meditasyonunu yayınlamak, diğeri Jennifer Deighton'ı aramaktı. Üçüncüsü neydi?"

"Norrington'u idama davet etmemi istedi." "Peki davet ettin mi?"

"Elbette," dedi Grueman. "Ve sayın valiniz davete icabet etme nezaketini bile göstermedi."

10

Rose'u aradığımda öğleden sonraydı ve Richmond'un ufuk çizgisi görünüyordu.

"Dr. Scarpetta, ?"

Sekreterimin sesi telaşlı geliyordu. "Arabanızda

mısınız?" "Evet. Şehir merkezine beş dakika

uzaklıktayım." "O zaman sürmeye devam et. Hemen

buraya gelme." "Ne?"

"Teğmen Marino size ulaşmaya çalışıyor. Eğer seninle konuşursam bir şey yapmadan önce onu aramanı söylememi istedi. Çok ama çok acil olduğunu söyledi."

"Rose, sen neden ?"

"Haberleri dinledin mi? Öğleden sonra gazetesini okudun mu?" "Bütün gün D.C.'deydim. Ne haberi?"

"Frank Donahue bu öğleden sonra ölü bulundu."

"Hapishane müdürü mü? O Frank Donahue mu?"

"Evet."

Yola sertçe bakarken ellerim direksiyonda gerildi. "Ne oldu?"

"Vurulmuş. Birkaç saat önce arabasında bulundu. Tıpkı Susan gibi."

"Yoldayım," dedim ve sol şeride geçip hızlandım.

"Gerçekten yapmazdım. Fielding onun üzerinde çalışmaya başladı bile. Lütfen Marino'yu ara. Akşam gazetesini okumalısın. Kurşunları biliyorlar."

"Onlar mı?" Dedim.

"Muhabirler. Edgy, Heath ve Susan'ın davalarını birbirine bağlayan kurşunları biliyorlar."

"Marino'nun çağrı cihazını aradım ve ona eve doğru yola çıktığımı söyledim. Garajıma girdiğimde doğruca ön sahanlığa gittim ve akşam gazetesini aldım.

Frank Donahue'nun bir fotoğrafı üst katta gülümsüyordu: Manşette "EYALET CEZAEVİ SAVCISI ÖLDÜRÜLDÜ" yazıyordu.

Bunun altında ise başka bir devlet görevlisinin, yani benim fotoğrafımın yer aldığı ikinci bir haber vardı: Bu haberde Heath ve Susan'ın cesetlerinde bulunan kurşunların aynı silahtan çıktığı iddia ediliyordu ve bir dizi tuhaf bağlantı her iki cinayeti de benimle ilişkilendiriyordu. Post'ta yayınlanan aynı imaya ek olarak çok daha kötü bir bilgi vardı. Parmak izlerimin, polisin Susan Story'nin evinde bulduğu, içinde nakit para olan bir zarftan çıktığını okuyunca hayrete düşmüştüm. Eddie Heath'in ölümünden önce Henrico Doktor Hastanesi'ne giderek yaralarını incelemek suretiyle davaya "olağandışı bir ilgi" göstermişim. Daha sonra otopsisini de ben yapmışım ve o sırada Susan davaya tanıklık etmeyi reddetmiş ve sözde morgdan kaçmıştı. İki haftadan kısa bir süre sonra öldürüldüğünde, olay yerine gittim, hemen ardından ailesinin evine haber vermeden giderek onlara sorular sordum ve otopsi sırasında orada bulunmakta ısrar ettim. Kimseye karşı kötü niyetli olduğuma dair doğrudan bir neden gösterilmedi, ancak Susan'ın vakasında ima edilen neden şaşırtıcı olduğu kadar çileden çıkarıcıydı. Bu işte büyük hatalar yapıyor olabilirdim. Ronnie Joe Waddell'in cesedi idam edildikten sonra morga geldiğinde parmak izini almayı ihmal etmişim. Kısa bir süre önce bir cinayet kurbanının cesedini koridorun ortasında, neredeyse binada çalışan çok sayıda kişinin kullandığı bir asansörün önünde bırakmış, böylece delil zincirini ciddi şekilde tehlikeye atmışım. İş arkadaşlarım, sevgilim Mark James'in ölümünden sonra kişiliğimin değişmeye başladığını gözlemlerken, beni soğuk ve öngörülemez biri olarak tanımlıyorlardı. Belki de her gün yanımda çalışan Susan beni profesyonel olarak mahvedebilecek bilgilere sahipti. Belki de onun sessizliğinin bedelini ödüyordum.

"Parmak izlerim mi?" Kapımda belirttiği anda Marino'ya "Parmak izlerim mi?" diye sordum. "Bu parmak izlerinin bana ait olması da neyin nesi?"

"Sakin ol, Doktor."

"Bu sefer dava açabilirim. Bu iş çok ileri gitti."

"Şu anda herhangi bir şey dosyalamak isteyeceğini sanmıyorum." Sigarasını çıkardı ve beni akşam gazetesinin masanın üzerine serildiği kitlelere kadar takip etti. "Bu işin arkasında Ben Steven var."

"Doktor, sanırım yapmanız gereken şey söyleyeceklerimi dinlemek."

"Mermilerle ilgili sızıntının kaynağı o olmalı -"

"Doktor. Lanet , kapa çeneni."

Oturdum. "Benim de kığım ateşte," dedi. "Seninle birlikte davalarda çalışıyorum ve şimdi birdenbire bir unsur haline geldin. Evet, Susan'ın evinde bir zarf bulduk. Şifonyerin çekmecesinde, bazı giysilerin altındaydı. İçinde üç tane 100 dolarlık banknot vardı. Vander zarfı inceledi ve birkaç gizli kimlik çıktı. İkisi size ait. Benim ve diğer pek çok müfettişin parmak izleri gibi senin parmak izlerin de AFIS'te, olay yerinde parmak izlerimizi bırakmak gibi bir aptallık yapmamız ihtimaline karşı, dışlama amacıyla tutuluyor."

"Hiçbir olay yerinde parmak izi bırakmadım. Bunun mantıklı bir açıklaması var. zorunda. Belki de zarf ofiste ya da morgda bir noktada dokunduğum bir zarftı ve Susan onu eve götürdü."

"Bu kesinlikle bir ofis zarfı değil," dedi Marino. "Sert, parlak siyah kağıttan yapılmış legal boy bir zarfın yaklaşık iki katı genişliğinde. Üzerinde hiç yazı yok."

Aklım başıma geldiğinde ona inanamayarak baktım. "Ona verdiğim eşarp."

"Ne eşarbtı?"

"Susan'ın benden aldığı Noel hediyesi San Francisco'dan aldığım kırmızı ipek bir eşarptı. Tarif ettiğiniz şey zarfın içindeydi, karton veya sert kağıttan yapılmış parlak siyah bir zarf. Küçük bir kapakla kapatılmıştı."

altın mühür. Hediye yi kendim paketledim. Tabii ki üzerinde parmak izlerim olacaktı."

"Peki    yüz dolar ne olacak?" dedi gözlerimi kaçırarak. Para hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Diyorum ki, neden ona verdiğin zarfın içindeydi?"

"Belki de saw parasını bir şeyin içine saklamak istediği içindir. Zarf kullanı lıydı. Belki de istemedi. Bilemiyorum. Ona verdiğim bir şeyle babasının ne yapacağı üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu."

"Ona e arbtı verdiğini gören oldu mu?" diye sordu.

"Hayır. Benimkini kocası evde değildi. Evet, senden gelen tek hediye pembe bir Atatürk  i e iydi. Susan ona bir e arp verdiğin hakkında tek kelime etmedi."

"Tanrı aşkına, vuruldu unda e arbtı takıyordu, Marino." "Bu bize nereden geldiğini göstermez."

"Su lama aşamasına geçmek üzeresin," diye tersledim.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. musun? I ler böyle yürüyor, lanet olsun. Sana bebek gibi bakmamı ve elini ok amamı mı istiyorsun ki başka bir polis gelip sana böyle sorular sorabilsin?"

Aya a kalktı ve elleri ceplerinde, lastikli zemine bakarak mutfakta volta atmaya başladı.

"Bana Donahue'dan bahset," dedim sessizce.

"Muhtemelen bu sabah erken saatlerde aracında vurulmuş. Karısına göre evden saat on altı civarında ayrılmış. Öğleden sonra saat bir buçuk civarında Thunderbird'  Deep Water Terminali'nde içinde kendisiyle birlikte park halinde bulundu."

"Gazetede o kadarını okudum."

"Bak. Bu konuda ne kadar az konu ursak o kadar iyi."

"Neden? Gazeteciler onu da benim  ld rd   m  m  ima edecekler?"

"Bu sabah saat altı buçukta neredeydiniz, Doktor?"

"Evimden çıkıp Washington'a gitmeye hazırlanıyordum." "Evden çıkıp Washington'a gitmeye hazırlandığınızı doğrulayacak bir tanığınız var mı?
Deep Water Terminali civarında mı? Adli Tabiplik'ten çok uzak değil, biliyorsun. Belki iki dakika."

"Bu çok saçma."

Buna alışın. Bu sadece başlangıç. Patterson dişlerini sana geçirene kadar bekle."

Roy Patterson Eyalet Savcılığına adaylığını koymadan önce, şehrin en hırçın ve egoist ceza avukatlarından biriydi. O zamanlar söyleyeceklerimi hiç takdir etmemişti; zira davaların çoğunda adli tabibin tanıklığı jüri üyelerinin sanık hakkında daha iyi düşünmesine neden olmaz.

"Patterson' senden ne kadar nefret ettiğini sana hiç söyledim mi?"

Marino etti. "Savunma avukatıyken onu utandırdınız. Şık takım elbiseleriniz içinde bir kedi kadar soğukkanlı bir şekilde oturdunuz ve onu aptal gibi gösterdiniz."

"Kendini aptal gibi gösterdi. Tek yaptığım sorularına cevap vermektir." "Eski erkek arkadaşın Bill Boltz'un onun en yakın biri olduğunu söylememe gerek bile yok."

"Keşke yapmasaydın."

"Patterson'ın senin peşinden gideceğini biliyorum. Bahse girerim şu anda mutlu bir adamdır."

"Marino, pancar gibi kızarmışsın. Tanrı aşkına, bana vurmaya kalkma."

"Susan'a verdiğini söylediğin eşarba geri dönelim." "Susan'a verdiğimi mi söyledim?"

"San Francisco'da bunu size satan mağazanın adı neydi?" diye sordu.

"Bir mağaza değildi." Adım atmaya devam ederken sert bir bakış attı.

"Bir sokak pazarıydı. Sanat eserleri, el yapımı şeyler satan bir sürü stant ve tezgah. Covent Garden gibi," diye açıkladım.

"Makbuzun var mı?"

"Onu saklamak için hiçbir nedenim olmazdı."

"Yani standın adını bilmiyorsunuz. Yani bu cam gibi siyah zarfları kullanan bir sanatçıdan eşarp aldığınızı doğrulamanın bir yolu yok."

"Bunu doğrulayamam."

"O biraz daha volta attı ve ben pencereden dışarı baktım. Bulutlar dikdörtgen şeklinde süzülüyor ve ağaçların karanlık şekilleri rüzgarda hareket ediyordu: Panjurları kapatmak için ayağa kalktım.

Marino volta atmayı bıraktı. "Doktor, mali kayıtlarınızı incelemem gerekecek."

Ben bir şey söylemedim.

"Son aylarda büyük miktarda nakit para çekmediğinizi doğrulamam gerekiyor."

Sessiz kaldım.

"Doktor, , değil mi?"

Nabzım hızla atarken masadan kalktım.

"Avukatımla konuşabilirsiniz," dedim.

Marino gittikten sonra üst katta özel evraklarımı sakladığım sedir dolaba çıktım ve banka hesap dökümlerini, vergi beyannamelerini ve çeşitli muhasebe kayıtlarını toplamaya başladım. Richmond'daki tüm savunma avukatlarını düşündüm, geri kalanında hapse atılsam ya da sürgüne gönderilsem muhtemelen çok sevineceklerdi. Kapım çaldığında mutfakta oturmuş bir deftere notlar alıyordum: Benton Wesley ve Lucy'yi içeri aldım ve biliyordum ki

sessizliklerinden, onlara neler olup bittiğini anlatmanın gereksiz olduğunu anladılar.

"Connie nerede?" Yorgun bir şekilde sordum.

"Yeni yıl boyunca Charlottesville'deki ailesinin yanında kalmayı umuyor."

Lucy bana sarılmadan ve gülümsemeden, "Ben çalışma odana dönüyorum Kay Teyze," dedi. Bavulunu alıp gitti.

"Marino mali kayıtlarımı incelemek istiyor," dedim Wesley'e, beni oturma odasına kadar takip ederken.

"Ben Stevens bana tuzak kuruyor. Ofisteki personel dosyaları ve notların kopyaları kayıp ve onları benim aldığımın ortaya çıkmasını umuyor. Ve Marino'ya göre Roy Patterson bugünlerde mutlu bir adam. İşte günün gelişmesi."

"Scotch'u nerede saklıyorsun?"

"İyi malları şuradaki kulübede tutuyorum. Bardaklar barda." "Senin iyi malını içmek istemiyorum."

"Ben biliyorum."

Ateş yakmaya başladım.

"Arabayla gelirken şef yardımcınızı aradım. Ateşli Silahlar Donahue'nun beynindeki kurşunları incelemeye almış bile. Winchester elli gram, kurşun, kovansız, yirmi iki kalibre. İki tane: Biri sol yanağından girmiş ve kafatasına doğru ilerlemiş, diğeri ise ensesinde sıkı bir temas oluşturmuş."

"Diğer ikisini öldüren aynı silahtan mı ateşlendi?" "Evet.

Buz ister misin?"

"Lütfen."

kapattım ve maşayı yerine geri koydum. "Olay yerinde ya da Donahue'nun cesedinde herhangi bir tüy bulunduğunu sanmıyorum."

"kadarıyla hayır. Saldırganın arabanın dışında durduğu ve onu açık olan sürücü camından vurduğu açık. Bu, bu kişinin daha önce onunla birlikte içeride olmadığı anlamına gelmez, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Tahminime göre Donahue, Deep Water Terminali'nin otoparkında biriyle buluşacaktı. Bu kişi geldiğinde, Donahue camını indirdi ve hepsi bu kadar. Downey ile şansın yaver gitti mi?" Kolama içkimi uzattı ve koltuğa yerleşti.

"Diğer üç vakadan elde edilen tüy ve tüy parçacıklarının kökeninin ördek olduğu anlaşılmaktadır."

"Bir deniz ördeği mi?" Wesley kaşlarını çatı. "Kuş tüyü ne için kullanılır, kayak ceketlerinde mi, eldivenlerde mi?"

"Nadiren. Eiderdown son derece pahalıdır. Ortalama bir insan bununla dolu bir şeye sahip olmayacaktır."

Nicholas Grueman'la birkaç saat geçirdiğimi ve onun kötü niyetli bir işe karıştığına zerre kadar inanmadığımı itiraf ederken, Wesley'e günün olaylarını anlatmaya devam ettim.

"Onu görmeye gittiğine sevindim," dedi Wesley. "Ben de öyle yapmanı umuyordum." "Nasıl sonuçlandığına şaşırdın mı?"

"Hayır. Bu şekilde ortaya çıkması mantıklı: Grueman'ın durumu sizinkine biraz benziyor. Jennifer Deighton'dan bir faks alıyor ve tıpkı Susan'ın şifonyer çekmecesindeki bir zarfın üzerinde parmak izlerinizin bulunmasının şüpheli görünmesi gibi bu da şüpheli görünüyor. Şiddet yaklaştığında, üzerinize sıçrar. Kirlenirsiniz."

"Su sıçramasından daha fazlasıyım. Boğulmak üzereymişim gibi hissediyorum."

"Şu anda görünüyor. Belki de bu konuyu Grueman ile konuşmalısın." Cevap vermedim.

"Onu yanımda isterdim."

"Onu tanıdığınızı bilmiyordum."

Wesley içkisini yudumlarken buzlar sessizce şingırdadı. Ocağın üzerindeki pirinç, ateşin ışığında parıldadı. Tahta patladı ve kıvılcımlar bacadan yukarıya sıçradı.

"Grueman'ı biliyorum," dedi. "Harvard Hukuk Fakültesi'nden birincilikle mezun olduğunu, Hukuk Dergisi'nin editörlüğünü yaptığını ve orada bir öğretmenlik pozisyonu teklif edildiğini ama bunu biliyorum. Bu onun kalbini kırmıştı. Ama karısı Beverly, Washington bölgesinden taşınmak istemedi. Görünüşe göre pek çok sorunu varmış, bunlardan en önemlisi de Grueman ve Beverly'nin tanıştıkları sırada Saint Elizabeth'te akıl hastanesinde yatmakta olan ilk evliliğinden olan genç bir kızymış. Kızı birkaç yıl sonra ölmüş."

"Onun geçmişini araştırıyormuşsun," dedim. "Sayılır."

"Ne zamandan beri?"

"Jennifer Deighton'dan bir faks aldığını öğrendiğimden beri. Her şeye rağmen Bay Temiz gibi görünüyor ama yine de birinin onunla konuşması gerekiyordu."

"Bana bunu önermenin tek nedeni bu değil, değil mi?"

"Önemli sebep ama tek sebep değil. Oraya geri dönmen gerektiğini düşündüm."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim Benton. Sen niyetli ve iyi bir adamsın."

Kadehini dudaklarına götürdü ve gözlerini ateşe dikti.

"Lütfen müdahale etmeyin," diye ekledim.

"Bu benim tarzım değil."

"Tabii ki öyle. Sen bu işte profesyonelsin. Birini perde arkasından sessizce yönlendirmek, itmek ya da fişini çekmek istiyorsan, bunu nasıl yapacağını biliyorsun. O kadar çok engel çıkarmayı ve o kadar çok köprüyü havaya uçurmayı biliyorsun ki benim gibi biri eve dönüş yolunu bulduğu için şanslı sayılır."

"Marino ve ben bu işin içindeyiz, Kay. Richmond Polisi de işin içinde. Büro da işin içinde. Ya dışarıda idam edilmesi gereken bir psikopat var ya da dışarıda idam edilmesi gereken birinin olduğunu düşünmemizi sağlamaya niyetli görünen başka biri var."

"Marino benim bu işe karışmamı hiç istemiyor," dedim.

"İmkânsız bir durumda. Şehrin baş cinayet masası müfettişi ve Büro VICAP ekibinin bir üyesi ama aynı zamanda sizin meslektaşınız ve arkadaşınız. Sizin hakkınızda ve ofisinizde olup bitenler hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyor. Yine de eğilimi sizi korumak. Kendinizi onun yerine koymaya çalışın."

"Yapacağım. Ama onun da kendini benim yerime

koyması gerekiyor." "Bu adil olur."

"Konuşma tarzına bakılırsa Benton, sanırsın ki dünyanın yarısı bana karşı kan davası güdüyor ve beni alevler içinde görmek istiyor."

"Belki dünyanın yarısı değil ama Ben Stevens dışında elinde kibrit kutuları ve benzinle dolaşan insanlar da var."

"Başka kim olacak?"

"Size isim veremem çünkü bilmiyorum. Ve tüm bunların arkasında kim varsa, sizi profesyonel olarak mahvetmenin ana görev olduğunu iddia etmeyeceğim. Ancak bunun gündemde olduğundan şüpheleniyorum, zira ofisinizden geçen tüm kanıtların lekeli olduğu ortaya çıkarsa davalar ciddi şekilde tehlikeye . Ayrıca siz olmazsanız, Cumhuriyet en güçlü uzman tanıklarından birini kaybeder."

Gözlerime baktı. "Şu vereceğin ifadenin ne kadar değerli olacağını düşünmelisin. Eğer şu anda kürsüye çıkarsan, Eddie Heath'e yardım mı etmiş olursun yoksa zarar mı verirsin?"

Bu söz kemikleri sızlattı.

"Şu anda ona pek yardımcı olamam. Ama eğer varsayarsam, bu ona ya da herhangi birine ne kadar yardımcı olur?"

"Bu iyi bir soru. Marino daha fazla zarar görmeni istemiyor, Kay."

"O zaman belki de böylesine mantıksız bir duruma verilecek tek makul cevabın, benim kendi işimi yapmama izin verirken onun da kendi işini yapmasına izin vermem olduğunu ona anlatabilirsiniz."

"Bunu yenileyebilir miyim?"

Kalkıp şişeyle geri döndü. Buzla uğraşmadık.

"Benton, katil hakkında konuşalım. Donahue'ya olanların ışığında, şimdi ne düşünüyorsun?"

Şişeyi yere bıraktı ve ateşi karıştırdı. Bir an şöminenin önünde durdu, sırtı dönüktü; elleri ceplerindeydi. Sonra ocağın kenarına oturdu, kollarını dizlerine dayadı. Wesley uzun zamandır onu gördüğünden çok daha farklıydı.

"Gerçeği bilmek istiyorsan Kay, bu hayvan beni çok korkutuyor." "Dava ettiğiniz diğer katillerden ne farkı var?"

"Sanırım bir dizi kuralla başladı ve sonra onları değiştirmeye karar verdi."

"Onun kuralları mı, başkasının kuralları mı?"

"Bence kurallar ilk başta onun değildi. Waddell'i serbest bırakma komplosunun arkasındaki kişi ilk önce kararları verdi. Ama bu adamın kendi kuralları var. Ya da artık kural yok demek daha doğru olur. Kurnaz ve dikkatli. Şimdilik kontrol onda."

"Peki ya sebep?" Ben sordum.

"Bu çok zor. Belki de bunu bir görev ya da ödev olarak ifade etmem daha iyi olur. Deliliğinde bir yöntem olduğundan şüpheleniyorum ama onu harekete geçiren şey deliliği. İnsanların zihinleriyle oynamaktan zevk alıyor. Waddell on yıl hapiste kaldıktan sonra aniden ilk işlediği suçun kabusu yeniden ortaya çıkar. İdam edildiği gece, bir çocuk Robin Naismith'in davasını anımsatan cinsel sadist bir şekilde öldürülür. Diğer insanlar ölmeye başlar ve hepsi bir şekilde

Waddell. Jennifer Deighton onun arkadaşıydı. Görünüşe göre Susan, bu komplo her neyse, ona en azından teğet olarak dahil olmuş. Frank Donahue hapishane müdürüydü ve on üç Aralık gecesi gerçekleşen infazı denetleyecekti. Peki bu diğerlerine, diğer oyunculara ne yapıyor?"

"Ronnie Waddell ile yasal ya da başka bir şekilde herhangi bir ilişkisi olan herkesin kendini çok tehdit altında hissedeceğini düşünmeliyim," diye cevap verdim. .

"Doğru. Eğer bir polis katili serbest dolaşıyorsa ve siz de polisseniz, sıradakinin siz olabileceğinizi bilirsiniz. Bu gece kapınızdan çıkabilirim ve bu adam beni vurmak için gölgelerde bekliyor olabilir. Arabasıyla bir yerlerde Marino'yu arıyor ya da evimi bulmaya çalışıyor olabilir. Grueman'ı öldürmeyi hayal ediyor olabilir."

"Ya da ben."

Wesley ayağa kalktı ve ateşi düzenlemeye başladı.

"Lucy'yi Miami'ye geri göndermemin akıllıca olacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Tanrım, Kay, sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Eve gitmek istemiyor. Bu açık ve net bir şekilde anlaşılıyor. Bu gece Miami' dönerse kendini daha iyi hissedebilirsin. Onunla gidersen ben de kendimi daha iyi hissedebilirim. Aslında herkes - sen, Marino, Grueman, Vander, Connie, Michele, ben - hepimiz şehri terk etsek muhtemelen daha iyi hissederiz. Ama o zaman geriye kim kalır?"

". " Dedim. "Her kimse o."

Wesley saatine baktı ve bardağını üzerine koydu. "Hiçbirimiz birbirimize karışmamalıyız," dedi. "Bunu göze alamayız."

"Benton, adımı temize çıkarmak zorundayım."

"Ben de tam olarak bunu yapardım. Nereden başlamak istersin?"

"Bir tüyle."

"Lütfen açıklayın."

"Bu katilin gidip içi kuş tüyüyle doldurulmuş özel bir eşya satın almış olması mümkün, ancak bunu çalmış olma ihtimalinin de yüksek olduğunu söyleyebilirim."

"Bu akla yatkın bir teori."

"Elimizde etiketi ya da üreticiye kadar izini sürebileceğimiz başka bir parça olmadığı sürece ürünün süremeyiz ama başka bir yolu olabilir. Belki gazetelerde bir şeyler çıkabilir."

"Katilin her yere tüy sızdırdığını bilmesini sanmıyorum. Söz konusu eşyadan kurtulacağından eminim."

"Katılıyorum. Ama bu, gazeteci kaynaklarınızdan birinin ördek ve onun değerli tüyleri hakkında uydurma bir haber yapmasını ve bu tüylerle doldurulmuş eşyaların ne kadar pahalı olduğu için hırsızların gözdesi haline geldiğini yazmasını engellemez. Belki bu kayak sezonu ya da başka bir şeyle bağlantılı olabilir."

"Ne? Dışarıdan birinin arayıp arabasına girildiğini ve kuş tüyü ceketinin çalındığını söylemesini umarak mı?"

"Evet. Muhabir, sözde hırsızlıklar için görevlendirilmiş bir dedektiften alıntı yaparsa; bu okuyuculara arayabilecekleri birini verir. Bilirsiniz, insanlar bir hikaye okur ve 'Aynı şey benim de başıma geldi' der. Dürtüleri yardım etmektir. Önemli hissetmek için uyarıyorlar. Böylece telefonu açıyorlar".

"Biraz düşünmem gerekecek."

"Kabul etmek gerekir ki bu zor bir ihtimal."

Kapıya doğru yürümeye başladık. Wesley, "Homestead'den ayrılmadan önce Michele ile kısaca konuştum," dedi. "O ve Lucy zaten görüşüyorlardı. Michele yeğeninizin oldukça korkutucu olduğunu söylüyor."

"O doğduğu günden beri kutsal bir terördür."

Gülümsedi. "Michele öyle demek istemedi: Lucy'nin zekasının korkutucu olduğunu söylüyor."

"Bazen bu kadar kırılgan bir kap için çok fazla watt olduğundan endişeleniyorum."

"O kadar da kırılgan olduğundan emin değilim. Unutmayın, iki günün büyük bir kısmını onunla geçirdim. Lucy'den birçok açıdan çok etkilendim."

"Sakın onu Büro'ya almaya kalkma."

"Üniversiteyi bitirene kadar bekleyeceğim. Bu ne kadar sürer? Bir yıl mı?"

Wesley evden çıkana ve ben bardaklarımızı mutfağa taşıyana kadar Lucy çalışma odamdan çıkmadı.

"mi?" Ona sordum.

"Wesley'lerle çok iyi anlaştığınızı duydum."

Musluğu kapattım ve hukuk bıraktığım masaya oturdum. "Onlar iyi insanlar." "

Söylentilere göre senin de iyi biri olduğunu düşünüyorlarmış."

Buzdolabının kapağını açtı ve boş boş içeriye baktı. "Pete neden daha önce buradaydı?"

Marino'nun ilk ismiyle anıldığını duymak garip gelmişti. Sanırım Lucy ile aralarındaki soğuk savaş, Lucy'yi vurduktan sonra yerini yumuşamaya bırakmıştı."

"Onun burada olduğunu düşündüren nedir?" Ben sordum.

"Eve girdiğimde sigara kokusu aldım. Yine sigara içmediğiniz sürece onun burada olduğunu varsayıyorum."

Buzdolabının kapağını kapattı ve masaya geldi. "Bir daha sigara içmeyeceğim ve Marino kısa süreliğine buradaydı."

"Ne istiyormuş?"

"Bana bir sürü soru sormak istedi," dedim. "Ne hakkında?"

"Detayları neden bilmek istiyorsun?"

Gözleri yüzümden mali dosyalar yığınınına, oradan da benim anlaşılmaz el yazımla dolu bloknota kaydı. "Neden olduğu önemli değil, çünkü belli ki bana söylemek istemiyorsun."

"Bu biraz karışık Lucy."

"Beni dışarıda bırakmak istediğinde her zaman bir şeylerin karmaşık olduğunu söylüyorsun," dedi arkasını dönüp uzaklaşırken.

Sanki dünyam parçalanıyor, içindeki insanlar rüzgârda savrulan kuru tohumlar gibi dağılıyormuş gibi hissediyordum. Ebeveynleri çocuklarıyla birlikte izlediğimde, etkileşimlerinin zarafetine hayret ediyor ve içten içe öğrenilemeyecek bir içgüdüden yoksun olduğumdan korkuyordum: Yeğenimi çalışma odamda bilgisayarın önünde otururken buldum. Ekranda alfabenin harfleriyle birleştirilmiş sayı sütunları ve orada burada veri olduğunu tahmin ettiğim parçalar vardı. Elindeki kalemle grafik kâğıdı üzerinde hesaplamalar yapıyordu ve ben yanına gittiğimde başını kaldırmadı.

"Lucy, annenin evine pek çok erkek girip çıktı ve bunun sana neler hissettirdiğinin farkındayım. Ama burası senin evin değil ve ben de annen değilim. Erkek meslektaşlarım ve arkadaşlarım tarafından tehdit edildiğini hissetmene gerek yok. Sürekli olarak burada bir erkeğin bulunduğu dair kanıt aramanıza gerek yok ve Marino, Wesley ya da başka biriyle olan ilişkimden şüphelenmeniz yersiz."

Cevap vermedi.

Elimi omzuna koydum. "Hayatında olmak istediğim gibi sürekli var olamayabilirim ama sen benim için çok önemlisin."

Bir numarayı silerek ve kağıttaki lastik parçacıklarını fırçalayarak, "Bir suçla itham edilecek misin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Ben hiçbir suç işlemedim."

Monitöre doğru eğildim.

"Baktığınız şey bir hex çöplüğü," dedi.

"Haklıymışsın. Bu bir hiyeroglif."

Lucy parmaklarını klavyenin üzerine koyarak imleci hareket ettirmeye başladı ve şöyle açıkladı: "Burada yaptığım şey SID numarasının tam konumunu bulmaya çalışmak. Bu, benzersiz bir tanımlayıcı olan Eyalet Kimlik Numarası. Sistemdeki herkesin bir SID numarası var, buna siz de dahilsiniz, çünkü parmak izleriniz AFIS'te de var. SQL gibi dördüncü nesil bir dilde, bir sütun adına göre sorgulama yapabilirim. Ancak onaltılık dilde dil teknik ve matematikseldir. Sütun isimleri yoktur, sadece kayıt düzenindeki pozisyonlar vardır. Başka bir deyişle, eğer Miami'ye gitmek istiyorsam, SQL'de bilgisayara Miami'ye gitmek istediğimi söylemem yeterli olacaktır. Ancak onaltılık olarak, ekvatorun şu kadar derece kuzeyinde ve asal meridyenin şu kadar derece doğusunda olan bir konuma gitmek istediğimi söylemem gerekir. "Coğrafi benzetmeyi genişletmek için, SID numarasının enlem ve boylamını ve aynı zamanda kayıt türünü gösteren numarayı buluyorum. Daha sonra herhangi bir SID numarası tekerleğini aramak için bir program yazabilirim, kayıt tip iki, yani silme veya y tip üç, yani güncellemedir. Bu programı her bir günlük kasetinde çalıştıracam."

"Bir kayıtle , değıştirilen şeyin SID olduğunu mu varsayıyorsunuz?" Ben sordum.

"Diyelim ki SID numarasıyla uğraşmak, optik disk kaydındaki gerçek parmak izi görüntüleriyle uğraşmaktan çok daha kolay olurdu, AFIS'te sahip olduğunuz tek şey bu - SID numarası ve ilgili parmak izleri. Kişinin adı ve diğer kişisel bilgileri CCRE'de ya da Merkezi Adli Sicil Kayıtları Borsası'nda bulunan CCH, Bilgisayarlı Sabıka Geçmişi'nde yer almaktadır."

"Anladığım kadarıyla CCRE'deki kayıtlar AFIS'teki parmak izleriyle SID numaraları bağlantılı," dedim.

"Aynen öyle."

Yatağa girdiğimde Lucy hala çalışıyordu, hemen uykuya daldım, ancak saat ikide uyandım. Beş kadar tekrar dalmadım ve alarmım beni bir saatten kısa bir süre sonra uyandırdı. Karanlıkta şehir merkezine gittim ve yerel radyo spikerlerinden birinin verdiği haberleri dinledim. Polisin beni sorguladığını ve mali kayıtlarımla ilgili bilgileri açıklamayı reddettiğimi bildirdi. Herkese şunu hatırlatmaya devam etti

Susan Story cinayetten sadece birkaç hafta önce çek hesabına otuz beş yüz dolar yatırmıştı.

Ofise vardığımda, Marino aradığında ceketimi daha yeni çıkarmıştım.

"Lanet olası binbaşı çenesini kapalı tutamıyor," dedi hemen.

"Belli ki."

"Kahretsin, özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Ona rapor vermen gerektiğini biliyorum."

Marino tereddüt etti. "Size silahlarınız hakkında soru sormam gerekiyor. Yirmi iki kalibreniz yok, değil mi?"

"Tabancalarım hakkında her şeyi biliyorsun. Bir Ruger ve bir Smith and Wesson'ım var. Bunu Binbaşı Cunningham'a iletirseniz, eminim bir saat içinde radyoda duyarım."

"Doktor, ateşli silahlar laboratuvarına gönderilmesini istiyor." Bir an için Marino'nun şaka yaptığını sandım.

"Onları incelemeye sunmaya istekli olmanız gerektiğini düşünüyor," diye ekledi. "Susan, Heath ve Donahue'de bulunan mermilerin sizin silahlarınızdan ateşlenmiş olamayacağını hemen göstermenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Binbaşıya sahip olduğum tabancaların otuz sekizlik olduğunu söyledin mi?" Öfkeyle sordum.

"Evet."

"Cesetlerden yirmi iki kurşun çıktığını biliyor mu?" "Evet. Bu konuda onunla çok konuştum.

"Peki, benim için ona otuz sekizlik bir tabancada yirmi iki ağızdan ateşlemeli fişek kullanmayı mümkün kılacak bir adaptör bilip bilmediğini sorun. Eğer biliyorsa,

Ona bir sonraki Amerikan Adli Bilimler Akademisi toplantısında bu konuda bir bildiri gerektiğini söyleyin."

"Bunu ona söylememi gerçekten istediğini sanmıyorum."

'Bu siyasetten, reklam oyunlarından başka bir şey değil. Mantıklı bile değil." Marino yorum yapmadı.

"Bakın," dedim sertçe, "hiçbir yasayı çiğnemedim. Uygun şekilde bilgilendirilene kadar mali kayıtlarımı, ateşli silahlarımı ya da başka herhangi bir şeyi kimseye teslim etmiyorum. İşinizi yapmanız gerektiğini anlıyorum ve işinizi yapmanızı istiyorum. Benim istediğim yalnız bırakılmak ki ben de kendi işimi yapabileyim. Aşağıda üç davam var ve Fielding mahkemeye gidiyor."

Ama yalnız bırakılmayacaktım ve Marino'yla konuşmamız bitip de Rose ofisimde belirttiğinde bu açıkça anlaşıldı. Yüzü solgun, gözleri korkmuştu.

"Vali sizi görmek istiyor," dedi. "Ne zaman?"

Kalbim küt küt atarken sordum.

"Dokuzda.

Saat çoktan sekiz kırk olmuştu.

"Rose, ne istiyor?"

"Arayan kişi söylemedi."

Paltomu ve şemsiyemi alarak, yeni yeni donmaya başlayan kış yağmuruna doğru yürüdüm. Aceleyle 14. Cadde boyunca ilerlerken Vali Joe Norring'le en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalıştım ve bunun neredeyse bir yıl önce Virginia Müzesi'ndeki siyah kravatlı bir resepsiyonda olduğuna karar verdim. Cumhuriyetçiydi, Episkopalistti ve UVA'dan hukuk diploması vardı. Ben İtalyan'dım, Katoliktım, Miami'de doğmuştum: Miami'de doğmuş ve Kuzey'de okumuştum. Kalbimde bir demokratım.

Kongre Binası Shockhoe Tepesi'nde yer almakta ve on dokuzuncu yüzyılın başlarında izinsiz giren sığırları uzak tutmak için dikilen süslü bir demir çitle çevrilidir. Jefferson'ın tasarladığı beyaz tuğlalı bina, onun mimarisinin tipik bir örneğidir; kornişler ve yivsiz sütunlardan oluşan saf bir simetri ve İyon

Roma tapınağından esinlenilmiş sütun başlıkları. Banklar, araziden yukarı doğru çıkan granit basamakları sıralıyor ve dondurucu yağmur acımasızca yağarken, her yıl ilkbaharda aldığım bir öğle yemeği saatini masamdan uzakta geçirme ve burada güneşin altında oturma kararımı düşündüm. Ama bunu henüz yapmamıştım. Hayatımın sayısız gününü yapay ışık ve penceresiz, her türlü mimari ölçütü hiçe sayan kapalı mekânlarda kaybetmişim.

Capitol ağacının içinde bir kadınlar tuvaleti buldum ve onarım yaparak kendime olan güvenimi pekiştirmeye çalıştım.

Ruj ve fırçayla gösterdiğim çabalara rağmen aynanın söyleyecek güven verici bir şeyi yoktu. Dağınık ve tedirgin bir halde asansöre binerek, Houdon'un George Washington'a ait mermer heykelinin üç kat yukarısındaki yağlıboya portrelerden önceki valilerin sert bakışlar fırlattığı Rotunda'nın tepesine çıktım. Güney duvarının ortasında gazeteciler ellerinde not defterleri, kameralar ve mikrofonlarla dolaşıyordu. Ben yaklaşırken video kameralar omuzlara takılana, mikrofonlar kılıç gibi çekilene ve deklanşörler otomatik silahların hızıyla tıklamaya başlayana kadar onların avı olduğum aklıma gelmemişti.

"Neden mali durumunuzu açıklamıyorsunuz?"

"Dr. Scarpetta : . ."

"Susan Story'ye para verdiniz mi?" "Ne tür

bir tabancanız var?" "Doktor"

"Personel kayıtlarının ofisinizden kaybolduğu doğru mu?"

Ben düşüncelerim felç olmuş bir halde dikkatimi önüme verirken onlar suçlamaları ve sorularıyla suyu bulandırdılar. Mikrofonlar çeneme saplandı, bedenler bana sürtündü ve ışıklar gözlerimde parladı. Ağır maun kapıya ulaşmak ve arkasındaki nazik sessizliğe kaçmak sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

"Günaydın," dedi resepsiyon görevlisi, John Tyler'ın portresinin altındaki ince ahşap kalesinden.

Odanın öbür ucunda, pencerenin önündeki masada oturan sivil giyimli bir Yönetici Koruma Birimi memuru bana baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Basın bunu nasıl öğrendi?"

Resepsiyon görevlisine sordum.

"Pardon?"

Yaşlı bir kadındı, tüvit giymişti.

"Bu sabah valiyle görüşeceğimi nereden biliyorlardı?" "Özür dilerim.

Bilmiyordum."

Soluk mavi bir aşk koltuğuna yerleştim. Duvarlar da aynı uçuk maviyle kaplanmıştı; mobilyalar antikaydı ve koltukların oturakları devlet mührünü tasvir eden iğne oyasıyla kaplanmıştı. On dakika yavaşça geçti. Bir kapı açıldı ve Norring'in basın sekreteri olduğunu anladığım genç bir adam içeri girip bana gülümsedi.

"Dr. Scarpetta, vali şimdi sizinle görüşecek."

Hafif , sarışındı ve lacivert bir takım elbise ile sarı jartiyer giymişti.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. İnanılmaz bir hava var. Anladığım kadarıyla bu gece hava sıcaklığı onlu derecelere düşecek. Sokaklar sabaha cam gibi ."

Beni sekreterlerin bilgisayar ekranlarının arkasında yoğunlaştığı ve yardımcılarının sessiz ve amaçlı bir şekilde hareket ettiği iyi döşenmiş bir ofisten diğerine geçirdi. Müthiş bir kapıya hafifçe vurdu, pirinç tokmağı ayarladı ve kenara çekildi, ben onu Virginia'daki en güçlü adamın özel alanına götürürken centilmence sırtıma dokundu. Vali Norring, düzenli ceviz masasının arkasındaki yastıklı deri koltuğundan kalkmadı. Karşısında iki sandalye vardı ve o bir belgeyi incelemeye devam ederken bana birini gösterdiler.

Basın sekreteri bana "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Kapıyı usulca kapatarak çıktı.

Vali belgeyi masanın üzerine koydu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Yüz hatlarında onu ciddiye almaya yetecek kadar düzensizlik olan seçkin görünümlü bir devdi; ve bir odaya girdiğinde onu gözden kaçırmak imkansızdı. Kısa boylu erkeklerin yaşadığı bir çağda 1.80 boyundaki George Washington gibi Nofing de ortalamanın çok üzerinde bir boya sahipti; erkeklerin saçlarının ağardığı bir yaşta saçları gür ve koyu renkti.

"Doktor, bu tartışma ateşini tamamen kontrolden çıkmadan söndürmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordum."

Virjinya sohbetinin rahatlatıcı ritmiyle konuştu. "Vali Norring, kesinlikle öyle olmasını umuyorum."

"O zaman lütfen polisle neden işbirliği yapmadığınızı anlamama yardımcı olun."

"Bir avukattan tavsiye almak istiyorum ve bunu yapma şansım olmadı. Bunu işbirliği eksikliği olarak görmüyorum."

"Kendini suçlamamak kesinlikle senin hakkın," dedi yavaşça. "Ama Beşinci Madde'ye başvurmanızın önerilmesi bile etrafınızı saran şüphe bulutlarını daha da karartıyor. Eminim bunun farkındasınızdır."

"Şu anda ne yaparsam yapayım muhtemelen eleştirileceğimin farkındayım. Kendimi korumak benim için makul ve ihtiyatlı bir davranış."

"Morg amiriniz Susan Story'ye ödeme yapıyor muydunuz?" "Hayır, efendim, yapmıyordum. Yanlış bir şey yapmadım."

"Dr. Scarpetta."

Sandalyesinde öne doğru eğildi ve parmaklarını masanın üstünde birleştirdi. "Anladığım kadarıyla ortaya attığınız bu iddiaları doğrulayabilecek herhangi bir kaydı teslim ederek işbirliği yapmak istemiyorsunuz."

"Herhangi bir suçun şüphelisi olduğum konusunda bilgilendirilmedim ve Miranda uyarıları almadım. Hiçbir hakkımdan feragat etmedim. Avukat talep etme fırsatım olmadı. Şu anda, profesyonel ve özel hayatımın dosyalarını polise ya da başka birine açmak niyetinde değilim."

"O halde, özetle, tam açıklama yapmayı reddediyorsunuz," dedi.

Bir devlet görevlisi çıkar çatışması ya da herhangi bir şekilde etik dışı davranışla suçlandığında, sadece iki savunma yolu vardır; tam açıklama ya da istifa. İkincisi önümde bir uçurum gibi esniyordu. Valinin niyetinin beni uçurumun kenarından döndürmek olduğu çok açıktı.

"Siz ulusal çapta tanınan bir adli tıp patoloğusunuz ve bu eyaletin baş adli tabibisiniz," diye devam etti. "Çok seçkin bir kariyeriniz ve kolluk kuvvetleri camiasında kusursuz bir itibarınız var. Ancak önümüzde duran olayda, kötü bir muhakeme sergiliyorsunuz. Herhangi bir uygunsuzluk görüntüsünden kaçınma konusunda titiz davranmıyorsunuz."

"Çok titiz davrandım Sayın Vali ve yanlış bir şey yapmadım," diye tekrarlardım. "Gerçekler bunu doğrulayacaktır, ancak bir avukatla konuşana kadar konuyu daha fazla tartışmayacağım. Onun aracılığıyla ve bir yargıç huzurunda mühürlü bir duruşma yapılmadığı sürece de tam bir açıklama yapmayacağım."

"Mühürlü bir duruşma mı?" Gözleri kısıldı.

"Özel hayatımla ilgili ayrıntılar elbette benim dışımdaki kişileri de etkiliyor."

"Kim? Kocanız, çocuklarınız, sevgiliniz? Anladığım kadarıyla bunları not etmişsiniz, yalnız yaşıyorsunuz ve - klişe tabirle - işinize bağlısınız. Kimi koruyor olabilirsiniz?"

"Vali Norring, beni yemliyorsunuz."

"Hayır hanımefendi. Ben sadece iddialarınızı destekleyecek bir şey arıyorum. Başkalarını korumakla ilgilendiğinizi ve ben de bu başkalarının kimler olabileceğini araştırıyorum. Kesinlikle hastalar değil. Hastalarınız öldü.

"Adil ya da tarafsız olduğunuzu düşünmüyorum," dedim ve sesimin soğuk çıktığını biliyordum. "Bu toplantıyla ilgili hiçbir şey başından beri adil değildi. Burada olmam için bana yirmi dakika önceden haber verildi ve gündem bana söylenmedi -"

Sözünü kesti. "Neden, Doktor, gündemi tahmin edebileceğinizi düşünmeliydim-"

"Tıpkı toplantımızın halka açık bir etkinlik olduğunu tahmin etmem gerektiği gibi."

"Anladığım kadarıyla basın büyük bir güçle ortaya çıktı." Yüz ifadesi değişmedi. "Bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum," dedim hararetle.

"Eğer bu ofisin basını toplantıdan haberdar edip etmediğini soruyorsanız, size haberdar etmediğimizi söyleyebilirim."

Cevap vermedim.

"Doktor, kamu görevlileri olarak farklı kurallara göre hareket etmemiz gerektiğini anladığınızdan emin değilim. Bir anlamda, özel hayatlarımıza izin verilmiyor. Ya da belki de şöyle demek daha doğru olur: Etik değerlerimiz ya da yargılarımız sorgulanırsa, kamuoyu bazı durumlarda varlığımızın en özel yönlerini inceleme hakkına sahiptir. Ne zaman belli bir faaliyete girişecek olsam, hatta bir çek yazacak olsam, kendime yaptığım şeyin en yoğun inceleme altında bile geçerli olup olmayacağını sormak zorundayım."

Konuşurken ellerini neredeyse hiç kullanmadığını, takım elbisesinin ve kravatının kumaşının ve tasarımının abartısız bir savurganlık dersi olduğunu fark ettim. O öğütlerine devam ederken dikkatim bir oraya bir buraya gidip geliyordu ve biliyordum ki yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şey sonunda beni kurtaramayacaktı. Her ne kadar sağlık müdürü tarafından atanmış olsam da, valinin desteği olmadan ne bu iş bana teklif edilebilirdi ne de bu işte uzun süre kalabilirdim. Bunu kaybetmenin en kestirme yolu onu utandırmak ya da çatışmaya sokmaktı ki ben bunu zaten başarmıştım. Beni istifaya zorlayacak gücü vardı. Onu daha fazla utandırmakla tehdit ederek kendime biraz zaman kazandıracak gücüm vardı.

"Doktor, belki de benim yerimde ne yapacağınızı bana söylemek istersiniz?"

Pencerenin ötesinde yağmur karla karışık yağıyordu ve bankalar bölgesindeki binalar kasvetli, kalaylı bir gökyüzüne karşı kasvetliydi. Norring'e sessizce baktım, sonra sessizce konuştum.

"Vali Norring, adli tıp başmüfettişini ofisime çağırıp onu hem mesleki hem de kişisel olarak gereksiz yere aşağılamayacağımı ve ardından kendisinden haklarından vazgeçmesini talep etmeyeceğimi düşünmek isterim."

Anayasa tarafından herkese garanti edilmiştir. Ayrıca, bu kişinin suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğunu kabul edeceğimi ve kendisine ve başkalarına zarar verebilecek gizli dosyaları kamuoyunun incelemesine açmasını talep ederek etik değerlerinden ve ettiği Hipokrat yemininden ödün vermeyeceğimi düşünmek isterim. Vali Norring'in, Cumhuriyete sadakatle hizmet etmiş bir kişiye istifa etmekten başka bir seçenek bırakmayacağını düşünmesini isterdim."

Vali sözlerimi düşünürken dalgın bir şekilde gümüş dolmakalemmini eline aldı: Onunla görüştüktan sonra istifa etmem, ofisinin kapısının önünde bekleyen tüm gazetecilere, Norring benden etik olmadığını düşündüğüm bir şey yapmamı istediği için istifa ettiğimi ima edecekti.

"Şu anda istifa etmenizle ilgilenmiyorum," dedi soğuk bir şekilde. "Aslında istifanızı kabul etmem. Ben adil bir adamım Dr. Scarpetta ve umarım akıllı biriyimdir. Ve bilgelik bana, kendisi cinayete karışmış ya da cinayete suç ortağı olarak gösterilen birinin cinayet kurbanları üzerinde yasal otopsi yapmasına izin veremeyeceğimi söylüyor. Bu nedenle, bu mesele çözülene kadar maaşınızı kesmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Telefona uzandı. "John, tıbbi tetkik şefini dışarı çıkarabilir misin?"

Neredeyse anında, gülümseyen basın sekreteri ortaya çıktı.

Valilik binasından çıktığımda her yönden saldırıya uğradım. Gözlerimin önünde flaşlar patladı ve herkes bağırıyor gibiydi. Günün geri kalanında ve ertesi sabah ana haber bülteni, valinin adımı temize çıkarana kadar beni geçici olarak görevimden aldığı yönündeydi. Bir başyazı Norring'in bir beyefendi olduğunu gösterdiğini ve bir hanımefendi olsaydım istifa etmeyi teklif edeceğimi tahmin ediyordu.

11

Cuma günü evde ateşin karşısında oturdum ve son birkaç haftadır yaptığım her hareketi belgelemeye çalışırken kendi kendime notlar almak gibi sıkıcı ve sinir bozucu bir işe devam ettim. Ne yazık ki, polis Eddie Heath'in marketten kaçırıldığına inandığı sırada ben arabamla eve gidiyordum, ofisin önündeydim. Susan öldürüldüğünde evde yalnızdım, çünkü Marino Lucy'yi vurmaya gitmişti: Frank Donahue'nun vurulduğu sabah da tek başımaydım. Üç cinayet sırasındaki faaliyetlerime tanıklık edecek hiçbir şahidim yoktu.

Cinayet nedeni ve işleniş şeklini anlatmak çok daha zor olacaktır. Bir kadının infaz tarzında öldürülmesi çok nadirdir ve gizli bir cinsel sadist olmadığım sürece Eddie Heath'in öldürülmesinde hiçbir neden olamaz.

Lucy "Bir şey buldum" diye seslendiğinde derin düşüncelere dalmıştım. Bilgisayarın önünde oturuyordu, sandalyesi bir tarafa doğru dönmüştü, ayaklarını bir sedirin üzerine uzatmıştı. Kucağında çok sayıda kâğıt vardı ve klavyenin sağında Smith and Wesson otuz sekizliğim duruyordu.

"Tabancam neden burada?" Tedirgin bir şekilde sordum.

Pete fırsat buldukça kuru atış yapmamı söyledi. Ben de programımı günlük kasetlerinde çalıştırırken pratik yapıyorum."

Tabancayı elime aldım, başparmak mandalını ittim ve emin olmak için fişek yatağını kontrol ettim.

"Hala incelemem gereken birkaç kaset olmasına rağmen, sanırım aradığımız şey hakkında bir fikir edindim," dedi.

Bir sandalye çekerken içimde bir iyimserlik dalgası hissettim.

"Dokuz Aralık tarihli günlük kaydı üç ilginç TU gösteriyor." "TU'lar mı?"

Ben sordum.

"On Baskı Güncellemeleri," diye açıkladı Lucy. "Üç kayıttan bahsediyoruz. Biri tamamen silinmiş ya da düşürülmüş. Diğerinin SID numarası değiştirilmiş. Bir de üçüncü bir kayıt var ki bu da diğer ikisinin silindiği ya da değiştirildiği tarihlerde yapılmış yeni bir kayıt. CCRE'ye girdim ve hem değiştirilen kaydın hem de yeni girilen kaydın SID numaralarını çalıştırdım: Değiştirilen kayıt Ronnie Joe Waddell'e ait çıktı."

"Peki ya yeni albüm?" Dedim ki.

"Bu çok ürkütücü. yok. SID numarasını beş kez girdim ve sürekli 'kayıt bulunamadı' diyordu.

Bunun önemini anlıyor musunuz?"

"CCRE'de bir geçmişi olmadığı için bu kişinin kim olduğunu bilmemiz mümkün değil."

Lucy başını salladı. "Doğru. AFIS'te birinin parmak izi ve SID numarası var, ancak eşleştirmek için isim veya başka bir kişisel tanımlayıcı yok. Bu da bana birinin bu kişinin kaydını CCRE'den düşürdüğünü gösteriyor. Başka bir deyişle, CCRE'de de tahrifat yapılmış.

"Ronnie Waddell'e geri dönelim," dedim. "Ona ne yapıldığını yeniden yapılandırabilir misiniz?"

"Bir teorim var. Öncelikle, SID numarasının benzersiz bir tanımlayıcı olduğunu ve benzersiz bir indekse sahip olduğunu bilmeniz gerekir, yani sistem yinelenen bir değer girmenize izin vermez. Dolayısıyla, örneğin sizinle SID numaralarını değiştirmek istersem, önce sizin kaydınızı silmem gerekir. Daha sonra SID numaramı sizinkiyle değiştirdikten sonra, size eski SID numaramı vererek kaydınızı yeniden girerim.

"Ve sence böyle mi oldu?" Ben sordum.

"Böyle bir işlem, dokuz Aralık tarihli günlük kaydında bulduğum TU'ları açıklar."

Waddell'in idamından dört gün önce diye düşündüm.

"Dahası da var," dedi Lucy. "Aralık ayının on altısında Waddells'ın kaydı AFIS'ten silinmiş."

"Bu nasıl ?"

Şaşkınlıkla sordum. "Jennifer Deighton'ın evinden alınan bir parmak izi, Vander bir hafta kadar önce AFIS'ten geçirdiğinde Waddell'e geri geldi."

"AFIS on altı Aralık günü sabah saat on elli altıda çöktü. Waddell'in kaydının silinmesinden tam doksan sekiz dakika sonra," diye yanıtladı Lucy. "Veri tabanı günlük kasetleriyle birlikte geri yüklendi, ancak yedeklemenin günde sadece bir kez, öğleden sonra geç saatlerde yapıldığını unutmamalısınız. Dolayısıyla on altı Aralık sabahı veri tabanında yapılan değişiklikler sistem çöktüğünde henüz yedeklenmemişti. Veri tabanı geri yüklendiğinde Waddell'in kaydı da geri yüklenmiş oldu."

"Yani idamından dört gün önce biri Waddells'in SID numarasını mı değiştirdi? İdamından üç gün sonra da birisi AM'deki kaydını mı sildi?"

"Bana öyle geliyor. Anlayamadığım şey, kişinin neden ilk kaydını silmediği. Neden SID numarasını değiştirmek için onca zahmete girip sonra da dönüp tüm kaydını silsin?"

Neils Vander'i birkaç dakika sonra aradığımda buna basit bir cevabı vardı.

Vander, "Bir mahkumun parmak izlerinin öldükten sonra AFIS'ten silinmesi alışılmadık bir durum değil," dedi. "Aslında, ölen bir mahkumun kayıtlarını silmememizin tek nedeni, parmak izlerinin çözülmemiş davalarda ortaya çıkma ihtimali olabilirdi. Ancak Waddell dokuz, on yıldır hapisteydi - parmak izlerini kayıt altında tutmaya değmeyecek kadar uzun süredir görevde değildi."

"O zaman on altı Aralık'ta kaydının silinmesi rutin bir işlem olurdu," dedim.

"Kesinlikle. Ancak Lucy'nin SID numarasının değiştirildiğine inandığı dokuz Aralık'ta kaydını silmek rutin bir işlem olmazdı çünkü Waddell o sırada hâlâ hayattaydı."

"Neils, tüm bunların ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"Birinin SID numarasını değiştirdiğinizde, Kay, aslında onun kimliğini değiştirmiş olursunuz. Parmak izinden bir şey bulabilirim ama

CCRE'deki SID numarasına karşılık gelirse, alacağım şey onun geçmişi olmayacak. Ya hiç geçmiş almayacağım ya da başka birinin geçmişini alacağım."

"Jennifer Deighton'ın evinde bırakılan bir parmak izini bulmuştunuz," dedim. "CCRE'de ilgili SID numarasını girdiniz ve Ronnie Waddell'e geri döndü. Ancak şimdi orijinal SID numarasının değiştirildiğine inanmak için nedenlerimiz var. Yemek odasındaki sandalyeye izi kimin bıraktığını gerçekten bilmiyoruz, değil mi?"

"Hayır. Ve birilerinin bu kişinin kim olabileceğini doğrulayamayacağımızdan emin olmak için çok fazla zahmete girdiği anlaşıyor. Waddell olmadığını kanıtlayamam. Öyle olduğunu da kanıtlayamam."

O konuşurken zihnimde görüntüler canlandı.

. "Waddell'in Jennifer Deighton'ın sandalyesine o izi bırakmadığını doğrulamak için, güvenebileceğim, üzerinde oynanmadığını bildiğim eski bir izine ihtiyacım var. Ama başka nereye bakacağımı bilmiyorum."

Koyu renk paneller, parke zeminler ve lal taşı renginde kurumuş kan hayal ettim.

"Onun evi," diye mırıldandım.

"Kimin evi?" Vander şaşırdı.

"Robyn Naismith'in evi," dedim.

On yıl önce, Robyn Naismith'in evi polis tarafından incelendiğinde, lazer ya da Luma-Lite ile gelmemişlerdi. O zamanlar DNA baskısı diye bir şey yoktu. Virginia'da otomatik parmak izi sistemi yoktu, duvara ya da başka bir yere bırakılmış kanlı bir yarım litreyi geliştirmek için bilgisayarlı araçlar yoktu. Yeni teknolojiler genellikle uzun süre önce kapanmış davalarla ilgisiz olsa da, bazı istisnalar vardır ve Robyn Naismith cinayetinin de bunlardan biri olduğuna inanıyorum.

Evine kimyasal püskürtebilirsek, sahneyi tam anlamıyla yeniden canlandırmamız mümkün olabilirdi. Kan noktalar, damlalar, damlalar, sıçrar, lekeler ve parlak kırmızı çıgıllıklar. Yarıklara ve çatlaklara sızar ve minderlerin ve zeminlerin altına gizlenir. Yıkandıkça yok olsa da, yıkandıkça solsa da

Yıllar geçse de asla tamamen yok olmaz. Jennifer Deighton'ın yatağında bulunan kağıtta olmayan yazı gibi, Robyn Naismith'in saldırıya uğradığı ve öldürüldüğü odalarda da çıplak gözle görülemeyen kan vardı. Teknolojinin yardımı olmadan, polis cinayetin ilk soruşturması sırasında bir kanlı parmak izi bulmuştu. Belki Waddell daha fazlasını bırakmıştı. Belki hâlâ oradadırlar.

Neils Vander, Benton Wesley ve ben batıya, Three Chopt ve River yolları arasındaki bir gölü çevreleyen görkemli bir Gürcü binalar topluluğu olan Richmond Üniversitesi'ne doğru gittik. Robyn Naismith yıllar önce buradan onur derecesiyle mezun olmuştu ve bölgeye olan sevgisi o kadar büyüktü ki daha sonra kampüsten iki blok ilk evini satın almıştı.

Tavan arası çatılı eski küçük tuğla evi yarım dönümlük bir arsa üzerine kurulmuştu. Bu alanın bir hırsız için ideal olmasına şaşırmamıştım: Bahçede sık ağaçlar vardı, evin arka tarafı güneşi tamamen engelleyen üç dev manolya tarafından cüceleştirilmişti. Her iki taraftaki komşuların evde olsalardı Robyn Naismith'in evinde bir şey görebileceklerinden ya da duyabileceklerinden şüpheliydim: Robyn'in öldürüldüğü sabah komşuları işteydi.

Evin on yıl önce satışa çıkarılmasına neden olan koşullar nedeniyle, fiyat mahalle için düşüktü. Üniversitenin burayı fakülte lojmanı olarak satın almaya karar verdiğini ve içinde kalanların çoğunu sakladığını keşfettik. Robyn evlenmemişti, tek çocuktu ve Kuzey Virginia'daki ailesi onun eşyalarını istemiyordu. Onlarla yaşamaya, hatta onlara bakmaya bile katlanamadıklarından şüpheleniyordum. Almanca öğretmenliği yapan bekâr Profesör Sam Potter, evi satın aldığından beri işvereninden kiraliyordu.

Bagajdan kamera ekipmanlarını, kimyasal madde kaplarını ve diğer eşyaları toplarken arka kapı açıldı. Pek de iyi görünmeyen bir adam bizi yavan bir günaydınla karşıladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sam Potter merdivenlerden iniyor, uzun siyah saçlarını gözlerinden uzak tutuyor ve bir sigara içiyordu. Kısa boylu ve tumbuldu, kalçaları bir kadınıninki gibi genişti.

"Kutuyu buraya getirmek istiyorsanız," dedi Vander.

Potter sigarayı yere düşürdü ve söndürmeye zahmet etmedi. Onu merdivenlerden yukarıya kadar takip ettik ve eski avokado yeşili aletlerle ve düzinelerce kirli tabakla dolu küçük bir mutfığa girdik. Bizi masanın üzerinde çamaşırların yığılı olduğu yemek odasına, oradan da evin ön tarafındaki oturma odasına götürdü. Taşındıklarımı yere bıraktım ve duvardaki kablo prizine bağlı konsol televizyonu, perdeleri, kahverengi deri kanepeyi, artık çamur gibi aşınmış ve matlaşmış parke zemini tanıdığım şoku fark etmemeye çalıştım. Kitaplar ve kâğıtlar her yere saçılmıştı ve Potter onları dikkatsizce toplarken konuşmaya başladı.

"Gördüğünüz gibi ev işlerine pek yatkın değilim," dedi Alman aksanı belirgin bir şekilde. "Bunları şimdilik yemek masasının üzerine koyacağım. İşte," dedi döndüğünde. "Taşımamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Beyaz gömleğinin göğüs cebinden bir paket Camel çıkardı ve solmuş kot pantolonundan bir dostluk kitabı çıkardı. Bir cep saati deri bir kayışla kemer halkasına bağlanmıştı ve saate bakmak için saati çıkarıp sigarasını yakarken birkaç şey fark ettim. Elleri titriyordu, parmakları şişmişti ve kırık kan damarları elmacık kemiklerini ve burnunu kaplamıştı. Kül tablalarını boşaltma zahmetine girmemişti ama şişeleri ve bardakları toplamış ve çöpleri dışarı taşımaya dikkat etmişti.

"Bu iyi. Başka bir şey taşımanıza gerek yok," dedi Wesley. "Eğer yaparsak, geri koyarız." "

Kullandığınız bu kimyasalın hiçbir şeye zarar vermeyeceğini ve insanlar için zehirli olmadığını mı söylediniz?"

"Hayır, tehlikeli değil. Tuzlu suyun kurumasına benzer tanecikli bir kalıntı bırakacaktır," dedim. "Temizlemek için elimizden geleni yapacağız."

"Siz bunu yaparken burada olmak istemiyorum," dedi Patter, sigarasından gergin bir nefes çekerek. "Ne kadar zaman alacağı konusunda bana yaklaşık bir rakam verebilir misiniz?"

"Umarım iki saatten fazla sürmez."

Wesley odaya bakıyordu ve yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum.

Vander bir kutu film açarken ben ceketimi ve nereye koyacağımı bilemedim.

"Ben dönmeden önce bitirirseniz, lütfen kapıyı kapatın ve kilitli olduğundan emin olun. Endişelenecek bir alarmım yok." Potter mutfaktan dışarı çıktı ve arabasını çalıştırdığında dizel bir otobüs gibi ses çıkardı.

Vander bir kutudan iki şişe kimyasal madde , "Gerçekten çok yazık," dedi. "Burası çok güzel bir ev olabilirdi. Ama içi gördüğüm pek çok gecekondudan iyi değil. Ocağın üzerindeki tavada çırpılmış yumurtaları fark ettin mi? Buradan daha ne almak istiyorsun?"

Yere çömeldi. "Hazır olana kadar bunu karıştırmak istemiyorum."

"Burada olabildiğince çok AB dışına çıkmamız gerektiğini söyleyebilirim. Olayı anladın. Tamam mı?" Wesley söyledi.

Robyn Naismith'in sahne fotoğraflarını çıkardım "Profesör arkadaşımızın mobilyalarıyla yaşadığını fark etmişsinizdir," dedim.

"O zaman burada bırakalım." Vander sanki on yıllık bir cinayet mahallindeki mobilyaların hâlâ yerinde durması olağan bir şeymiş gibi konuştu. "Ama halının gitmesi gerek, onun evle birlikte gelmediğini söyleyebilirim."

"Nasıl?"

Wesley ayaklarının altındaki mavi ve kırmızı örgülü halıya baktı. Kirliydi ve kenarları kıvrılıyordu. "Kenarları kaldırırsanız, parkenin her yerde olduğu gibi altında da mat ve çizik olduğunu görebilirsiniz. Halı uzun zamandır burada değil. Ayrıca çok iyi yapılmışa da benzemiyor, bunca zaman dayanacağından şüpheliyim."

Birkaç fotoğrafı yere serdim; perspektifler doğru olana ve neyin taşınması gerektiğini anlayana kadar onları bir yana bir bu yana çevirdim. Odanın orijinal mobilyaları yeniden düzenlenmişti.

Mümkün kadarıyla Robyn'in ölüm sahnesini yeniden yaratmaya başladık.

"Tamam, ficus ağacı şuraya gidiyor, dedim bir sahne gibi

Müdür. "Tamam, ama kanepeyi bir metre daha geriye kaydır, Neils. Ve bu taraftan biraz daha. Ağaç sol kolçaktan 15 santim uzaktaydı. Biraz daha yaklaş. Bu iyi."

"Hayır, öyle değil. Dallar kanepenin üzerinde."

"Ağaç şimdi biraz daha büyük."

"Hâlâ canlı olduğuna inanamıyorum. Profesör Potter'ın etrafında bakteri ya da mantar dışında herhangi bir şeyin yaşayabilmesine şaşırıyorum."

"Peki ya halı?" Wesley ceketini çıkardı.

"Evet. Ön kapının yanında küçük bir runner ve sehpanın altında da küçük bir Oriental vardı. Zeminin çoğu çıplaktı."

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve halıyı yuvarlamaya başladı.

Televizyonun yanına gittim ve üstündeki videoyu ve duvara giden kablo bağlantısını inceledim.

"Bu, kanepenin ve ön kapının karşısındaki duvara dayanmalı. İkinizden biri video ve kablo bağlantıları konusunda iyi mi?"

"Hayır," diye aynı anda cevap verdiler.

"O zaman kendi bırakıldım. İşte gidiyorum."

Kabloyu ve VCR'yi çıkardım, televizyonun fişini çektim ve çıplak, tozlu zeminde dikkatlice kaydardım. Fotoğraflara tekrar bakarak, ön kapının tam karşısına gelene kadar birkaç metre daha hareket ettirdim. Sonra duvarları inceledim. Görünüşe göre Potter sanat koleksiyonu yapıyordu ve adını tam olarak çıkaramadığım ama Fransız gibi görünen bir ressama hayrandı. Eskizler, kadın formunun bol kıvrımlı, pembe lekeli ve üçgenli karakalem çalışmalarıydı. Hepsi teker teker aşağı indi ve ben de onları yemek odasının duvarlarına dayadım. Bu noktada oda neredeyse çıplaktı ve tozdan kaşınıyordum.

Wesley alnını kolunun arkasına sildi. "Hazır mıyız?" Bana baktı.

"Sanırım öyle. Tabii ki her şey burada değil. Tam şurada üç tane fiç sandalyesi vardı."

İşaret ettim.

"Yatak odasındalar," dedi Vander. "İkisi bir yatak odasında, biri de diğerinde. Onları dışarı çıkarmamı ister misin?"

". "

O ve Wesley sandalyeleri taşıdılar.

"Şuradaki duvarda bir tablosu vardı, bir tane de yemek odasına açılan kapının , " diye işaret ettim. "Bir natürmort ve bir İngiliz manzarası. Yani Potter sanatıyla yaşayamıyordu ama başka hiçbir şeyle sorunu yok gibiydi."

Vander, "Evin etrafını dolaşıp tüm panjurları, gölgelikleri ve perdeleri kapatmamız gerekiyor," dedi. "Eğer hâlâ ışık geliyorsa, bu kâğıdın bir bölümünü yırtın" dedi ve yerdeki ağır kahverengi kâğıt rulosunu göstererek "ve pencerenin üzerine bantlayın" dedi.

- Sonraki on beş dakika boyunca ev ayak sesleri, jaluzi tıkırtıları ve kâğıt kesen makas sesleriyle doldu. Kâğıt çok kısa kesildiğinde ya da bant kendisinden başka hiçbir şeye yapışmadığında ara sıra biri yüksek sesle küfrediyordu. Ben oturma odasında kaldım ve ön kapı ile sokağa bakan iki pencerenin camlarını kapattım. Üçümüz yeniden bir araya gelip ışıkları söndürdüğümüzde ev zifiri karanlıktı. Yüzümün önündeki elimi bile göremiyordum.

Tepe lambası tekrar yanarken Vander, "Mükemmel," dedi.

Eldivenlerini giyerek sehpanın üzerine damıtılmış su şişeleri, kimyasallar ve iki plastik spreyci şişesi koydu. "Bu işi şu şekilde yapacağız" dedi. "Dr. Scarpetta, ben videoya çekerken spreyci sıkabilirsiniz ve eğer bir bölge tepki verirse, ben size devam etmenizi söyleyene kadar sıkmaya devam edin."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Wesley sordu.

"Yoldan uzak dur."

Vander kuru kimyasal şişelerinin kapaklarını açarken, "Bunların içinde ne var?" diye sordu.

"Gerçekten bilmek istemezsin," diye cevap

verdim. "Ben büyük bir çocuğum. Bana

anlatabilirsin."

"Reaktif, Neils'in damıtılmış suyla karıştırdığı sodyum perborat ile üç-aminofthalhidrazid ve sodyum karbonat karışımı," dedim ve cüzdanımdan bir paket eldiven çıkardım.

"Ve bu kadar eski kanda işe yarayacağından emin misiniz?" Wesley sordu.

"Aslında, yaşlanmış ve çürümüş kan, luminol ile taze kan lekelerinden daha iyi reaksiyon verir çünkü kan ne kadar oksitlenmişse o kadar iyidir. Kan yaşlandıkça daha güçlü bir şekilde oksitlenir."

"Buradaki ahşapların hiçbirinin tuzla işlendiğini sanmıyorum, değil mi?" Vander etrafına bakındı.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Wesley'e şöyle açıkladım: "Luminol ile ilgili en büyük sorun yanlış pozitif sonuçlardır. Bakır, nikel ve tuzla işlenmiş ahşapta bulunan bakır tuzları gibi birçok şey onunla reaksiyona girer."

Vander, "Pas, ev tipi çamaşır suyu, iyot ve formalini de sever," diye ekledi. "Ayrıca muz, karpuz, turunçgiller ve bir dizi sebze de bulunan peroksidazları da sever. Ayrıca yaban turpu."

Wesley bana gülümseyerek baktı.

Vander bir zarfı açtı ve kurumuş, seyreltilmiş kanla lekelenmiş iki kare filtre kağıdı çıkardı. Sonra A karışımını B'ye ekledi ve Wesley'e ışıkları yakmasını söyledi. Birkaç kez hızlıca püskürttü ve üzerinde mavimsi beyaz bir neon parlaltısı belirdi. Neredeyse ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde solmaya başladı.

"İşte," dedi Vander bana.

Sprey şişesinin koluma değdiğini hissettim ve onu tuttum. Vander video kameranın güç düğmesine bastığında küçük kırmızı bir ışık yandı; sonra

gece görüş lambası beyaz yanıyor ve ışıldayan bir göz gibi her yere bakıyordu.

"?"

Sol tarafımda Vander'ın sesi duyuldu.

"Odanın ortasındayım. Sehpanın kenarını bacağımnda hissedebiliyorum," dedim, sanki karanlıkta oynayan çocuklarmışız gibi.

"Yolun çok dışındayım."

Wesley'nin sesi yemek odasının bulunduğu yönden geliyordu.

Vander'ın beyaz ışığı yavaşça bana doğru ilerledi. Uzandım ve omzuna dokundum. "Hazır mısın?"

"Kaydediyorum. Başla ve ben sana dur diyene kadar devam et."

Etrafımızdaki zemine püskürtmeye başladım, parmağım hiç durmadan tetikteyken üzerimden bir sis süzüldü ve ayaklarımın etrafında şekiller ve geometrik konfigürasyonlar oluştu. Bir an için, çok aşağıdaki bir şehrin ışıklandırılmış ızgarası üzerinde karanlıkta hız yapmak gibiydi. Parkenin yarıklarına sıkışmış eski kan mavi-beyaz bir parıltı yayıyordu. Başka hiçbir şeye göre nerede olduğuma dair gerçek bir fikrim olmadan püskürttükçe püskürttüm ve odanın her yerinde ayak izleri gördüm. Ficus ağacına çarptım ve onu tutan saksıda soluk beyaz çizgiler belirdi. Sağ tarafımda duvarda lekeli el izleri parladı.

"Işıklar," dedi Vander.

Wesley tepedeki ışığı yaktı ve Vander otuz beş milimetrelik kamerayı tutmak için bir sehpanın üzerine yerleştirdi. Mevcut tek ışık luminolün floresanı olacaktı ve filmin bunu yakalayabilmesi için uzun bir pozlama süresine ihtiyacı olacaktı. Dolu bir luminol şişesi aldım ve ışıklar tekrar söndüğünde, kamera filmdeki ürkütücü görüntüleri yakalarken duvara bulaşmış el izlerini püskürtmeye devam ettim. Sonra devam ettik. Panellerde ve parkede tembel, geniş çizgiler belirdi ve deri koltuktaki dikiş, minderlerin kare şekillerini tam olarak takip etmeyen neon bir kapak çizgisiydi.

"Onları yoldan kaldırabilir misin?" diye sordu Ander.

Minderleri teker teker yere kaydurdum ve kanepenin iskeletine sprey sıktım. Minderlerin arasındaki boşluklar parlıyordu. Sırtlığın üzerinde daha fazla çizik ve leke belirdi ve tavanda küçük, parlak yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı belirdi. Kadranların ve ekranın etrafındaki metaller yanarken ve kablo bağlantıları ince sütun mavi-beyazına dönüşürken, ilk piroforik yanlışı pozitif gösterimizi eski televizyonda gördük. Televizyonda dikkat çekici bir şey yoktu, sadece kan olabilecek birkaç leke vardı ama hemen önündeki, Robyn'in cesedinin bulunduğu zemin çılgına dönmüştü. Kan o kadar yaygındı ki parkenin kenarlarını ve damarı oluşturan ahşap liflerinin yönünü görebiliyordum. Işığın en yoğun olduğu yerden birkaç metre ötede bir sürüklenme izi ve hemen yakınında, çevresi basketbol topundan biraz daha küçük olan bir cismin oluşturduğu teğetsel halkalardan oluşan ilginç bir desen vardı.

Arama oturma odasında bitmedi. Ayak izlerini takip etmeye başladık. Aralıklarla ışıkları açmak, daha fazla luminol karıştırmak ve özellikle bir zamanlar Robyn'in yatak odası olan ve şimdi Profesör Potter'ın yaşadığı dilsel çöplükteki dağınıklığı yoldan kaldırmak zorunda kaldık. Zemin birkaç santim derinliğinde araştırma kâğıtları, dergi makaleleri, sınavlar ve Almanca, Fransızca ve İtalyanca yazılmış çok sayıda kitapla doluydu. Giysiler etrafa saçılmış ve eşyaların üzerine öyle gelişigüzel örtülmüştü ki sanki dolapta bir kasırga çıkmış ve odanın ortasında bir girdap yaratmıştı. Toplayabildiğimiz kadar topladık, yapılmamış çift kişilik yatağın üzerinde yığınlar oluşturduk. Sonra Waddell'in kanlı yolunu takip ettik.

Beni banyoya götürdü, Vander da peşimdeydi.

Ayakkabı izleri ve lekeler yere saçılmıştı ve oturma odasında bulduğumuz dairesel desenlerin aynısı küvetin kenarında da parlıyordu. Duvarlara sprey sıkmaya başladığımda, tuvaletin yarısında ve her iki yanında aniden iki büyük el izi belirdi. Video kameranın ışığı yaklaştı.

Sonra Vander'in sesi heyecanla "Işığı aç" dedi.

Potter'ın tuvalet odası da, en hafif tabiriyle, en az evinin geri kalanı bakımsızdı. Vander neredeyse burnunu duvara dayamıştı.

parmak izlerinin ortaya çıktığı bölgeyi inceledi.

"Onları görebiliyor musun?"

" LImm. Belki zar zor."

Gözlerini kısarak başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi. "Bu harika. Gördüğünüz gibi duvar kağıdı koyu mavi bir tasarıma sahip, yani çıplak gözle pek bir şey . Ve plastikleştirilmiş ya da vinil - başka bir deyişle baskılar için iyi bir yüzey."

"Tanrım," dedi banyonun kapısında duran Wesley. "Lanet tuvalet o taşındığından beri temizlenmemiş gibi görünüyor. Sifon bile çekilmemiş."

Vander'a, "Zaman zaman duvarları paspaslamış ya da silmiş olsa bile, her kan izinden kurtulamazsınız," dedim. "Örneğin böyle bir linolyum zeminde, çakıllı yüzeye bir kalıntı iner ve luminol onu ortaya çıkarır."

"Yani on yıl sonra burayı tekrar ilaçlasak, kanın yine burada olacağını mı söylüyorsun?" Wesley şaşırmıştı.

Vander, "Kanın çoğunu ortadan kaldırmanın tek yolu her şeyi yeniden boyamak, duvarları yeniden kağıtlamak, yerleri yeniden döşemek ve mobilyaları döşemek olacaktır," dedi. "Her izden tamamen kurtulmak istiyorsanız, evi yıkıp baştan başlamanız ."

Wesley saatine baktı. "Üç buçuk saattir buradayız. "

"Şöyle yapmamızı öneriyorum," dedim. "Benton, sen ve ben odaları normal kaos hallerine geri döndürmeye başlayabiliriz ve Neils, yapman gerekeni yapman için seni yalnız bırakacağız. "

"Tamam. Luma-Lite'ı buraya kuracağım ve sırt detayını geliştirebilmesi için parmaklarınızı çapraz tutun."

Oturma odasına döndük. Vander taşınabilir Luma-Lite'ı ve kamera ekipmanını banyoya taşıırken, Wesley ve ben kanepeye, eski televizyona ve tozlu, yaralı zemine , ikimiz de biraz sersemlemiştik. Işıklar açıkken, odanın duvarlarında en ufak bir iz bile yoktu.

Karanlıkta gördüğümüz dehşet. Bu güneşli kış öğleden sonrasında zamanda geriye gitmiş ve Ronnie Joe Waddell'in yaptıklarına tanık olmuştuk.

Wesley kağıt kaplı pencerenin yanında kıpırdamadan durdu. "Bir yere oturmaya ya da bir şeye yaslanmaya korkuyorum. Tanrım. Bu lanet evin her yerinde kan var."

Etrafıma bakarken, karanlığın içinde beyazın solduğunu hayal ettim, gözlerim yavaşça kanepeden zemine doğru ilerledi ve televizyonda durdu. Kanepenin minderleri hâlâ bıraktığım yerdeydi ve daha yakından bakmak için çömeldim. dikişlere sızmış olan kan artık görünmüyordu, kahverengi deri sırtlıktaki çizgiler ve lekeler de öyle. Ancak dikkatli bir inceleme, önemli ama şaşırtıcı olmayan bir şeyi ortaya çıkardı. Koltuk minderlerinden birinin sırtlıkla aynı hizada olan tarafında, en fazla bir inçin dörtte üçü uzunluğunda doğrusal bir kesik buldum.

"Benton, Waddell solak mıydı ?" "Bana öyle geliyor."

"Onu televizyonun yanında yerde bıçakladığını ve dövdüğünü düşündüler çünkü vücudunun etrafında çok fazla kan vardı," dedim, "ama öyle . Onu kanepede öldürdü. Sanırım dışarı çıkmam gerek. Burası böyle bir lağım olmasaydı, profesörün sigaralarından birini aşırmaq isterdim."

"Çok uzun zamandır iyiydin," dedi Wesley. "Filtrelenmemiş bir Camel seni kıcının üstüne indirir. Git ve biraz temiz hava al. Ben temizliğe başlayacağım."

Pencerelerden sökülen kâğıtların sesiyle evden çıktım.

O gece Benton Wesley, Lucy ve benim için hafızamdaki en tuhaf yılbaşı gecesi başladı. Tatilin Neils Vander için kadar da garip olduğunu söyleyemem. Onunla saat yedide konuşmuştum ve hala laboratuvarındaydı ama bu, iki kişinin parmak izlerinin aynı olduğu tespit edilse varlık nedeni ortadan kalkacak bir adam için oldukça normaldi.

Vander sahne video kasetlerini bir VCR'ye düzenlemiş ve kopyalarını o öğleden sonra geç saatlerde bana teslim etmişti. Akşamın erken saatlerinde,

Wesley ve ben televizyonun karşısına geçmiş, görüntüleri yavaş yavaş incelerken notlar alıyor ve şemalar çıkarıyorduk. Bu arada Lucy akşam yemeği üzerinde çalışıyordu ve zaman zaman sadece bir atmak için kısa süreliğine oturma odasına geliyordu. Karanlık ekrandaki ışıldayan görüntüler onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Bir bakışta ne anlama geldiklerini anlamak mümkün değildi.

Saat sekiz buçukta Wesley ve ben kasetleri incelemiş ve notlarımızı tamamlamıştık. Robyn Naismith'in evine girdiği andan Waddell'in mutfak kapısından çıkışına kadar katilin izlediği yolu çizdiğimize inanıyorduk. Kariyerim boyunca ilk kez yıllardır çözölememiş bir cinayet mahallinde geriye dönük olarak çalışmışım. Ancak ortaya çıkan senaryo çok iyi bir nedenden dolayı önemliydi. En azından bizi tatmin edecek şekilde, Wesley'nin Homestead'de bana söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyordu. Ronnie Joe Waddell şu anda izini sürdüğümüz canavarın profiline uymuyordu.

Takip ettiğimiz gizli lekeler, lekeler, sıçramalar ve sıçramalar, bir suçun yeniden inşasında şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla bir anlık tekrara benziyordu. Mahkemeler tespit ettiğimiz şeylerin çoğunun fikir olduğunu düşünse de bunun bir önemi yoktu. Waddell'in kişiliği önemliydi ve onu yakaladığımızdan oldukça emindik.

Evin diğer bölümlerinde bulduğumuz kanın Waddell tarafından izlendiği ve nakledildiği açık olduğundan, Robyn Naismith'e yönelik saldırısının, kadının öldüğü oturma odasıyla sınırlı olduğunu söylemek gerçekçi olacaktır. Mutfak ve ön kapılar, anahtar olmadan açılmayan sürgülü kilitlerle donatılmıştı. Waddell eve bir pencereden girip mutfak kapısından çıktığı için, Robyn'in mağazadan döndüğünde mutfaktan içeri girdiği tahmin ediliyordu. Belki de kapıyı yeniden kilitleme zahmetine katlanmamıştı ama daha büyük olasılıkla vakti yoktu. Waddell onun eşyalarını karıştırırken, arabasıyla gelip evin arkasına park ettiğini duyduğu tahmin ediliyordu. Mutfağa gitti ve duvarda asılı duran paslanmaz çelik setten bir bifttek bıçağı aldı. Kadın kapıyı açtığında, adam bekliyordu. Muhtemelen önce onu yakalamış ve oturma odasına açılan açık kapıdan içeri girmeye zorlamıştır. Onunla bir süre konuşmuş olabilir. Belki de

para talep etmiş olabilir. Çatışma fiziksel hale gelmeden sadece birkaç dakika önce onunla birlikte olmuş olabilir.

Waddell bıçakla ilk darbeyi vurduğunda Robyn giyinikti ve ficus ağacının yanındaki kanepenin ucunda oturuyor ya da sırtüstü yatıyordu. Kanepenin arkasında, saksıda ve yakındaki koyu renkli panelde görülen kan sıçramaları, bir atardamarın kesilmesiyle ortaya çıkan atardamar sıçramasıyla tutarlıydı. Ortaya çıkan sıçrama deseni, arteriyel kan basıncındaki dalgalanmalar nedeniyle elektrokardiyogram izini andırır ve kişi hayatta değilse kan basıncı yoktur.

Yani Robyn'in ilk saldırıya uğradığında hayatta ve kanepede olduğunu biliyorduk. Ancak Waddell giysilerini çıkardığında hâlâ nefes alıyor olması pek olası değildi; daha sonra yapılan incelemede kanlı bluzunun ön kısmında, bıçağın göğsüne saplandığı ve ileri geri hareket ettirilerek aort damarını tamamen kestiği bir santimin dörtte üçü kadar tek bir kesik olduğu görüldü. Kadın bundan çok daha fazla bıçaklandığı ve ısırıldığı için, Waddell'in çılgınca saldırısının büyük kısmının ölümden sonra gerçekleştiği sonucuna varılabilirdi.

Daha sonra "televizyondaki kadını" öldürdüğünü hatırlamadığını iddia edecek olan bu adam, bir anlamda aniden uyandı. Cesedin üzerinden indi ve yaptığı şey hakkında bir kez daha düşündü. Kanepenin yakınında sürüklenme izlerinin olmaması, Waddell'in cesedi kanepeden taşıyıp odanın diğer tarafında yere bıraktığını düşündürmektedir. Cesedi dik bir pozisyona sürükledi ve televizyona yasladı. Sonra da etrafı temizlemeye koyuldu. Yerde parlayan halka izlerinin, cesetten koridorun sonundaki küvete kadar ileri geri taşıdığı bir kovanın dibinde kaldığına inanıyordum. Havlularla daha fazla kan temizlemek ya da belki de eşyalarını yağmalamaya ve içkisini içmeye devam ederken kurbanını kontrol etmek için oturma odasına her döndüğünde, ayakkabılarının altını tekrar kana buluyordu. Bu da evin her yerinde dolaşan ayakkabı izlerinin çokluğunu açıklıyordu. Faaliyetlerin kendisi ise başka bir şeyi açıklıyordu.

Waddell'in suç sonrası davranışları, pişmanlık duymayan birinin davranışlarıyla uyuşmamaktadır.

"İşte burada, büyük şehirde yaşayan bu eğitimsiz çiftçi çocuğu," diye açıkladı Wesley. "Beynini çürüten uyuşturucu alışkanlığını desteklemek için hırsızlık yapıyor. Önce

marihuana, sonra eroin, kokain ve son olarak PCP. Ve bir sabah aniden kendine gelir ve kendini bir yabancının cesedine vahşice davranırken bulur."

Karanlık televizyon ekranında tebeşir beyaz parlayan büyük el izlerine bakarken ateşin içindeki kütükler yer değiştirdi.

"Polis tuvalette ya da çevresinde hiç bulamadı," dedim.

"Muhtemelen da temizlemiştir. Tanrıya şükür tuvaletin üstündeki duvarı silmemiş. Eğer hasta değilsen böyle bir duvara yaslanmazsın."

"Parmak izleri tuvaletin arkasından oldukça yüksekte," diye gözlemledim. "Sanırım kustu ve ayağa kalktığı anda başı döndü, öne savruldu ve kafasının duvara çarpmasını önlemek için tam zamanında ellerini kaldırdı. Siz ne düşünüyorsunuz? Pişmanlık mı yoksa kafası mı güzeldi?"

Wesley bana baktı. "Cesede ne yaptığını düşünelim. Cesedi dik oturtmuş, havluyla örtmeye çalışmış ve giysilerini ayak bileklerine yakın bir yerde orta derecede düzgün bir yığın halinde bırakmış. Şimdi, buna iki şekilde bakabilirsiniz. Cesedi müstehcen bir şekilde sergiliyor ve böylece aşağıladığını gösteriyordu. Ya da önemseydiğini gösteriyordu. Şahsen ben ikincisi olduğunu düşünüyorum."

"Peki Eddie Heath'in cesedinin sergilenme şekli?"

"Bu farklı hissettiriyor. Çocuğun konumu kadının yansıtır ama bir şeyler eksik."

O konuşurken bile birden ne olduğunu fark ettim. "Bir ayna görüntüsü," dedim Wesley'e hayretle. "Ayna her şeyi geriye doğru ya da tersine yansıtır."

Merakla bana baktı.

"Robyn Naisznith'in olay yeri fotoğraflarını Eddie Heath'in cesedinin konumunu gösteren diyagramla karşılaştırdığımız zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Çok net hatırlıyorum."

"Çocuğa yapılanların - ısırık izlerinden vücudunun kutu gibi bir nesneye yaslanmasına ve giysilerinin yakınlarda düzenli bir yığın halinde bırakılmasına kadar - Robyn'e yapılanların aynısı olduğunu söylediniz. Ancak Robyn'in uyluğunun iç kısmındaki ve göğsünün üstündeki ısırık izleri vücudunun sol tarafındaydı. Eddie'nin yaraları ise - yok edilmiş ısırık izleri olduğuna inandığımız - sağ taraftaydı. Sağ omzu ve sağ iç uyluğu."

"Tamam." Wesley hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Eddie'nin sahnesinin en çok benzediği fotoğraf, çıplak vücudunu konsoldaki televizyona yasladığı ."

"Doğru."

"Demek istediğim, belki de Eddie'nin katili Robyn'in bizim gördüğümüz fotoğrafının aynısını görmüştür. Ama onun bakış açısı kendi bedeninin sağına ve soluna dayanıyor. Ve onun sağ Robyn'in solu, solu da onun sağ olabilirdi, çünkü fotoğrafta Robyn bakan kişiye doğru bakıyor."

Telefon çaldığında Wesley, "Bu hiç hoş bir düşünce değil," dedi.

"Kay Teyze?"

Lucy mutfaktan seslendi. "Bu Bay Vander."

"Bir teyit aldık," diye Vander'ın sesi geldi. "Waddell parmak izini Jennifer Deighton'ın evinde mi bıraktı?" Ben sordum.

"Hayır, sadece . Kesinlikle yapmadı."

Sonraki birkaç gün boyunca Nicholas Grueman'ı tuttum, ona mali kayıtlarımı ve istediği diğer bilgileri teslim ettim, sağlık komiseri istifa etmemi önermek için beni ofisine çağırdı ve tanıtım bitmeyecekti. Ama bir hafta önce bile bilmediğim çok şey biliyordum.

Ronnie-Joe Waddell 13 Aralık gecesi elektrikli sandalyede öldü. Ancak kimliği hâlâ hayattaydı ve şehirde büyük bir yıkıma yol açıyordu. Tespit edilebildiği kadarıyla Waddell'in ölümünden önce AFIS'teki SID numarası bir başkasınıkiyle değiştirilmişti. Daha sonra diğer kişinin SID numarası Merkezi Bilgisayarlı Kayıt Değişimi ya da CCRE'den tamamen silinmişti. Bu, suçlarını işlerken eldivene ihtiyaç duymayan bir şiddet suçlusunun serbest olduğu anlamına geliyordu. Parmak izleri AFIS'ten geçirildiğinde, her seferinde ölü bir adamın parmak izleri olarak geri dönüyordu. Bu alçak kişinin ardında tüyler ve boya bıraktığını biliyorduk ama yeni yılın 3 Ocak gününe kadar onun hakkında neredeyse hiçbir şey tahmin edemiyorduk.

O sabah Richmond Times-Dispatch gazetesi çok değerli ördek tüyü ve bunun hırsızlar için cazibesi hakkında uydurma bir haber yayınladı. Saat öğleden sonra on dörtte, hayali soruşturmanın başındaki Memur Tom Lucero günün üçüncü telefonunu aldı.

"Merhaba. Benim adım Hilton Sullivan," dedi ses yüksek sesle. "Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

Lucero'nun derin sesi sordu.

"Araştırdığınız davalarla ilgili. Hırsızların gözdesi olduğu söylenen ördek tüyü giysiler ve eşyalar. Bu sabah gazetede bununla ilgili bir haber vardı. Dedektif olduğunuz yazıyordu."

"Doğru"

"Polislerin bu kadar aptal olması beni gerçekten kızdırıyor."

Daha yüksek sesle. "Gazetede Şükran Günü'nden bu yana Richmond metropolitan bölgesindeki mağazalardan, arabalardan ve evlerden şunun ve bunun çalındığı yazıyordu. Yorganlar, uyku , üç kayak ceket, falan filan. Muhabir birkaç kişiden alıntı yapmış."

"Ne demek istiyorsunuz Bay Sullivan?"

"Belli ki muhabir kurbanların isimlerini polislerden almış. Başka bir deyişle, sizden."

"Bu kamuya açık bir bilgi."

"Bu gerçekten umurumda değil. Sadece bu kurbandan, yani bendenizden neden bahsetmediğinizi bilmek istiyorum. Adımı bile hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Özür dilerim efendim, ama söyleyemem."

"Anlaşıldı. Şerefsizin biri evime giriyor ve beni mahvediyor, polisler de - beyaz kaşmir giydiğim bir günde - her yere siyah toz bulaştırmak dışında hiçbir şey yapmıyor. Ben senin lanet olası vakalarından biriyim."

"Dairenize ne zaman girildi?"

"Hatırlamıyor musun? Kuş tüyü yeleğim için kıyameti koparan bendim. Ben olmasaydım, kaz tüyü diye bir şey duymayacaktınız bile! Polise diğer şeylerin yanı sıra yeleğimin de çalındığını ve bana beş yüz dolara mal olduğunu söylediğimde ne dedi biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok efendim."

"Ne ile doldurulmuş, kokain mi?" dedi. Ben

de, 'Hayır, Sherlock. Eider .' dedim.

Çok gergin bir şekilde etrafına bakındı ve elini dokuz milimetrelik silahına yaklaştırdı. Aptal herif gerçekten de evimde Eider adında başka birinin olduğunu ve sanki silah çekecekmişim gibi bu kişiye için bağırdığımı . O anda oradan ayrıldım ve-

Wesley kayıt cihazını kapattı.

Mutfağında oturduk. Lucy yine kulübümde çalışıyordu.

"Hilton Sullivan'ın bahsettiği B-and-E aslında on bir Aralık Cumartesi günü kendisi tarafından ihbar edilmiş. Görünüşe göre şehir dışındaymış ve o Cumartesi öğleden sonra dairesine döndüğünde soyulduğunu fark etmiş," diye açıkladı Wesley.

"Dairesi nerede?" Ben sordum.

"Batı Franklin'in merkezinde, yüz bin dolardan başlayan apartman daireleri olan eski bir tuğla bina. Sullivan birinci katta oturuyor. Fail güvenli olmayan bir pencereden içeri girmiş."

"Alarm sistemi yok

mu?" "Hayır."

"Ne çalındı?"

"Mücevher, para ve 22'lik bir tabanca. Tabii ki bu Sullivan'ın tabancasının Eddie Heath, Susan ve Donahue'yu öldürmek için kullanılan tabanca olduğu anlamına gelmiyor. Ama bence öyle olduğunu bulacağız, çünkü adamımızın Band-E'yi yaptığına şüphe yok."

"Parmak izleri mu?"

"Birkaç . Şehirde vardı ve birikmiş biliyorsunuz. Tüm cinayetlerle birlikte, B ve E'ler öncelikli değildir. Bu örnekte, gizli izler işlenmişti ve öylece duruyordu. Lucero aradıktan hemen sonra Pete onları yakaladı. Vander onları çoktan sistemden geçirmiş. Tam üç saniye içinde bir eşleşme buldu."

"Yine Waddell." Wesley

başını salladı.

"Sullivan'ın evi Spring Caddesi'nden ne kadar uzakta?"

"Yürüme mesafesinde. Sanırım adamımızın nereden biliyoruz." "Son sürümleri mi kontrol ediyorsunuz?"

"Oh, elbette. Ama onu birinin masasındaki kağıt yığınının içinde bulamayacağız. Müdür bunun için çok dikkatliydi. Ne yazık ki, o da öldü. Sanırım bu mahkumu sokağa geri gönderdi ve yaptığı ilk şey bir apartman dairesini soymak ve muhtemelen kendine bir tekerlek takımı bulmak oldu."

"Donahue neden bir mahkumu serbest bıraksın ki?"

"Benim teorime göre müdürün bazı kirli işlerin yapılmasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir mahkumu kişisel ajanı olarak seçti ve hayvanı serbest bıraktı. Ama Donahue küçük bir taktik hatası yaptı. Yanlış adamı seçti, çünkü bu cinayetleri işleyen kişi kimse tarafından kontrol edilmeyecek. Benim kuşum, Kay, Donahue'nun hiç kimsenin ölmesini istemediği ve Jennifer Deighton ölü bulununca çıldırdığı yönünde."

"Ofisimi arayan ve kendisini John Deighton olarak tanıtan kişi muhtemelen oydu."

"Pekala olabilir. Mesele şu ki Donahue'nun niyeti Jennifer Deighton'ın evini yağmalatmaktı çünkü birileri belki de Waddell'den bir şeyler arıyordu. Ama basit bir hırsızlık yeterince eğlenceli değil. Müdürün küçük hayvanı insanlara zarar vermeyi seviyor."

Jennifer Deighton'ın oturma odasının halısındaki girintileri, boynundaki yaraları ve yemek odasındaki sandalyesinde bulunan parmak izini düşündüm.

"Onu oturma odasının ortasına oturtmuş ve sorguya çekerken kolunu boynuna dolayarak arkasında durmuş olabilir."

"Bunu ona eşyaların söyletmek için yapmış olabilir. Ama sadistçe davranıyordu. Muhtemelen onu Noel hediyelerini açmaya zorlaması da sadistçe bir davranıştı" dedi Wesley.

"Böyle biri, cesedini arabasına koyarak ölümünü intihar gibi gösterme zahmetine girer mi?" Ben sordum.

"Olabilir. Bu adam sistemin içinde. Yakalanmakla ilgilenmiyor ve muhtemelen kimi kandırabileceğini görmek için bir meydan okuma. Eddie Heath'in vücudundaki ısırik izlerini sildi. Jennifer Deighton'ın evini yağmaladıysa, hiç kanıt bırakmadı. Susan'ın davasında bıraktığı tek kanıt iki adet 22'lik kurşun ve bir tüydü. Adamın parmak izlerini değıştirdiğinden bahsetmiyorum bile."

"Sence bu onun fikri miydi?"

"Muhtemelen müdürün uydurduğu bir şeydi ve Waddell ile kayıtları değıştirmek sadece bir kolaylık meselesi olabilirdi. Waddell idam edilmek üzereydi. Eğer bir mahkumun parmak izlerini biriyle takas etmek isteseydim, Waddell'inkileri seçerdim. Ya mahkûmun parmak izleri ölmüş birine ait olacak ya da - ki bu daha muhtemel - eninde sonunda ölmüş kişinin kayıtları Eyalet Polisi bilgisayarlarından silinecek, yani küçük yardımcım dağınksa ve bir yerde parmak izi bırakırsa, hiçbir şekilde tespit edilemeyecek." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne?" Gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu.

"Benton, ne söylediğimizin farkında mısın? Burada oturmuş Waddell ölmeden önce değıştirilmiş bilgisayar kayıtlarından bahsediyoruz. Waddell ölmeden önce işlenen bir hırsızlık ve küçük bir çocuğun öldürölmesinden . Başka bir deyişle, sizin deyiminizle müdürün ajanı, Waddell idam edilmeden önce serbest bırakıldı."

"Bu konuda bir soru sorulabileceğine inanmıyorum."

"O zaman varsayım Waddell'in öleceğı yönündeydi," diye . "Tanrım."

Wesley irkildi. "Kim nasıl emin olabilir ki? Vali son anda müdahale edebilir."

"Görünüşe göre birileri valinin bunu biliyordu."

"Ve bunu kesin olarak bilebilecek tek kişi de validir," diyerek benim yerime sözünü tamamladı.

Kalktım ve mutfak penceresinin önünde durdum. Erkek bir kardinal yemlikten ayçıçeği tohumlarını gagaladı ve kan kırmızısı bir sıçramayla uçup gitti.

"Neden?" Arkamı dönmeden sordum. "Valinin Waddell'e neden özel bir ilgisi olsun ki?"

"Bilmiyorum."

"Eğer doğruysa, katilin yakalanmasını istemeyecektir. İnsanlar yakalandıklarında konuşurlar."

Wesley sessizdi.

"Bu işe karışan hiç kimse bu kişinin yakalanmasını istemeyecektir. Ve olaya karışan hiç kimse beni olay yerinde istemeyecektir. İstifa etmem ya da kovulmam çok daha iyi olacak - eğer davalar mümkün olduğunca berbat edilirse. Patterson, Norring ile sıkı fıkı."

"Kay, henüz bilmediğimiz iki şey var. Biri cinayet sebebi. Diğeri de katilin kendi gündemi. Bu adam Eddie Heath ile başlayarak kendi işini yapıyor."

Arkamı döndüm ve onunla yüzleştım. "Bence Robyn Naismith ile başladı. Bu canavarın onun olay yeri fotoğraflarını incelediğine ve Eddie Heath'e saldırıp cesedini bir çöplüğe dayadığında bilinçli ya da bilinçsiz olarak bunlardan birini yeniden yarattığına inanıyorum."

"Pekâlâ olabilir," dedi Wesley gözlerini dikerek. "Ama bir mahkûm Robyn Naismith'in olay yeri fotoğraflarına nasıl ulaşabilir? Bunlar Waddell'in hapisane ceketinde ."

"Bu Ben Stevens'in yardım başka bir şey olabilir. Hatırlayın, size fotoğrafları Arşiv'den alan kişinin o olduğunu söylemişim. Kopyalarını yaptırmış olabilir. Asıl soru, fotoğrafların konuyla ne ilgisi olduğu? Donahue ya da bir başkası neden onları istesin ki?"

"Çünkü mahkum onları istedi. Belki de onları talep etti. Belki de özel hizmetleri için bir ödöldü."

"Bu mide bulandırıcı," dedim sessiz bir öfkeyle.

"Kesinlikle."

Wesley gözlerime baktı. "Bu katilin gündemine, ihtiyaçlarına ve arzularına geri dönüyor. Robyn'in davası hakkında çok şey duymuş olması çok muhtemel. Waddell hakkında çok şey biliyor olabilir ve Waddell'in kurbanına ne yaptığını düşünmek onu heyecanlandıracaktır. Fotoğraflar, şiddet içeren, cinselleştirilmiş düşüncelere adanmış çok aktif ve agresif bir fantezi hayatı olan biri için tahrik edici olabilir. Bu kişinin sahne fotoğraflarını - bir ya da daha fazlasını - fantezilerine dahil ettiğini varsaymak çok da zor değil. Ve sonra aniden özgür kalıyor ve karanlıkta bir markete doğru yürüyen genç bir çocuk görüyor. Fantezi gerçek oluyor. Bunu gerçekleştiriyor."

"Robyn Naismith'in ölüm sahnesini yeniden mi yarattı?" "Evet."

"Sence şimdi fantezisi nedir?" "Avlanmak."

"Bizim tarafımızdan mı?"

"Bizim gibi insanlar tarafından. Herkesten daha zeki olduğunu ve kimsenin onu durduramayacağını hayal etmesinden korkuyorum. Oynayabileceği oyunlar ve işleyebileceği cinayetler hakkında fanteziler kuruyor ve bu fanteziler kurduğu imajları pekiştiriyor. Ve onun için fantezi, eylemin yerine geçen bir şey değil, eylem için bir hazırlıktır."

"Donahue yardım almadan böyle bir canavarı serbest bırakmayı, kayıtları değiştirmeyi ya da başka bir şeyi organize edemezdi," dedim.

"Hayır. Eminim Eyalet Polis Merkezi'nden biri, belki şehirden bir kayıt görevlisi ve hatta Büro'dan biri gibi önemli kişileri işbirliğine ikna etmiştir. Elinizde bir şey varsa insanlar satın alınabilir. Ve nakit parayla satın alınabilirler."

"Susan gibi."

"Susan'ın kilit kişi olduğunu sanmıyorum. Ben Stevens'in olduğundan şüphelenmeye daha meyilliyim. Barlarda takılıyor. İçkiler, partiler. Bulabildiğinde keyif verici kokain kullandığını biliyor ?"

"Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

"Çok fazla soru soran birkaç adamım var. Yöneticinizin karşılayamayacağı bir yaşam tarzı var. Ve uyuşturucuyla uğraştığınızda, sonunda kötü insanlarla uğraşırsınız. Stevens'in kötü alışkanlıkları onu Donahue gibi bir pislik için kolay bir hedef haline getirebilirdi. Donahue muhtemelen birine Stevens'la bir barda karşılaşmalarını ve konuşmaya başlamalarını sağlamıştır. Sonrasında Stevens'a iyi para kazanması için bir yol önerilmiştir."

"Tam olarak ne şekilde?"

"Tahminimce Waddell'in morgda parmak izinin alınmadığından emin olmak ve kanlı parmak izinin fotoğrafının arşivlerden kaybolmasını sağlamak . Bu muhtemelen sadece başlangıçtı."

"Ve Susan'ı askere aldı."

"İstemeyen ama kendi içinde büyük mali sorunları olan biri." "Peki sizce ödemeleri kim yapıyordu?"

"Muhtemelen Stevens'la ilk tanışan ve onu bu işin içine çeken aynı kişi tarafından halledildi. Donahue'nun adamlarından biri, belki de korumalarından biri."

Marino ve beni gezdiren Roberts adındaki gardiyanı hatırladım. Gözlerinin ne kadar soğuk olduğunu hatırladım.

"Bağlantının bir gardiyan olduğunu söylersek," dedim, "o zaman bu gardiyan kiminle görüşüyordu? Susan'la mı Stevens'la mı?"

"Tahminimce Stevens'la birlikte. Stevens Susan'a fazla para emanet etmeyecekti. Kendi payını en üstten kesmek isteyecektir çünkü dürüst olmayan insanlar herkesin dürüst olmadığına inanır."

"Bağlantı kurduğu kişiyle buluşuyor ve parayı alıyor," dedim. "O zaman Ben de Susan'la buluşup ona pay mı verecek?"

"Muhtemelen Noel günü, görünüşte bir arkadaşını ziyaret etmek için ailesinin evinden ayrıldığında senaryo buydu. Stevens'la buluşacaktı ama katil ondan önce davrandı."

Yakasında ve eşarbinda kokladığım kolonyayı düşündüm ve masasını karıştırdığım gece ofisinde onunla yüzleştiğimde Stevens'in tavrını hatırladım.

"Hayır," dedim. "Öyle ." Wesley sadece

bana baktı.

"Stevens'in Susan'ın başına gelenlere zemin hazırlayacak birkaç özelliği ," dedim. "Kendisinden başka kimseyi umursamıyor. Ve korkağın teki. İşler kızıştığında, kendini tehlikeye atmaz. İlk dürtüsü suçu başkasının üstlenmesine izin vermektir."

"Tıpkı sizin davanızda sizi kötüleyerek ve dosyaları çalarak yaptığı gibi." "Mükemmel bir örnek," dedim.

"Susan otuz beş yüz doları Aralık ayı başında, Jennifer Deighton'ın ölümünden birkaç hafta önce yatırdı."

"Bu doğru."

", Kay. Biraz geriye gidelim. Susan ya da Stevens ya da her ikisi birden Waddell'in infazından günler sonra bilgisayarınıza girmeye çalıştılar. Otopsi raporunda Susan'ın görev sırasında ilk elden gözlemleyemeyeceği bir şey aradıklarını tahmin ediyoruz."

"Onunla birlikte gömülmesini istediği zarf."

"Bu konuda hala şaşkınım. Makbuzlardaki kodlar daha önce tahmin ettiğimiz şeyi doğrulamıyor - restoranların ve gişelerin Richmond ve Mecklenburg arasında olduğu ve makbuzların Waddell'i idamından on beş gün önce Mecklenburg'dan Richmond'a getiren nakliyeyle ait olduğu. Makbuzların üzerindeki tarihler zaman dilimiyle tutarlı olsa da, yerler tutarlı değildir. Kodlar I-95'in burası ile Petersburg arasındaki kısmına ait."

"Biliyor musun Benton, makbuzların açıklaması o kadar basit olabilir ki biz bunu tamamen gözden kaçırmış olabiliriz," dedim.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Büro için bir yere gittiğinizde, benim devlet için seyahat ederken yaptığım rutinin aynısını yaptığınızı tahmin ediyorum. Her harcamayı belgeliyor ve her makbuzu saklıyorsunuz. Sık seyahat ediyorsanız, evrak işlerini azaltmak için birkaç seyahati tek bir geri ödeme makbuzunda birleştirene kadar bekleme eğilimindesiniz. Bu arada makbuzlarınızı bir yerlerde saklıyorsunuz."

Wesley, "Tüm bunlar söz konusu makbuzları açıklamak açısından gayet mantıklı," dedi. "Örneğin cezaevi personelinden birinin Petersburg'a gitmesi gerekiyordu. Ama makbuzlar nasıl oldu da Waddell'in sırt çantasında ortaya çıktı?" Waddell'e mezara kadar eşlik etmesi için acil ricada bulunulan zarfı düşündüm. Sonra sıradan olduğu kadar dokunaklı bir ayrıntıyı hatırladım. Waddell'in idam edildiği öğleden sonra annesinin onu iki saatliğine ziyaret etmesine izin verilmişti.

"Benton, Ronnie Waddell'in annesiyle konuştun mu?"

"Pete birkaç gün önce onu Suffolk'ta görmeye gitti. Bizim gibi insanlara karşı pek dostane ya da işbirlikçi hissetmiyor. Onun gözünde oğlunu sandalyeye gönderen bizleriz."

"Yani Waddell'in idam edildiği gün öğleden sonra onu ziyaret ettiğinde davranışları hakkında önemli bir şey söylemedi mi?"

"Söylediklerine bakılırsa çok sessiz ve korkmuş. Yine de ilginç bir nokta var. Pete ona Waddell'in kişisel eşyalarına ne olduğunu sordu. Kadın, Corrections'ın kendisine Waddell'in saatini ve yüzüğünü verdiğini söyledi ve Waddell'in kitaplarını, şiirlerini ve benzerlerini N-double- A-C-P'ye bağışladığını açıkladı."

"Bunu sorgulamadı mı?" Ben sordum.

"Hayır. Waddell'in bunu yapmasının mantıklı olduğunu düşünüyor gibiydi." "Neden?"

"Okuma yazması yok. Önemli olan, Vander gizli parmak izi bulma umuduyla kişisel eşyaların izini sürmeye çalıştığında bizim gibi ona da yalan olması. Ve bu yalanların kaynağı büyük ihtimalle Donahue'ydu."

"Waddell bir şeyler biliyordu," dedim. "Donahue'nun Waddell'in yazdığı her kâğıt ve ona gönderilen her mektubu istemesi için

Waddell'in bildiği ama bazılarının kimsenin bilmesini istemediği bir şeyler olmalı."

Wesley sessizdi.

Sonra da "Stevens'ın kullandığı kolonyanın adı ne demiştin?" diye sordu.

"Kırmızı."

"Susan'ın paltosunda ve atkısında kokladığınız şeyin bu olduğundan emin misiniz?"

"Mahkemede yemin etmem ama koku oldukça belirgin."

"Sanırım Pete ve benim yöneticinizle küçük bir dua toplantısı yapmamızın zamanı geldi."

"Güzel. Bana yarın öğlene kadar süre vererseniz, onu uygun bir ruh haline sokmaya yardımcı olabilirim."

"Ne yapacaksın?"

"Muhtemelen onu çok gergin bir adam yapacaktır," dedim.

O akşam erken saatlerde mutfak masasında çalışıyordum ki Lucy'nin garaja girdiğini duydum ve onu karşılamak için ayağa kalktım. Lacivert bir takım elbise ve benim kayak ceketlerimden birini giymişti ve elinde bir spor çantası vardı.

"Kirliyim," dedi, sarılmamdan uzaklaşarak, ama saçlarında silah dumanı kokusunu almadan önce değil. Ellerine baktığımda, sağ elinin üzerinde bir eser element analistini kendinden geçirmeye yetecek kadar barut kalıntısı gördüm.

"Vay canına," dedim o yürümeye . "Nerede bu?" "Ne nerede?"

diye sordu masumca.

"Silah..."

İsteksizce ceketinin cebinden Smith and Wesson'ımı çıkardı.

"Gizli silah taşıma ruhsatın olduğunu bilmiyordum," dedim ve tabancayı ondan alıp boş olduğundan emin oldum.

"Kendi evimde gizli taşıyorsam buna ihtiyacım yok. Ondan önce arabanın koltuğunda göz önündeydi. "

"Bu iyi ama yeterince iyi değil," dedim sessizce. "Hadi gel." Sözümü kesmeden beni mutfak masasına kadar takip etti ve . "Egzersiz yapmak için Westwood'a gideceğini söylemiştin," dedim.

"Öyle dediğimi biliyorum." "

Lucy?"

"Midlothian Paralı Yolu'ndaki Atış Hattı. Kapalı bir poligon."

"Ne olduğunu biliyorum. Bunu kaç kez yaptın?" "Dört kez."

Gözlerimin içine baktı.

"Tanrım Lucy."

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Pete artık beni kabul etmeyecek."

"Teğmen Marino şu anda çok ama çok meşgul," dedim ve bu söz kulağa o kadar kibirli geldi ki utandım. "Sorunların farkındasınız," diye ekledim.

"Elbette . Şu anda uzak durmak zorunda. Senden uzak durursa, benden de uzak durur. Yani sokaklarda çünkü morg şefiniz ve hapishane müdürünüz gibi insanları öldüren bir manyak var. En azından Pete kendi başının çaresine bakabiliyor. Ben mi? Bana bir kere nasıl ateş edileceği gösterildi. Çok teşekkürler. Bu bana bir tenis dersi verip sonra da Wimbledon'a sokmak gibi bir şey."

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Hayır. Sorun senin yetersiz tepki vermen."

"Lucy..."

"Seni her ziyarete geldiğimde o geceyi düşünmeden söylesem ne hissederdin?"

Hangi geceyi kastettiğini çok iyi biliyordum, ancak yıllar boyunca hiçbir şey olmamış gibi devam etmeyi başarmıştık.

"Benimle ilgili herhangi bir şeye üzüldüğünü bilseydim kendimi iyi hissetmezdim," dedim.

"Herhangi bir şey mi? Olanlar herhangi bir şey miydi?" "Tabii ki herhangi bir şey değildi."

"Bazen geceleri uyanıyorum çünkü rüyamda bir silahın patladığını görüyorum. Sonra korkunç sessizliği dinliyorum ve orada yatıp karanlığa baktığımı hatırlıyorum. O kadar korkmuştum ki hareket edemiyordum ve yatağımı ıslatmıştım. Sirenler çalıyor, kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, komşular verandalarına çıkıp pencerelerinden bakıyorlardı. Onu dışarı taşırlarken görmeme izin vermedin ve yukarı çıkmama izin vermedin. Keşke yapsaydım, çünkü hayal etmek daha kötüydü."

"O adam öldü, Lucy. Artık kimseye zarar veremez."

"Onun kadar kötü, belki ondan daha kötü başkaları da var." "Sana olmadığını söylemeyeceğim."

" bu konuda ne yapıyorsunuz?"

"Uyanık olduğum her anı kötü insanlar tarafından yok edilen hayatların parçalarını toplamakla geçiriyorum. Daha ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Eğer sana bir şey olmasına izin verirsen, söz veriyorum senden nefret edeceğim," dedi yeğenim.

"Bana bir şey olursa, benden kimin nefret ettiğinin önemli olacağını sanmıyorum. Ama sana yapacaklarından dolayı kimseden nefret etmeni istemem."

"Senden nefret edeceğim. Yemin ederim."

"Bana söz vermeni istiyorum Lucy, bana bir daha yalan söylemeyeceksin." Lucy tek kelime etmedi.

"Benden bir şey saklaman gerektiğini hissetmeni asla istemiyorum," dedim.

"Sana poligona gitmek istediğimi söyleseydim, izin verir ?" "Teğmen Marino ya da ben olmadan olmaz."

"Kay Teyze, ya Pete onu yakalayamazsa?"

"Davayla ilgilenen tek kişi Teğmen Marino değil," dedim, sorusuna cevap vermedim, çünkü nasıl cevap bilmiyordum.

"Pete için üzülüyorum."

"Neden?"

"Bu kişi her kimse onu durdurmak zorunda ve seninle konuşamıyor bile." "Sanırım her şeyi ağırdan alıyor, Lucy. O bir profesyonel."

"Michele öyle demiyor." Ona bir göz attım.

"Bu sabah onunla konuşuyordum. Pete'in geçen gece babasını görmek için eve geldiğini söyledi. Pete'in berbat görüldüğünü söyledi - yüzü bir itfaiye arabası kadar kızarmıştı ve berbat bir ruh hali içindeydi. Bay Wesley doktora gitmesini ya da izin almasını sağlamaya çalışmış ama olmamış."

Kendimi perişan hissettim. Hemen Marino'yu aramak istedim ama bunun akıllıca olmayacağını biliyordum. Konuyu değiştirdim.

"Michele'le başka ne ? Eyalet Polisi bilgisayarlarıyla ilgili yeni bir şey var mı?"

"İyi bir şey yok. Waddell'in SID numarasının kiminle değiştirildiğini bulmak için aklımıza gelen her şeyi denedik. Ancak silinmek üzere işaretlenmiş tüm kayıtlar uzun zaman önce sabit diskin üzerine yazılmış. Ve tahrifattan sorumlu olan her kimse, kayıtlar değiştirildikten sonra tam sistem yedeklemeleri yapacak kadar hızlıydı, yani SID numaralarını CCRE'nin önceki bir sürümünde çalıştırıp kimin ortaya çıktığını göremeyiz. Genelde üç ila altı aylık en az bir yedeğiniz olur. Ama bu durumda öyle değil."

"Bana içeriden birinin işi gibi geliyor."

Lucy ile evde olmanın ne kadar doğal olduğunu düşündüm. O artık bir misafir ya da huysuz küçük bir kız değildi. "Anneni ve büyükanneni aramamız gerekiyor," dedim.

"Bu gece yapmak zorunda mıyız?"

"Hayır. Ama Miami'ye dönüşünüz hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Dersler ayın yedisine kadar başlamayacak ve ilk birkaç günü kaçırmam bir şey değiştirmeyecek."

"Okul çok önemli." "Aynı

zamanda çok kolay."

"O zaman bunu daha da zorlaştırmak için kendi başına bir şeyler yapmalısın." "Dersleri kaçırmak daha da zorlaştıracak," dedi.

Ertesi sabah sekiz buçukta Rose'u aradım, koridorun karşısında bir personel toplantısı olduğunu biliyordum, yani Ben Stevens meşguldü ve hatta olduğumu bilmeyecekti.

"İşler nasıl?" Sekreterime sordum.

"Korkunç. Dr. Wyatt Roanoke ofisinden buraya gelemedi çünkü dağlarda kar var ve yollar kötü. Yani dün Fielding'in dört vakası vardı ve ona yardım edecek kimse yoktu. Ayrıca, mahkemeye çıkması gerekiyordu ve sonra bir olay yerine çağırıldı. Onunla konuştun mu?"

"Zavallı adam telefona ulaşacak vakit bulduğunda temasa geçeriz. Eski dostlarımızdan birkaçının izini sürüp bir süre daha dayanmamıza yardımcı olmak için buraya gelmeyi düşünüp düşünmeyeceklerini öğrenmemiz için iyi bir zaman olabilir. Jansen Charlottesville'de özel bir iş yapıyor. Onu denemek ve beni aramak isteyip istemediğini görmek istersiniz."

"Elbette. Bu iyi bir fikir." "Bana

Stevens'tan bahset," dedim.

"Buraya çok fazla gelmedi. O kadar kısa ve belirsiz bir şekilde imza atıyor ki kimse nereye gittiğinden emin olamıyor. Başka bir iş aradığından şüpheleniyorum."

"Hatırlat da benden tavsiye istemesin."

"Keşke ona harika bir tane verseydiniz de başka biri onu elimizden alsaydı."

"DNA laboratuvarını arayıp Donna'nın bana bir iyilik yapmasını sağlamamı istiyorum. Susan'ın davasındaki fetal dokunun analizi için laboratuardan bir talepte bulunması gerekiyor."

Rose sessizdi. Onun üzüldüğünü

hissedebiliyordum. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim," dedim nazikçe.

Derin bir nefes aldı. "Analizi ne zaman talep ettiniz?"

"Talep aslında Dr. Wright tarafından yapıldı, çünkü postayı o yaptı. Laboratuvar talebinin kopyasını Norfolk'taki ofisinde vakayla birlikte saklıyordu."

"Norfolk'u aramamı ve bizim için bir kopyasını çıkarmalarını istemez misin?"

"Hayır. Bu bekleyemez ve kimsenin bir kopyasını talep ettiğimi bilmesini istemiyorum. Ofisimizin yanlışlıkla bir kopya almış gibi görünmesini istiyorum. Bu yüzden doğrudan Donna ile görüşmeni istiyorum. Laboratuvar talebini derhal geri çekmesini söyleyin, ben de bizzat gelip almanızı istiyorum."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra da bunu, laboratuvar taleplerinin ve raporlarının diğer kopyalarının tasnif edilmek üzere bırakıldığı ön taraftaki kutuya koyun."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle," dedim.

Telefonu kapattım ve bir telefon rehberi aldım, Lucy mutfığa girdiğinde rehberi karıştırıyordum. Yalınayaktı ve üzerinde hâlâ uyurken eşofman vardı. Halsiz bir şekilde bana günaydın dileyerek başladı

Parmağımı bir isim sütununda gezdirirken buzdolabını karıştırıyordum. Grimes ismiyle ilgili belki kırk liste vardı ama hiç Helen yoktu. Elbette, Marino gardiyandan Hun Helen diye söz ettiğinde küçümsüyordu. Belki de Helen onun gerçek adı değildi. Baş harfi H. olan üç kayıt olduğunu fark ettim; ikisi ilk isim, biri de ikinci isim içindi.

"Ne yapıyorsun?" Lucy masaya bir bardak portakal suyu koyup bir sandalye çekerek sordu

"Birini bulmaya çalışıyorum," dedim telefona uzanarak. Aradığım

Grimes'ların hiçbirinde şansım yaver gitmedi.

"Belki de evlidir," diye önerdi Lucy. "Hiç sanmıyorum."

Rehber Yardım'ı aradım ve Greensville'deki yeni cezaevinin listesini aldım.

"Öyle olmadığını sana düşündüren nedir?" "Sezgi."

Aradım. "Helen Grimes'a ulaşmaya çalışıyorum," dedim telefonu açan kadına.

"Bir mahkûmdan mı bahsediyorsunuz?" "Hayır. Gardiyanlarınızdan birini."

"Bekleyin lütfen."

Transfer edildim.

"Watkins," diye mırıldandı bir erkek sesi. "Helen Grimes, lütfen," dedim.

"Memur Helen Grimes."

"Oh. O artık burada çalışmıyor."

"Lütfen bana ona nerede ulaşabileceğimi söyleyebilir misiniz Bay Watkins? Bu çok önemli."

". "

Telefon tahtaya çarptı. Arka planda Randy Travis şarkı söylüyordu.

Dakikalar sonra adam geri döndü. "Bu tür bilgileri vermeye izniniz yok hanımefendi."

"Sorun değil Bay Watkins. Bana ilk isminizi verirsiniz, tüm bunları size gönderirim ve siz de ona iletirsiniz."

Bir duraklama. "Hepsi ne?"

"Bu siparişi o verdi. Dördüncü sınıf mı yoksa kara yoluyla mı gönderilmesini istediğini sormak için aramıştım."

"Ne sırası?"

Sesi mutlu gelmiyordu.

"Sipariş ettiği ansiklopedi seti. Her biri 18 kilo ağırlığında altı kutu var."

"Buraya ansiklopedi gönderemezsiniz."

"O zaman onlarla ne yapmamı önerirsiniz Bay Watkins? Peşinatı çoktan ödedi ve bize verdiği adres de sizin iş adresinizdi."

"Shhhho. ."

Kâğıt hışırtıları duydum; sonra bir klavyede tuşlar tıkırdadı.

"Bak," dedi adam çabucak. "Yapabileceğim en iyi şey size bir posta kutusu vermek. Malları oraya gönderirsin. Bana hiçbir şey göndermeyin."

Bana adresi verdi ve telefonu aniden kapattı. Helen Grimes'ın postalarını aldığı postane Goochland County'deydi. Sonra Goochland adliyesinde tanıdığım bir icra memurunu aradım. Bir saat içinde

Helen Grimes'in ev adresini mahkeme kayıtlarından buldum ama telefon numarası listede yoktu. on birde cüzdanımı ve aldım ve Lucy'yi çalışma odamda buldum.

"Birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerekiyor," dedim.

"Telefonda kiminle konuştuysan ona yalan söyledin."

Gözlerini bilgisayar ekranına dikti. "Kimseye teslim edecek ansiklopediniz yok."

"Kesinlikle haklısın. Yalan söyledim."

"Yani bazen yalan söylemek sorun olmuyor, bazen de

olmuyor. "Hiçbir zaman gerçekten iyi değildir, Lucy."

Onu sandalyemde bıraktım, modem ışıkları yanıp sönüyordu ve çeşitli bilgisayar kılavuzları açıktı ve masamın üzerine ve yere saçılmıştı. Ekranda imleç hızla titreşiyordu. Ruger'ımı cüzdanıma koymadan önce gözden iyice kaybolana kadar bekledim. Gizli silah taşıma ruhsatım olmasına rağmen bunu nadiren yapardım. Alarmı kurarak garajdan çıktım ve Cary Caddesi beni River Yolu'na çıkarana kadar batıya doğru sürdürdüm. Gökyüzü grinin değişik tonlarıyla kaplıydı. Nicholas Grueman'ın her aramasını bekliyordum. Ona verdiğim kayıtlarda bir bomba sessizce işliyordu ve söyleyeceklerini dört gözle beklemiyordum.

Helen Grimes, North Pole restoranının hemen batısındaki çamurlu bir yolda ve bir çiftliğin sınırında yaşıyordu. Evi küçük bir ahıra benziyordu, küçük arazisinde birkaç ağaç ve bir zamanlar sardunya olduğunu tahmin ettiğim ölü filizlerle dolu pencere kutuları vardı. Önünde içeride kimin yaşadığını gösteren bir tabela yoktu ama verandaya yanaşan eski Chrysler en azından birinin yaşadığını gösteriyordu.

Helen Grimes kapısını açtığında, boş ifadesinden ona Alman arabam kadar yabancı olduğumu anlayabiliyordum. Üzerinde kot pantolonu ve kıvrılmamış kot gömleği vardı, ellerini iri kalçalarının üzerine koymuş ve kapı aralığından kıpırdamamıştı. Soğuktan ya da kim olduğumu söylememden rahatsız olmamış gibiydi ve ben ona cezaevi ziyaretimi hatırlatana kadar küçük, araştıran gözlerinde tanıma titreşimi belirmedi.

"Nerede yaşıdığımı sana kim söyledi?"

Yanakları kızarmıştı ve bana vurup vurmayacağını merak ediyordum. "Adresiniz Goochland İlçesi mahkeme kayıtlarında var."

"Onu aramamalıydın. Ev adresini bulsam gider miydi?"

"Benim seninkine ihtiyacım olduğu kadar senin de benim yardımına ihtiyacın olsaydı, hiç sorun Helen," dedim.

Sadece bana baktı. Saçlarının nemli olduğunu, kulak memesinin siyah boyayla lekелendiğini fark ettim.

"Adına çalıştığın adam öldürüldü," dedim. "Benim için çalışan biri öldürüldü. Ve başkaları da var. Eminim olup bitenlerin bir kısmını takip ediyorsunuzdur. Bunu yapan kişinin Spring Street'te bir mahkum olduğundan şüphelenmek için nedenler var - belki de Ronnie Joe Waddell'in idam edildiği sıralarda tahliye edilmiş biri."

"Kimsenin serbest bırakıldığı hakkında bir şey bilmiyorum." Gözleri arkamdaki boş sokağa kaydı.

"Ortadan kaybolan bir mahkum hakkında bir şey biliyor musunuz? Belki de yasal olarak tahliye edilmemiş biri? İşiniz gereği cezaevine kimin girip kimin çıktığını biliyor olmanız gerekirdi."

"Duyduğum kadarıyla kimse kaybolmadı." "Neden artık orada çalışmıyorsun?" diye sordum.

"Sağlık sebepleri."

Koruduğu alanın içinde bir yerden dolap kapısının kapanma sesine benzer bir ses duydum.

Denemeye devam ettim. "Ronnie Waddell'in annesinin idam edildiği gün öğleden sonra onu ziyaret etmek için cezaevine geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

"ben de oradaydım."

"ve yanındaki her şeyi arayacaktınız. Haksız mıyım?"

"Evet."

"Bayan Waddell'in oğluna vermek üzere bir şey getirip getirmediğini öğrenmeye çalışıyorum. Ziyaret kurallarının insanların mahkumlar için bir şeyler getirmesini yasakladığının farkındayım."

"İzin alabilirsin. O aldı."

"Bayan Waddell oğluna bir şey vermek için izin mi aldı?"

"Helen, bütün sıcaklığı dışarı atıyorsun," diye tatlı bir ses duyuldu arkasından.

Helen Grimes'in etli sol omzuyla kapı çerçevesi arasındaki boşlukta yoğun mavi gözler aniden silah dürbünü gibi bana sabitlendi. Boşluk tekrar boşalmadan önce soluk bir yanak ve ince bir burun parıltısı yakaladım. Kilit tıkırdadı ve kapı eski gardiyanın arkasından sessizce kapandı. Kapıya yaslanmış, bana bakıyordu. Sorumu tekrarladım.

"Ronnie için bir şey getirdi ama fazla bir şey değildi. İzin için müdürü aradım."

"Frank Donahue'yu mu

aradın?" Başını salladı.

"Ve izin mi verdi?"

"Dediğim gibi, onun için getirdiği şey çok fazla değildi.

"Helen, neydi o?"

"İsa'nın yaklaşık bir kartpostal büyüklüğünde bir resmi ve arkasında bir şeyler yazıyordu. Tam olarak hatırlamıyorum. 'Cennette seninle olacağım' gibi bir şey; sadece yazılışı yanılttı. Cennet 'bir çift zar; hepsi bir arada' gibi yazılmıştı," dedi Helen Grimes gülümsemeden.

"Ve hepsi bu muydu?"

Ben sordum. "Ölmeden önce oğluna vermek istediği şey bu muydu?"

"Sana bu olduğunu söylemiştim. Şimdi içeri girmem gerek, bir daha buraya gelmeni istemiyorum."

Yağmurun ilk birkaç damlası gökyüzünden yavaşça süzülüp çimentonun üzerinde bozuk para büyüklüğünde ıslak lekeler bırakırken elini kapı koluna koydu.

Wesley günün ilerleyen saatlerinde evime geldiğinde üzerinde siyah deri bir pilot ceket, lacivert bir şapka ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Neler oluyor?" Mutfığa çekildiğimizde sordum, artık bizim için o kadar ortak bir buluşma yeri haline gelmişti ki hep aynı sandalyeye otururdu.

"Stevens'ı kırmadık ama sanırım içinde büyük bir çatlak açtık. Laboratuvar talebini bulabileceği bir yere bırakmanız işe yaradı. Susan Story'nin davasında fetal doku üzerinde yapılan DNA testinin sonuçlarından korkmak için iyi bir nedeni var."

"O ve Susan bir ilişki yaşıyorlardı," dedim ve Susan'ın ahlakına itiraz etmemem garipti. Onun zevki beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Stevens ilişkiyi kabul etti ve diğer her şeyi reddetti."

"Susan'ın otuz beş yüz doları nereden bulduğuna dair bir fikrinizin olması gibi mi?" Dedim.

"Bu konuda bir şey bildiğini reddediyor ama onunla işimiz bitmedi. Marino'nun bir muhbiri, Susan'ın vurulduğu bölgede ve olayın gerçekleştiğini düşündüğümüz saatlerde gösterişli plakalı siyah bir cip gördüğünü söylüyor. Ben Stephens siyah bir cip kullanıyor.

"Onu Stevens öldürmedi Benton," dedim.

"Hayır, . Sanırım Stevens'ın muhatap olduğu kişi Jennifer Deighton'ın davası hakkında bilgi isteyince korktu."

"Bunun anlamı oldukça açık olurdu". Ben de aynı . "Stevens, Jennifer Deighton'ın öldürüldüğünü biliyordu."

"Ve korkak olduğu için, bir sonraki ödeme zamanı geldiğinde Susan'ın halletmesine izin vermeye karar verir. Hemen ardından da payını almak için onunla buluşacak."

"O zamana kadar çoktan öldürülmüş olur."

Wesley başını salladı. "Sanırım onu karşılamaya gönderilen kişi onu vurdu ve parayı : Daha sonra -belki de sadece birkaç dakika sonra- Stevens belirlenen yerde, Strawberry Sokağı'ndaki ara sokakta ortaya çıktı."

"Anlattıklarınız arabadaki pozisyonuyla tutarlı," dedim. "Başlangıçta, saldırganın onu ensesinden vurabilmesi için öne doğru eğilmiş olması gerekiyordu. Ama bulunduğunda koltukta arkasına yaslanmıştı."

"Stevens onu taşıdı."

"Arabaya ilk yaklaştığında, kadının sorununun ne olduğunu hemen anlayamazdı. Direksiyona doğru yığılmış olan kadının yüzünü göremedi. Onu koltuğa yasladı."

"Sonra da gibi kaçtı."

"Ve eğer onunla buluşmaya gitmeden önce biraz kolonya sürdüyse, o zaman ellerinde kolonya olurdu. Kadını koltuğa yasladığında, elleri muhtemelen omuzlarının olduğu bölgede kadının ceketiyile temas halinde olurdu. Olay yerinde aldığım koku buydu."

"Onu eninde sonunda kıracağız."

"Yapacak daha önemli işler var Benton," dedim ve ona Helen Grimes ile yaptığım ziyaretten ve onun Mrs. Waddell'in oğluyla son ziyareti.

"Benim teorime göre," diye devam ettim, "Ronnie Waddell İsa'nın resminin kendisiyle birlikte gömülmesini istiyordu ve bu onun son isteği olabilirdi. Bunu bir zarfa koyuyor ve üzerine 'Acil, son derece gizli' gibi şeyler yazıyor."

Wesley, "Donahue'nun izni olmadan bunu yapamazdı," dedi. "Protokole göre, mahkumun son isteğinin müdüre iletilmesi gerekir."

"Doğru, Donahue'ya ne söylenmiş olursa olsun, Waddell'in cesedinin cebinde mühürlü bir zarfla taşınmasına izin vermeyecek kadar paranoyak olacaktır. Bu yüzden Waddell'in isteğini kabul eder, sonra da zarfın içinde ne olduğunu sorun çıkarmadan ve ortalığı velveleye vermeden görmeyi planlar. Waddell öldükten sonra zarfları değiştirmeye karar verir ve haydutlarından birine bu işi halletmesi talimatını verir. İşte makbuzlar da burada devreye giriyor."

Wesley, "Ben de bunu yapacağımı umuyordum," dedi.

"Bence o kişi küçük bir hata yaptı. Diyelim ki masasında beyaz bir zarf var ve içinde Petersburg'a yakın zamanda yaptığı bir seyahatin makbuzları var. Diyelim ki benzer bir beyaz zarf aldı, içine zararsız bir şey sıkıştırdı ve sonra Waddell'in kendisiyle birlikte gömülmesini istediği zarfın üzerine yazdıklarının aynısını önüne yazdı."

"Sadece gardiyan bunu yanlış zarfın üzerine yazıyor."

"Evet. İçinde makbuzların olduğu zarfa yazıyor."

"Ve bunu daha sonra makbuzlarını ararken zarfın içinde zararsız bir şey bulduğunda fark edecek."

"Kesinlikle," dedim. "İşte Susan da bu noktada devreye giriyor. Bu hatayı yapan gardiyan ben olsaydım, çok endişelenirdim. Benim için en önemli soru, adli tabiplerden birinin o zarfı morgda açıp açmadığı ya da zarfın kapalı bırakılıp bırakılmadığı olurdu. Eğer ben, bu gardiyan, aynı zamanda Waddell'in cesedinin morgda basılmadığından emin olmak için para veren Ben Stevens'in irtibat kişisi olsaydım, örneğin, o zaman nereye başvuracağımı çok iyi bilirdim."

"Stevens'la temasa geçer ve zarfın açılıp açılmadığını öğrenmesini söylersiniz. Ve eğer açıldıysa, içindekilerin herhangi birini şüphelendirip şüphelendirmediğini ya da etrafta dolaşıp sorular sormaya meyilli hale getirip getirmediğini: Buna paranoyaya kapılmak ve soğukkanlı olsaydınız yaşayacağınızdan çok daha fazla sorunla karşılaşmak denir. Ama görünen o ki Stevens bu soruyu kolayca yanıtlayabilirdi."

"Öyle değil," dedim. "Susan'a sorabilirdi ama o zarfın açıldığına tanık olmadı. Fielding zarfı üst katta açmış, içindekilerin fotokopisini çekmiş ve orijinalini Waddell'in diğer kişisel eşyalarıyla birlikte göndermiş."

"Stevens çantayı çekip fotokopiye bakmış olamaz mı?" "Şifonyerimin kilidini kırmadığı sürece hayır," dedim.

"O zaman aklındaki tek alternatif bilgisayardı."

"Fielding'e ya da bana sormadıysa tabii. O bundan daha iyisini bilirdi. İkimiz de böyle gizli bir ayrıntıyı ne ona ne Susan'a ne de bir başkasına anlatırdık."

"Bilgisayarlar hakkında rehberinize girecek kadar bilgisi var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama Susan birkaç kurs almıştı ve ofisinde UNIX kitapları vardı."

Telefon çaldı ve Lucy'nin izin verdim. Mutfığa geldiğinde gözleri tedirgindi.

"Avukatınız, Kay Teyze."

Mutfak telefonunu ulaşabileceği bir yere koydu ve 'sandalyemden kalkmadan telefonu açtım. Nicholas Grueman selamlamakla yetinmeyip doğrudan konuya girdi.

"Dr. Scarpetta, on iki Kasım'da on bin dolar tutarında bir para piyasası hesabı çeki yazmışsınız. Banka hesap özetlerinizde bu paranın çeşitli hesaplarınıza yatırıldığını gösteren herhangi bir kayıt bulamadım."

"Parayı ben yatırmadım."

"Bankadan on bin dolarla çıktın."

"Hayır, yazmadım. Çeki şehir merkezindeki Signet Bank'ta yazdım ve bununla İngiliz Sterlini cinsinden bir kasa çeki satın aldım."

"Kasiyer çeki kime ?" Benton Wesley gergin bir şekilde bana bakarken eski profesörüm sordu.

"Bay Grueman, bu işlem özel bir nitelik taşıyordu ve mesleğimle hiçbir şekilde ilgisi yoktu."

"Hadi ama Dr. Scarpetta. Bunun yeterince iyi olmadığını biliyorsunuz." Derin bir nefes aldım.

"Elbette, bu konuda bize soru sorulacağını biliyorsunuz. Morg asistanınızın açıklanamayan bir miktarda nakit para yatırmasından birkaç hafta sonra, büyük miktarda nakit para için bir çek yazmanızın iyi görünmediğinin farkındasınızdır."

Wesley masadan kalkıp arkamdan gelirken gözlerimi kapattım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Kay" - Wesley'nin ellerini omuzlarımda hissettim - "Tanrı aşkına, ona söylemelisin."

Grueman hiç hukukçu olmasaydı, kendimi ona emanet etmezdim. Ama önce ünlü bir avukattı ve Robert Kennedy döneminde Adalet Bakanlığı için sivil haklar çalışmaları yapmış ve gangsterleri kovuşturmuştu. Şimdi ise parası olmayan ve ölüme mahkum edilmiş müvekkillerini temsil ediyordu. Grueman'ın ciddiyetini takdir ettim ve alaycılığına ihtiyaç duydum.

Müzakere etmeye çalışmakla ya da masumiyetime itiraz etmekle ilgilenmedi. Marino'ya ya da herhangi birine en ufak bir kanıt sunmayı reddetti. Kimseye on bin dolarlık çekten bahsetmedi, bunun aleyhimdeki en kötü kanıt olduğunu söyledi. Ceza hukukunun ilk gününde öğrencilerine öğrettiği şeyi hatırladım. Sadece hayır de. Sadece hayır de. Sadece hayır de. Eski profesörüm bu kurallara harfiyen uymuş ve Roy Patterson'ın tüm çabalarını boşa çıkarmıştı.

Ardından 6 Ocak Perşembe günü Patterson beni evimden aradı ve konuşmak için şehir merkezindeki ofisine gelmemi istedi.

"Bütün bunları halledebileceğimize eminim," dedi dostça. "Sadece size birkaç soru sormam gerekiyor."

Eğer işbirliği yaparsam, daha kötü bir şeyin raydan çıkabileceği ima ediliyordu ve Patterson'ın böyle alışılmış bir manevranın bende işe yarayacağını bir an için bile olsa düşünmesine hayret ettim. Eyalet Savcısı sohbet etmek istediğinde, hiçbir şeyin peşini bırakmayı içermeyen bir balık avına . Aynı şey polis için de geçerli. İyi bir Grueman tarzıyla Patterson'a hayır dedim ve ertesi sabah 20 Ocak'ta özel büyük jüri önüne çıkmak için celp aldım. Bunu mali kayıtlarım için bir mahkeme celbi izledi. Grueman önce beşinci maddeyi öne sürdü, sonra da mahkeme celbinin iptali için dava açtı. Bir hafta sonra, mahkemeye itaatsizlikten tutuklanmak istemediğim sürece buna uymaktan başka seçeneğimiz yoktu. Aynı dönemde Vali Norring, Fielding'i Virginia'nın baş adli tabip vekili olarak atadı.

Lucy, pencereden dışarı baktığı yemek odasından, "Bir TV minibüsü daha var, az önce geçtiğini gördüm," dedi.

"İçeri gel ve yemeğini ye," diye seslendim mutfaktan ona. "Çorbanız soğuyor."

Sessizlik.

"Kay Teyze?"

Sesi heyecanlıydı. "Ne

oldu?"

"Az önce kimin asla tahmin edemezsiniz."

Lavabonun üzerindeki pencereden beyaz Ford LTD'nin ön tarafa park edişini izledim. Sürücü kapısı açıldı ve Marino dışarı çıktı. Pantolonunu düzeltti ve kravatını düzeltti, gözleri her şeyi inceliyordu. Verandama doğru kaldırımı takip edişini izlerken o kadar güçlü bir şekilde etkilendim ki bu beni ürküttü.

Kapıyı açtığımda, "Seni gördüğüme sevinmeli miyim, sevinmemeli miyim emin değilim," dedim.

"Hey, endişelenme. Buraya sizi tutuklamaya

gelmedim, Doktor." "Lütfen içeri girin."

"Merhaba Pete," dedi Lucy neşeyle.

"Senin okulda falan olman gerekmiyor mu?" "Hayır

mi?"

"Ne? Güney Amerika'da Güney Amerika'da size Ocak ayında izin mi veriyorlar?"

"Evet, doğru. Kötü hava yüzünden," dedi yeğenim. "Hava yetmiş derecenin altına düştüğünde her şey kapanıyor."

Marino gülümsedi. Onu şimdiye kadar gördüğüm en kötü haliyle görünüyordu.

Birkaç dakika sonra oturma odasında bir ateş yakmışım ve Lucy ayak işlerini halletmek üzere evden ayrılmıştı.

"?" diye sordum.

"Beni dışarıda sigara içmeye mi zorlayacaksın?" Kül tablasını ona doğru yaklaştırdım.

"Marino, gözlerinin altında bavullar var, yüzün kızarmış ve burası terlemeni gerektirecek kadar sıcak değil."

"Beni özlediğini söyleyebilirim."

Arka cebinden kirli bir mendil çıkardı ve alnını sildi. Sonra bir sigara yaktı ve ateşe doğru baktı. "Patterson bir pislik gibi davranıyor, Doktor. Seni yakmak istiyor."

"Bırak denesin."

"Yapacak ve sen de hazır olsan iyi olur."

"Bana karşı bir davası yok, Marino."

"Susan'ın evindeki bir zarfın üzerinde parmak izi bulundu."

"Bunu açıklayabilirim:" "Ama bunu kanıtlayamazsınız ve bir de onun küçük kozu var. Yemin ederim bunu sana söylememeliyim ama söyleyeceğim.

"Ne ?"

"Tom Lucero'yu hatırlıyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum," dedim. "Onu tanımıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, çok çekici biri ve oldukça iyi bir polis. Görünüşe göre Signet Bank'ın etrafında dolanıyormuş ve veznedarlardan biriyle konuşmuş, o da ona senin hakkında bilgi vermiş. Adamın sormaması, kadının da söylememesi gerekiyordu. Ama ona Şükran Günü'nden önce nakit için büyük bir deste yazdığını hatırladığını söyledi. Ona göre, on bin dolar içirmiş."

Ona sertçe baktım.

"Yani, Lucero'yu gerçekten suçlayamazsınız. O sadece işini yapıyor. Ama Patterson mali durumunuzu gözden geçirirken neye bakacağını biliyor. Özel büyük jürinin karşısına çıktığında seni fena benzetecek."

Tek kelime etmedim.

"Doktor." Öne doğru eğildi ve gözlerimle buluştu. "Bu konuda çetele gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Hayır."

Ayağa kalkarak şöminenin yanına gitti ve perdeyi sigarasını içine atabileceği araladı.

"Kahretsin, Doktor," dedi sessizce. "Senin suçlanmanı istemiyorum."

"Kahve ve senin de içmemen gerektiğini biliyorum ama canım bir şeyler istiyor. Sıcak çikolata sever misin?"

"Biraz kahve içeceğim."

Tamir etmek için kalktım. Düşüncelerim sonbahardaki bir karasinek gibi ağır ağır vızıldıyordu. Öfkemin gidecek hiçbir yeri yoktu. Bir demlik kafeinsiz kahve yaptım ve Marino'nun farkı anlamayacağını umdum.

"Tansiyonun nasıl?" Ona sordum.

"Gerçeği bilmek ister misin? Bazı günler çaydanlık olsaydım ıslık çalardım."

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Ocağın kenarına tünedi. Ateş rüzgâr gibi ses çıkarıyor ve yansıyan alevler pirinçte dans ediyordu.

"Bir ," diye devam ettim, "muhtemelen burada olmamalısın bile. Herhangi bir sorun yaşamamanızı istemiyorum."

"Hey, CA'nın, şehrin, valinin ve hepsinin canı cehenneme," dedi ani bir öfkeyle.

"Marino; teslim olamayız. Birileri bu katilin kim olduğunu biliyor. Bize cezaevini gezdiren memurla konuştunuz mu? Memur bey.

Roberts?"

"Yo. Konuşma hiçbir yere varmadı."

"Arkadaşın Helen Grimes'la aram pek iyi değildi." "Bu bir ikram olmalı."

"Artık kalem için çalışmadığının farkında mısınız?"

"kadarıyla orada hiç çalışmadı. Helen the Hun, bayan misafirlerden birinin üstünü başını aramadıysa çok tembeldi. Sonra çalışkanlaştı. Donahue onu severdi, nedenini sormayın. Donahue vurulduktan sonra, Greenville'deki nöbetçi kulesi görevine atandı ve aniden dizinde bir sorun falan çıktı.

"İçimden bir ses bana söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini söylüyor." "Özellikle de Donahue'yla dostlukları varsa." dedim.

Marino kahvesini yudumladı ve sürgülü cam kapıdan dışarı baktı. Yer bembeyazdı ve kar taneleri daha hızlı yağıyor gibiydi. Jennifer Deighton'ın evine çağrıldığım karlı geceyi düşündüm ve aklımda, oturma odasının ortasında bir sandalyede oturan, saçları bigudili, kilolu bir kadın canlandı. Eğer katil onu sorguladıysa, bunu bir sebepten dolayı yapmıştı. Bulmak için gönderildiği şey neydi?

"Sizce katil Jennifer Deighton'ın evinde ortaya çıktığında mektupların peşinde miydi?" Marino'ya sordum.

"Sanırım Waddell'le ilgili bir şeyin peşindeydi. Mektuplar, şiirler. Yıllar boyunca ona postalamış olabileceği şeyler."

"Sizce bu kişi şeyi bulmuş mudur?"

"Şöyle söyleyelim, etrafına bakmış olabilir ama o kadar düzenliydi ki bunu anlayamadık."

"Bir şey bulduğunu sanmıyorum," dedi T.

Marino bir sigara daha yakarken bana kuşkuyla baktı. "Neye dayanarak?"

"Olay yerine göre. Üzerinde geceliği ve bigudileri vardı. Görünüşe göre yatakta kitap okuyormuş. Misafir bekleyen birine benzemiyor." "Bunu kabul ediyorum."

"Sonra kapısında biri beliriyor ve kadın onu içeri almış olmalı çünkü zorla girme ya da boğuşma belirtisi yok. Sanırım bundan sonra olan şey, bu kişinin aradığı her neyse kendisine vermesini istemesi ve kadının bunu yapmaması. Adam sinirleniyor, yemek odasından bir sandalye alıyor ve oturma odasının ortasına koyuyor. Onu sandalyeye oturtuyor ve ona resmen işkence ediyor. Sorular sorar ve kadın ona duymak istediklerini söylemediğinde boğucu tutuşu sıkılaştırır. Bu çok ileri gidene kadar devam ediyor. Onu dışarı taşıyor ve arabasına koyuyor."

Marino, "Eğer mutfağa girip çıkıyorsa, bu biz geldiğimizde o kapının neden kilitli olmadığını açıklayabilir," diye düşündü.

"Olabilir. Özetle, zaman ve ölümünü gizlemeye çalıştıktan sonra onun ölmesini istediğini sanmıyorum. Muhtemelen çok uzun süre kalmadı. Belki korktu, belki de görevine olan ilgisini kaybetti. Evini didik didik ettiğinden şüpheliyim, etseydi de bir şey bulacağından şüpheliyim."

Marino, "Kesinlikle yapmadık," dedi.

"Jennifer Deighton paranoyaktı," dedim. "Grueman'a gönderdiği faksta Waddell'e yapılanlarla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu belirtmiş. Görünüşe göre beni haberlerde görmüş ve hatta benimle iletişime geçmeye çalışmış ama telesekreterime ulaştığında telefonu kapatmaya devam etmiş."

"Bize tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek kağıtları ya da başka bir şeyi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer ," dedim, "muhtemelen onları evinden çıkaracak kadar korkmuştur."

"Ve onları nereye saklayacaksın?"

"Bilmiyorum ama belki eski kocası tanıyordur. Kasım sonunda iki haftalığına onu ziyaret miydi?"

"Evet." Marino ilgilenmiş görünüyordu. "bakarsanız, öyle yaptı."

"Willie Travers'a Florida, Fort Myers Beach'teki Pink Shell tatil köyünde ulaştığımda telefonda enerjik ve hoş bir sesi vardı. Ancak sorular sormaya başladığımda muğlak konuştu ve hiçbir şey söylemedi.

"Bay Travers, bana güvenmeniz için ne yapabilirim?" Sonunda çaresizlik içinde sordum.

"Buraya gel."

"Bu şu anda çok zor olacak." "Sizi görmem gerek."

"Affedersiniz?"

"Ben işte. Eğer seni görebilirim, okuyabilir ve iyi olup olmadığını anlayabilirim. Jenny de aynı şekildeydi."

"Yani Fort Myers Sahili'ne gelip beni okumanıza izin verirsem bana yardım edecek misiniz?"

"Ne bağlı."

Ertesi sabah altı buçuk için uçak rezervasyonu yaptırdım. Lucy ve ben Miami'ye uçacaktık. Onu Dorothy'ye bırakıp Fort Myers Sahili'ne gidecektim ve orada aklımı kaçırpıp kaçırmadığımı düşünerek bir gece geçirme ihtimalim çok yüksekti. Jennifer Deighton'ın bütünsel sağlık delisi eski sevgilisinin büyük bir zaman kaybı olma ihtimali çok yüksekti.

Cumartesi günü, sabah dörtte kalkıp Lucy'yi uyandırmak için yatak odasına gittiğimde kar durmuştu. Bir süre nefes alışını dinledim, sonra hafifçe omzuna dokundum ve karanlıkta adını fısıldadım, kıpırdandı ve doğruldu. Uçakta Charlotte'a kadar uyudu, sonra Miami'ye giden yolun geri kalanında dayanılmaz ruh hallerinden birine büründü.

"Taksiye binmeyi tercih ederim," dedi pencereden dışarı bakarak.

"Taksiye binemezsin, Lucy. Annen ve arkadaşı seni arıyor olacaklar."

"Güzel. Bütün gün havaalanında dolaşsınlar. Ben neden seninle gelemiyorum?"

"Senin eve gitmen gerekiyor, ben de doğruca Fort Myers Beach'e gideceğim ve oradan Richmond'a uçacağım. Güven bana. Hiç eğlenceli olmaz."

"Annem ve onun son aptalıyla birlikte olmak da hiç eğlenceli değil."

"Onun bir aptal olduğunu bilmiyorsun. Onunla hiç tanışmadın. Neden ona bir şans vermiyorsun?"

"Keşke annem AIDS olsa." "Lucy, böyle bir şey söyleme."

"O bunu hak ediyor, onu yemeğe ve sinemaya götüren her sık kafalıyla nasıl yatabildiğini anlamıyorum. Nasıl senin kız kardeşin olabiliyor anlamıyorum."

"Sesini alçalt," diye fısıldadım.

"Beni çok özleseydi, kendisi almak isterdi. Etrafında başka birini istemezdi."

"Bu doğru olmak zorunda değil," dedim ona. "Bir gün aşık olduğunda bunu daha iyi anlayacaksın."

"Sana hiç aşık olmadığımı düşündüren ne?" Bana öfkeyle baktı.

"Çünkü aşık olsaydınız, aşık olmanın içimizdeki hem en iyiyi hem de en kötüyü ortaya çıkardığını bilirdiniz. Bir gün derece cömert ve duyarlıyken, ertesi gün ateş etmeye bile uygun değilizdir. Hayatlarımız aşırılıklar üzerine derslere dönüşür."

"Keşke annem acele etse de menopoza girse."

Öğleden sonra Tamiami Patikası'nda gölgeye girip çıkarken, suçluluk duygusunun vicdanımda açtığı delikleri kapattım. Ne zaman ailemle uğraşsam, kendimi sinirli ve rahatsız hissediyordum. Ne zaman onlarla uğraşmayı reddetsem, kendimi çocukken hissettiğim gibi hissediyordum.

Evden ayrılmadan kaçmak gibi. Bir anlamda o öldükten sonra babam olmuşum. Ben A alan, yemek yapmayı ve parayı idare etmeyi bilen mantıklı biriydim. Nadiren ağlayan ve dağılmakta olan evimdeki dalgalanmalara tepkisi sakinleşmek ve bir buhar gibi dağılmak olan . Sonuç olarak, annem ve kız kardeşim beni ilgisizlikle suçladılar ve ben de onların söylediklerinin doğru olduğuna dair gizli bir utanç duyarak büyüdüm.

Fort Myers Plajı'na klimayı açmış ve güneşten korunmak için vizörü indirmiş olarak vardım. Su, gökyüzüyle canlı bir mavi sürekliliği içinde buluşuyordu ve palmyeler devekuşu bacakları kadar sağlam gövdelerin üzerinde parlak yeşil tüylerdi. Pembe Deniz Kabuğu tatil köyü adının rengindeydi. Estero Körfezi'ne sırtını dayıyor ve ön balkonlarını Meksika Körfezi'ne doğru açıyordu. Willie Travers kulübelere birinde yaşıyordu ama onunla ancak akşam sekizde buluşabilecektim. Tek yatak odalı bir daireye yerleşirken, kışlık takım elbisemi çıkarıp çantamdan şort ve tenis tişörtümü kaptığım gibi yerde kelimenin tam anlamıyla bir giysi izi bıraktım. Yedi dakika içinde kapıdan çıkmış ve sahile varmışım.

Kaç mil yürüdüğümü bilmiyordum, çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum ve her bir kum ve su parçası muhteşem bir şekilde aynı görünüyordu: Sallanan pelikanların balıkları burbon gibi mideye indirirken başlarını geriye atmalarını izledim ve kıyıya vurmuş Portekiz savaş gemilerinin sarkık mavi balonlarının etrafından ustalıkla geçtim. Yanından geçtiğim insanların çoğu yaşlıydı. Arada sırada bir çocuğun tiz sesi, rüzgârın taşıdığı parlak bir kâğıt parçası gibi dalgaların uğultusunun üzerine yükseliyordu. Sörfün pürüzsüzleştirdiği kum dolarlarını ve ince çekilmiş naneyi andıran kıyıya vurmuş deniz kabuklarını topladım. Lucy'yi düşündüm ve onu tekrar özledim.

Sahilin büyük bir kısmı gölgede kaldığında odama döndüm.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra arabama bindim ve açlık beni bir kehanet çubuğu gibi Skipper's Galley'in otoparkına yönlendirene kadar Estero Bulvarı'nda ilerledim. Ufuk koyu bir maviye bürünürken kırmızı balık yedim ve beyaz şarap içtim. Çok geçmeden tekne ışıkları karanlığın içinde alçaldı ve ben suyu göremez oldum.

Yem dükkanının ve iskelenin yakınında 182 numaralı kulübeyi bulduğumda, uzun olmadığım kadar rahatlamışım. Willie Travers kapıyı açtığında sanki sonsuza dek arkadaşmışız gibi geldi.

"İlk işimiz bir şeyler atıştırmak. Eminim yemek yememişsinizdir," dedi.

Ona üzülerek söyledim.

"O zaman tekrar yemek zorunda

kalacaksın." "Ama yiyemem."

"Bir saat içinde yanıldığınızı kanıtlayacağım. Yemekler çok hafif. Tereyağı ve misket limonu suyunda ızgara edilmiş orfoz ve bolca taze çekilmiş karabiber. Ve sıfırdan yaptığım yedi tahıllı ekmeğimiz var ki yaşadığınız sürece asla unutamayacaksınız. Bir bakalım. Oh, evet. Marine edilmiş lahana salatası ve Meksika birası."

Tüm bunları iki şişe Doe Equis'in kapağını açarken söyledi. Jennifer Deighton'ın eski kocası seksen yaşına yaklaşmış olmalıydı, yüzü güneşten çatlamış çamur gibi harap olmuştu ama mavi gözleri genç bir adamınki canlıydı. Konuşurken sık sık gülümsüyordu ve et gibi zayıftı. Saçları bana beyaz tenis topu tüylerini hatırlatıyordu.

"Burada yaşamaya nasıl karar verdiniz?" Duvarlara monte edilmiş balıklara ve sağlam mobilyalara bakarak sordum.

"Birkaç yıl önce emekli olup balık tutmaya karar verdim ve Pink Shell ile bir anlaşma yaptım. Kulübelerden birini makul bir fiyata kiralamama izin verirlerse yem dükkanlarını işletecektim."

"Rafine olmadan önce mesleğiniz neydi?" "Şimdi olduğu gibi."

Gülümsedi. "Ben bütünsel tıp uyguluyorum ve dinden emekli olduğunuz gibi bundan da asla emekli olamazsınız. Aradaki fark, artık birlikte çalışmak istediğim insanlarla çalışıyorum ve artık şehirde bir ofisim yok."

"Bütünsel tıp tanımınız?"

"Kişilerin tamamını sade ve basit bir şekilde tedavi ediyorum. Önemli olan insanları dengeye kavuşturmaktır."

Bana dikkatle baktı, birasını bıraktı ve oturduğum kaptan koltuğuna doğru ilerleyerek, "Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu.

Kabul edilebilir bir ruh halindeydim.

"Şimdi kollarınızdan birini uzatın. olduğu önemli değil, ama yere paralel olacak şekilde düz tutun. Böyle iyi. Şimdi size bir soru soracağım ve siz cevap verirken kolunuzu aşağı doğru itmeye çalışacağım. Kendini ailenin kahramanı olarak görüyor musun?"

"Hayır."

Kolum anında onun baskısına boyun eğdi ve bir asma köprü gibi aşağı indi.

"Kendini ailenin kahramanı olarak görüyorsun. Bu da bana kendine karşı oldukça sert olduğunu ve başından beri de öyle olduğunu gösteriyor. . Şimdi kolunu tekrar kaldıralım. Şimdi kolunu tekrar kaldıralım ve sana başka bir soru soracağım. Yaptığın işte iyi misin?"

"Evet."

"Elimden geldiğince sert bastırıyorum ve kolun çelik gibi. Yani yaptığın işte iyisin."

O kanepeye döndü, ben de tekrar .

"Tıp eğitimimin beni biraz şüpheli yaptığını itiraf ," dedim gülümseyerek.

"Olmamalı, çünkü prensipler her gün uğraştığınız şeylerden farklı değil. Sonuç olarak? Vücut yalan söylemez. Kendinize ne söylerseniz söyleyin, enerji seviyeniz gerçekte doğru olana yanıt verir. Eğer kafanız size ailenin kahramanı olmadığınızı ya da kendinizi sevmediğinizi söylüyorsa, enerjiniz zayıflar. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Evet."

"Jenny'nin yılda bir ya da iki kez buraya gelmesinin nedenlerinden biri de onu dengeleyebilmemdi. Son geldiğinde, Şükran Günü civarında, o kadar dengesizdi ki her gün birkaç saat onunla çalışmak zorunda kaldım."

"Sana sorunun ne olduğunu söyledi mi?"

"Pek çok şey yanlıştı. Yeni taşınmıştı ve komşularını sevmiyordu, özellikle de sokağın karşısındakileri."

"Clary'ler," dedim.

"Sanırım adı buydu. Kadın işgüzarın tekiydi ve adam da felç geçirene kadar flört ediyordu. Ayrıca Jenny'nin burç yorumları kontrolden çıkmıştı ve onu yıpratıyordu."

"Yürüttüğü bu iş hakkında ne düşünüyordunuz?"

"Jenny'nin bir yeteneği vardı ama bunu çok yayıyordu." "Onu medyum olarak tanımlar mıydınız?"

"Hayır. Jenny'yi etiketleyemem - denemeye bile başlamam. Pek çok şeyle ilgilenirdi:" Birden yatağının üzerindeki kristalin sabitlediği boş kâğıdı hatırladım ve Travers'a bunun ne bilip bilmediğini ya da bir şey ifade edip etmediğini sordum.

"Konsantre olduğu anlamına geliyordu."

"Konsantre mi oluyordu?"

Şaşırdım. "Ne üzerine?"

"Jenny meditasyon yapmak istediğinde beyaz bir kâğıt alır ve üzerine bir kristal koyardı. Sonra kıpırdamadan oturur ve kristali yavaşça kendi etrafında döndürür, fasetlerden gelen ışığın kâğıt üzerinde hareket etmesini izlerdi. Bu onun için suya bakmanın benim için yaptığı şeyi yapardı."

"Sizi görmeye geldiğinde onu rahatsız eden başka bir şey var mıydı, Bay Travers?"

"Bana Willie de. Evet ve ne söyleyeceğimi biliyorsun. İdam edilmeyi bekleyen bir mahkum - Ronnie Waddell - için üzülüyordu. Jenny ve Ronnie uzun yıllardır birbirlerine yazıyorlardı ve Ronnie'nin idam edileceği düşüncesiyle başa çıkamıyordu."

"Waddell'in ona kendisini tehlikeye atabilecek herhangi bir şey söylemediğini biliyor musunuz?"

"Şey, ona bir şey verdi."

Gözlerimi ondan ayırmadan birama uzandım.

"Şükran Günü'nde buraya geldiğinde, onun yazdığı tüm mektupları ve yıllar boyunca ona gönderdiği diğer her şeyi getirdi. Onları burada onun için saklamamı istedi."

"Neden?"

"Böylece güvende olurlar."

"Birinin onları ondan almaya çalışmasından mı endişeleniyordu?"

"Tek bildiğim, çok korktuğu. Geçtiğimiz Kasım ayının ilk haftasında Waddell'in onu arayıp ölmeye hazır olduğunu ve daha fazla mücadele etmek istemediğini söylediğini anlattı. Görünüşe göre, hiçbir şeyin onu kurtaramayacağına ikna olmuş ve ondan Suffolk'taki çiftliğe gidip annesinden eşyalarını almasını istemiş. Jenny'nin onları almasını ve endişelenmemesini, annesinin anlayış göstereceğini söylemiş."

"Neydi o eşyalar?" diye sordum. "Sadece bir şey."

Ayağa kalktı. "Öneminden gerçekten emin değilim - ve emin olmak istediğimden de emin değilim. Bu yüzden onu size teslim edeceğim, Dr. Scarpetta. Virginia'ya geri götürebilirsiniz. Polisle paylaşabilirsiniz. Ne isterseniz yapın."

"Neden birdenbire yardımcı olmaya başladın?" diye sordum. "Neden haftalar önce değil?"

"Kimse beni görmeye zahmet etmedi," dedi başka bir odadan yüksek sesle. "Aradığında sana insanlarla telefonda görüşmediğimi söylemiştim."

Döndüğünde ayaklarımın dibine siyah bir Hartmann evrak çantası bıraktı. Pirinç kilidi açılmıştı ve derisi yara bere içindeydi: Willie Travers, "Gerçek şu ki, bunu hayatımdan çıkarırsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun," dedi ve ciddi olduğu belliydi. "Bunu düşünmek bile enerjimi düşürüyor."

Ronnie Waddell'in Jennifer Deighton'a idam hücresinden yazdığı onlarca mektup lastik bantlarla düzgünce paketlenmiş ve kronolojik olarak sıralanmıştı. O gece otelimde dolaşırken birkaçına göz gezdirdim, çünkü bulduğum diğer eşyaların ışığında önemleri kayboldu.

Evrak çantasının içinde, on yıldan daha uzun bir süre öncesine ait davalara ve eyaletin ikilemlerine atıfta bulundukları için pek bir anlam ifade etmeyen el yazısı notlarla dolu yasal defterler vardı. Kalemler, kurşun kalemler, bir Virginia haritası, bir kutu Sucrets boğaz pastili, bir Vick's inhaler ve bir tp Chapstick vardı. Sarı kutusunda hâlâ bir EpiPen vardı; arı sokmasına ya da bazı yiyeceklerle ölümcül derecede alerjisi olan kişiler tarafından rutin olarak kullanılan 3 miligramlık bir epinefrin oto-enjektörü. Reçete etiketinde hastanın adı, tarih ve EpiPen'in beş dolumdan biri olduğu bilgisi yazılıydı. Açıkça görülüyor ki Waddell antayı Robyn Naismith'i ldrdğu o meşum sabah onun evinden çalmıştı. Belki de çantayı götürüp kilidini kırana kadar kime ait olduğunu bilmiyordu. Waddell, sevgilisi Joe Norring o sırada Virginia başsavcısı olan yerel bir ünlüyü öldürdüğünü fark etti.

"Waddell'in hiç şansı olmadı," dedim. "İşlediği suçun ciddiyeti göz önüne alındığında affedilmeyi hak ettiğinden değil. Ama tutuklandığı andan itibaren Norring endişeli bir adamdı. Evrak antasını Robyn'in evinde bıraktığını ve polis tarafından bulunamadığını biliyordu."

Evrak çantasını neden Robyn'in evinde bıraktığı, ikisinin de Robyn'in son gecesi olduğunu bilmediği bir gecede unutmadığı sürece açık değildi.

"Norrington'ın duyduğunda vereceği tepkiyi hayal bile edemiyorum," dedim.

Wesley evrakları incelemeye devam ederken gözlüğünün kolunun üzerinden bana baktı. "Bunu hayal edebileceğimizi sanmıyorum. Dünyanın bir ilişkisi olduğunu öğrenmesi konusunda endişelenmesi yeterince kötüydü, ama Robyn ile olan bağlantısı onu anında cinayetin baş şüphelisi getirecekti."

"Bir ," dedi Marino, "Waddell çantayı aldığı için çok şanslıydı."

"Her halükarda şanssız olduğunu düşündüğünden eminim," dedim. "Eğer anta olay yerinde bulunmuş olsaydı, başı beladaydı. Eğer anta alındıysa, ki öyleydi, o zaman Norring'in bir yerlerde ortaya çıkmasından endişe etmesi gerekiyordu." Marino kahve fincanını aldı ve herkesin fincanını doldurdu. "Birileri Waddell'in sessizliğini sağlamak için bir şeyler yapmış olmalı."

"Belki."

Wesley kremaya uzandı. "Belki de Waddell ağzını hiç açmadı. Tahminimce en başından beri karşılaştığı şeyin kendisi için işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordu. Evrak çantası bir silah olarak kullanılabilirdi ama kimi yok edecekti? Norring'i mi Waddell'i mi? Waddell sisteme, Başsavcı'yı kötüleyecek kadar güvenecek miydi? Yıllar sonra, hayatını bağışlayabilecek tek kişi olan valiyi kötüleyecek kadar sisteme güvenecek miydi?"

"Bu yüzden Waddell sessiz kaldı, annesinin çiftlikte sakladığı şeyi başkasının hazır olana kadar koruyacağını biliyordu," dedim.

"Norrington'un çantasını bulmak için on lanet yılı vardı," dedi Marino. "Aramaya başlamak için neden bu kadar bekledi?"

Wesley, "Norrington'un Waddell'i başından beri izlediğinden şüpheleniyorum," dedi, "ve bu izleme son birkaç ay içinde önemli ölçüde artırıldı. Waddell infaza yaklaştıkça kaybedecek daha az şeyi vardı ve konuşmaya başlaması daha olasıydı. Kasım ayında Jennifer Deighton'ı aradığında birilerinin telefon konuşmalarını izliyor olması mümkün. Ve haber Norring'e ulaştığında paniklemiş olması da mümkün."

"Yapmalıydı," dedi Marino. "Dava üzerinde çalışırken Waddell'in tüm eşyalarını bizzat ben aradım. Adamın hiçbir şeyi yoktu ve eğer çiftlikte ona ait bir şey varsa bile onu asla bulamadık."

"Norrington de bunu bilirdi," dedim.

"Tabii ki evet," dedi Marino. "Ama çiftlikteki eşyaların Waddells'in bu arkadaşına verilmesinde bir tuhaflık olduğunu anlayacaktır. Norring kâbuslarında yine o lanet çantayı görmeye başlar ve daha da kötüsü, Waddell hâlâ hayattayken Jennifer Deighton'ın evine öylece birinin girmesine izin veremez. Eğer ona bir şey olursa, Waddell'in ne yapacağını kimse bilemez. Ve en kötü ihtimal Grueman'a şarkı söylemeye başlaması ."

"Benton," dedim, "Norrington'un neden epinefrin taşıdığını biliyor musun? Neye alerjisi var?"

"Görünüşe göre, kabuklu deniz ürünlerine. Görünüşe göre, her EpiPen bulunduruyor."

Onlar konuşmaya devam ederken ben de fırındaki lazanyayı kontrol ettim ve bir şişe Kendall Jackson açtım. Norring'e karşı açılan dava, eğer kanıtlanabilirse, çok uzun zaman alacaktı ve Waddell'in neler hissetmiş olabileceğini bir dereceye kadar anladığımı sanıyordum on bire yaklaşıırken Nicholas Grueman'ı evden aradım.

"Virginia'da işim bitti. Virginia'da işim bitti," dedim. "Norrington görevde olduğu sürece, benim de olmayacağımdan emin . Hayatımı aldılar, lanet , ama onlara ruhumu vermeyeceğim. Her seferinde beşinciye seçmeyi planlıyorum."

"Kesinlikle suçlanacaksınız."

"piçler düşünüldüğünde, bunun zaten kesin olduğunu düşünüyorum."

"Vay, vay, Dr. Scarpetta. Sizi temsil eden piçi unuttunuz mu? Siz hafta sonunuzu nerede geçirdiniz bilmiyorum ama ben benimkini Londra'da geçirdim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Eskiden nefret ettiğimi sandığım bu adam, "Bu işi Patterson'ın etrafından dolaştırabileceğimizin garantisi yok," dedi, "ama Charlie Hale'i kürsüye çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

14 20 Ocak, Mart ayı kadar rüzgârlı ama çok daha soğuktu ve Broad Caddesi'nden doğuya, John Marshall adliyesine doğru ilerlerken güneş gözümü kamaştırıyordu.

Nicholas Grueman, "Şimdi size zaten bildiğiniz bir şey daha söyleyeceğim," dedi. "Basın, beslenme çılgınlığındaki lüferler gibi suyu çalkalayacak. Çok alçaktan uçarsan, bir bacağını kaybedersin. Yan yana yürüyeceğiz, gözlerimiz aşağıda olacak ve kim olursa olsun ya da ne söylerse söylesin kimseye dönüp bakmayacağız."

"Park yeri bulamayacağız," dedim 9. Cadde'den sola dönerken. "Bunun olacağını biliyordum."

"Yavaş . Şuradaki iyi kadın bir şeyler yapıyor. Harika bir şey. Eğer çarkları yeterince döndürebilirse gidiyor.

bir korna çaldı.

Saatime baktım ve koçundan son dakika talimatları bekleyen bir atlet gibi Grueman'a döndüm. Uzun lacivert kaşmir bir palto ve siyah deri eldivenler giymişti, gümüş tepeli bastonu koltuğuna yaslanmıştı ve kucağında savaş izleri taşıyan bir evrak çantası vardı.

"Unutmayın," dedi. "Kızarmış Bay Patterson kimin girip kimin girmeyeceğine karar veriyor, bu yüzden jüri üyelerinin araya girmesine güvenmek zorundayız ve bu da sana bağlı olacak. Onlarla bağlantı kurmalısın, Kay. Odaya girdiğin anda on ya da on bir yabancıyla arkadaş olmalısın. Seninle ne hakkında sohbet etmek isterlerse istesinler, duvar örme. Erişilebilir ol."

"Anlıyorum," dedim.

"Beş parasız kalacağız. Anlaştık

mı?" "Anlaşma."

"İyi şanslar, Doktor."

Gülümsedi ve kolumu okşadı.

Adliyenin içinde, elinde tarayıcı olan bir polis memuru tarafından durdurulduk. Daha önce uzman tanık olarak ifade vermeye geldiğimde yüzlerce kez yaptığı gibi cüzdanımı ve evrak çantamı karıştırdı. Ama bu sefer bana hiçbir şey söylemedi ve gözlerimi kaçırdı. Grueman'ın bastonu tarayıcıyı harekete geçirdi ve gümüş tepenin ve ucun çıkmayacağını ve koyu renkli ahşap sapın içinde gerçekten hiçbir şey saklı olmadığını açıklarken sabır ve nezaket timsaliydi.

Asansöre bindiğimizde, "Elimde ne olduğunu sanıyor, bir üfleme tabancası mı?" dedi.

Üçüncü katta kapılar açılır açılmaz, gazeteciler tahmin edilen yırtıcı bir güçle aşağı indiler. Avukatım gut hastası bir adama göre hızlı hareket ediyor, adımlarını bastonuna vurarak noktalıyordu. Benton Wesley'in bir köşede Charlie Hale olduğunu bildiğim zayıf, genç bir adamla oturduğu, neredeyse terk edilmiş mahkeme salonuna girene kadar şaşırtıcı bir şekilde kendimi kopuk ve odak dışı hissettim. Yüzünün sağ tarafı ince pembe yara izlerinden oluşan bir yol haritası gibiydi. O zaman

ayağa kalktı ve sağ elini bilinçsizce ceketinin cebine soktuğunda birkaç parmağının eksik olduğunu gördüm. Üzerine tam oturmeyen kasvetli bir takım elbise giymiş ve kravat takmış olan adam etrafına bakınırken, ben de oturmak ve çantamı karıştırmakla meşguldüm. Onunla konuşamadım ve üç adam da üzgün olduğumu fark etmemiş gibi davranacak kadar akıllıydı.

Grueman, "Bir dakika ne olduğunu konuşalım," dedi. "Jason Story'nin ve Memur Lucero'nun ifade vereceğine güvenilebileceğimize inanıyorum. Ve tabii ki Marino. Patterson'ın Yıldız Odası'ndaki davasına başka kimleri dahil edeceğini bilmiyorum."

Wesley bana bakarak, "olsun," dedi, "Patterson'la konuştum. Ona elinde bir dava olmadığını söyledim ve duruşmada buna tanıklık edeceğim."

Grueman, "Duruşma olmayacağını varsayıyoruz," dedi. "Ve içeri girdiğinizde, jüri üyelerinin Patterson'la konuştuğunuzu ve ona davası olmadığını söylediğinizi ama onun etmekte ısrar ettiğini bilmelerini istiyorum. Ne zaman bir soru sorsa ve siz de onunla daha önce özel olarak konuştuğunuz bir konuya değinerek cevap verseniz, bunu söylemenizi istiyorum. "Size ofisinizde söylediğim gibi ya da her ne zaman konuştuysak açıkça belirttiğim gibi; vesaire, vesaire."

"Jüri üyelerinin sizin sadece bir FBI özel ajanı olmadığınızı, aynı zamanda Quantico'da şiddet suçlarını analiz etmek ve failerin psikolojik profillerini çıkarmakla görevli Davranış Bilimleri Birimi'nin şefi olduğunuzu bilmeleri çok önemlidir. Dr. Scarpetta'nın söz konusu suçun failinin profiline hiçbir şekilde, hiçbir biçimde uymadığını ve hatta bu düşüncüyü saçma bulduğunuzu belirtmek isteyebilirsiniz. Jüri üyelerine Mark James'in akıl hocası ve en yakın arkadaşı olduğunuzu vurgulamanız da önemlidir. Elinizden geldiğince gönüllü olun çünkü Patterson'ın sormayacağından emin olabilirsiniz. Jüri üyelerine Charlie Hale'in kendileri olduğunu hissettirin."

"Ya beni istemezlerse?" Charlie Hale sordu.

Grueman, "O zaman elimiz kolumuz bağlı," diye cevap verdi. "Londra'da konuştuğumuzda da açıkladığım gibi, bu savcının şovu. Dr. Scarpetta'nın bu davada

Bu yüzden jüri üyelerinden en az birinin bizi arka kapıdan içeri davet etmesini sağlamalıyız."

"Bu oldukça önemli bir şey," dedi Hale.

"Depozito makbuzunun ve ödediğiniz ücretlerin kopyalarını aldınız mı?"

"Evet, efendim.

"Çok iyi. Sorulmasını beklemeyin. Konuşurken onları masanın üzerine koyun. Konuştuğumuzdan beri eşinizin durumu aynı mı?"

"Evet, efendim. Size söylediğim gibi, in vitro ferertilizasyon yapıldı.

Şimdiye kadar çok iyi." Grueman, "Mümkünse bunu da yaptırmayı unutmayın," dedi.

Birkaç dakika sonra jüri odasına çağırıldım. "Tabii ki. Önce seni istiyor."

Grueman benimle birlikte ayağa kalktı. "Sonra da jüri üyelerinin ağzında kötü bir tat bırakabilmek için sizi kötüleyenleri çağıracak."

Kapıya kadar gitti. "Bana ihtiyacın olduğunda burada olacağım."

Başımı sallayarak içeri girdim ve masanın başındaki boş sandalyeye oturdum. Patterson odanın dışındaydı ve bunun onun oyunlarından biri olduğunu biliyordum. Refahımı ellerinde tutan bu on yabancıнын sessiz incelemesine katlanmamı istiyordu. Hepsinin bakışlarıyla karşılaştım ve hatta birkaçıyla gülümsedim. Parlak kırmızı ruj sürmüş ciddi bir genç kadın Cumhuriyet Savcısını beklememeye karar .

"Yaşayanlar yerine ölümlerle ilgilenmeye karar vermenize ne sebep oldu?" sordu. "Bir doktorun seçmesi garip bir şey gibi görünüyor."

"Beni ölümler üzerine çalışmaya şey, yaşayanlar için duyduğum yoğun endişe," dedim. "Ölümlerden öğrendiklerimiz yaşayanların yararınadır ve adalet geride kalanlar içindir."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu iri, kaba elleri olan yaşlı bir adam. Yüzündeki ifade o kadar samimiydi ki acı çekiyor gibiydi.

"Tabii ki öyle."

"Liseden mezun sonra kaç yıl okula gitmek zorunda kaldınız?" diye sordu iri yapılı siyah bir kadın.

"On yedi yıl, eğer asistanlıklarımı ve olduğum yılı da sayarsak." "Tanrı merhamet etsin."

"Hepiniz nereye gittiniz?"

"Okula mı demek istiyorsun?" Gözlüklü, zayıf genç adama "Okula mı?" dedim. . "Evet, hanımefendi."

"Saint Michael's, Our Lady of Lourdes Academy, Cornell, Johns Hopkins, Georgetown."

"Baban doktor muydu?"

"Babamın Miami'de küçük bir bakkal dükkânı vardı."

"Tüm o okul masraflarını ödeyen kişi olmaktan nefret ediyorum." Jüri üyelerinden birkaçı hafifçe güldü.

"Burs alacak kadar şanslıydım," dedim. "Liseden ."

"Norfolk'taki Twilight Funeral'da çalışan bir amcam var," dedi bir başkası.

"Hadi ama Barry. Gerçekten de öyle bir cenaze evi yok." "Şaka yapmıyorum."

"Bu bir şey değil. Fayetteville'de Stiff ailesine ait bir tane var. Tahmin edin adı ne?"

"Asla olmaz."

"Buralı değilsiniz." "Ben

Miami'nin yerlisiyim," diye cevap verdim.

"O zaman Scarpetta ismi İspanyolca mı?" "İtalyanca."

"Bu çok ilginç. Tüm İtalyanların esmer olduğunu sanırdım."

"Atalarım kuzey İtalya'da, nüfusun önemli bir Savoyardlar, Avusturyalılar ve İsviçrelilerle aynı kanı paylaştığı Verona'dan" diye sabırla açıkladım.
"Çoğumuz mavi gözlü ve sarışınız."

"Oğlum, bahse girerim yemek yapabiliyordur."

"Bu benim en sevdiğim eğlencelerden biri."

"Dr. Scarpetta, konumunuzu tam olarak anlayamadım," dedi benim yaşlarımda görünen iyi giyimli bir adam. "Richmond'un baş adli tabibi siz misiniz?"

"Commonwealth için. Dört bölge ofisimiz var. Richmond'da Merkez Ofis, Norfolk'ta Tidewater, Roanoke'da Batı ve İskenderiye'de Kuzey Ofisi."

"Yani şef burada, Richmond'da mı bulunuyor?"

Kapı açılıp Roy Patterson içeri girdiğinde, "Evet, adli tıp sistemi eyalet hükümetinin bir parçası olduğu ve Richmond da yasama meclisinin toplandığı yer olduğu için en mantıklısı bu gibi görünüyor," diye cevap verdim. Geniş omuzlu, yakışıklı, saçları kırılaşmaya yüz tutmuş siyah bir adamdı. Koyu mavi takım elbisesi kruvaze idi ve soluk sarı gömleğinin manşetlerinde isminin baş harfleri işlenmişti. Kravatlarıyla tanınırdı ve bu kravat el boyaması gibi görünüyordu. Jüri üyelerini selamladı ve bana karşı ürkekti.

Parlak kırmızı ruj süren kadının ustabaşı olduğunu öğrendim. Boğazını temizledi ve bana ifade vermek zorunda olmadığını ve söyleyeceğim her şeyin aleyhime kullanılabileceğini söyledi.

"Anlıyorum," dedim ve yemin .

Patterson sandalyemin etrafında dolanarak kim olduğum hakkında en az bilgiyi verdi ve konumumun gücü ve kolaylığı üzerinde durdu.

bu güç kötüye kullanılabilir.

"Peki buna tanıklık edecek kim olabilir?" diye sordu. "Pek çok durumda Dr. Scarpetta'yı neredeyse her gün yanında olan kişi dışında iş başında gözlemleyecek kimse yoktu. Susan Story. Onun tanıklığını dinleyemezsiniz çünkü o ve doğmamış çocuğu öldü, bayanlar ve baylar. Ama bugün dinleyeceğiniz başkaları da var. Ve onlar sizin için soğuk, hırslı bir kadının, işinde vahim hatalar yapan bir imparatorluk kurucusunun tüyler ürpertici bir portresini çizecekler. Önce Susan Story'nin sessizliğinin bedelini ödedi. Sonra da bunun için öldürdü."

"Ve mükemmel suç hikayelerini duyduğunuzda, bunu suçları çözme konusunda uzman olan birinden daha iyi kim gerçekleştirebilir? Bir uzman, bir aracın içinde birini vurmaya planlıyorsanız, mermilerin sekme riskini ortadan kaldırmak için düşük kalibreli bir silah seçmeniz gerektiğini bilirdi. Bir uzman olay yerinde hiçbir kanıt bırakmaz, boş kovan bile. Bir uzman kendi tabancasını kullanmaz - arkadaşlarının ve meslektaşlarının sahip olduğunu bildiği silahı veya silahları. Hatta laboratuardan bir tabanca ödünç alabilir, çünkü bayanlar ve baylar, mahkemeler her yıl rutin olarak suçların işlenmesinde kullanılan yüzlerce ateşli silaha el koyar ve bu silahlardan bazıları devletin ateşli silahlar laboratuvarına bağışlanır. Bildiğimiz kadarıyla Susan Story'nin kafatasının arkasına dayadığı 22'lik tabanca, biz konuşurken ateşli silahlar laboratuvarındaki bir panoda asılı duruyor ya da muayene memurlarının test atışları için kullandıkları ve Dr. Scarpetta rutin olarak atış talimi yapar. Ve bu arada, Amerika'daki herhangi bir polis departmanına girebilecek kadar iyi. Ve daha önce de adam öldürmüş, ancak hakkını vermek gerekirse, bahsettiğim olayda eylemlerinin meşru müdafaa olduğuna karar verildi."

Zabıt kâtabi sessiz tuşlarını çalarken ve Patterson konuşmasına devam ederken masanın üstünde katlanmış ellerime baktım. Hitabeti her zaman etkileyiciydi, ancak genellikle ne zaman susması gerektiğini bilmezdi. Susan'ın şifonyerinde bulunan zarftan çıkan parmak izlerini açıklamamı istediğinde, açıklamamın ne kadar inanılmaz olduğuna dikkat çekmek için o kadar büyük bir gösteri yaptı ki, bazılarının tepkisinin söylediklerimin neden doğru olamayacağını merak etmek olduğundan şüphelendim, Sonra paraya geldi.

"On iki Kasım'da Signet Bank'ın şehir merkezindeki şubesine gittiğiniz ve on bin dolar tutarında nakit çek verdiğiniz doğru değil mi, Dr. Scarpetta?"

"Bu doğru."

Patterson bir an duraksadı, şaşkınlığı her halinden belliydi. Beşinciği kabul edeceğimi .

"Peki bu olayda parayı çeşitli hesaplarınızdan herhangi yatırmadığınız doğru mu?"

"Bu da doğru," dedim.

"Yani morg amiriniz açıklanamaz bir şekilde çek hesabına otuz beş yüz dolar yatırmadan birkaç hafta önce, Signet Bank'tan üzerinizde on bin dolar nakit parayla mı çıktınız?"

"Hayır efendim, bulmadım. Mali kayıtlarımda yedi bin üç yüz on sekiz sterlinlik bir kasa çekinin kopyasını bulmanız gerekirdi. Kopyası burada."

Çantamdan çıkardım.

Patterson, zabıt kâtibinden bunu delil olarak kaydetmesini isterken zar zor baktı. "Şimdi, bu çok ilginç," dedi. "Charles Hale adında biri adına düzenlenmiş bir çek satın almışsınız. Bu, morg vizörünüze ve belki de başkalarına yaptığınız ödemeleri gizlemek için yaratıcı bir planınız mıydı? Charles Hale adındaki bu kişi dönüp sterlinleri dolara çevirdi ve parayı başka bir yere - belki de Susan Story'ye - yönlendirdi mi?"

"Hayır," dedim. "Ve çeki Charles Hale'e hiç teslim etmedim."

"Vermediniz mi?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne yaptın onunla?"

"Benton Wesley'e verdim ve o da a'nın Charles Hale' teslim edilmesini sağladı. Benton Wesley -"

Sözümü kesti. "Hikaye gittikçe saçmalaşıyor, Charles Hale kim?"

"Bir önceki ifademi tamamlamak istiyorum," dedim.

"Charles Hale kimdir?"

"Ne söylemeye çalıştığını duymak istiyorum," dedi ekose ceketli bir adam.

Patterson soğuk bir gülümsemeyle, "Lütfen," dedi.

"Kasiyer çekini Benton Wesley'e verdim. Kendisi FBI için çalışan özel bir ajan, Quantico'daki Davranış Bilimleri Birimi'nde şüpheli profili çıkarıyor." Bir kadın çekingen bir şekilde elini kaldırdı. "Gazetelerde okuduğum kişi o mu? Gainesville'deki gibi korkunç cinayetler olduğunda çağırdıkları kişi mi?"

"Aradığım kişi o," dedim. "O benim meslektaşım. Aynı zamanda FBI'da özel ajan olarak çalışan Mark James adında bir arkadaşımın da en yakın arkadaşıydı."

Patterson sabırsızca, "Dr. Scarpetta, burada kayıtları doğru tutalım," dedi.

"Mark James bir alıntıdan daha fazlasıydı, arkadaşınız."

"Bana bir soru mu soruyorsunuz Bay Patterson?"

"Adli tıp başmüfettişinin bir FBI ajanıyla yatmasının içerdiği bariz çıkar çatışması bir yana, bu konu çok da önemli değil. Bu yüzden sormayacağım-."

kestim. "Mark James ile ilişkim hukuk fakültesinde başladı. Herhangi bir çıkar çatışması söz konusu değildir ve kayıtlara geçmesi açısından, Eyalet Savcısı'nın kiminle yattığımı iddia ettiğine itiraz ediyorum."

Zabıt katibi yazmaya devam etti.

Ellerim o kadar sıkı kenetlenmişti ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Patterson tekrar sordu: "Charles Hale kim ve ona neden on bin dolar verdiniz?"

Pembe yara izleri gözümün önüne geldi ve yara dokusuyla parlayan bir kütüğe bağlı iki kaplan hayal ettim.

"Londra'daki Victoria İstasyonu'nda biletçiydi," dedim. "Öyle miydi?"

"Bomba patladığında on sekiz Şubat Pazartesi günü oradaydı."

Kimse bana söylemedi. Bütün gün haberlerde muhabirleri dinledim ve 19 Şubat sabahı saat iki-kırk birde telefonum kadar hiçbir fikrim yoktu. Saat Londra'da sabah altı-kırk birdi ve Mark neredeyse bir gündür ölüydü. Benton Wesley açıklamaya çalışırken o kadar afallamıştım ki, hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

"O dündü, dün okumuştum. Yani yine mi oldu?"

"Bombalama dün sabah iş çıkış saatinde gerçekleşti. Ama Mark'tan yeni haberim oldu. Londra'daki hukukçumuz az önce beni bilgilendirdi."

"Emin misin? Kesinlikle emin misin?"

"Tanrım, üzgünüm Kay."

"Onu kesin olarak teşhis ettiler mi?" "Kesin olarak."

"Emin misin? Yani.."

"Kay. Evdeyim. Bir saat içinde orada olabilirim."

"Hayır, hayır."

"Her yerim titriyordu ama ağlayamıyordum. Evimin içinde sessizce inleyerek ve ellerimi sıkarak dolaştım."

"Ama bu Charles Hale'i bombalamada yaralanmadan önce tanı mıyordunuz, Dr. Scarpetta. Neden ona on bin dolar verdiniz?"

Patterson bir mendille alnını sildi.

"O ve karısı çocuk sahibi olmak istediler ama olamadılar." "Peki yabancılar hakkında bu kadar mahrem bir ayrıntıyı nereden biliyorsunuz?"

"Benton Wesley bana söyledi ve ben de tüp bebek konusunda önde gelen araştırma tesisi Bourne Hall'önererek yanıt verdim. Tüp bebek ulusal sağlık sigortası kapsamında değil."

"Bur bombalamanın Şubat ayında olduğunu söylemiştin. Çeki Kasım ayında yazdınız."

"Geçtiğimiz sonbahara kadar, FBI'ın Bay Hale'in bakması için bir fotoğraf yayınladığı ve bir şekilde zorluklarını öğrendiği zamana kadar Hales'in sorununu bilmiyordum. Benton'a uzun zaman önce 'Bay Hale için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver' demiştim."

"O zaman yabancılar için tüp bebek tedavisini finanse etmeyi kendinize görev mi edindiniz?" Patter sanki ona cinlere inandığımı söylemişim gibi sordu.

"Evet."

"Siz bir aziz misiniz, Dr."

Scarpetta?" "Hayır."

"O zaman lütfen motivasyonunuzu açıklayın."

"Charles Hale Mark'a yardım etmeye çalıştı."

"Ona yardım etmeye mi çalıştın?" Patterson volta atıyordu. "Bilet almasına, trene yetişmesine ya da tuvaleti bulmasına yardım etmeye mi çalıştınız? Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Mark'ın bilinci kısa süreliğine yerindeydi ve Charles Hale onun yanında yerde yatarken ağır yaralanmıştı. Mark'ın üzerindeki molozları kaldırmaya çalıştı. Onunla konuştu, ceketini çıkardı ve etrafına sardı. Kanamayı durdurmaya çalıştı. Elinden gelen her şeyi yaptı. Onu kurtaracak hiçbir şey yoktu ama yalnız değildi. Bunun için çok minnettarım. Artık dünyada yeni bir hayat olacak ve ben de karşılığında bir şeyler yapabildiğim için minnettarım. Yardımı oluyor. En azından bir anlamı var. Hayır. Ben bir aziz değilim. İhtiyaç benim de ihtiyacımdı. Hales'lere yardım ettiğimde kendime yardım ediyordum."

Oda o kadar sessizdi ki sanki boştu.

Kırmızı rujlu kadın Patterson'ın dikkatini çekmek için biraz öne eğildi.

"Charlie Hale'in İngiltere'de olduğunu sanıyorum. Ama acaba Benton Wesley'i mahkemeye çağırabilir miyiz?"

"de mahkemeye çağırmaya gerek yok," diye cevap verdim. "de burada."

Jüri başkanı Patterson'a özel büyük jürinin iddianameyi reddettiğini bildirdiğinde, bunu görmek için orada değildim. Grueman'a söylendiğinde de orada değildim. İfademi bitirir bitirmez çılgınca Marino'yu aramaya başladım.

Bir çeşmenin yanında sigara içerken bulduğum üniformalı bir memur, "Yarım saat kadar önce erkekler tuvaletinden çıktığını gördüm," dedi. "Onu telsizinizden arayabilir misiniz?" diye sordum.

Omuz silkerek telsizini kemerinden çözdü ve memurdan Marino'yu kaldırmasını istedi. Marino cevap vermedi. Merdivenlerden çıktım ve dışarı çıktığımda koşmaya başladım. Arabama kapıları kilitledim ve motoru çalıştırdım. Telefonu elime aldım ve adliyenin tam karşısında bulunan genel merkezi aradım. Ekip odasındaki bir dedektif bana Marino'nun burada olmadığını söylerken, arka taraftaki otoparkta beyaz Ford LTD'sini aradım. Orada değildi. Sonra boş bir yere çektim ve Neils Vander'ı aradım.

"Franklin'deki soygunu hatırlıyor - yakın zamanda Waddell ile eşleşen parmak izlerini araştırmıştın?"

"Kuş tüyü yeleğin çalındığı hırsızlık-." "İşte o."

"Hatırlıyorum."

"Şikayetçinin on parmak izi kartı dışlama amacıyla teslim edildi mi?" "Hayır, elimde o yoktu. Sadece olay yerinden elde edilen gizli izler vardı."

"Teşekkür , Neils."

"Sonra merkezi aradım.

"Teğmen Marino'nun olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" Ben sordum.

Bana geri döndü, "O ."

"Dinle, lütfen onu kaldırıabilirsen kaldır ve nerede olduğunu öğren. Ona Dr. Scarpetta olduğunu ve acil olduğunu söyle."

Belki bir dakika sonra santral memurunun sesi geldi. "Şehir pompalarında."

"Ona oradan iki dakika uzaklıkta olduğumu ve yola çıktığımı söyle." Şehir polisi tarafından kullanılan benzin pompaları, etrafı tel örgülerle çevrili kasvetli bir asfalt parçası üzerinde yer alıyordu. Benzin doldurmak kesinlikle self-servisti. Görevli, dinlenme odası ya da otomat yoktu ve ön camınızı temizlemenizin tek yolu kendi kağıt havlularınızı ve camsilinizi getirmenizdi. Yanına yanaştığımda Marino benzin kartını zaman sakladığı yan çantasına sokuyordu. Arabadan indi ve pencereme geldi.

"Haberleri az önce radyodan duydum." Gülümsemesine engel olamadı. "Grueman nerede? Elini sıkamak istiyorum."

"Onu Wesley ile birlikte adliyede bıraktım. Ne oldu?" Birden başımın döndüğünü hissettim.

"Bilmiyor musun?" diye sordu inanamayarak. "Kahretsin, Doktor. Seni serbest bıraktılar, olan bu. Kariyerim boyunca özel bir büyük jürinin gerçek bir faturayla dönmediği belki iki kez düşünebilirim."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Sanırım bir jig dansı yapmalıyım. Ama öyle hissetmiyorum."

"Muhtemelen ben de yapmazdım."

"Marino, ördek tüyü yeleğinin çalındığını iddia eden adamın adı neydi?"

"Sullivan. Hilton Sullivan. Neden?"

"İfadem sırasında Patterson, Susan'ı vurmak için ateşli silahlar laboratuvarındaki bir tabancayı kullanmış olabileceğime dair çirkin bir suçlamada bulundu. Başka bir deyişle, kendi silahınızı kullanmanız her zaman risklidir çünkü silah kontrol edilir ve ateş ettiği kanıtlanırsa, o zaman yapmanız gereken çok fazla açıklama vardır."

"Bunun Sullivan'la ne alakası var?"

"Dairesine ne zaman taşındı?"

"Bilmiyorum."

"Ruger'ımla birini öldürecek olsaydım, herhangi bir suç işlemekten önce polise çalıntı ihbarında bulunmam oldukça akıllıca olurdu. O zaman herhangi bir nedenle silah bulunursa - örneğin sıcaktan bunalıp silahı atmaya karar verirsem - polisler seri numarasından bana ulaşabilir ama ben de doldurduğum hırsızlık raporuyla suç sırasında silahın bende olmadığını kanıtlayabilirim."

"Sullivan'ın bir raporda tahrifat yaptığını mı söylüyorsunuz? Soygunu sahnelediğini mi?"

"Bunu düşünmenizi öneririm," dedim. "Hırsız alarımının olmaması ve pencereyi kilitlemeden bırakması uygun. Polislere karşı çirkin davranması da uygun. Eminim onun gittiğini görmekten memnun olmuşlardır ve dışlama amacıyla fazladan çaba sarf edip parmak izini almak istememişlerdir. Özellikle de beyaz giyindiği ve her yerdeki toz pudradan şikâyet ettiği için: Demek istediğim, Sullivan'ın dairesindeki parmak izlerinin Sullivan tarafından bırakılmadığını nereden biliyorsunuz? Orada yaşıyor. Parmak izleri her yerde olabilir."

"AFIS'te Waddell ile eşleştiler."

"Eğer durum buysa, Sullivan gazeteye yerleştirdiğimiz ördek tüyü ile ilgili haber üzerine neden polisi arasın ki?"

"Benton'ın dediği gibi, bu adam oyun oynamayı seviyor. İnsanlarla dalga geçmeyi seviyor. Tekmeler için sınırda kayıyor."

"Kahretsin. Telefonunu kullanmama izin ver."

Yolcu tarafına geldi ve arabaya bindi. Rehber Yardım'ı çevirerek Sullivan'ın oturduğu binanın numarasını aldı. Apartman yöneticisi hatta olduğunda, Marino ona Hilton Sullivan'ın kat mülkiyetini ne kadar zaman önce satın aldığını sordu. .

"Peki, o zaman kim biliyor?" Marino sordu. Not defterine bir şeyler karaladı. "Numarası ne ve hangi sokağa bakıyor? Tamam. Peki ya arabası? Evet, eğer sendeyse."

Marino telefonu kapattığında bana baktı. "Tanrım, sincap dairenin sahibi değil. Kiralayan bir iş ait ve Sullivan Aralık ayının ilk haftasında kiralamaya başladı. Depozitoyu tam olarak ayın altısında ödemiş."

Arabanın kapısını açtı ve ekledi, "Ve koyu mavi bir Chewy minibüs kullanıyor. Pencereleli olmayan eski bir tane."

Marino beni merkeze kadar takip etti ve arabamı onun park yerine bıraktık. Broad Caddesi'ni geçip Franklin'e doğru ilerledik.

"Umalım da müdür ona haber vermemiş olsun." Marino sesini motorun gürültüsünün üzerine yükseltti.

Yavaşladı ve sekiz katlı tuğla bir binanın önüne park etti.

"Dairesi arka tarafta," diye açıkladı etrafına bakarak. "Yani bizi göremez."

Koltuğun altına uzandı ve sol kolunun altındaki kılıfta bulunan 357'yi desteklemek için dokuz milimetrelilik tabancasını çıkardı. Tabancayı pantolonunun arkasına, yedek şarjörü de cebine sokarak kapısını açtı.

"Eğer bir savaş bekliyorsanız, arabada kalmaktan memnuniyet duyarım," dedim.

"Eğer bir savaş başlarsa, sana üç elli dolarımı ve birkaç hızlı doldurucuyu atacağım ve Patterson'ın söylediği kadar iyi bir nişancı olsan iyi edersin. Her zaman arkamda kal."

Merdivenlerin başında zili çaldı. "Muhtemelen burada olmayacak."

Bir an sonra kilit açıldı ve kapı açıldı. Gür gri kaşlı yaşlı bir adam kendisini Marino'nun daha önce telefonda konuştuğu bina yöneticisi olarak tanıttı.

"İçeride olup olmadığını biliyor musun?" Marino sordu: "Hiçbir

fikrim yok." "Yukarı çıkıp kontrol edeceğiz."

"Yukarı çıkmayacaksın çünkü onunki bu katta."

Müfettiş doğuyu işaret etti. "Şu koridoru takip edin ve ilk sola dönün. En sonda köşede bir daire var. On yedi numara."

Bina, odalar çok küçük, dekor çok karanlık ve biraz yıpranmış olduğu için artık kimsenin kalmak istemediği eski otelleri anımsatan bir ilk lükslüğe sahipti. Koyu kırmızı halıda sigara yanıkları dikkatimi çekti ve lambri üzerindeki leke neredeyse siyahtı. Hilton Sullivan'ın köşe dairesi küçük bir pirinç 17 ile duyuruluyordu.

Gözetleme deliği yoktu ve Marino kapıyı çaldığında ayak sesleri duyduk.

"Kim o?" diye sordu bir ses.

"Bakım," dedi Marino. "Isıtıcınızın filtresini değiştirmek için."

Kapı açıldı ve boşluktaki delici mavi gözleri gördüğüm anda, onlar da beni görünce nefesim kesildi. Hilton Sullivan kapıyı çarparak kapatmaya çalıştı ama Marino'nun ayağı pervaza sıkışmıştı.

"Kenara çekil!"

Marino tabancasını kaptığı gibi bana bağırdı ve kapının açıklığından olabildiğince uzağa eğildi.

Aniden kapıyı tekmeleyerek açtığında ve kapı içerideki duvara çarptığında koridora doğru fırladım. hazırđı, içeri girdi, ben de bir itiş kakış ya da silah sesi duyma korkusuyla bekledim. Dakikalar geçti. Sonra Marino'nun portatif telsizinden bir şeyler söylediğini duydum. Tekrar ortaya çıktı, terliyordu, yüzü kızgın bir kırmızıydı.

"Buna inanamıyorum. Kahrolası bir tavşan gibi pencereden çıkıp gitti ve ondan hiçbir iz yok. Lanet olası orospu çocuğu. Minibüsü duruyor.

Arka taraftaki arsada. Yaya olarak bir yerlere gitti. Bölgedeki birimlere bir uyarı gönderdim."

Yüzünü koluna sildi ve suyunu toparlamaya çalıştı. "Onun bir kadın olduğunu sanıyordum," dedim uyuşukça.

"Ha?" Marino bana baktı.

"Helen Grimes'ı görmeye gittiğimde evinin içindeydi. Verandada konuşurken bir kez kapıdan dışarı baktı. Bir kadın olduğunu düşündüm."

"Sullivan Hun Helen'in evinde miydi?" Marino yüksek sesle söyledi. "Bundan eminim."

"Yüce . Bu hiç mantıklı değil."

Ama Sullivan'ın dairesine bakmaya başladığımızda bir anlam kazandı. Antika eşyalar ve güzel halılarla zarif bir şekilde döşenmişti ve Marino'nun söylediğine göre bu halılar Sullivan'a değil ev sahibine aitti. Caz, Hilton Sullivan'ın mavi ceketini yatağın üzerinde, bej rengi kadife bir gömlek ve düzgünce katlanmış solmuş bir kot pantolonun yanında bulduğumuz yatak odasından geliyordu. Koşu ayakkabıları ve çorapları halının üzerindeydi. Maun şifonyerin üzerinde yeşil bir şapka ve bir çift güneş gözlüğü vardı: ve gevşekçe katlanmış mavi bir üniforma gömleği, göğüs cebinin üzerinde hala Helen Grimes'ın isim levhası vardı. Altında, ben sessizce bakarken Marino'nun karıştırdığı fotoğraflardan oluşan büyük bir zarf vardı.

"anasını," diye mırıldandı Marino her iki dakikada bir.

Bir düzineden fazlasında Hilton Sullivan çıplak ve esaret pozlarındaydı ve Helen Grimes onun sadist gardiyanıydı. En sevilen senaryolardan biri, Sullivan sandalyede otururken Helen'in sorgulayıcı rolünü oynaması, onu arkadan boyunduruklaması ya da başka cezalar uygulamasıydı. Şaşırtıcı derecede güçlü olduğundan şüphelendiğim zayıf bir vücuda sahip, son derece güzel, sarışın bir genç hizmetçiydi. Kesinlikle çevikti. Robyn Naismith'in kanlı bedeninin oturma odasındaki televizyona yaslanmış bir fotoğrafını ve morgda çelik bir masanın üzerinde duran bir başka fotoğrafını bulduk. Ama beni tüm bunlardan daha çok korkutan şey Sullivan'ın yüzüydü. Yüzü

Kesinlikle ifadesizdi, gözleri öldürdüğünde olacağını hayal ettiğim gibi soğuktu.

"Belki de Donahue'nun onu neden bu kadar çok sevdiğini biliyoruzdur." Marino fotoğrafları zarflarının içine geri koyarken şöyle dedi. "Birisi bu fotoğrafları çekiyormuş. Donahue'nun karısı bana müdürün hobisinin fotoğrafçılık olduğunu söyledi."

Sirenler çalarken, "Helen Grimes Hilton Sullivan'ın gerçekte kim olduğunu biliyor olmalı," dedim.

Marino pencereden dışarı baktı. "Güzel. Lucero burada."

Yatağın üzerindeki kuş tüyü yeleği inceledim ve dikiş yerindeki küçük bir yırtıktan çıkıntı yapan beyaz bir kuş tüyü keşfettim.

Daha fazla motor sesi duyuldu. Araba kapıları çarparak kapandı.

Lucero geldiğinde Marino, "Buradan gidiyoruz," dedi. "Mavi minibüsüne el koyduğunuzdan emin olun."

Bana döndü. "Doktor? Helen Grimes'ın beşiğine nasıl gideceğinizi hatırlıyor musunuz?" "Evet."

"Gidip onunla konuşalım."

Helen Grimes'ın söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra evine vardığımızda ön kapıyı açık bulduk ve içeri girdik. Isı gidebildiği kadar yüksekti ve dünyanın herhangi bir yerinde olup kokuyu tanıyabilirdim.

Marino yatak odasına girdiğinde, "Yüce Tanrım," dedi.

Başsız bedeni üniforma içindeydi ve duvara dayalı bir sandalyede oturuyordu. Ancak üç gün sonra yolun karşısındaki çiftçi cesedin geri kalanını bulabildi. Birinin tarlalarından birine neden bir bowling çantası bıraktığını bilmiyordu. Ama hiç açmamış olmayı diledi.

EPİLOG

Annemin Miami'deki evinin arkasındaki bahçenin yarısı gölgede, yarısı da hafif güneş altındaydı ve arka kapının her iki yanında kırmızı bir cümbüş içinde ebegümece yetişiyordu. Çitin yanındaki Key Lime ağacı, mahalledeki hemen hemen tüm ağaçlar kısır ya da ölüyken meyve verirdi. Bu benim anlayamadığım bir gerçektir, çünkü bitkileri eleştirerek sağlıklı hale getirmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Onlarla nazikçe konuşmak gerektiğini sanıyordum.

"Katie" diye seslendi annem mutfak penceresinden. Lavaboda su sesi duydum. Cevap vermenin bir anlamı yoktu.

Lucy bir kale ile vezirimi devirdi. "Biliyor musun," dedim, "seninle satranç oynamaktan gerçekten nefret ediyorum."

"O zaman neden bana sorup duruyorsun?"

"Ben mi sana soruyorum? Beni zorluyorsun ve bir oyun asla yeterli değildir."

"Çünkü sana sürekli bir şans daha veriyorum. Ama her seferinde mahvediyorsun."

Verandadaki masada karşılıklı oturuyorduk. Limonatalarımızdaki buzlar erimişti ve ben biraz güneş yanığı hissediyordum.

"Katie? Sen ve Lucy bir süre sonra dışarı çıkıp şarap alır mısınız?" dedi annem pencereden.

Başının şeklini ve yüzünün yuvarlak hatlarını görebiliyordum. Dolap kapakları açılıp kapandı; sonra telefon tiz bir sesle çaldı. Benim içindi ve annem telsiz telefonu kapıdan dışarı uzattı.

"Ben Benton," dedi tanıdık bir ses. "Gazetelerden anladığım kadarıyla orada hava harika. Burada yağmur yağıyor ve hava kırk beş derece."

"Evimi özletme bana."

"Kay, sanırım bir kimlik bulduk. Ve bu arada, birisi çok fazla zahmete girmiş. Sahte kimlikler - iyi kimlikler. Bir silah dükkanına girebilmiş ve hiçbir soru sorulmadan bir daire kiralayabilmiş."

"Parayı nereden bulmuş?"

"Aile. Muhtemelen sakladığı bir şeyler vardır. Her neyse, hapishane kayıtlarını inceledikten ve birçok kişiyle konuştuktan sonra, Hilton Sullivan'ın Albany, Georgia'dan Temple Brooks Gault adında otuz bir yaşında bir erkeğin takma adı olduğu anlaşılıyor. Babasının bir ceviz çiftliği var ve çok parası var. Gault bazı açılardan tipik biri - silahlar, bıçaklar, dövüş sanatları, şiddet içeren pornografi ile meşgul. Antisosyal, vesaire."

"Hangi yönden atipik?" Ben sordum.

"Örüntüsü tamamen öngörülemez olduğunu gösteriyor. Hiçbir profile uymuyor, Kay. Bu adam dışında. Bir şey hoşuna giderse, hemen yapar. Son derece narsist ve saçını boşa harcıyor mesela. Kendisi röfle yapıyor. Evinde ağartıcı, durulama ve benzeri şeyler bulduk. Bazı tutarsızlıkları çok garip."

"Ne ?"

"Bir zamanlar bir ev boyacısına ait olan bu eski püskü minibüsü kullanıyordu. Görünüşe göre Gault onu hiç yıkamamış ya da temizlemeye zahmet etmemiş, Eddie Heath'i içinde öldürdükten sonra bile. Bu arada oldukça umut verici izler ve Eddie'nin tipine uyan kan var. Bu düzensiz. Yine de Gault ısırtık izlerini sildirmiş ve parmak izlerini değiştirtmiş. Bu cehennem kadar organize."

"Benton, geçmişi nedir? "Adam öldürmekten hüküm giymiş. İki buçuk yıl önce bir barda bir adama kızmış ve kafasına tekme atmış. Bu olay Abingdon, Virginia'da olmuş. Bu arada Gault'un karatede siyah kuşağı var."

"Onu bulma konusunda yeni bir gelişme var mı?" Lucy'nin satranç tahtasını kurmasını izledim.

"Hiçbiri. Ama davalara dahil olan hepimiz için, daha önce söylediğimi söyleyeceğim. Bu adam kesinlikle korkusuz. Dürtüleri tarafından yönlendiriliyor ve bu nedenle ikinci bir tahminde bulunmak zahmetli."

"Anlıyorum."

"Sadece uygun önlemleri aldığınızdan emin olun." Böyle birine karşı uygun önlemler alınamaz diye düşündüm. "Hepimiz tetikte olmalıyız."

"Anlıyorum," dedim tekrar.

"Donahue neyi serbest bıraktığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Daha doğrusu Norring'in yoktu. Yine de bu pisliği valimizin kendi elleriyle seçtiğine inanmıyorum. O sadece lanet çantasını istedi ve muhtemelen Donahue'ye gerekli parayı verip bu işi halletmesini söyledi. Norring için zor zamanlar geçirmeyeceğiz. Çok dikkatli davrandı ve etrafta konuşacak çok fazla insan yok."

Durakladı ve ekledi: "Tabii bir de avukatınız ve ben varız." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Robyn Naismith'in evinden çalınan evrak çantasıyla ilgili bir şeylerin sızmasının çok yazık olacağı konusunda - tabii ki üstü kapalı bir şekilde - açık oldum. Grueman da onunla küçük bir görüşme yaptı ve Norring'in Robyn'in ölümünden önceki gece kendisini acil servise götürmesinin üzücü bir deneyim olduğundan bahsedildiğinde biraz midesinin bulandığını bildirdi."

Eski gazete kupürlerini kontrol ederek ve şehirdeki çeşitli acil servislerdeki irtibatlarımla konuşarak, Robyn'in öldürülmesinden bir gece önce Norring'in Henrico Doktoru'nun acil servisinde, sol uyluğundan kendisine epinefrin enjekte ettikten sonra tedavi gördüğünü keşfettim.

Görünüşe göre, polis raporlarından hatırladığım kadarıyla Robyn Naismith'in çöpünde kartonları bulunan Çin yemeklerine karşı ciddi bir alerjik reaksiyon göstermişti. Benim teorime göre karides ya da başka bir kabuklu deniz ürünü yanlışlıkla Çin böreğine karışmıştı: ya da Robyn ile akşam yemeğinde yedikleri başka bir şeye. Anafilaktik şoka girmeye başlamış, EpiPen'lerinden birini kullanmış -belki de Robyn'in evinde sakladığı bir tanesini- ve sonra kendi başına hastaneye gitmişti. Büyük üzüntü içinde çantasını almadan gitmişti.

"Norrington benden mümkün olduğunca uzak durmasını istiyorum," dedim.

" göre son zamanlarda sağlık sorunları yaşıyormuş ve istifa edip özel sektörde daha az stresli bir iş aramanın akıllıca olacağına karar vermiş. Belki Batı Yakası'nda. Sizi rahatsız etmeyeceğinden oldukça eminim. Ben Stevens sizi rahatsız etmeyecek. Bir kere o Norring gibi Gault'u kollamakla meşgul. Bir bakalım. Son duyduğumda Stevens Detroit'teydi. Biliyor muydun?"

"Onu da mı tehdit ettin?" "Kay,

ben kimseyi tehdit etmem."

"Benton, sen tanıdığım en tehditkâr insanlardan birisin." "Bu benimle çalışmayacağın anlamına mı geliyor?"

Lucy parmaklarını masanın üstüne vuruyor ve yanağını yumruğuna yaslıyordu.

"Seninle çalışmak mı?" diye sordum.

"Gerçekten de bu yüzden arıyorum ve bunu düşünmeniz gerektiğini biliyorum. Ama Davranış Bilimleri Birimi'ne danışman olarak katılmanı istiyoruz. Ayda sadece birkaç günden bahsediyoruz - tabii ki bir kural olarak.

"İşlerin biraz çığırından çıktığı zamanlar olacak. Profilleri oluştururken bize yardımcı olmak için vakaların tıbbi ve adli detaylarını inceleyeceksiniz. Yorumlarınız çok faydalı olacaktır. Ayrıca, son beş yıldır danışman adli patoloğumuz olarak görev yapan Dr. Elsevier'in bir Haziran itibariyle emekli olacağını biliyorsunuzdur."

Lucy limonatasını çimlerin üzerine döktü, ayağa kalktı ve gerinmeye başladı.

"Benton, bunu düşünmek zorundayım. Bir kere, ofisim hâlâ darmadağınık durumda. Yeni bir morg amiri ve yöneticisi işe alıp işleri yoluna koymak için bana biraz zaman verin. Ne zaman bilmek istiyorsun?"

"Mart'a kadar mı?"

"Yeterince adil. Lucy'nin selamı var."

Telefonu kapattığımda Lucy meydan okurcasına bana baktı. "Doğru olmadığı halde neden böyle bir şey söylüyorsun? Ona merhaba demedim."

"Ama istedin." Ayağa kalktım.

"Bunu söyleyebilirim."

"Katie?"

Annem yine penceredeydi. "Gerçekten içeri gelmelisin. Bütün öğleden sonra dışarıdaydın. Güneş kremi sürmeyi unutmadın değil mi?"

"Gölgedeyiz, büyükanneler," diye seslendi Lucy. "Şu arkadaki kocaman ficus ağacını hatırlıyor musun?"

"Annen ne zaman söylemişti?"

Annem torununa "O ve adı neydi, sevişmeyi bitirir bitirmez burada olacaklar" dedi.

Annemin yüzü pencereden kayboldu ve lavaboda yine su sesi duyuldu."

"Lucy!" Fısıldadım.

Esnedi ve zor bulunan bir güneş yakalamak için avlunun kenarında dolaştı. Yüzünü ona dönerek gözlerini kapattı.

"Yapacaksın, değil mi Kay Teyze?" dedi. "Neyi yapacağım?"

"Bay Wesley sizden ne yapmanızı istiyorsa."

Satranç oyununu kutusuna geri koymaya başladım.

"Sessizliğin çok yüksek bir cevap," dedi yeğenim. "Seni tanıyorum. Bunu yapacaksın."

," dedim. "Gidip şarap alalım." "Sadece biraz içebilirsem."

"Sadece bu gece bir yere gitmeyeceksen."

Kolunu belime doladı ve evin içine girdik.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.